Empire of Royals

his TESORO

AN ARRANGED MARRIAGE
AGE GAP MAFIA ROMANCE

Emilia Rossi

EMILIA ROSSI

Telif hakkı © 2024 Emilia Rossi'ye aittir.

Onun Hazinesi

Kraliyet Ailesinin Bir İmparatorluğu Hikayesi

Kapak Tasarımı: Emilia Rossi

Düzeltme: Chelsea Adams, Starlight Editorial

Her hakkı saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz; ancak kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanılması bu kuralın istisnasıdır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylar, mekanlar, işletmeler veya kişilerle (yaşayan veya ölü) herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Engelli olup da bir mafya babasını kesinlikle dize getirebilecek tüm güzel kadınlara!

İÇİNDEKİLER

Yazarın Notu
Önsöz
1. Matteo
2. Sofiya
3. Matteo
4. Sofiya
5. Matteo
6. Sofiya
7. Matteo
8. Matteo
9. Sofiya
10. Matteo
11. Matteo
12. Sofiya
13. Matteo
14. Sofiya
15. Matteo
16. Sofiya
17. Matteo
18. Sofiya
19. Matteo
20. Sofiya
21. Sofiya
22. Sofiya
23. Matteo
24. Sofiya
25. Sofiya
26. Sofiya
27. Matteo
28. Sofiya
29. Matteo
30. Matteo
31. Sofiya
32. Matteo
33. Sofiya
34. Matteo
35. Sofiya
36. Matteo
37. Sofiya
38. Matteo

39. Matteo
40. Matteo
41. Sofiya
42. Matteo
43. Sofiya
44. Matteo
45. Matteo
46. Sofiya
47. Sofiya
48. Sofiya
49. Matteo
50. Sofiya
51. Sofiya
52. Sofiya
53. Matteo
54. Sofiya
55. Matteo
56. Matteo
57. Sofiya
58. Matteo
59. Sofiya
60. Sofiya
61. Matteo
62. Sofiya
63. Matteo
64. Sofiya
65. Sofiya
66. Matteo
67. Matteo
68. Sofiya
69. Sofiya
70. Matteo
71. Sofiya
72. Matteo
73. Sofiya
74. Matteo
75. Sofiya
76. Matteo
77. Sofiya
78. Matteo
79. Sofiya
80. Sofiya

Epilog
Epilog

Emilia Rossi'nin diğer eserleri
Teşekkürler

Yazar Hakkında

YAZARIN NOTU

BUNU İÇERİK UYARISI İÇİN OKUYUN

Bu kitabın kahramanı Sofiya, nadir görülen genetik bir bağ dokusu bozukluğu olan hipermobil Ehlers-Danlos sendromuna (hEDS) sahiptir. EDS karmaşık ve sıklıkla yanlış anlaşılan bir sendromdur. Hipermobil EDS (hEDS) en sık teşhis edilen türü olsa da, on üç farklı EDS türü vardır ve semptomlar çok çeşitli olabilir. hEDS'nin bir versiyonunu, Sofiya'nın versiyonunu, özenle ve doğru bir şekilde sunmak için elimden gelenin en iyisini yaptım. Ancak onunki sadece bir deneyimdir ve hEDS'li diğer kişilerden önemli ölçüde farklılık gösterebilir. Çoğu kronik hastalık ve engellilikte olduğu gibi, vücut tahmin edilemez olabilir ve günden güne farklı zorluklar sunabilir. Umarım kronik hastalığı ve engelliliği olan herkes, Sofiya'nın yolculuğu sizinkinden farklı olsa bile, bu hikayede kendini görülmüş hisseder.

Bu kitap, açık cinsel sahneler ve tokatlama, bağlama, penis ısıtma ve hafif aşağılama gibi unsurlar da dahil olmak üzere yetişkinlere yönelik içerik barındırmaktadır. Ana çift arasındaki tüm fiziksel yakınlık tamamen rızaya dayalıdır.

Bu kitap, şiddet, kanlı sahneler, adam kaçırma, işkence tasvirleri, cinsel ticaret hakkında konuşmalar, cinsel saldırı tehditleri, ebeveynler tarafından uygulanan duygusal ve fiziksel istismar, geçmişte yaşanan rahatsız edici bir cinsel deneyimin tasviri, başka kadınla yaşanan dram olarak *algılanan* olaylar ve geçmişte yaşanan bir hayvan zulmü olayına dair çok kısa bir değinme (kitapta yer almıyor) gibi bazı okuyucuları rahatsız edebilecek içerikler içermektedir.

Bu hikayede kronik hastalık ve engellilik temsili yer alıyor. Bu kitaptaki mafya dünyası, tıpkı bizim dünyamız gibi, engellilere yönelik ayrımcılıkla dolu. Karakterler, engellilere yönelik hakaret içeren ifadeler de dahil olmak üzere zararlı ayrımcı dil kullanıyor ve ayrımcı inançlara sahipler. Ayrıca içselleştirilmiş ayrımcılık da var; bu, engelli bireylerin daha geniş kültürün ayrımcı inançlarını ve yargılarını özümsemesi ve genellikle kendileri ve engelleri hakkında olumsuz duygular beslemelerine neden olmasıdır.

Diğer genel içerikler arasında hamilelik de yer almaktadır.

Bu kitap mutlu sonla bitiyor!

ÖNSÖZ

MATTA

silah İlk sesi havayı yırtar ve saat işlemeye başlar.

Bir.

İki.

Üç.

Tek bir kurşun, ardından bir çığlık. Zihnimde yankılanıyor, kâbusumun korkunç müziği. Öldürücü bir kurşun muydu?

Yoksa hâlâ zamanım var mıydı?

Dört.

Beş.

Altı.

Bu anının ortasında bile, bunca yıl sonra, o kurşunun yankılarını kemiklerimde hissedebiliyorum.

Suçun bende olduğunu bilmek, herhangi bir fiziksel yaralanmadan daha fazla acı veriyor.

Yedi.

Sekiz.

Dokuz.

Her gece rüyalarımda onların kanını görüyorum. Gerçek hayatta görmediğim için aldığım ceza bu. Yere damladığını hayal etmek çok kolay. O zamandan beri yeterince kan döktüm, nasıl göründüğünü, demirin metalik kokusunun havayı nasıl doldurduğunu biliyorum.

On.

On bir.

On iki.

Her saniye ölüm biraz daha yaklaşıyor ve ben orada donakalmış bir halde duruyorum. Sonra Sienna'nın küçük eli elimi kavrıyor ve karar veriliyor.

Onu evin arkasındaki gizli kapıya doğru sürükleyerek götürüyorum.

On üç.

On dört.

On beş.

İkinci silah sesi havayı yarıyor.

ZAR ZOR HAYATTA KALDIK ama o iki silah sesi arasındaki saniyeler beni rahatsız ediyor. Onlardan birini kurtarmak için hâlâ zamanım var mıydı? Bunu asla bilemeyeceğim çünkü anne babamı, evimizi, meşru mirasımı terk ettim.

Onu geri kazanmam iki yıl sürdü. Oğlum ve kardeşim Matteo Rossi'nin yavaş ve acı verici ölümüne katlanarak geçen iki yılın ardından, İtalyan Mafyası'nın Don'u, New York'taki Beş Ailenin başı Matteo Rossi olarak yeniden dirildim.

1

MATTA

alkol İçeceğimden bir yudum daha alırken boğazımda yakıcı bir his bıraktı.

Bu, berbat bir haftanın ve berbat bir ayın üzerine gelen berbat bir gündü.

Yukarı eyaletteki depolarımızdan birine daha saldırı düzenlenmişti. Yirmi kat aşağıdaki bodrumda ölü bulunan adam, uzun zamandır şüphelendiğim şeyi nihayet doğrulamıştı: Arnavutlar benim topraklarıma tecavüz etmeye çalışıyorlardı.

Elim bardağı sıkıca kavradı.

Son on üç yılımı Beş Aile'nin başı olarak, eyaletin kuzeyine ve batısına doğru etki alanımızı genişleterek geçirdim. Birçoğu benim bölgeme sızmaya çalıştı; çoğunun amacı fuhuşu New York şehrine getirmekti. Arnavutlar son beş yıldır sınırlarımızı zorluyordu, ancak son patronlarının ölümüyle saldırıları daha da arttı. Aptal oğlu Arben, bana meydan okuyabileceğini kafasına takmıştı.

Ofis kapım açıldı ve içeri sağ kolum, kan bağı olmasa da kardeşim sayılan Romeo girdi. Karşıma oturdu ve bir dosyayı masama fırlattı.

Bir yudum daha alırken ona baktım. "Bu, düşündüğüm şey mi?"

“Evet.” Romeo’nun her zamanki rahat tavrı yoktu. Depo yangınında iki adamımızı kaybettikten sonra bu gece hiçbir şey eğlenceli değildi.

Elimle yüzümü ovdum ve kendimi zorlayarak klasörü açtım. İçindeki resme baktım.

"En azından güzel," dedi.

"Güzel" kelimesi yetersiz kalırdı. Altın sarısı buklelerle çerçevelenmiş delici mavi gözler bana dik dik bakıyordu. Dolgun kırmızı dudaklar. Koyu kaşlar. Küçük, düz burun. Pembe yanaklar. Sofiya Ivanova, gözlerimin gördüğü en çarpıcı kadındı. Ona baktıkça göğsümde garip bir kıpırdanma hissediyordum.

Bakışlarımı ondan kaçırdım. "Kaç yaşında?"

"Yirmi birinci yaş gününü yeni kutladı."

“Kahretsin.” Bardağımı yere bıraktım. “O neredeyse bir çocuk.”

"Çok fazla seçeneğin yok kardeşim. Rusların bizim tarafımızda olmasını istiyorsak, Rustik ile bu ittifaka ihtiyacımız var."

Rustik İvanov, Şikago'daki Bratva'nın başıydı. Aramızdaki gerilim giderek artmış ve savaşın eli kulağında olduğu görülmüştü. Sonra o, ateşkes teklifiyle bize ulaştı. Silah ve uyuşturucu kaçakçılığı için doğu ticaret yollarımıza erişim istiyordu ve karşılığında Ruslar, Arnavutlara karşı bize destek verecekti.

"Gerçekten bunu yapmamız gerektiğini mi düşünüyorsun?" diye sordum.

Romeo tereddüt etti ve ben kaşlarımı çattım. O, fikrini saklamaktan hoşlanan biri değildi.

Sonunda, "Sanırım burada çok izole kaldık," dedi. "Batıda Ruslar, doğuda İrlandalılar ve şimdi de Arnavutlar. Şehirde bir kalemiz var ama müttefiklere ihtiyacımız var. Bu bir başlangıç olabilir."

“Neden her şeyin benim evlenmemle başlaması gerektiğini anlamıyorum,” dedim, gözlerim Sofiya’nın resmine geri dönerken. Mafya babaları yıllardır hâlâ bekar olan Don’ları hakkında fısıldaşıyorlardı. İmparatorluğumu güvence altına almak için varislere ihtiyacım vardı, ama bir eş ve çocuk beni savunmasız bırakırdı.

Romeo sandalyesine yaslandı ve beni dikkatle süzdü. "Biliyorum, yıl dönümü. Sienna bugün daha önce seni bulmaya çalıştı."

Pencereden dışarı baktım. "Başlama." Korkak olduğum ve saklandığım için beni yargılamasına, azarlamasına ihtiyacım yoktu. Dosyayı işaret ettim. "Onun hakkında ne biliyoruz?"

Romeo'nun çenesindeki bir kas seğirdi ama ısrar etmedi. "Pek bir şey değil. Rustik iki kızını da koruyor. Okullarını evde bitirdiler ve nadiren görülüyorlar. Sonraki sayfada onun hakkında gönderdiği şey var."

Resmi kenara çektiğimde, büyük ölçüde boş olan bir sayfa ortaya çıktı. Sayfada Sofiya'nın yaşı, boyu ve hobileri (yemek pişirme, pasta yapma ve okuma) listelenmişti.

"Eminim düğünden önce onunla görüşmekte ısrar edebilirsiniz."

Sofiya'nın fotoğrafına dalıp dikkatimin dağılmasını önlemek için klasörü kapattım.

"Önemli değil," dedim. "Zaten gerçek karı koca olmayacağız."

"Ah?"

“Birlikte yaşayacağız ama oda arkadaşlığından öteye geçmeyeceğiz.” Yıllar boyunca birçok kadınla birlikte oldum ama onlardan sadece bir gecelik ilişki elde ettim. Uzun zaman önce bir kadının beni asla güçsüz bırakmasına izin vermeyeceğime karar vermiştim.

Romeo kaşını kaldırdı. "Ya varisler?"

Elimle işaret ettim. "Bir çözüm bulmak için yıllarımız var. Şimdi önemli olan Arnavutları durdurmak." Bratva ile artan gerilim, insan gücümüzün çok büyük bir kısmını tüketmiş ve Arben'in tehdidinden dikkatimizi dağıtmıştı.

Romeo deri ofis koltuğuna yaslandı ve beni dikkatle izledi. Kollarını kavuştururken yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi.

"Ne?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Bunun nasıl sonuçlanacağını merak ediyorum. Sarsılmaz Matteo Rossi, sevimli küçük *oda* arkadaşıyla birlikte yaşıyor."

Gülümsemesi uzadıkça sinirim daha da arttı. "Defol git. Bu bir iş kararı, başka bir şey değil."

“Ne derseniz o.” Ayağa kalktı. “Tarihi belirleyebileceğimizi onlara bildireceğim.”

“Küçük bir düğün,” dedim. “Bunu çabucak halledelim.”

Romeo başını salladı ve ardından dosyaya uzandı.

"Bırak onu!" diye bağırdım.

Ofisimden çıkarken sadece mırıldandı.

2

SOFYA

Mila, çocukluğunda defalarca yaptığı gibi bana daha da sokuldu. Yatağımda geçirdiği gecelerin çoğu dışarıda geçirdiği gecelerden daha fazlaydı. Evimiz her zaman soğuktu -hem sıcaklık hem de duygu olarak- bu yüzden alabildiğimiz tüm sıcaklığı içimize çekiyorduk.

"Gerçekten onunla evlenecek misin?" diye fısıldadı, on dokuz yaşından daha genç bir ses tonuyla.

Boğazım ve göğsüm sıkışmıştı. Babam haberi az önce vermişti. Tam olarak şu sözleri söylemişti: "Matteo Rossi ile evlenip İtalyanlarla bu ittifakı sağlamlaştırdığında, sonunda bana faydalı olacaksın." Annem ise sessizce yanında duruyordu.

"Sanırım öyle," diye fısıldadım karşılık olarak.

"Onun hakkında herhangi bir şey biliyor musunuz?"

"O, New York Mafyası'nın başı."

Mila koluma vururken homurdandı. "Sofiya, ciddi ol."

“Ama ben sadece bunu biliyorum,” diye itiraz ettim. Kolumu ovarken dudağımı büzdüm.

"Hiç acımadı bile," dedi gözlerini devirerek ve ortak gizli telefonumuzu kaptı. "Onu araştıracağım."

Ona yapmamasını söylemek için ağzımı açtım ama sonra kendimi durdurdum. Hayatımın geri kalanını birlikte geçirmem gereken bu adam hakkında öğrenebileceğim her şeyi neden öğrenmeyeyim ki?

Mila telefonda bir şeyler yazdıktan sonra nefesi kesildi. "Çok yakışıklı."

Telefonu kaptım, "New York'un En Gözde Milyarderi Yılbaşı Partisinden Erken Ayrıldı" başlıklı haberin altındaki fotoğrafa bakarken dudağımı ısırdım. Fotoğraf, Matteo'nun bir otelin önünde çekilmiş samimi bir karesiydi. Geniş omuzlarını saran, kusursuzca dikilmiş siyah smokini içinde kaşlarını çatmış bir ifadeyle duruyordu. Koyu renk saçları dağınık bir şekilde yüzüne dökülmüş, kare çenesi ise belirgin bir şekilde sertleşmişti.

Karnımda hafif bir kıpırtı hissettim. "Sanırım o... iyi."

“Ah, *o* iyi biri,” dedi Mila, genişçe sırıtarak. O her zaman erkeklere düşkündü. Geçen yıl sadece bir partiye gitmiş ve bir daha asla tekrarlamak istememişken, onun için pencereden gizlice çıkıp her ay değişen erkek arkadaşıyla buluştuğu sayısız anıyı koruduğumu hatırlamıyorum bile. Bu anıyı bir kenara itip tekrar resme odaklanırken ürperdim.

"Kaç yaşında?" diye sordum. Mafyanın başı olduğuna göre benden çok daha yaşlı olduğu açıktı. Resimdeki adam tam anlamıyla yakışıklı ve tozpembe değildi ama bende biraz seksi gelebilecek bir olgunluğu vardı.

Mila telefonu aldı, aramalarından yeni bir bilgi çıkmayınca kaşları daha da çatıldı. Otuz dakika sonra sonunda pes etmek zorunda kaldık. Matteo Rossi hakkında kişisel bilgi bulmak imkansızdı.

Mila telefonu hışımla yere bıraktı. Yan yatıp bana doğru döndü. "En azından nişanlının yakışıklı olduğunu biliyoruz."

“Acaba iyi biri midir?” diye mırıldandım. Tanrım, bu kelimeleri sesli söylemek bile beni çok aptal hissettirdi. Bratva'da hiç iyi bir koca ya da mutlu bir evlilik görmemiştim, ama Matteo'nun babam kadar berbat biri olmadığı umuduna tutundum. Belki İtalyanlarda işler farklıydı. Belki kadınlarına daha iyi davranıyorlardı.

Mila'nın yüzü düştü, alnı endişeyle kırıştı. "Umarım öyledir." Sesi sertti.

Abla olarak, Mila'yı her zaman korumaya çalıştım; anne babamız bizi ihmal ettiğinde ve bakıcılar eve gittiğinde onun bakımını üstlendim. Ancak yıllar geçtikçe sağlık sorunlarım daha da ağırlaştıkça, beni koruyan kişi o oldu.

“Peki ya Dimi?” diye sordu Mila. Üvey kardeşimiz Dimitri, sır perdesiyle örtülü bir hayat yaşıyordu. Babamız, oğlunun varlığına uzun süre tahammül edemediği için onu sürekli olarak yurt dışına, kendi kirli işlerini yapmaya gönderiyordu. Dimi, ona ilk karısını çok fazla hatırlatıyordu. Söylentilere inanılacak olursa, aslında sevdiği bir kadındı o.

Elini sıktım. "Eminim biliyordur. Belki düğüne gelir." Ama sözlerim inandırıcı değildi. Düğün iki gün sonraydı. Dimi'nin sabit bir telefon

numarası yoktu, bu yüzden her zaman onun bize ulaşmasını beklemek zorundaydık.

“Sence Matteo benim hakkımda bir şey biliyor mu—” Elimle vücudumu işaret ettim.

Mila'nın dudakları aralandı. "Pakhan ona söylemek zorundaydı, değil mi? Matteo muhtemelen kabul etmeden önce senin hakkında bir sürü bilgi edinmişti." Babamıza yıllar önce "baba" demeyi bırakmıştık. O, bizim için, hayatındaki herkes için sadece Pakhan'dı.

Derin bir nefes aldım, göğsüm rahatlamayla doldu. "Evet, elbette." Kaygımın arasına ince bir umut ışığı karıştı. Matteo, benimle evlenmeyi seçtiğine göre, iyi bir adam olmalı. Gerçi... belki de Bratva ile ittifak kurmak, benim gibi bir gelini kabul etmek anlamına gelse bile, kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsattı.

"Seni özleyeceğim," diye mırıldandı Mila.

Gözlerimden yaşlar akmasın diye gözlerimi kırpıştırdım. Babamın yıllarca bana "güçlü ol" diye bağırması, benim aşırı hassas olmamı engelleyememişti.

"Belki de ziyaret etmene izin verir," dedim.

"Evet, belki."

Küçük kız kardeşimi kollarıma çekerken gözlerimden yaşlar süzüldü.

3

MATTA

Romeo ve ben, havaalanından kiliseye giderken arabanın arka koltuğunda oturuyorduk. Yolda, adamlarımla dolu iki SUV bizi yandan takip ediyordu. Sienna, düğünüme katılmasına izin vermediğim için çok kızmıştı, ama kız kardeşimin güvenliğini riske atacak kadar Ruslara güvenmiyordum.

Saate baktım. Bu akşam şehirde, koruyucum Domenico ile yeni bir silah sevkiyatını incelemek üzere bir toplantım vardı, bu yüzden bu törenin kısa ve öz olması gerekiyordu.

Romeo, "Gülümseme pratiği yapsan iyi olur," dedi.

Kaşlarımı çatarak onun gözlerine baktım.

“Hayır, hayır, tam tersi.”

"Defol git. Neden gülümsemem gerekiyor ki?"

"Gelin adayınız üzerinde iyi bir izlenim bırakmak için."

Romeo, ona attığım sert bakışa sadece kıkırdadı. Şerefsiz. Kız kardeşim dışında, benimle en ufak bir korku belirtisi göstermeden iletişim kuran tek kişi oydu.

"Seni vurmaktan hiç çekinmem," dedim pencereden dışarı bakarak. O sadece homurdandı.

Bu kadını rahatlatmak zorunda değildim. Benim dairemde yaşayacak ve güçlü bir evlilik görünümünü korumak için gerektiğinde etkinliklere benimle birlikte katılacaktı. Acımasız değildim; paraya ve ihtiyaç duyduğu her şeye erişimi olacaktı, hepsi bu kadardı. Onun için hayatımı alt üst

etmeyi reddettim. Bana karşı avantaj elde etmesini kolaylaştıracak hiçbir şey yapmayı reddettim.

Şehrin kuzey tarafındaki kiliseye vardık. Geleneksel olarak, aile düğünleri Manhattan'daki dairemin yakınlarında yapılırdı, ancak Rustik, ısrarımız üzerine düğünün Katolik olması gerekiyorsa, Chicago'daki evinde yapılacağını söyledi. Bu benim için bir sakıncaydı ve yeni eşimle iki saatlik uçak yolculuğunu şimdiden dört gözle bekliyordum.

Rustik Ivanov yeni müttefikim olabilirdi, ama yine de ondan nefret ediyordum. Yıllar boyunca çok sayıda İtalyan kanı dökmüştü ve biz de aynı şekilde karşılık vermiştik. Bu ittifaka alışmak biraz zaman alacaktı.

Şoförümüz ve en güvendiğim askerlerden biri olan Angelo, adamlarımızın pozisyon aldığını işaret etti. Zırhlı SUV'den indim ve ceketimin düğmelerini ilikledim. Düğün için her zamanki siyah takım elbisemi giymiştim. İş etkinliği için iş kıyafeti. Glock tabancam sırtıma rahatlatıcı bir şekilde yaslanmıştı.

Kiliseye girerken tekrar saate baktım. Törenin başlamasına iki dakika kalmıştı.

"Son dakikada yetişiyoruz," diye mırıldandı Romeo.

"Oyalanmanıza gerek yok," diye yanıtladım.

Kilisede çalışan yaşlı bir kadın bizi öne, rahibin beklediği yere yönlendirdi. Adamlarımın yarısı damat tarafındaki boş sıralara yerleşirken, diğerleri çevrede konuşlandı. Sağ tarafımdaki sıralar gelinin misafirleriyle seyrek bir şekilde doluydu. Rustik'in düğünü kendi şehrinde yapma ısrarından sonra bu kadar az insan olmasına şaşırdım. Pakhan ön sıradaki sırada oturuyordu ve bana başını eğdi. Ben karşılık vermedim. Kızını koridordan geçirmesini bekliyordum, ama belki Ruslar bunu farklı yapıyordu.

Rustik'in karısı onun yanında oturuyordu. Kadın zayıftı ve gözlerinde bir boşluk vardı, ancak elbisesi beni iki kez şaşırttı. Elbiseyi tarif etmek için tek kelime *yeterliydi* : parlak turuncu, boynunda fırfırlar vardı. Yanında koyu kahverengi saçlı güzel bir kız vardı; Sofiya'nın kız kardeşi olduğunu tahmin ettim. Gözlerimi yakaladı ve bakışlarımı hiç kırpmadan tuttu.

İlginç.

Müzik başladı ve kilisenin arka kapıları açıldı. Güneş, vitray pencereden içeri süzülerek *tekerlekli sandalyede oturan genç bir kadının etrafında bir ışık halesi oluşturdu.*

Yüzümde hiçbir ifade yoktu, kızına dair bu bilgiyi açıkça saklamış olan Rustik'e bakmayı reddettim. Bu herif başka ne saklıyordu? Eğer bilseydim evlilik teklifini reddedeceğimi mi sanıyordu? Romeo'nun varlığını yanımda hissettim ve neredeyse "Belki de bu yüzden onunla önceden tanışmalıydın" dediğini duyabiliyordum.

Sofiya tekerlekli sandalyesiyle koridordan aşağı indi, dantel duvağı arkasında sürükleniyor ve yüzünde gergin bir ifade vardı. Fotoğrafta güzeldi ama gerçekte nefes kesiciydi. Saçları altın gibi parıldayarak narin yüz hatlarını çerçeveliyordu ve gözlerim istemsizce dolgun dudaklarına kaydı. Mavi gözleri benimkilerle buluştuğunda, neredeyse ifadesiz maskemi delecek kadar güçlü, tuhaf bir elektrik çarpması hissettim.

Sofiya'nın elbisesi kucağında bolca şişmişti, bu da tekerlekli sandalyesini hareket ettirmesini zorlaştırıyordu. Koridorda tek başına zorlukla yürüdüğünü görünce göğsümde garip, rahatsız edici bir his oluştu. Kendi kendime, artık bir Mafya kraliçesi olduğu ve adamlarımın önünde güçlü görünmesi gerektiği için böyle olduğunu söyledim.

Sofiya sonunda koridorun önüne geldi ve ben de yanıma yer açtım. Rahibe bakmadan önce bana utangaç bir bakış attı ve garip bir şekilde gözlerini tekrar bana çevirmesini isteme dürtüsü hissettim.

Rahibe töreni olabildiğince kısa tutması söylenmişti, bu yüzden yeminlere gelmemiz uzun sürmedi. Boğazını temizledi, endişeli bir bakış attıktan sonra kağıdına baktı. "Matteo Rossi ve Sofiya Ivanova, buraya zorlama olmadan, özgürce ve gönülden evlenmek için mi geldiniz?"

“Evet,” dedim.

“Evet,” dedi Sofiya. Sesi nazik ve tatlıydı ve göğsümde garip bir sızı hissettim.

Rahip sözlerine şöyle devam etti: "Evlilik yolunda ilerlerken, ikiniz de yaşadığınız sürece birbirinizi sevmeye ve saygı göstermeye hazır mısınız?"

"Evet," dedim ve Sofiya da benim cevabımı tekrarladı.

“Tanrı'dan gelen çocukları sevgiyle kabul etmeye ve onları Mesih'in ve Kilisesi'nin kanununa göre yetiştirmeye hazır mısınız?”

On üç yıl önce Don olarak tahta çıktığımda, varis yetiştirmenin sorumluluklarımın bir parçası olduğunu biliyordum. Ama çocuk sahibi olma ihtimali, güzel küçük gelinim yanımdayken, hiç bu kadar gerçekçi gelmemişti.

Sofiya ve ben olumlu yanıt verdik.

Sıra yeminlere geldi. Rahip Sofiya'ya bana "sevgi, saygı ve itaat" edeceğine yemin edip etmediğini sorduğunda, çenesi kasıldı. Gözleri babasına, sonra da bana kaydı. İsyanı açıkça görebiliyordum, gözleri o kadar anlamlıydı ki düşüncelerini neredeyse duyabiliyordum.

Rahip boğazını temizledi ve kadın sinirli bir şekilde içini çekti, ardından "Evet," dedi.

Kahretsin, bu… *çok tatlıydı* .

Bu neredeyse beni gülümsetmeye yetecek kadar güzeldi.

4

SOFYA

" *Evet."*

İşte bu kadar. Artık geri dönüş yok.

Yüzükleri takma zamanı gelmişti. Matteo için bana yüzük verilmediği için kısa bir an panikledim, ama o ikimiz için de yüzük çıkardı. Ona minnettar bir gülümseme verdim ve çenesinde bir seğirme oldu. Gülümsemem kayboldu ve midem bulandı. Kocam benden şimdiden nefret mi ediyordu?

Rahip yüzükleri kutsadı ve ardından Matteo sade altın yüzüğü parmağıma taktı. Kısa bir hayal kırıklığı anı yaşadım, sonra onu yuttum. Çocukken annem çöpten çıkardığım mücevher kataloglarında en sevdiğim yüzükleri saatlerce işaretlerdim. Ortasında büyük bir elmas ve etrafında daha küçük taşlar olan Art Deco tarzı bir yüzük hayal ederdim. Ama bu düğünün hiçbir yanı, gençken hayal ettiğim gibi değildi. Annemin seçtiği, tekerlekli sandalyemde hareket etmeyi kabusa çevirecek olan gelinlik bile değildi. Çoğunlukla yaşlı, güçlü Bratva adamlarından oluşan davetli listesi de değildi. Ve damat da değildi.

Doğrusunu söylemek gerekirse, seçme şansım olsa bile daha çekici bir koca seçemezdim. Mila ile bulduğumuz fotoğraflar ona hakkını vermemişti. Matteo son derece yakışıklıydı. Koyu saçları, aksi takdirde sert ve derli toplu tavrıyla tezat oluşturacak şekilde, gelişigüzel dağınıktı. Takım elbisesi -smokin değil- kusursuzca dikilmişti ve uzun, kaslı vücudunu sergiliyordu. Ama ben her zaman beni seven biriyle evlenmeyi hayal etmiştim. Ya da en

azından benden *hoşlanan* biriyle. Boğazımdaki yumruyu yuttum ve sade altın yüzüğü parmağına taktım, pürüzlü parmak uçları tenime değdi.

Evlilik cüzdanını, hissettiğimden daha titrek bir elle imzaladım. Yeni kocama bir kez daha bakmaya cesaret ettim, ama o, kiliseye girdiğimden beri takındığı aynı ifadesiz yüzle dümdüz ileriye bakıyordu. Babamın büyük hayal kırıklığına rağmen, yüz ifademi asla kontrol edememiştim. Ona göre, çok kolay okunabilir, çok savunmasız, çok acınasıydım. Matteo'nun duygularını gizleme yeteneğinden etkilenmeli miydim yoksa korkmalı mıydım bilmiyordum.

Rahip, töreni sonlandırırken, "Sizi karı koca ilan ediyorum. Gelininizi öpebilirsiniz," dedi.

Donakaldım.

Hayır, hayır, hayır, hayır.

Matteo beni öpmek için eğilmek zorunda kalacaktı, ama bunu yapmak bir Mafya babası için aşağılayıcı olurdu. Eğilirken ifadesi değişmedi, çenemi başparmağı ve işaret parmağı arasına aldı ve dudaklarını benimkine bastırdı. Öpücük yumuşaktı, neredeyse bir dokunuştu, ama dokunuşu elektrik gibiydi ve daha fazlasını istememe neden oldu. Çok çabuk bitti. Kocam rahibe başıyla selam verdikten sonra nihayet gözlerime baktı ve çıkışta çenesini hafifçe salladı. "Gitme zamanı."

Yutkundum. Planlanmış bir resepsiyonumuz yoktu. Babam, engelli kızını böylesine göz önünde sergilemek istemezdi asla. Törene sadece yakın çevresini, engelliliğimin farkında olan erkekleri davet etmişti. Ama yine de veda etmek için daha fazla zamanım olacağını düşünmüştüm. Başımı salladım ve sandalyemi çevirip koridordan geri döndüm. Ailemin oturduğu sıraya geldim ve Mila'ya elimi uzattım; o da ifadesiz yüzlü ebeveynlerimin arasından sıyrılıp yanıma geldi. Matteo, yanımda olmadığımı fark edene kadar öne doğru yürüdü. Durdu ve bana döndü. Onu kızdırmak istemediğim için dudağımı ısırdım, ama kız kardeşime veda etmeden gidemezdim.

"Sanırım şimdi gidiyoruz," dedim elini tutarak.

Başını salladı, çenesi titriyordu. Gözyaşlarımın gelmesini engellemek için elini daha sıkı tuttum. Eğildi ve kollarını bana doladı.

"Onun seni ezmesine izin verme Sofiya. Kendi iyiliğin için fazla tatlısın," diye fısıldadı.

“Tamam,” diye fısıldadım. Mila'yı savunmakta her zaman iyiydim ama kendimi savunmayı hiç beceremememiştim. Sanırım öğrenme zamanı gelmişti.

Mila'nın omzunun üzerinden Matteo'nun bakışlarıyla karşılaştım. Saatine baktı ve ben de bunu zamanımın dolduğunun işareti olarak algıladım.

"Seni seviyorum." Kardeşime sıkıca sarıldım, sonra da istemeyerek bıraktım.

Anneme baktım ama o dümdüz ileriye bakıyordu. Babamla evlenmek onu yavaş yavaş yıpratmış, aşırı ilaç kullanan bir kabuğa dönüştürmüştü. Derin bir nefes aldım ve yeni kocama ve yeni hayatıma doğru koridordan ilerledim.

Kollarım ağrıyordu, tekerlekli sandalyeyi her ittiğimde bileklerim ve omuzlarım daha çok zorlanıyordu. Neyse ki, kilisenin önünde bir rampa vardı, bu yüzden rampadan geçerek sokağa çıktım ve orada üç siyah BMW beni bekliyordu.

"Bu bizim," dedi Matteo, ortadaki aracı işaret ederek. Gözleri bir anlığına oturduğum sandalyeye kaydı.

Mila ve ben, tekerlekli sandalyemden arabaya nasıl geçileceğine dair saatlerce video izlemiş, sonra da gece geç saatlerde gizlice garaja gidip pratik yapmıştık. Tabii ki Matteo, tıpkı babam gibi devasa SUV'lar kullanıyordu. Bu da geçişi daha da zorlaştırıyordu çünkü kocaman elbisemle kendimi koltuğa çekmek zorunda kalacaktım, ama Matteo ve benim etrafımda bir çember oluşturan bu adamların önünde herhangi bir zayıflık göstermeye niyetim yoktu.

Bu inanılmaz derecede utanç vericiydi.

Askerlerden biri önüme geçti. Onu görünce gözlerim faltaşı gibi açıldı. Muhtemelen hayatımda gördüğüm en iri adamdı; en az 1.98 boyunda, belki daha da uzun ve inanılmaz derecede kaslıydı. Kalbim endişeyle çarparken, hafifçe çocuksu yüzünü, nazik gülümsemesini ve topuz saçlarını görünce sakinleşti. "Merhaba Bayan Rossi, ben Angelo. Ne yapmam gerektiğini söylerseniz içeri girmenize yardımcı olabilirim."

Bir an için kiminle konuştuğunu anlamadım, ama elbette artık Bayan *Rossi'ydim* . Buna alışmak biraz zaman alacaktı.

"Kapıyı açarsan yapabilirim." Başını salladı ve dediğimi yaptı.

Arabaya doğru hafifçe yanaştım ve frenlere bastım. Herkese sırtlarını dönmelerini rica edebilmeyi çok isterdim çünkü bugün kendimi özellikle güçsüz hissediyordum ve bunun zorlu bir mücadele olacağını zaten biliyordum. Sandalyemin kenarına doğru ilerledim ve sonra arabanın basamağına geçtim. Şimdi sadece kendimi koltuğa çekmem gerekiyordu.

Pencerenin üzerindeki tutamağı kavradım ve kendimi yukarı çekmek için kullandım, omuzlarımdaki ağrıya karşı dişlerimi sıktım.

"Etkileyici, güzelim," dedi Angelo, elbisemin eteğini arabaya çekmeme yardım ederken. "Sandalyeinizi arkaya koyacağım."

Ona hafifçe gülümsedim ve Matteo neredeyse hırıltıya benzer bir ses çıkardı. Çenesi kenetlenmişti ve gözleri öfkeyle parlıyordu, ardından kapıyı arkamdan sertçe kapattı.

Gözlerimi kapattım, ağlamama izin vermemeye çalıştım. Böylesine soğuk bir evde büyüdükten sonra, evlenip bir aile kurmayı hayal etmiştim. Şimdi o kağıda imzamı atmamın, sevgisiz bir evde daha yaşama kaderimi mühürleyip mühürlemediğini merak ediyordum.

5

MATTA

çıkardım Arabaya biner binmez telefonumu ve yanımda oturan yeni eşimden dikkatimi dağıtmak için amaçsızca mesajlara göz gezdirdim. Angelo'ya gülümsediğinde bana ne olduğunu bilmiyordum. Tek bildiğim, bundan nefret ettiğimdi. Onu Sofiya'nın koruması olarak görevlendirmiştim, ama şimdi bu seçimimden şüphe duyuyordum.

Arabaya kendi başına binmeyi başarmıştı, ama onu kucağıma almak için içimde bir istek uyanmıştı. Yumruğumu sıktım. Onun aklıma girmesine izin veremezdim. Dikkatimi dağıtmasına izin vermeyecektim. Sadakatim Mafyaya, adamlarıma ve Sienna'ya aitti. Hepsi bu.

Telefonuma bakmaya devam ederken, "Uçakta yapmam gereken bir iş görüşmesi var," diyerek sessizliği bozdum.

“Pekala,” dedi Sofiya, sesi yumuşaktı.

İstemeden ona baktım. Elleri elbisesinin beyaz eteğinde kıvrılıyordu. Çok genç, çok *masum* görünüyordu. Bratva'da yetişmiş birinden beklediğim gibi değildi. Romeo'nun Rustik'in kızlarını koruması hakkındaki sözleri aklıma geldi. Benim dünyam hakkında bir şey biliyor muydu acaba?

"O yüzden sakın beni rahatsız etmeyin," diye ekledim, çenemi sıkarak.

Sofiya yutkundu, gözleri kocaman açılmış bir şekilde başını salladıktan sonra hızla başka yöne baktı.

Göğsümde garip bir sızı hissettim.

Havaalanına kadar süren bitmek bilmeyen yolculuk boyunca vücudumdaki her kas gerilmişti. Özel jetimin önünde durduğumuz anda, Sofiya ile aramdaki mesafeyi olabildiğince artırmak için kapıdan dışarı fırladım.

Ceketimin düğmelerini ilikledim ve uçağa doğru döndüm, kapıya çıkan metal merdivenlere göz attım. Angelo, Sofiya'nın tekerlekli sandalyesini arabanın arkasından indirirken aklıma geldi—tekerlekli sandalyedeki insanlar uçağa nasıl biniyordu? Şimdiye kadar hiç düşünmemiştim.

En iyi korumalarımdan biri olan Enzo'ya işaret verdim. "Havayolu personeliyle görüşüp onu uçağa nasıl bindirebileceğimizi öğren," diye alçak sesle emrettim.

Romeo yanıma geldiğinde elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Rustik bazı sırlarını saklıyordu.

“Kararınızı değiştirir miydi?”

Ne sorduğunu biliyordum—tekerlekli sandalyede olduğunu bilseydim bu evliliği reddeder miydim? Don olarak, herhangi bir zayıflık belirtisinin istismar edileceğini biliyordum. Zaten bir eşim olması beni savunmasız kılıyordu—düşmanlarım kesinlikle onu bana ulaşmak için kullanmaya çalışacaklardı—ama böylesine bariz *bir kusuru* olan bir eşe sahip olmak mı? Yüzümü buruşturdum. Sofiya arabayı döndürüp yanıma geldiğinde durduğunda, bu kelime zihnimde yanlış geldi. Yüzünü bana doğru eğdi, dolgun kırmızı dudakları beni büyüledi. Tekerlekli sandalyede olsun ya da olmasın, o mükemmeldi.

Saniyeler geçtikçe yanaklarındaki hafif kızarıklık koyulaşırken, sessizce birbirimize baktık.

Enzo aramıza tekrar katıldı. Sofiya'ya bakarak, "Patron," dedi. "Ekip tekerlekli sandalye rampası olduğunu söyledi, ancak onlara haber vermediğimiz için kullanıma açılması bir saate kadar sürebilir."

“Bu kabul edilemez. Onlara daha hızlı getirmelerini söyleyin.”

Enzo yüzünü buruşturdu. "Denemeye çalıştım, patron."

Gözlerimi kapattım, öfkeyi bastırmak için nefes aldım. New York'tan ayrılmayı sevmememin sebebi buydu. Şehirdeki herkes kim olduğumu ve kiminle uğraştıklarını biliyordu, bu durum başka yerlerde her zaman böyle değildi.

"Uçaklara genellikle nasıl biniyorsun?" diye sordum Sofiya'ya.

Şaşkınlıkla baktı. "Hiç uçağa binmedim. Ama sanırım, eee, merdivenlerden kayarak çıkabilirim."

Hayatının nasıl geçtiğine dair hiçbir fikrim yoktu, ona şaşkınlıkla baktım. Daha önce hiç seyahat etmemiş olması nasıl mümkün olabilirdi?

"Bunun için vaktim yok. Seni merdivenlerden yukarı taşıyacağım, sonra da buradan defolup gideceğiz."

Sofiya yine elbisesinin eteğiyle oynadı. "Şey, taşınmak pek güvenli değil..." Yüz ifademi görünce sözünü tamamlayamadı.

"Seni yarı yolda bırakmayacağım," diye dişlerimi sıktım. "Hadi gel."

Arkamdan gelip gelmediğine bakmadan uçağın merdivenlerine doğru yürüdüm. Eğer kendi iyiliğini bilseydi, gelirdi.

Romeo benimle aynı tempoda ilerliyordu. Merdivenlerin dibine ulaştık ve döndük. Sofiya tekerlekli sandalyesini her ittiğinde yavaş ve beceriksizce bana doğru geliyordu. Angelo yanında yürüyor, konuşmak için hafifçe eğiliyordu. Söylediği her şeye gülüyordu ve ben de çenemi sıkıyordum.

"Yine de onunla evlendin." Romeo'nun ifadesinde, gülümsemesinde bir tür *bilme duygusu* vardı ki bu beni tedirgin etti.

"Ne yapmam gerekiyordu ki? Bu ittifaka ihtiyacımız olduğunu söyleyen sizdiniz."

"Evet, öyleyiz." Romeo omuz silkti.

Sofiya ve Angelo'nun yaklaşmasını sessizce izledik. Angelo'nun ona bu kadar yaklaşması şart mıydı? Ve Sofiya'nın bu kadar çok gülümsemesine neden olacak kadar komik olan ne olabilirdi ki?

Romeo, "Onu uçağa taşıyabilirim," dedi.

Ona doğru döndüm, içimde yanan bir ateş vardı.

Merdivenlerden yukarı çıkmadan önce omzuma dokunarak güldü. "Kalkış için her şeyin hazır olduğundan emin olmak için pilotla görüşeceğim."

“Sonunda,” dedim Sofiya önümde durduğunda. Onu süzdüm, onu nasıl kaldırabileceğimi anlamaya çalışıyordum. “Kolunu boynuma dola.” Bir kolumu sırtına, diğerini de bacaklarının altına dolamayı başardım. Elbisesinin kat kat olması engel olunca Angelo yardım etmek zorunda kaldı, ama sonra küçük bir çığlıkla kollarımın arasına girdi.

Elbisesi onu tutmayı biraz zorlaştırıyordu ama teninin dokunuşu göğsümdeki gerginliği çözüyordu. Merdivenlerden yukarı çıkarken

boynumu ve omzumu sıkıca kavradı. Teninin sıcaklığı tenime değiyor, rüzgar saçlarını yüzüme savuruyordu.

Uçağa binerken Sofiya, "Gelini eşikten geçirmenin geleneksel yolu bu değil," diye espri yaptı.

Onu bir koltuğa oturttum ve sert bir ifadeyle gözlerime baktım. “Bu evlilik ailelerimiz arasında bir ittifaktır. Başka bir şey değil. Sen benim *gelinim* değilsin. Görevine yakışır şekilde davranmanı bekliyorum, ama benden gerçek bir evlilik bekleme. Anladın mı?”

Sofiya'nın yüzünde acı ifadesi belirdi, anlamlı gözleri hissettiği her şeyi ele veriyordu. Bu hayatta nasıl hayatta kalabileceği konusunda yine şüpheye düştüm. Suç dünyası onu çiğneyip tükürecekti.

“Pekala,” dedi usulca. “Biz… yani… Birlikte yaşayacak mıyız?”

Boğazımı temizledim ve kol düğmelerimi düzelttim. "Elbette. Dış dünyaya güçlü bir evlilik sunacağız. Özel hayatımızda ise ayrı yaşayacağız." Kendimi zorlayarak arkamı döndüm ve koridorun karşısındaki koltuğa oturdum.

Romeo yanımda koltuğa yayılmış bir şekilde oturuyordu, hâlâ beni tedirgin eden sinsi bir gülümseme takınıyordu; Angelo ise Sofiya'nın yanına oturup onu pencereye doğru sıkıştırdı.

"Gergin misin?" dediğini duydum.

“Biraz,” diye yanıtladı Sofiya. “Güvenli, değil mi?” Elleriyle yanaklarını kapattı. “Özür dilerim, bu aptalca bir soru.”

“Hiç sorun değil, tatlım. Uçuş iki saatten biraz fazla sürüyor, yani çok uzun değil.”

İçimden bir ah çektim ve telefonumu tekrar çıkarıp mesajlarım arasında rastgele gezinmeye başladım. "Bu toplantı için her şey hazır mı?" diye sordum Romeo'ya.

"Silah tedarikçisiyle yapacağımız bu son derece acil olmayan toplantıya sensiz de gidebilirim ya da yeniden planlayabiliriz? Evet, sanırım her şey yolunda," dedi kuru bir şekilde.

Kaşlarımı çattım. "Şimdi arkanıza yaslanıp rahatlama zamanı değil. Arnavutlar ilerliyor. Tetikte olmalıyız."

Romeo, koltuğuna yaslanıp gözlerini kapatarak, "Ne derseniz o," dedi.

Onu vurma isteğime direndim. Çok fazla kendini beğenmişti ve neyden dolayı olduğundan bile emin değildim. Ama hoşuma gitmedi.

Kabin görevlisi kalkışa hazır olduğumuzu bildirmek için geri döndü. Kırmızı elbisesi dekolteliydi, iri göğüslerini sergiliyordu ve edepsiz eteği

uzun, bronzlaşmış bacaklarını gözler önüne seriyordu. Geçen ay uçağın arka tarafındaki yatak odasında onunla birlikte olmuştum ve bana aç gözlerle bakışı, aynı deneyimi tekrarlamak istediğini gösteriyordu. Ama şimdi onda beni cezbeden şeyin ne olduğunu hatırlayamıyordum.

Uçak hareket etmeye başladı ve gözlerimin yeni eşime kaymasına izin vermemek için kendimi zorlayarak telefonuma odaklanmak zorunda kaldım.

Romeo'ya sessizce, "Tüm tıbbi kayıtlarını, hakkında bulabildiğin her şeyi çıkar," dedim. "Onun ve bu lanet olası ailenin her şeyini bilmek istiyorum. Rustik bu ittifakı önermiş olabilir, ama bize bu kızı vermesi bir hakaretti. Üstünlüğü ele geçirmek istiyor ve ben ona asla izin vermeyeceğim."

Başını salladı ve telefonunu çıkardı. Romeo beni ne kadar sinir etse de, ondan daha çok güvendiğim kimse yoktu.

Uçak yerden kalkarken Sofiya hafifçe nefes nefese kaldı. Ona bakmaktan kendimi alamadım. Kolçakları sıkıca kavramış, dudakları aralık bir şekilde pencereden dışarı bakıyordu. Akşam güneşi pencereye vuruyor, altın sarısı saçlarından yansıyarak onu bir melek gibi gösteriyordu.

Eğer o bir melekse, ben şeytandım. Ve asla birlikte olamazdık.

Uçak havalandıktan sonra, iş görüşmeleri yapmak için arka tarafa geçtim.

6

SOFYA

Mila ve ben, dış dünyada yapmak istediğimiz her şeyin, seyahat etmek istediğimiz yerlerin ve oraya vardığımızda yapmak istediklerimizin hayalini kurarak sayısız saat geçirdik. Buna Hayal Listesi adını vermiştik ve ilk maddeyi çoktan işaretleyebiliyordum: uçağa binmek.

Elbette, geniş, yumuşak koltukları olan ve uçuş görevlisinin atıştırmalıklar ve şampanya getirdiği özel bir uçakta olacağımı hiç beklemiyordum. Sıcak çikolatalı kurabiye paketini alırken ona hızlıca gülümsedim. Muhteşemdi, elbisesi kıvrımlarını vurguluyordu ve özellikle bakışlarının Matteo'da nasıl oyalandığını görünce bir anlık kıskançlık hissettim.

Bulutların üzerinde olmanın, gün batımının gökyüzünü turuncu ve pembe tonlarıyla boyamasının ne kadar heyecan verici olduğunu düşünmeye çalıştım, ama boğazımda sert bir yumruk vardı. Yeni eşim, listemdeki birkaç maddeyi asla tamamlayamayacağımı açıkça belirtmişti: sevilmek, çocuklar için mutlu bir yuva kurmak.

Onları oraya koymak bile çocukça bir şeydi. Benim dünyamda hangi kadın mutluluğa erişebildi ki? Onsuz yaşamayı öğrendik. Şanssız olanlar annem gibi boş kabuklara dönüştüler, acımasız kocaları tarafından mahvedildiler. Kocaları olmayan şanslı kadınlar ise günlerini çocuk bakımıyla, alışverişle ve arkadaşlarına dert yanarak geçirdiler.

Matteo sert ve ciddiydi, ama henüz acımasız olduğuna dair bir işaret yoktu. Tekerlekli sandalyem hakkında yorum yapmamıştı, babamın bu sabah beni tekerlekli sandalyede görünce söylediği gibi bana "yer kaplayan bir hiç" dememişti. Matteo hatta beni uçağa kadar kucağında taşımıştı, dokunuşu nazikti, popomun üzerinde merdivenlerden çıkmaya zorlamamıştı.

Keşke kocamla daha sağlıklı bir günde tanışabilseydim, ama bu sabah da, son zamanlarda çok sık olduğu gibi, dizlerim ve kalçalarım her an çökecekmiş gibi ağrıyarak uyandım. Daha güzel, daha zayıf veya daha az sorunlu olsaydım Matteo benimle gerçek bir evliliğe ilgi duyar mıydı acaba?

"Uçmak hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Angelo, beni melankolik düşüncelerimden çıkararak.

Gülümseyerek güvenlik görevlisine döndüm. "İnanılmaz."

"Daha önce hiç seyahat etmediniz mi?"

“Şikago'dan hiç ayrılmadım.” Doğrusu, evimin doğu kanadından bile zar zor çıkmıştım. Mila ve ben daha gençken, durumum kötüleşmeden önce, bazen partilere gider veya bakıcımızla gezilere çıkardık. Ama bu çok uzun zaman önce olmuş gibi geliyor.

"New York harika bir şehir. Bence orayı seveceksin," dedi.

"Tüm hayatınızı orada mı geçirdiniz?"

“Evet. Doğma büyüme buradayım. Fakir bir ailede büyüdüm ve gençken bir şekilde bunların hepsine tesadüfen denk geldim”—elini lüks çevremize doğru salladı—“Patron bana çok iyi davrandı.”

Gözlerine baktım, doğruyu söyleyip söylemediğini anlamak için dikkatle süzdüm. Mila her zaman çok saf olduğumu söylerdi, ama insanların özünde iyi olduğuna inanmayı, hayatımı onların yalan söylemesini veya beni incitmesini bekleyerek geçirmekten daha çok tercih ederdim. Belki de yanlış bir dünyaya doğmuştum.

"Onun hakkında bana daha fazla bilgi verebilir misin?" diye fısıldadım.

Matteo bir süre önce uçağın arka tarafına gitmişti, ama Romeo tam karşımızdaki koridordaydı ve koltuklarda daha fazla güvenlik görevlisi oturuyordu—evet, bildiğimiz *koltuklarda* , ki bu kesinlikle normal olamazdı —ve onların konuşmamızı duymasını istemiyordum.

Angelo bana nazikçe gülümsedi. "Tahmin etmiş olabileceğin gibi, pek duygularını belli eden biri değil. Ama adil bir Don'dur. Kendisine sadık olanları ödüllendirir."

Söylenmemiş sözler havada asılı kaldı; sadakat göstermeyenlere ne oldu?

"Ailesi var mı?" diye sordum.

“Bir kız kardeşi var. Onunla aynı binada yaşıyor. Ama sanırım hepsi bu. Anne babasının öldürüldüğünü biliyor musun?”

Kaşlarımı çattım ve başımı salladım. Bunu bilmiyordum. Kocam hakkında, takım elbise içinde iyi göründüğü dışında, neredeyse hiçbir şey bilmiyordum.

"Amcası sayesinde," dedi Angelo alçak sesle. "Patronun haini devirip New York'u geri alması iki yıl sürdü."

“Bu ne zamandı? Ne zamandır Don?”

"Bu on üç yıl önceydi."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Kaç yaşında?"

Romeo koridorun karşısından kıkırdadı ve çok yüksek sesle konuştuğumu fark ettim. Yüzüm kızardı ve kendi içime kapandım. Babam soru sormamdan nefret ederdi.

Romeo göz kırparak, "Merak etme," dedi. "Patron kaçtı, şimdi sonuçlarına katlanmak zorunda."

Onun Don'u hakkında bu şekilde konuşmasına şok olmuş bir şekilde kaşlarımı kaldırdım. Eğer biri, hatta sağ kolu bile, Pakhan hakkında böyle konuşsaydı cezalandırılırdı.

Romeo sözlerine şöyle devam etti: "Matteo otuz sekiz yaşında. Yaşlı herif."

Angelo homurdandı. "Peki sen kaç yaşındasın?"

Romeo ona orta parmağını gösterdi. "Otuz yedi," diye isteksizce cevap verdi ve ben de gülmeden edemedim. Romeo bana tekrar göz kırptı.

Matteo'nun Don olduğunda ne kadar genç olduğuna inanamadım ve yeni kocama karşı bir sempati patlaması hissettim. Bu kadar ciddi olmasına şaşmamalı. Uzun zamandır tüm New York'tan sorumluydu. Aramızdaki on yedi yılı düşünerek dudağımı ısırdım. Yaş farkı beni rahatsız etmiyordu, ama muhtemelen Matteo'nun bana ilgi duymamasının bir başka nedeniydi. Genç ve safdım... neden benimle vakit geçirmek istesin ki?

Romeo, "Sofiya, bize kendinden bahset," dedi.

Omuz silktim. "Anlatacak fazla bir şey yok. Çok heyecan verici biri değilim."

"Tam tersine, hayatımıza sonsuz bir heyecan katacağınızı tahmin ediyorum," dedi, koltuğuna yaslanarak.

Neşeli ikinci komutana tereddütlü bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Fırıncılık ve okumayı seviyorum. Dediğim gibi, sıkıcı."

"Pasta yapmada iyi misin?" diye sordu Angelo, karnını ovuşturarak.

“Emin değilim.” Omuz silktim. “Kız kardeşim ve korumamız yaptıklarımı yeterince beğenmiş gibiydiler.” Annem ve babam mutfağa hiç ayak basmadıkları için Mila ve benim için zaman geçirebileceğimiz güvenli bir yerdi, etrafımızda anlayışlı personel vardı. Ama sağlığım bunu bile elimden almıştı, merdivenlerden inip çıkmak benim için zorlaşmıştı. Yeni evimde merdiven olacak mıydı?

Romeo, "Aslında geleneksel Rus tatlılarının ne olduğunu bilmiyorum," dedi.

“Piroşki gibi küçük el börekleri ve blini gibi krep benzeri Rus hamur işleri yapıyorum. Ama çoğunlukla Amerikan ve İngiliz yemek programlarını izleyerek öğrendim, bu yüzden çokça kurabiye, kek ve benzeri şeyler yapıyorum,” dedim.

"İtalyan tatlılarından var mı?" diye sordu Angelo, gözlerinde meraklı bir parıltıyla. "Tiramisu en sevdiğim."

“Hiç yapmadım ama denemek isterim,” diye yanıtladım. Tüm favori tariflerimi ve henüz yapmak istediklerimin listesini bir not defterinde tutuyordum. Geçen yıl aylarca yatakta mahsur kaldığım için listem uzamıştı.

Romeo, "En sevdiğim şey cannoli," dedi. "Ve ben bu adamdan çok daha önemliyim, bu yüzden tatlımı kesinlikle önce yapmalısınız."

Angelo homurdandı ve kollarını kavuşturdu. Onların şakacı atışmaları midemde bir sıcaklık hissi yarattı. Belki sevgi dolu bir kocam olmayacaktı, ama bu küçük etkileşimlerde evde hiç görmediğimden daha fazla nezaket vardı. Mila ve ben evin bizim kanadında kendi dünyamızı yaratmak için elimizden gelenin en iyisini yapmıştık ve korumamız Nikolai de bizim şakalarımıza ayak uydurmuştu. Ama Dimitri'nin ziyaret ettiği nadir zamanlar dışında, soğuk ve sert erkeklerin ortasında bir ada gibiydik.

“İkisini de yapmak zorundayım,” dedim. “Matteo’nun favorisi hangisi?”

Romeo kaşlarını çattı. "Biliyor musun, sanırım onu hiç tatlı yerken görmedim."

Tam o sırada adam kendisi göründü. Geldiğini duymamıştım ve biraz irkildim.

“Ah, tam zamanında geldin Matteo,” dedi Romeo. “En sevdiğin tatlı ne?”

Matteo'nun buz gibi ifadesi, sanki sorunun sebebinin ben olduğumu biliyormuş gibi bana dikildi. Hızla bakışlarını kaçırdı, beni geçiştirdi ve kalbim biraz kırıldı.

"Arkada olman gerekiyor," dedi başını sertçe sallayarak. Romeo abartılı bir iç çekişle ayağa kalktı ve Don'un peşinden gitti.

Angelo, yüzümdeki hayal kırıklığını fark etmiş olmalı ki elimi okşadı. "Patron kendi bölgesinde çok fazla işle uğraşıyor. Bu onu çok meşgul ediyor."

Başımı salladım ve pencereye döndüm. Gece çökmüştü ve uçağın kanatlarının üzerindeki yanıp sönen ışıklar, yıldızlarla birlikte gökyüzünü aydınlatıyordu. Babam kadınların Bratva işleri hakkında hiçbir şey bilmemesi gerektiğine inanıyordu ve yeni evimde de durumun aynı olacağını tahmin ediyordum.

Uçuşun bitimine bir saat kadar daha vardı ve ben de iniş yapana kadar kendime acımaya dalmaya karar verdim. Sonra yeni hayatımla yüzleşmeye ve ondan en iyi şekilde yararlanmaya hazır olacaktım.

7

MATTA

Asansörün zil sesi duyulduktan sonra kapılar açıldı. Sofiya'ya önce binmesini, ardından Romeo ve benim binmemizi işaret ettim. Kapılar kapandı ve Angelo, Sofiya'nın iki bavulu ve getirdiği büyük kutuyla bir sonraki asansörü bekledi. Uçak yolculuğu boyunca ondan uzak durmayı başarmıştım, ama şimdi bu küçük alanda kapana kısılmıştım. Ondan kaçamıyordum.

hafif

Asansör, yer altı otoparkından yirmi ikinci kata, benim çatı katı dairemin bulunduğu yere çıktı. Don olduktan sonra Central Park'ın batı yakasındaki bu tarihi binayı satın almıştım. Sienna ve ben, büyüdüğümüz evde, duvarları anne babamızın anılarıyla inleyen, zeminleri kanlarıyla lekelenmiş bu evde kalmaya dayanamıyorduk.

Binanın alt katlarında Sienna ve yakın çevrem için konutlar, ayrıca yasal ve gayrimeşru işlerim için ofisler bulunuyordu. Bina geniş bir avlu ve bahçeyle çevriliydi. Hava güzel olduğunda Sienna öğle yemeğini orada yerdi. Koruma konvoyu olmadan dışarıda bulunabileceği birkaç yerden biriydi orası. Ama çatıya sadece ben çıkabiliyordum. Bazı geceler, orada yalnız başıma bir içkiyle oturur, aşağıdaki sokaktan şehrin hafif seslerini dinlerdim. O anlarda kendimi bu şehrin kralı gibi hissederdim.

Asansör kapısı açıldı ve geniş giriş holü ile ön kapı göründü. Asansörden çıktığımızda Sofiya çok yorgun görünüyordu.

"İçeri girmek için parmak iziyle erişim gerekiyor," dedim ona. "Romeo, Angelo, Enzo, kız kardeşim ve ben dışında kimsenin giriş izni yok."

Alt dudağını ısırırken başını salladı. Ona susmasını söylemek istedim. Bu kadar gergin görünmesinin sebebi neydi? Evime bir hırsızın *girmesi* an meselesiydi.

Parmak izini kilide ekleyip, gönülsüzce de olsa özel alanıma girmesine izin verdiğimde, asansör kapıları tekrar açılmış ve Angelo ile valizler görünmüştü. Sofiya'ya gülümsedi. "Güvenlik ekibinizin başıyım ve kişisel korumanız olacağım. Patronun benimle nasıl iletişime geçeceğinizi söyleyeceğinden eminim, ancak bir şeye ihtiyacınız olursa gün boyunca dairenin dışında olacağım ve bir yere gitmeniz gerekirse sizi ben götüreceğim."

"Teşekkür ederim," dedi.

“Tanıştığımıza memnun oldum, Sofiya,” dedi Romeo. “Şimdi iyi geceler diyorum. İkiniz de birbirinize alışın.” Asansöre binmeden önce bana kaşını kaldırdı ve kıkırdadı. Birkaç kat aşağıda oturuyordu ve kalmasını isteme isteği duydum. Bu kızla yalnız kaldığımda ne yapacaktım ki?

Angelo, Sofiya'nın iki bavulunu dairenin içine yerleştirdikten sonra bana başıyla işaret etti ve tekrar giriş kapısına doğru yöneldi. Sofiya'ya içeri girmesi için işaret ettim ve ardından ben de girdim, kapı arkamızdan *gürültüyle* kapandı.

Daire oldukça büyüktü ama bu an kadar küçük hissettirmemişti hiç. Sofiya minyon bir kızdı belki ama varlığı mekanı dolduruyordu. Bana bakarak, "Gerçekten çok güzel," dedi.

Sadece homurdandım. Sienna binadaki tüm dairelerin tasarımına kendini tamamen vermişti. Ben ise birkaç uçuk fikrini veto etmek dışında işe karışmamıştım.

Sofiya'nın valizlerini aldım ve eşyalarının geri kalanının nerede olduğunu merak ettim. Eşyalarının birkaç arabayı dolduracağını tahmin etmiştim, ama belki de ailesi her şeyi daha sonra göndermeyi planlıyordu.

Çenemi dairenin sol tarafına, oturma odasından ayrılan koridora doğru çevirdim. "Yatak odanız o tarafta." Yatak odamdan en uzak olanı.

Sofiya tekerlekli sandalyesini oturma odasından geçirip koridordan beni takip etti. Misafir odasının kapısını açıp bavullarını yatağın yanına koydum. Bu odada daha önce kimse kalmamıştı—misafirim yoktu—ama Gianna'dan yeni eşim için hazır olmasını rica etmiştim.

Sofiya odayı süzdü, sanki bir şey söylemek üzereymiş gibi görünüyordu.

"Geri kalanını ben hallederim," diye homurdanarak, o daha çıkmadan oradan ayrıldım.

Kutuyu dairenin içinde taşırken içinden bir şey tıkırdadı ve içine bakma isteği duydum. Ama yeni eşime olabildiğince az ilgi göstermeye kararlıydım, bu yüzden ağzımı kapalı tuttum ve kutuyu yatağın ayak ucuna koydum.

"Teşekkür ederim," dedi.

“Gianna Pesci benim ev hizmetçim ve aşçım. Kızıyla birlikte haftada birkaç kez gelip işleri hallediyorlar, ama bir düğün için önümüzdeki ay yoklar.” Gianna'nın oğlu evleniyordu, bu yüzden nadir bir izin alıyordu. Ona her zaman daha fazla izin alması gerektiğini söylerdim, ama o benim onsuz yaşayamayacağım konusunda ısrar ederdi, ki muhtemelen haklıydı. Yine de şimdi burada olmamasına sevindimi itiraf etmeliyim. O, fikirlerini açıkça dile getiren ve beni incitmekten hiç çekinmeyen bir kadındı. Bu durumu daha da karmaşıklaştırmak için onun yorumlarına ihtiyacım yoktu.

Sofiya, "Başka personeliniz var mı?" diye sordu.

"Daireye kim giriyorsa o değil."

Tekerlekli sandalyesinde son derece küçük görünerek başını salladı.

"Bir toplantıya yetişmem gerekiyor," dedim sert bir şekilde.

“Ah.” Dolgun dudağını tekrar ısırdı. “Gidiyor musun?”

Yüzündeki üzüntüyü görünce çenemi sıktım. Neden hissettiklerini gizleyemiyordu? "Sana bunun gerçek bir evlilik olmayacağını söylemiştim," diye çıkıştım.

Gözlerini yavaşça kırpıştırdıktan sonra hafifçe başını salladı. "Elbette. Özür dilerim."

Dilimin ucunda binlerce sinir bozucu karşılık vardı ama onları yuttum, arkamı döndüm ve daireden çıktım. Angelo'nun yanından geçip asansöre bindiğimde göğsümde garip, huzursuz bir his vardı. Asansör kapıları ofisimin bulunduğu alt kata açılırken, dalgın dalgın göğsümü ovdum.

8

MATTA

yaptım Bu sabah kravatımı bağlamak için üç deneme . Ve bunun kesinlikle yeni evlendiğim eşimle ilgili düşüncelerimden kaynaklanmadığını söylemeliyim.

O, yaşının çok küçük olduğunu söyledi.

Ve inanılmaz derecede güzel.

Silah tüccarıyla görüşmemden sonra, sabaha karşı saat üçe kadar ofisimde yalnız başıma içki içtim. Daireme döndüğümde, misafir odasının kapısı kapalı ve ışıklar sönmüştü. O sessizlikte bile, onun varlığını hissettiğime yemin ederim.

Varışımızın hemen ardından onu yalnız bırakarak belki de bir alçaklık yapmış olabilirim, ama aslında o benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Sadece bir yabancı. Bir oda arkadaşı.

Ama bu, odamdan çıkıp onu bulma konusunda hissettiğim aciliyeti açıklamıyordu.

Hâlâ yamuk duran kravatıma aynada bakıp gözlerimi devirdim ve elimi saçlarımın arasından geçirdim. Ben *Matteo Rossi'ydim* . Mafyanın başıydım. Yirmi bir yaşında bir kız hayatımı alt üst edemezdi.

Kol düğmelerimi düzeltirken yatak odamdan hızla çıktım ama Sofiya'yı mutfak tezgahında görünce birden durdum.

Ayakta *durmak* ...

Bu bir tür şaka mıydı? Tekerlekli sandalyede olduğu konusunda neden yalan söylediğini anlamaya çalışırken beynim karmakarışık oldu. Benden

bir tür avantaj elde etmek için miydi? Bu onun mu yoksa ailesinin mi fikriydi?

Sabah ışığı pencereden içeri süzülüyor, kulağının arkasına bir tutam saçını sıkıştırırken saçlarının parlamasını sağlıyordu. Bir kağıda bir şeyler yazıyordu, bana tamamen kayıtsızdı. Bu da benim hoşuma gitmedi. Neden çevresinin farkında değildi?

Öfkem her adımımı yönlendirirken mutfağa girdim.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?" diye homurdandım.

Sofiya birden irkilerek nefes nefese kaldı, gözleri benimkine dikildi. "Ah! Özür dilerim, seni görmedim." Ona göz kırpmadan bakarken yuvarlak yanakları pembeleşti. "Şey, günaydın?" Sözleri bir soru gibi çıktı ağzından.

Hayır, onun masumiyet numarasına kanmayı reddettim.

"Sorumu cevaplamadın," diye öfkeyle söylendim.

Dudaklarını ısırdı, yanakları daha da kızardı. "Anlamadım. Özür dilerim."

Neden aptal numarası yapıyordu? Mutfak adasının etrafından dolaştım ve işte o zaman gördüm. Önündeki yürüme yardımcısı. Bütün ağırlığını tezgaha nasıl da yaslamıştı.

Bok.

Evlenmeden önce müstakbel eşim hakkında hiçbir şey bilmeme gerek olmadığı konusundaki ısrarım şimdi aptalca görünüyordu. Romeo'ya onun tıbbi kayıtlarını alıp almadığını kontrol etmem gerekiyordu.

“Bir sorun mu var?” diye sordu Sofiya. Gözlerime bakabilmek için başını yukarı kaldırmak zorunda kaldı.

"Yolumda duruyorsun," diye tersledim, ona duyduğum öfke hızla kendime karşı utanç verici bir kızgınlığa dönüştü. "Şu an burada yaşıyor olabilirsin, ama bu buranın senin evin olduğu ve istediğin gibi davranabileceğin anlamına gelmiyor."

Dudakları aralandı ve devasa çatı katı dairesine hızla göz gezdirdi, sanki hangi taraftan girdiğini anlamaya çalışıyormuş gibi.

“Şöyle mi… şöyle mi yapmalıyım…” Sözleri birbirine karışmış, fısıltı gibi bir ses tonuyla konuştu.

"Söyle artık." Artık onun büyük, hüzünlü, mavi gözlerine bakmak istemiyordum.

"Odamda kalmamı mı istiyorsunuz?" diye sordu sonunda.

“Evet, tamam,” dedim, bu konuşmanın bir an önce bitmesini istiyordum.

Bakışlarını kaçırdı ve bana hafifçe başıyla onay verdikten sonra ellerini yürütecine götürdü. Ona engeli hakkında soru sormak dilimin ucundaydı, ama bu onun yanında kalmak anlamına gelirdi. Ve küçük karımla geçirdiğim her saniye, ona daha çok kapılıyordum. Geçmişte insanlara güvenme hatasını yapmıştım ve bu bana her şeyime mal olmuştu. Bunu bir daha yapmayacaktım.

Sofiya, yürütecine ağır ağır yaslanarak yavaşça odasına doğru yürüdü. Yanımdan geçerken tatlı ve çiçeksi bir koku aldım. Yazdığı kağıda baktım. Sayfanın üst kısmında "Sofiya'nın Ünlü Tarçınlı Ruloları" yazıyordu ve gerekli malzemeleri işaretliyormuş gibi görünüyordu.

Göğsümde bir şeyler kıpırdandı. Neredeyse pişmanlık gibi keskin bir acı. Kollarımı düzelttim ve bu hissi uzaklaştırmaya çalıştım. Ofise gitmem gerekiyordu. Arnavutların bugün biraz sorun çıkarmasını umuyordum. Ellerimi kirletmek, karımı aklımdan çıkarmamı sağlayacaktı.

Başımı Angelo'ya doğru sallayarak daireden çıktım. "Gitmemesine dikkat et."

Kapının yanındaki yerini koruyarak başını salladı.

9

SOFYA

kapattım Yatak odasının kapısını arkamdan , dengemi korumak için yürüteçime ağır ağır yaslandım. Kalçalarım ağrıyordu ve rahatsızlığımla alakası olmayan bir yorgunluk kemiklerime işlemişti. Bu şekilde ne kadar daha yaşayabileceğimi bilmiyordum. Mila her zaman cesur olan, karşı koyan kişiydi. O yanımda olmadan, kendimi solup giderken hissediyordum.

Yatağa kıvrıldım, üzerime gelişigüzel bir battaniye attım. Gözlerim dökülmemiş gözyaşlarıyla yanıyordu, sonunda dayanamadım ve gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı süzülmesine izin verdim. Ağladığım için beni yargılayacak kimse yoktu burada. Yeni kocamın, babamın her zaman yaptığı gibi, gözyaşlarımı görse bana bağırıp bağırmayacağını merak ettim. Neden bu kadar hassas bir kalple doğmak zorunda kaldığımı anlamıyordum. Keşke Matteo gibi soğuk ve duygusuz olabilseydim...

Kollarımı yastığıma sardım ve gözlerimi yavaşça kapattım. Belki de hayallerim beni daha iyi bir hayata götürürdü.

Güneş batarken odadaki IŞIK değişti, önce altın sarısı, sonra pembe, sonra da maviye döndü. Bütün gün yatağımdaki yerimden kalkmamıştım ve lamba yakacak enerjim yoktu.

Bu sabah daha fazla soru sormalıydım. Yemek almak için odamdan çıkmama izin veriliyor muydu? Matteo bunu belirtmemişti, ki benim tecrübeme göre *bu hayır* anlamına geliyordu. Eğer itaatsizlik edersem beni döver miydi? Düşüncesi bile midemi bulandırdı.

Birkaç ay önce, babam odamda kalmamı söylemesine rağmen aşağı kata inmeye cesaret etmiştim. Regl olmuştum ama yanımda hiçbir malzeme yoktu ve Mila da dışarıdaydı. Babam beni annemin banyo dolabını karıştırırken yakaladı ve yüzüme bir tokat attı. Yere yığıldım, kalçamı o kadar sert vurdum ki kötü bir morluk oluştu. Babam bana itaat etmediğim için kızarken, acı çığlıklarımı bastırarak odama geri sürünmek zorunda kaldım. O gün yatakta yatarken, iç çamaşırıma tıkıştırdığım havlu kan içinde kalmışken, içimde bir şey kırılmıştı.

Gördüklerime ve adamlarıyla yaptığım konuşmalara dayanarak Matteo şiddete meyilli görünmüyordu, ama bunun ne kadar safça bir düşünce olduğunu ben bile anlayabiliyordum. O, mafya lideriydi. Elbette insanları öldürmüş ve işkence etmişti. Yakışıklı olması hiçbir şey ifade etmiyordu. Canavarlar güzel yüzlerin ardına saklanırdı.

Oda karanlığa bürünmüştü ve ben pencereden boş boş dışarı bakıyordum. Açlık midemi kemiriyordu ama mutfağa çıkmaya cesaret edemiyordum. Bütün gün dairede kimsenin hareket ettiğini duymamıştım ama Matteo'nun kameraları olduğundan emindim. Bütün bunlar benim ne kadar itaatkar olduğumu görmek için bir test miydi?

Odada saat yoktu, bu yüzden sonunda dayanamayıp yataktan kalktığımda saatin kaç olduğunu bilmiyordum. Banyoya gittim ve sonra çantamı kaptım, Mila'nın düğün sabahı içine bir çikolata koyduğunu biliyordum. Sanki daha dünmüş gibi geliyordu. Sanki bir ömür geçmiş gibiydi.

Şeker dudaklarıma değdi ama tadını neredeyse hiç alamadım. Mekanik bir şekilde yedim, ambalajı katladım ve çantama geri koydum. Uyuşukluk beni ele geçirdi, adeta dibe doğru çekti.

Artık ağlayacak gözyaşım kalmamıştı. Bu benim hayatımdı; nefret edilmek ve unutulmak; ve bunu kabullenmek zorundaydım.

10

MATTA

"Yeni karından kaçtığını duydum," dedi Romeo. Masamın karşısındaki deri koltuğa çökerken bana alaycı bir sırıtışla baktı.

O sandalyeyi kaldırmam gerektiğini biliyordum. Ofisimde kimsenin rahat etmesini istemiyordum. Şimdi ikinci adamım sandalyeye yaslanmış, ayakları da *lanet olası masamın üzerindeydi* .

“Ondan kaçınmıyorum.” Çenemi ovdum. Son birkaç gündür çenemi çok sıkı sıkmaktan bir tik geliştirmiştim.

Romeo kaşını kaldırdı. "Tabii. Bu yüzden dün gece Star'da uyudun."

“Daha uygundu,” dedim. Star, şehir merkezinde sahip olduğum lüks otellerden biriydi.

Romeo kollarını kavuşturarak mırıldandı. "Şirin küçük şey yalnız kalmaya başlamış olmalı. Belki de yanına gidip ona eşlik etmeliyim."

Ne yaptığımın farkına varmadan yerimden fırladım ve elim ceketimin altında sakladığım silaha doğru uzandı.

Romeo ellerini teslim olurcasına kaldırırken güldü. "Lanet olsun, Matteo. Biraz fazla sahiplenici mi davranıyorsun?"

Nefeslerim ağırlaşmıştı ve Sofiya'yı görme konusunda açıklanamaz bir ihtiyaç duyuyordum. Onun yanında herhangi bir erkeğin olması düşüncesi bile beni öldürücü hale getiriyordu ve bunun nedenini anlayamıyordum.

"Uyuşturucu sevkiyatını sonra konuşuruz," diye dişlerimi sıkarak telefonumu ve anahtarlarımı kaptım ve ofisten öfkeyle çıktım.

Romeo arkamdan, "Gelinine benden selam söyle," diye seslendi.

“RAPOR VER,” diye emrettim Angelo'ya. Dün sabah onu bıraktığım apartmanın dışında nöbet tutuyordu. Enzo gece vardiyasına atanmıştı. Birkaç saat önce nöbet değişimini tamamlamış olmalılar.

Angelo rahatsızca kıpırdandı, bu da beni alarma geçirdi.

"O odasındaydı," dedi.

"Ne olmuş yani?" diye çıkıştım. Angelo bir şey saklıyordu ve bu beni çok sinirlendiriyordu.

"Yani, patron, o odasından hiç çıkmadı. Bunca zamandır."

Angelo ve Enzo, Romeo ve benim dışımda dairenin içindeki video kayıtlarına erişimi olan tek kişilerdi. Ortak alanların hepsine kamera yerleştirmiştim, ancak yatak odalarına kamera koymamaya karar vermiştim.

"Dün sabahtan beri mi?"

Angelo başını salladı.

"Neden bana söylemedin lan?" diye homurdandım. Göğsümdeki o garip his tekrar yükseldi. Okşama isteğine direndim. Orada ne yapıyordu ki?

"Rahatsız edilmek istemediğinizi söylemiştiniz, Patron. Tabii o gitmeye kalkışmadığı sürece."

Yumruğum onu yumruklama isteğiyle sıkıldı. Angelo, benim saflarımda hızla yükselmişti. Bir pusuda hayatımı kurtardıktan sonra onu yakın çevreme seçmiştim. Ailenin en iyi nişancılarından biriydi ve sadakatini kanıtlamıştı. Ama şu anda? Onu öldürmek istiyordum. Yutkundu ama bakışlarını kaçırmadı.

Onunla daha sonra ilgilenirdim. Şu anda karımla ilgilenmem gerekiyordu.

Başımı hızla çevirerek kapıyı açmasını işaret ettim ve daireye daldım. Sofiya'nın orada olup, saçını kulağının arkasına sıkıştırırken ya da fırından tarçınlı çörekler çıkarırken tatlı tatlı gülümseyeceğini düşünerek mutfağa göz attım. Kimseye itiraf etmezdim ama tarçınlı çörekler en sevdiğim yiyeceklerden biriydi.

Ama daire sessizdi.

Odasına gittim ve kapıyı çaldım. Hemen cevap gelmeyince içeri girdim ve karımı yorganın altında, bana sırtını dönmüş halde buldum. Göğsümdeki o garip sızı tekrar başladı. Belki de kalp krizi geçirmediğimden emin olmak için doktora görünmem gerekiyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, sesim sessiz odada yüksek ve sert çıkıyordu.

Sofiya birden irkildi ve uyuduğunu fark ettim.

“Matteo?” Başucu tahtasına oturmak için aceleyle hareket etti. Gözlerini kaçırıyordu, omuzlarında gerginlik vardı. Bol siyah sweatshirt'ü onu solgun gösteriyordu, gözlerinin altındaki koyu halkalar gölgelenmişti.

"Ne yapıyorsun?" diye tekrar sordum, bu sefer sesimi kontrol etmeye çalışarak.

"Uyuyordum. Özür dilerim," diye fısıldadı. Elleri yorganın içinde birbirine dolandı.

"Neden özür diliyorsun?" Yatağa doğru birkaç adım attım.

"Öfkeli görünüyorsunuz."

Kızgındım ama bu narin kıza bakarken bu duyguyu kontrol altında tutmak zordu.

Konuşmanın nereye varacağını bilemediğim için derin bir iç çektim. "Dün geceden beri bu odada olduğunuzu duydum."

Başını salladı ama bu saçma davranışına dair bir açıklama sunmadı.

"Hiç yedin mi?"

Dudaklarını ısırdı, gözleri kısa bir an benimkilerle buluştuktan sonra tekrar bakışlarını kaçırdı. Ona gözlerini benden ayırmamasını söylememek için çenemi sıktım.

"Çantamda bir çikolata vardı," diye mırıldandı.

"Çikolata mı yedin?" Bütün gün ve gece odasına kapanıp tek bir çikolata mı yemişti?

Dehşet içinde, alt dudağı titremeye başladı ve gözleri yaşlarla doldu. "Özür dilerim. Ne yapacağımı ya da kuralların ne olduğunu bilmiyorum. Daha iyisini yapabilirim. Sadece ne yapmam gerektiğini söyleyin."

Sofiya kendi içine büzülüp omuzları titrerken ben donakalmıştım. Aldığım hiçbir eğitim beni buna hazırlamamıştı.

"Ağlamayı kes," diye çıkıştım.

Sofiya hafifçe hıçkırdı ve hıçkırıklarını bastırmak için dudaklarını büzdü.

Elimle yüzümü sildim. Birini aramalı mıyım? Ablam ne yapacağını bilirdi. Ama şu an başka birini aramak, bu kıza yenildiğimi itiraf etmek olurdu.

Kendimi kontrol altında tutmak için çenemi sıktım, yatağın kenarına oturdum ve elimi omzuna koydum. O da gerildi ve benim keyfim daha da kaçtı. Elimle elimi çektim.

"Ne yanlış yaptığımı söyler misin?" diye sordu usulca.

Kaşlarımı çattım. "Bir şey yok. Ama yemek yemen gerek. Hadi gel."

O bacaklarını yatağın kenarından sarkıtırken ben de ayağa kalktım. Titrek elleriyle yürütecine uzandı, tutacakları kavradığında parmakları bembeyaz olmuştu. Ayağa kalkmaya çalışıp tekrar yatağa düştüğünde kaşlarımı daha da çattım.

"Sorun ne?" Bir kez olsun, nasıl *nazikçe* konuşacağımı bilmeyi diledim... ya da buna benzer bir şey.

“Özür dilerim, biraz titriyorum.” Dudaklarını ısırdı ve bir şeye hazırlanıyormuş gibi derin bir nefes aldı. “Tekerlekli sandalyemi getirebilir misiniz?”

Tekerlekli sandalyesi odanın köşesindeydi. Onu ona getirmek benim için kolay olurdu, ama nedense eğilip onu kucağıma aldım. Önü göğsüme yapışmıştı, kolları boynuma dolanmış, bacakları kalçalarımı sarmıştı. Artık onları hareket ettirebildiğini biliyordum, ama tıbbi sorununu anlamam gerekiyordu. Şimdilik bu bekleyebilirdi. Bir kolum belini desteklerken diğeri kalçasının altına girdi.

“Sandalyemi kullanabilirim,” dedi. Nefesi boynuma değdi, bu da ona daha sıkı sarılmama neden oldu. Birine en son ne zaman bu kadar yakın olmuştum? Kadınlarla birlikte olurken vücutlarına daha az dokunmuştum.

"Sana acı veriyor muyum?" diye sordum, sesim alçaktı.

"HAYIR."

“Peki, o zaman.” Odadan çıktım ve onu doğruca mutfağa götürdüm. Onu mutfak adasına bırakmadan önce tereddüt ettim. Onu bırakma düşüncesi kabul edilemez görünüyordu.

Kollarımı iki yanına dayadım. "Buraya oturabilir misin?"

Sofiya'nın gözleri kocaman açılmıştı ama ağlamayı bırakmıştı, bu yüzden bunu bir zafer olarak değerlendirdim. Başını salladı.

"Düşmeyeceksin, değil mi?"

Dudaklarının kenarında minicik bir tebessüm belirdi. "Düşmeyeceğim."

Homurdanarak buzdolabını açtım. Soğuk hava yüzüme çarptı, raflara boş boş bakıyordum. Çocukluğum boyunca kendimi ve başkalarını sıkı bir şekilde kontrol etmeyi öğrenmiştim. Don rolünü üstlendiğimde bu durum daha da yoğunlaşmıştı ve yıllardır gerçekten kontrolümü kaybettiğimi hissetmemiştim. Ama işte, kendi mutfağımda, arkamda tezgahın üzerinde oturan minicik bir kız çocuğuyla, içimde bir şeyler çözülmeye başladı.

"Şey, yardıma ihtiyacınız var mı?" Arkamdan gelen tatlı seste hafif bir gülümseme vardı ve buzdolabının içine gereğinden uzun süre buz gibi bir sessizlikle baktığımı fark ettim.

"HAYIR."

Evet. En son ne zaman yemek pişirdiğimi hatırlayamıyorum. Burada neden hiç hazır yemek yoktu?

Kapıyı kapattım. "Bir şeyler sipariş edeceğim. Ne istersiniz?"

"Seçici değilim."

Gözlerimi ona diktim. "Bana ne istediğini söyleyeceksin."

"Pizza mı?" diye neredeyse fısıldadı.

"Yeni İtalyan hayatına alışıyor musun?" diye sordum, Angelo'ya kuzenimin evinden bize turta getirmesi için mesaj atarken.

“Pizza severim.” Saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı ve ben de hareketini takip ettim. “Ve bir ara yemek de yapabilirim…” Sözünü tamamlayamadan, yüzünde şaşkın bir ifadeyle başka yöne baktı.

Dün sabahki tarçınlı çörek tarifi aklıma geldi. Belki yemek yapmayı seviyordu, ama bunun onu neden bu kadar üzgün gösterdiğinden emin değildim.

"Neden hiçbir şey yemedin?" diye sordum, kollarımı kavuşturarak.

"Buna izin verilip verilmediğini bilmiyordum," diye fısıldadı.

“Neden izin verilmesin ki?”

"Odamda kalmamı söyledin, o yüzden emin değildim..."

Beynim, onun ne dediğini anlamaya çalışırken karmakarışık oldu. Ona odadan çıkamayacağını ne zaman söylemiştim ki? Aramızdaki tek konuşma dün sabah olmuştu…

Bok.

Kahretsin.

Telefonumu tezgâhın üzerine koydum ve Sofiya'nın karşısına geçtim.

“Bana bak.” İşte, sesim yeterince yumuşak çıkmıştı. Şaşkınlığıma rağmen, dediğimi yapmadı. En son ne zaman biri bana karşı gelmişti ki?

Başparmağım ve işaret parmağımla çenesini kavrayıp yüzünü yukarı kaldırdım. Cildi inanılmaz derecede yumuşaktı.

"Odanızdan çıkamayacağınızı kastetmedim."

"Ah."

“Burası artık sizin eviniz. İstediğiniz odayı kullanabilirsiniz. Yemek pişirmek veya tarçınlı çörek yapmak isterseniz de yapabilirsiniz.”

Sofiya gözlerini kırpıştırdı, yorgun ve şaşkın görünüyordu. Onu *teselli etme* isteği beni sardı. Saçma bir şey yapmamak için ellerimi indirdim ve geri çekildim.

“Sofiya,” dedim sesimde bir miktar bıkkınlık vardı, “artık İtalyan Mafyası’nın lideriyle evlisin. Bu seni kraliçe yapıyor. İnsanların seni öylece ezmesine izin veremezsin.”

“Benimle dövüşmeni mi istiyorsun?” Başını yana eğdi ve sesine alaycı bir ton karıştı. Bu beni sinirlendirmek yerine, sanki gülümsemek istiyormuş gibi dudağım seğirdi. Tam zamanında yüz ifademi kontrol ettim.

“Hayır.” Sonra biraz daha zorlayıp nasıl bir tepki vereceğimi görmek istedim. “Bana *itaat* etmelisin.”

Yüzünde bir anlık sinirlilik belirdi ve bu sefer, eğlenmiş ifademi engelleyemedim. Yeni gelinimde biraz ateş olmasının hoşuma gittiğini fark ettim. Gülümsememi gizlemek için elimi yüzüme götürdüm, ama gözlerinin hafifçe büyümesi bana bunu fark ettiğini gösterdi.

Boğazımı temizledim. "Sorular sorabilirsin Sofiya. Bu gerçek bir evlilik olmayabilir, ama ben senin gardiyanın değilim." Aileyi bunun gerçek bir evlilik olduğuna ikna edeceksek, benden korkmamalıydı.

Dudaklarını ısırdı ve bakışlarını kaçırdıktan sonra başını salladı. Aramızda garip bir sessizlik oluştu ve ben telefonuma göz attım, pizzanın bir an önce gelmesini umdum. Sofiya kıpır kıpırdı, bacakları mutfak tezgahına çarpıyordu. Onlara bakakaldım.

"Bacaklarınızda ne sorun var?"

Sert ses tonum karşısında donakaldı. "Şey, eee, bende hipermobil Ehlers-Danlos sendromu var." Parmaklarını uyluklarına bastırdı. Ellerini kendi ellerimle değiştirmemek için kendimi zor tuttum.

"Bu nedir?"

“Bağ dokusu rahatsızlığım var, bu yüzden eklemlerim çok sağlam değil. Kalçalarım ve dizlerim en kötü durumda. Çıkıklar oluşabiliyor veya kısmi çıkık gibi bir durum olan subluksasyon meydana gelebiliyor. Birkaç yıl

önce yürüteç kullanmaya başladım, ancak son zamanlarda yeterli olmuyor ve tekerlekli sandalye kullanmak zorunda kaldım.”

Sesi neredeyse fısıltıya dönüşmüştü, yanakları kıpkırmızı olmuştu. Bizim dünyamızda imaj güçtü, bu yüzden utanç duyması şaşırtıcı değildi. Ama bunun onu savunmasız hale getirmesinin pek de umurumda olmadığını fark ettim. Onu korumak için buradayken bunun gerçekten bir önemi var mıydı?

"Tehlikeli mi?" diye dişlerimi sıkarak sordum.

“Sanmıyorum?” diye bir soru sordu.

“Nasıl bilmezsin?”

Sofiya'nın sert ses tonum karşısında irkilmesiyle midem alt üst oldu.

"Hiçbir zaman düzenli olarak sağlık hizmetlerine erişimim olmadı, bu yüzden her şeyi bir şekilde bir araya getirmek zorunda kaldım."

Çenemi sıktım ve devam etmesi için başımı salladım.

“Küçükken sorunlar yaşamaya başladım. Sürekli ayak bileklerimi burkuyordum ve bacaklarım sürekli takılıp düşmelerden dolayı yara bere içindeydi. Korkunç büyüme ağrılarım, baş ağrılarım ve diğer rastgele semptomlarım vardı. Yaşım ilerledikçe işler daha da kötüleşti ve bir dizi ciddi çıkık yaşadım. Sonunda ailemi bunların uydurma olmadığına ikna ettim. Beni birkaç doktora götürdüler, sonunda biri teşhis koydu ama ondan sonra bir daha o doktoru görmedim.”

Kahretsin. Rustik'in, ailesindeki böyle bir zayıflığı bildiği için doktoru öldürtmesine şaşırmazdım. Sofiya ve ben ikimiz de en üst düzey organize suç ailelerinde büyüdük, ama çocukluklarımızın birbirinden çok farklı olduğu açıktı. Babam bana karşı katıydı, beni bir sonraki Don olmaya hazırlarken nadiren sevgi gösterirdi, ama onun sevgisinden asla şüphe duymadım. Yaptığı her şeyin ailemizin yararına olduğundan asla şüphe duymadım. Oysa Rustik'in kızını umursamadığı açıktı.

“Tedavisi nedir?”

“Bence gerçekten bir çaresi yok. Yani, ağrı kesiciler ve ısıtma pedleri yardımcı olabilir, bazı insanlar da fizik tedavi görüyor. Ve tabii ki, hareketlilik yardımcıları da var. Ama kesin bir tedavi veya çözüm yok.”

Kapı çalınca cevap veremedim. Telefonumdaki koridor kamerasını açtım ve Romeo'yu pizzamızla gördüm. Pizzayı ondan almak için kapıyı biraz araladım.

"Ne yani, beni içeri davet etmeyecek misin?" diye sordu sinir bozucu bir gülümsemeyle.

Sorusunu görmezden geldim. "Onun tıbbi kayıtlarını aldınız mı?"

Yüz ifadesi ciddileşti. "Size bu konuda bilgi vermeyi düşünüyordum. Franco hiçbir şey bulamadı."

Franco benim en iyi bilgisayar korsanımdı ve bana ihtiyacım olan bilgileri sağlamada asla başarısız olmamıştı. "Ne demek istiyorsun?"

“Eğer tıbbi kayıtları varsa, birileri onları yok etmiş. Ve gerçekten *yok etmişler* . Biliyorsunuz, eğer saklanmış olsalardı Franco onları bulabilirdi.”

Bu tam bir Rustik işi. Şerefsiz.

Romeo'ya kısaca başımı salladım ve kapıyı yüzüne kapattım.

Pizzayı mutfak tezgahına bıraktım ve iki tabak aldım. En azından nerede olduklarını biliyordum.

"Bir doktor randevusu ayarlayalım, bakalım ne diyecekler." Doğru doktora görünürse hastalığı için bir tedavi olduğuna emindim.

"Teşekkür ederim. Bu... bu gerçekten çok güzel."

Göğsüm sıkıştı ve birkaç dilim pizza alarak kendimi oyaladım. "Öğle yemeğini ye. Benim işim var." Kapıya doğru yöneldim ama Sofiya adımı çağırınca durdum.

"Tekerlekli sandalyemi getirebilir misiniz?" diye sordu.

Yüzümü elimle ovdum, kendime olan sinirim giderek artıyordu. Önce onu odasında kapana kısılmış gibi hissettirmiştim, şimdi de onu *mutfak tezgahında* mahsur bırakmıştım. Ne biçim kocaydım ben! İşte bu yüzden insanlara yakınlaşmama izin veremiyordum. Bu beni odaklanmamış, dağınık bırakıyordu.

Tekerlekli sandalyesini alıp mutfak tezgahına kadar ittim. Sonra onu tezgahtan kaldırdım ve içeri girmesine yardım ettim.

Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?

Başını salladı. "Gitmen mi gerekiyor?"

"Evet."

Yavaşça başını salladı. "Umarım güzel bir öğleden sonra geçirirsiniz."

Kapıya doğru ilerleyip arkamdan sertçe kapatırken, onun tatlı sözleri peşimden geldi.

Ofisime giden asansöre bindiğimde Angelo bana başıyla onay verdi. Yapmam gereken işler, yönetmem gereken bir imparatorluk vardı ve kimsenin bunun önüne geçmesine izin veremezdim.

11

MATTA

Squat egzersizlerimin ortasındayken spor salonunun kapısı yavaşça açıldı. Sofiya odaya girdi, gergin görünüyordu. Dün öfkeyle dışarı çıktığımdan beri onu görmemiştim; gece geç saatlerde döndüğümde odasındaydı. Bu sabah, dar siyah tayt ve sütyene yakın, çok küçük bir üst giymişti. Ağırlıkları bırakırken bile kalp atışlarım hızlandı.

"İçeri girmemde sakınca var mı?" diye sordu. Gözleri çıplak göğsüme kaydıktan sonra aniden yüzüme döndü ve içimde açıklanamaz bir şekilde ağır bir şey kaldırma isteği uyandı.

Başımı onaylayarak kaldırdım ve o da dambıl rafına gitmeden önce bana hafifçe gülümsedi. Kendi elli kiloluk ağırlıklarımı alırken, onun daha önce hiç kullanılmamış beş kiloluk dambılları kapmasını izledim. Tekrarlarıma devam ederken onu gözlemlemeye devam ettim, kaslarımdaki yanma hissini unutup Sofiya'nın ne yaptığını anlamaya çalışıyordum. Ağırlıkları beceriksizce kavradı ve omuz preslerine başladı. Kötü formuna dişlerimi sıktım. Kendine zarar verecekti.

Ağırlıkları tekrar yere bıraktım ve öfkeyle yanlarına gittim. "Ne yapıyorsunuz?"

Dudakları aralandı ve başını kaldırıp bana baktı. "Şey, ağırlık mı kaldırıyorsun?" O kadar tatlı görünüyordu ki, bu beni sinirlendiriyordu.

Kollarımı kavuşturdum. "Çok kötü bir iş çıkarıyorsunuz."

Gözlerini kırpıştırdıktan sonra bakışlarını kaçırdı. "Sadece omuzlarımı güçlendirmek istiyorum ki sandalyemi daha kolay itebileyim."

Gözlerimi kollarında gezdirdim, pürüzsüz teninin genişliğini inceledim, sonra kendimi zorlayarak kullandığı tekerlekli sandalyeye baktım. Daha önce ona pek dikkat etmemiştim, içindeki güzel kadına çok odaklanmıştım, ama siyah ve hantal görünüyordu. Onun için çok büyük ve ağır görünüyordu.

"Bu sizin için en uygun tekerlekli sandalye mi?" diye kendimi durduramadan ağzımdan kaçırdım.

Donakaldı ve dambıllardan biri elinden kayarak yere düştü ve *gürültüyle* yere çarptı. Düşürmeden önce diğerini kaptım ve üzerine eğilmemek için ağırlık sehpasına oturdum.

"Sofiya?" Kaşımı kaldırdım.

Ellerini birbirine kenetledikten sonra bana baktı. "Şey... Ben sadece... Çok kötü bir şey yaptım."

Göğsüm sıkıştı. Bana yalan söylediğini, beni gözetlediğini itiraf edecek miydi? İki el silah sesi zihnimde yankılandı.

"Söyle bana," diye dişlerimi sıkarak talep ettim.

Omuzları çökmüş bir halde ellerine baktı. “Yaklaşık altı ay önce yürümek benim için gerçekten zorlaşmaya başladı. Hâlâ yürüteç kullanıyordum ama bacaklarım güçsüzdü ve ayağa kalktığımda başım dönüyordu. Çok acı çekiyordum ve sürekli düşüp dizimi çıkarıyordum. Babam tekerlekli sandalye almamı reddetti. Sadece daha güçlü olmam ve daha çok çabalamam gerektiğini söyledi.”

Ellerim kasıldı.

"Kız kardeşimle birlikte kendime bir tane nasıl alabileceğimizi düşünüyorduk ama çok pahalılar ve ne yapacağımızı bilemedik."

"Ne demek pahalılar?"

Sofiya şaşkın bir ifadeyle bana baktı. "Çok pahalılar mı?"

“Babanız Bratva'nın başı. Neredeyse sınırsız parası var.”

"Ama Mila ile ben öyle düşünmüyoruz," dedi hüzünlü bir gülümsemeyle.

"Sana harçlık vermedi mi?"

Başını salladı. Kahrolası herif.

Elimle saçlarımı düzelttim. "Peki bunu nasıl elde ettin?" diye sordum, sandalyesini işaret ederek.

Sofiya yüzünü ellerine gömdü. "Lütfen beni yargılamayın. Korkunç bir insan olduğumu biliyorum, ama çaresiz kalmıştık. Haftalardır yataktan kalkamıyordum ve Mila panik içindeydi, bu yüzden korumamızı ikna ederek bir tıbbi malzeme dükkanına girip bunu çalmaya karar verdi."

Daha fazla bir şey söylemesini bekledim, ama o sessiz kaldı.

"Ve?"

“Peki ne olmuş yani?” diye sordu Sofiya, sesi yükselerek. “Bu *çalıntı* bir tekerlekli sandalye. Özel yapım falan değil, yani biri onu bekliyormuş gibi bir durum da yok, ama yine de korkunç.” Gözleri birden gözlerime dikildi ve elimi tutmak için uzandı. “Mila’nın suçu değil. Ben yaptırdım.” Sesinde bir panik tonu vardı, sanki telefonumu çıkarıp bir suç ihbarı yapacağımı düşünüyordu.

Dudaklarım seğirdi. Masum küçük karım.

"Şunu doğru anladığımdan emin olmak istiyorum. Bana, baban sana tekerlekli sandalye almak için para vermediği için sana uymayan bir tekerlekli sandalyeyi çalmak zorunda kaldığını ve bu hırsızlığın beni en çok üzecek şey olacağını düşündüğünü mü söylüyorsun?"

Sofiya ciddi bir ifadeyle, "Hırsızlık yanlıştır," dedi.

Çenesini kavradım. "Sen bir Bratva prensesiydin, şimdi ise bir Mafya kraliçesisin. Etrafın tekerlekli sandalye hırsızlarından çok daha kötü suçlularla çevrili."

Sofiya isteksizce gülümsedi. "Mila da öyle dedi."

"Onu aldıktan sonra işler daha iyiye gitti mi?"

"Evet, daha iyi oldu," dedi usulca.

“Babanız bunu görünce ne yaptı?”

“Ah… düğün sabahına kadar bundan haberi yoktu.”

Kaşımı kaldırdım.

Omuz silkti. “Mila ve ben neredeyse hep ikinci katın doğu kanadında kaldık. Anne babamızı nadiren gördük.” Boğazını temizledi. “Ama bunu görünce hiç mutlu olmadı. Bu yüzden beni nikah masasına kadar götürmeyi reddetti.”

Çenemde bir kas seğirdi.

Ben soğuk bir adamdım. Yaratılış amacım buydu, olmak *zorunda* olduğum kişi buydu. Ama Sofiya'nın iri mavi gözlerine bakarken *bir şeyler* hissetmemek zordu.

"Omuz presi yaparken karın kaslarınızı aktif tutmalı ve dirseklerinizi içeri doğru çevirmelisiniz."

Konunun aniden değişmesi karşısında gözlerini kırpıştırdı.

İki dambılı alıp Sofiya'ya uzattım, sonra da sehpadan kalkıp arkasına geçtim. Spor salonunun arka duvarını kaplayan boydan boya aynada yansımasını gördüm. Benim karanlığıma karşılık o ışıl ışıldı; parlak saçları, parlak gözleri vardı. Gözlerim vücudunda gezindi. Bu pozisyondan, tüm kıvrımlarının tadını çıkarabiliyordum; bacaklarının açıklığı, karnının yumuşak kıvrımları, sert meme uçlarının üstüne baskı yapma şekli. Parmaklarım hareket etmek, dokunmak, *neden* üzerimde bu kadar büyük bir etki bıraktığını anlamak için kaşınıyordu.

Kadın doğruldu, ellerindeki ağırlıkları sıkıca kavradı ve başının üstüne kaldırdı.

"Dirseklerini hafifçe tut," dedim, parmaklarımı kollarında gezdirerek. Keskin bir nefes aldı ve bu ses doğrudan cinsel organıma ulaştı.

Kahretsin. Durmak zorundaydım. Bu tehlikeliydi. Amaçsızdı. Bu evliliğe razı olmamın tek sebebi ittifaktı. Anlaşma basit, açık olmalıydı. İş ve zevki *asla* karıştırmam.

Boğazımı temizledim. "Yapmam gereken işler var."

Sofiya'nın sessiz "teşekkür ederim" sözü spor salonundan çıkarken peşimden geldi.

Onun tatlı kokusu duşa girerken bile beni etkisi altına aldı.

O minicik bluzun içindeki göğüslerinin görüntüsü, penisimi okşarken gözlerimin önünde canlandı.

Utanç verici derecede hızlı boşaldım.

Cinsel ilişkiye girmem gerekiyordu, yoksa karıma karşı bir girişimde bulunma tehlikesiyle karşı karşıya kalacaktım.

12

SOFYA

yanaklarım Uyandığımda gözyaşlarıyla ıslanmıştı ve midem bulanıyordu. Derin bir nefes aldım ve yüzümü sildim. Oda tamamen karanlıktı; perdelerin aralığından hiç güneş ışığı girmiyordu, bu da gecenin ortası olduğunu gösteriyordu.

Dairenin ezici yalnızlığına daha fazla dayanamayıp erken yatmıştım. Matteo, spor salonunda birlikte geçirdiğimiz zamandan sonra kaçmıştı ve günün geri kalanında onu görmemiştim.

Kimseyi görmemiştim.

Dairede oyalandım. Biraz televizyon izledim. Matteo'nun kütüphanesinde okuyacak ilginç bir kitap bulmaya çalıştım ama başaramadım. Seksenlerde yazılmış, yıpranmış, dramatik bir öpüşme sahnesi kapağı olan favori aşk romanım bile dikkatimi çekemedi. Mila ile birkaç yıl önce anneannemizin kutusunda, tavan arasında bir yığın aşk romanı bulmuştuk. Çoğunu Mila'ya bırakmıştım ama bu birini yanımda getirmeye karşı koyamadım. En sevdiğim sahnelerden bazılarını okumaya çalıştım ama dikkatim sürekli başka yerlere kayıyordu. Aşk hakkında okumak şu anda beni boşlukta hissettiriyordu.

Saat 20:30'a kadar o kadar çok sıkılmıştım ki, uzun bir banyo yapıp sonra da uyudum.

Ta ki kabusum beni uyandırana kadar.

Kendimi zorla doğrultup oturdum, pijamalarımın terli tenime yapışmasından tiksindim. Artık tekrar uyuyamazdım.

Kabuslara alışmıştım. Çocukluğumdan beri kabus görüyordum, gerçi Mila benim yatağımda uyuduğunda o kadar sık olmuyordu. Bunu kız kardeşime hiç itiraf etmemiştim çünkü kendi odasında uyumayı seçerse suçluluk duymasını istemiyordum. Benimle ilgilenmek zorunda kalmamalıydı. Ama çoğu gece bir şekilde benim yatağıma geliyordu. Belki de ikimizin de birbirimize ihtiyacı vardı.

Burada, geniş ve sessiz dairede, sanki tek sürekli ziyaretçim kâbuslarımdı.

Odamdan çıkarken yürütecimi ve tekerlekli sandalyemi geride bırakarak kendimi ayağa kaldırdım. Sabahki antrenmanım sonrası kaslarım ağrıyordu ama gürültü yapma riskini göze alıp bir hareketlilik yardımcısı kullanmak istemiyordum.

Salonun ortasında durdum, ne yapacağımı bilemiyordum. Artık bu dairede olmak istemiyordum. *Nefes alacak* bir alana ihtiyacım vardı.

Yangın merdivenine çıkan pencereye doğru yöneldim ve kaydırarak açtım. Soğuk hava bir anda yüzüme çarptı ve geri dönmeden önce kanepeden bir battaniye kaptım. Eklemlerimin yerinde kalması için dua ederek yavaşça pencereden dışarı çıktım ve sonra kalçam soğuk metalin üzerine düştü.

Sırıttım.

Yangın merdiveninin sahanlığından şehre bakıyordum. Aşağıda ışıklar parıldıyordu, sokaklar hala arabalarla doluydu. Şu anda uyanık olan tek kişi olmadığımı bilmek kendimi daha az yalnız hissetmemi sağladı. Yangın merdiveninde oturmanın inanılmaz derecede *havalı* bir yanı vardı. Telefonum olsaydı, fotoğrafını çekip Mila'ya gönderirdim.

Bir süre sonra, merakım ağır bastı. Apartmanın en üst katındaydık, ama metalden yapılmış yangın merdivenleri yukarıda, çatıya kadar uzanıyordu. Bir macera ve belki de pervasızlık duygusu beni sardı. Yukarıda ne vardı?

Ayağa kalkarken dizlerim gıcırdadı ama umursamadım. Sonuçları ne olursa olsun, merdivenleri çıkacaktım. Vücudum buna katlanmak zorundaydı.

Pelerin gibi üzerime sardığım battaniyeye takılmamaya dikkat ederek yavaşça yürüdüm. Tepeye ulaştığımda gülümsemem daha da genişledi. Çatıya *çıkabilirdim* . Küçük bir çıkıntının üzerinden kendimi çekerken bileklerim sızladı, avuçlarım pürüzlü betona sürtündü.

Ve işte oradaydım. Şehrin üzerinde dimdik duruyordum.

İçimde sade ve endüstriyel bir şey, belki rastgele borular ve tesisat ekipmanları bekliyordum, ama karanlığa doğru gözlerimi kısarak baktığımda çok daha lüks bir şeyle karşılaştım.

Çevredeki birkaç ışık, solumdaki geniş oturma alanını aydınlatıyordu. Bağımsız bir pergola, metal bir ateş çukurunun etrafında daire şeklinde dizilmiş bir dizi dış mekan mobilyasını örtüyordu. Sağımda ise büyük, hafifçe yükseltilmiş bir levha vardı. Karanlıkta net göremiyordum ama muhtemelen bir helikopter iniş pistiydi. Mila ile birlikte izlediğimiz tıp dizilerinden hatırladım.

Oturma alanına doğru yöneldim ve pergolanın etrafına sarılmış ışıkları görünce küçük bir heyecan çığlığı attım. Prizleri bulana kadar etrafı yokladım ve taktım. Parlayan ışık, mekanı sıcak ve samimi hissettirdi ve çatının bu tarafını çevreleyen ahşap saksıları vurguladı. İçlerine baktığımda, hiçbir bitki bulamadım, sadece toprak vardı. Zaten şehir yeni yeni bahara kavuştuğuna göre, bahçecilik için yılın çok erken bir zamanıydı. Parmaklarımı toprağın içinde gezdirdim. Belki bir şeyler ekebilirdim. Pişirme ve fırıncılık için otlar. Yemek masası için çiçekler.

Dizlerimdeki ağrıyı daha fazla görmezden gelemediğimde, kanepelerden birine yığıldım. Ateş yakmaya cesaret edemedim—muhtemelen tüm binayı yakardım—ama polar battaniyemin altına daha da sokulurken, Matteo ile burada, ateşin başında olduğumuzu hayal ettim. S'mores yapabilirdik—bu, Hayal Listemdeki maddelerden biriydi.

İçimden bir ah çektim, gözlerim kapandı. Burada, New York şehrinin yüksek binalarıyla çevrili, aşağıdan gelen hafif sokak seslerinin arasında, listem inanılmaz derecede çocukça geliyordu. Kendimi inanılmaz derecede çocukça *hissediyordum* . Pakhan'ın evinde büyümüş olmama rağmen, inanılmaz derecede korunaklı bir hayat yaşamıştım. Bratva'da kadınların söz hakkı yoktu ve engelliliğim onların bana daha da çocuk gibi davranmalarına neden olmuştu.

Ya da bir mahkum.

Mila'nın sözleri aklıma geldi *: "Kendi iyiliğin için fazla tatlısın."* Biraz dik durmam gerekiyordu. Daha güçlü olmalıydım. Henüz bu daireden ayrılmamıştım ama sonunda ayrılacağımı biliyordum. Matteo bir *kraliçe istiyordu,* bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Yanında güçlü birini istiyorsa kesinlikle yanlış gelini seçmişti. Son birkaç yıldır görünmez

olmayı ve kendimi küçültmeyi öğrenmiştim. Bu beni daha az hedef haline getirmişti.

Ama belki de bu beni daha az değerli bir insan yaptı.

Sanki yavaş yavaş tüm insanlığımdan sıyrılmıştım.

Sadece Mila ve Dimi'nin yanındayken kendim olabildim. Sadece o anlarda kendimi *gerçek , güçlü* hissettim.

Mila'ya televizyondaki milyonlarca hayranı hakkında takıldığımda.

Bir partiye gizlice gittikten sonra sarhoş bir şekilde geri döndüğünde ona bakmak.

Koruma görevlimiz Nikolai'yi bizimle birlikte kızlara yönelik romantik komediler izlemeye zorladık.

Dimi ile atış poligonuna gittik. Hedefi vururken elimde silahla kendimi güçlü hissettim.

Bu günlerde en baskın duygum korkuydu, ama *daha fazlasını* hissetmek istiyordum. Matteo ile bu yeni hayat, bu sahte evlilik, benim seçeceğim bir şey değildi, ama elimden gelenin en iyisini yapmam gerekiyordu. Ve bu da Mila'nın cesaretinden ilham almayı gerektiriyordu.

Düşüncelere dalmıştım ki, birinin ağzını temizleme sesi sessizliği bozdu. Koltukta irkildim ve küçük bir çığlık attım, ardından karşımda Matteo'yu gördüm.

"Ah, merhaba," diye kekeledim. Sesimin bu kadar tiz ve nefes nefese çıkmasına kendime kızmak istedim. *Aferin Sofiya, ne kadar güçlüsün!*

Süs lambaları Matteo'nun sert çenesini ve koyu renkli, uzun kollu tişörtünün geniş göğsünü nasıl sardığını aydınlatıyordu. Eşofman altı kalçalarının üzerinde düşük duruyordu ve gözlerimi hemen ona çevirdim.

Hiçbir şey söylemiyordu. Sadece orada duruyordu, delici bakışları bana dikilmişti.

Burada olduğum için özür dileme isteğime karşı koydum. Bana daireyi keşfetmeme izin verdiğini söylemişti. Çatının yasak olduğunu söylememişti. Yalnız kalmak istiyorsa gidebilirdi. İçimdeki bencil taraf *, önce ben buradaydım* dedi.

"Buraya nasıl çıktınız?" diye sordu.

“Havaya yükseldim.” Sözler, kendimi durduramadan ağzımdan döküldü. Alaycı sözlerime vereceği cevabı beklerken nefesimi tuttum, ama yüzü ifadesiz kaldı. Ona bakmaya çalışarak, gözümü kırpmadan dik dik baktım, ama çabucak pes ettim. “Merdivenleri kullandım.”

"Hım," dedi ve karşıma oturdu.

Göğsüm rahatlama ve heyecanla dolup taşıyordu. Arkadaşlığa çok ihtiyacım vardı ve o *benimle* burada olmayı seçmişti.

"Yani yürüteç kullanmıyorsunuz?"

Başımı yana eğdim. "Merdivenlerde kullanmak biraz zor olurdu."

Matteo başını salladı, şehre bakarken elindeki içeceğindeki buzlar şıkırdadı. Derin düşüncelere dalmış görünüyordu, ama sessizlik rahatsız edici değildi. Battaniyemi daha sıkıca üzerime sardım ve başparmağını dudaklarının üzerinde gezdirmesini izledim. Karnımın alt kısmında bir kıvılcım çaktı.

Gözlerimi başka yere çevirmedim.

"Neden bu kadar geç saate kadar ayaktasın?" diye sordu sonunda, içeceğinden bir yudum alarak.

Ona ne söyleyeceğimi düşünerek dudağımı ısırdım. Sonunda, "Bir kabus," diye itiraf ettim.

“Ortak noktamız olan bir şey.”

Kişisel bir sırrını ifşa ettiğine şok olmuş bir şekilde gözlerimi kırpıştırdım. Parmaklarının içeceğini sıkıca kavraması, onun da benim kadar şaşırdığını gösteriyordu.

"Kâbuslar görmene üzüldüm," dedim, sesim neredeyse fısıltı gibiydi.

İçeceğinden bir yudum daha aldı. "Seninkiler neyle ilgili?"

Aklım en son gördüğüm rüyaya kaydı. Rüyalar hep aynıydı: Ben, çaresiz ve hareket edemez haldeyken, sevdiğim insanlar zarar görüyordu. Dimi'nin vurulduğunu, Mila'nın kalbimin dayanabileceğinden çok daha fazla kez parçalara ayrıldığını izlemiştim. Onları kurtarmak için ne yaparsam yapayım, asla hareket edemiyordum. Hep sıkışıp kalmıştım, onlara doğru sürünemeyecek kadar donmuş bir bedenin içinde hapsolmuştum.

Bu geceki kabus da aynıydı, tek farkı bu sefer karşımda Matteo'nun olmasıydı. Maskeli bir figür, ben çığlık atarken çıplak göğsünde bıçak gezdiriyordu. Uyandığımda dudaklarımda onun adı vardı.

"Önemsediğim insanların zarar görmesi," dedim sonunda. "Ya sen?"

Cevap vermeyeceğinden emindim, ama birkaç uzun anın ardından, sözleri ağzından döküldü; o kadar yumuşaktı ki, hayal etmediğime neredeyse inanamadım. "Aynı."

Göz göze geldik ve aramızdaki havada bir şeyler değişti.

Karanlık, bizi bir battaniye gibi sardı, gizli bir kozaya hapsetti. Aramızdaki bu an, sanki yükselen güneşin ışınları her şeyi silip

süpürecekmiş gibi, gerçeküstü bir havaya sahipti. Ama bunu unutmayacaktım; onun dikkatli bakışlarını, aramızdaki elektriği. Bu anıyı, yeni hayatımda yalnız hissetmediğim ilk an olarak saklayacaktım.

Asla sevgili olamayacaktık. Bunu açıkça belirtmişti. Ama belki arkadaş olabilirdik.

Üşüdüm ve bu aramızdaki büyüyü bozdu.

Matteo boğazını temizledi. "Hava soğuk. İçeri girmelisin."

Onun kanepede yanıma oturması, kollarını bana dolaması ve bedeniyle beni ısıtması nasıl olurdu acaba? Dudaklarının dudaklarıma değmesini hissetmek, ama bu sefer kimse yokken?

Sahip olamayacağım şeylerin düşüncesi kalbimi bir hüzün sızlattı. "İkimiz de biraz uyumaya çalışmalıyız herhalde."

Ayağa kalktı, omzunun üzerinden yangın merdivenine baktı. "Seni aşağı indireceğim."

“Üstesinden gelebilirim.” Neyi daha çok istediğimi bilmiyordum; bir merdiven çıkmayı başarabileceğimi kanıtlamak mı yoksa tekrar kocamın göğsüne sıkıca sarılmak mı?

Ayağa kalktım. Buz gibi bir esinti çatı boyunca esti ve vücudumu ürpertti.

Matteo, "Kendine zarar vermeni istemiyorum," dedi.

“Yapmayacağım.” Battaniyeyi daha sıkı tutarak merdivenlere doğru yürüdüm. Dizlerim ağrıyordu ama devam ettim.

Ona yetenekli olduğumu gösterecektim.

Kendimi gösterirdim.

Beni acele ettirmedi, ne kadar yavaş hareket ettiğime dair yorum yapmadı. Pencereye vardığımızda, benim için pencereyi açtı. Ben beceriksizce içeri sürünürken eli sırtıma değdi. Matteo da arkamdan geldi, pencereden geçerken bir şekilde zarif görünüyordu.

Deri ve yağmur kokusunun hafif bir izini aldım ve yüzümü göğsüne yaslama isteğine karşı koymaya çalıştım. Sandığımdan daha yorgun olmalıyım.

Battaniyem kaydı ve Matteo onu tekrar omzuma doğru çekti. Dokunuşu bir süre daha sürdü, sonra derin bir nefes alıp arkasını döndü ve odasına doğru yöneldi.

13

MATTA

oturdum Yatağıma , ellerimi başıma koydum. Karımı çatıya kadar takip etmiştim, sonra da *çıplak omzunu görünce korkakça kaçmıştım.*

Kahretsin, ne kadar aptalmışım.

Alarm sisteminden gelen bir telefon bildirimi, huzursuz uykumdan beni uyandırdı; bildirimde yangın merdivenine açılan pencerenin açıldığı belirtiliyordu.

Karanlık dairede çatıya doğru sessizce ilerlemek, zihnimdeki durmak bilmeyen düşüncelerden –Arben ve Arnavutlar, yatırımlarımızın sağlığı, saflarımıza katılan yeni askerler…– mükemmel bir kaçış yolu olmuştu.

Ama hiçbir şey beni karım hakkındaki düşüncelerimden uzaklaştıramadı.

İnleyerek ayağa kalktım. Artık burada, bu dairede, Sofiya'nın yanında kalamazdım. Giyindim ve ofisime indim.

Franco'nun gönderdiği son rapora BAKTIM . Arben'in alt patronunun e-posta sunucusuna girmeyi başarmıştı. Sorun şu ki, e-postaların hepsi şifrelenmişti ve Franco henüz şifreyi çözememişti.

Bu bana tuhaf geldi. Arnavutlar hiçbir zaman özellikle sofistike olmamışlardı. Ya Arben sandığımdan daha zekiydi ya da Arnavutlar bir yerlerden yardım alıyorlardı. Kimse bir ittifak ilan etmemişti, ama bir ittifak kurduklarından giderek daha çok emin oluyordum.

Masamın kenarında duran boş kahve fincanlarından birine kalemimle vurdum. Sabah saat üçten beri ofisteydim, Sofiya hakkındaki düşüncelerden uzaklaşmak için kendimi işe vermiştim. Tekrar uyumuş muydu? Ne sıklıkla kâbus görüyordu? İhtiyaç duyduğu her şeye sahip miydi?

Vurmak, saldırmak, *fiziksel* bir şey yapmak istiyordum, gözlerim bulanana kadar bilgisayarımın başında lanet olası e-postaları çözmeye çalışmak istemiyordum. Herkes benim konumumu arzuluyordu, New York şehrinin en güçlü adamı olmayı hayal ediyordu, ama hiçbiri bunun ne kadar sıkıcı evrak işi gerektirdiğinin farkında değildi.

Kapım aniden açılınca başımı kaldırdım. Sienna, rengarenk bir ışık hüzmesiyle ofisime daldı ve masamın karşısındaki sandalyeye yığıldı.

Şakaklarıma masaj yaptım. O sandalyeden gerçekten kurtulmam gerekiyordu.

"Neden karını benden saklıyorsun?" diye sızlandı.

"Sienna, çalışıyorum."

“Evet, biliyorum. *Sürekli* çalışıyorsun. Sabah saat yedi ve sen burada takım elbise giymişsin.”

Sienna'nın yanında her zaman hissettiğim o huzursuzluk hissi göğsümü sıkıştırdı. Annemin kısırlıkla mücadelesi yüzünden kız kardeşimle aramda on iki yaş fark vardı. Sienna, anne babamız öldürüldüğünde sadece on bir yaşındaydı. Bir gecede, ağabeylikten ebeveynliğe dönüşmüştüm. İmparatorluğumu yeniden kurmak ve amcamı devirmek için çalışırken iki yıl boyunca saklanarak yaşamıştık. Don olmak için kalbimi aşılmaz engellerin ardına kilitlemiştim. Bu süreçte, bir kardeş olma yeteneğimi kaybetmiştim.

Sienna, başarısızlıklarımın sürekli bir hatırlatıcısıydı; anne babamızı kurtaramamamın, onu ihtiyaç duyduğu şekilde sevememin.

"Ne istiyorsun, Sienna?" diye sordum, sesim yorgunluktan titriyordu.

“Onunla tanışmak istiyorum. Aynı binada yaşıyoruz. Bilmiyorum, arkadaş olmak güzel olurdu.”

"O buraya senin arkadaşın olmak için gelmedi."

Kız kardeşimin yüzünde bir anlık acı ifadesi belirdi ve göğsümdeki o rahatsız edici his daha da yoğunlaştı. Bu evliliğe razı olduğumda, her şey

çok kolay görünüyordu. Bir törende duracak, bir kağıt imzalayacak ve Rusya ile bir ittifak kuracaktım. Gerçek bir insanla, artık sorumluluğunu üstlendiğim yaşayan, nefes alan bir insanla evleneceğimi unutmuştum. Sienna ve Sofiya'nın arkadaş olmaları fikrini sevmiyordum; ayrı tutmak istediğim iki dünyanın birleşmesiydi bu. Ama onları sonsuza dek ayrı tutmak gerçekçi değildi. Sofiya'nın hayatımda kalıcı bir yer edindiğini kabul etmeliydim.

"Özür dilerim," diye mırıldandım. "Hâlâ bunlara alışmaya çalışıyorum."

Sienna sandalyede öne doğru eğildi. "Nasıl biri? İyi biri mi? Güzel mi?"

“Onu tanımıyorum.” Karımı oldukça… büyüleyici bulduğumu itiraf edecek değildim.

Sienna kaşlarını çattı. "Hadi ama, bana bir şey söyle."

Kalemi tekrar masaya vurdum. "Bacaklarında bir sorun var."

Kaşları çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Ehlers-Danlos sendromu diye bir hastalığı var. Hareket etmek için tekerlekli sandalye veya yürüteç kullanıyor."

“Ah.” Sienna başını yana eğdi. “Bu bir sorun mu?”

“Bu onu daha savunmasız hale getirebilir. *Bizi* de daha savunmasız hale getirebilir.”

Derin bir iç çekti. "Her köşe başında düşman yok, Matteo."

"Çünkü seni onlardan koruyorum," diye tersledim.

Sienna'nın yüzü sertleşti, çenesi kasıldı ve ayağa kalkıp kapıya doğru yöneldi.

"Yarından sonraki gün," dedim dişlerimi sıkarak.

"Ne?" Omuzunun üzerinden bana baktı.

“Yarından sonraki gün gel. Onunla tanışabilirsin.”

Dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi ve affedildiğimi umdum.

"Mutlu olmayı hak ediyorsun, biliyorsun," dedi usulca.

Sienna ofisimden sessizce çıkıp giderken ona bakamadım, yutkunmakta zorlandım. Beni yalnız bırakmıştı.

14

SOFYA

ağrıyordu Mutfakta oyalanırken her yerim ve çok yorgundum. Dengemi sağlamak için yürüteç kullandım ama dünkü antrenmandan sonra kollarım çok ağrıdığı için üzerlerine ağırlık vermek zordu. Egzersizlerin uzun vadede işe yarayacağını umuyordum çünkü şu anda ağrı beni sadece sinirli yapıyordu. Ağrı kesicilerimi almıştım ama ağrının muhtemelen bütün gün süreceğini biliyordum… şanssızsam bütün hafta sürebilirdi.

Belirtilerimi hafifletmek için denediğim hiçbir şey işe yaramadı. Mila bir süre önce "sağlıklı yaşam" akımına kapılmıştı, doğru şeyleri yaparsak beni iyileştirebileceğine inanıyordu. Yeşil kahve çekirdeği özü içtik, meditasyon yaptık ve yoga yaptık. En son yoga denediğimde dizim çıkmıştı ve Mila'nın üzerine düşmüştüm. O kadar çok gülmüştük ki, altıma işemiştim, bu da bizi daha çok güldürmüştü.

Geçtiğimiz birkaç yıl boyunca Pakhan'ın konağında zorunlu olarak geçirdiğimiz süre çok acı vericiydi, ama özlediğim şeyler de vardı. Uzun zamandır Mila ve ben dünyaya karşı tek başımızaydık ve şimdi yalnızdım.

Günümü nasıl geçireceğime karar vermeye çalışırken meyve tabağından bir muz yedim. Mutfak tamamen doluydu. Biraz fırıncılık ve yemek yapmaya karar verdiğimde sırıttım. Tabii ki sadece zaman geçirmek için. Sahip olduğum tek beceriyle kocamı gizlice etkilemek için *değil* . Sadece çok fazla üst vücut gücü gerektirmeyen tarifler seçmem gerekecekti.

Kapıdaki bir tıkırtı başımı kilerdeki çalışma alanından kaldırdı. Dudaklarımı ısırdım. Cevap vermem mi gerekiyordu? Bu güzel, kocaman dairede hâlâ gergindim, her an yanlış bir şey yapıp azar işitmeyi bekliyordum.

Kapıdaki kişi tekrar çaldı. Yürütecimi kaptım ve yavaşça girişe doğru ilerledim. Gözetleme deliğinden baktığımda korumamın orada durduğunu gördüm.

Kapıyı açtığımda Angelo yüzünde geniş bir gülümsemeyle, "Günaydın, Bayan Rossi," dedi.

"Günaydın. Lütfen bana sadece Sofiya diye seslenin."

"Patronun bundan hoşlanacağından emin değilim."

Başımı yana eğdim. "Ama sen benim korumamsın, değil mi? Yani bilmiyorum... Benim de söz hakkım yok mu?"

Angelo kıkırdadı. Gülüşü sıcak ve derindi ve beni anında rahatlattı. "Patronun seninle işi zor olacak, değil mi?" Bana göz kırptı. "Pekala, *Sofiya* . İstediğin gibi." Hafifçe eğildi, bu da beni güldürdü.

“İçeri girmek ister misiniz?”

“Hayır, asıl ben sana bunu vermek istedim.” Elinde yepyeni, en üst model bir cep telefonu tutuyordu.

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Gerçekten mi? Benim için mi?"

“Elbette. İhtiyacınız olan numaralar zaten programlanmış durumda. Ben ve Enzo varız; o gece daireyi koruyor. Ayrıca Patronun ikinci adamı Romeo ve onun tetikçisi Domenico da var. Acil bir durumda bana veya Patrona ulaşamazsanız, onlardan herhangi birini arayabilirsiniz.”

Telefon elimde pürüzsüz ve serin bir his verdi. "Başka insanları da arayabilir miyim? Mesela kız kardeşimi?"

"Elbette."

“Ve… internete falan girebilir miyim?” Mila ile son birkaç aydır bir telefonumuz vardı; Nikolai'nin gizlice soktuğu eski bir modeldi. Telefonu Mila'ya bırakmıştım ve onunla iletişime geçmenin bir yolunu bulmayı umuyordum, ama bana öylece bir telefon *verileceğini* hiç beklemiyordum.

Kaşları çatıldı. "Burada tutsak değilsin, Sofiya." Sesi alçaktı ve göz hizamız gelene kadar eğildi. "Don'la evlisin. Bu sana güç ve statü veriyor. Anlıyor musun?" Şaşkın ifademi görünce iç çekti. "Henüz anlamadığını görüyorum, ama anlayacaksın. Pozisyonuna alışacaksın ve rolünü mükemmel bir şekilde oynayacağından eminim."

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım. Bana söylenen en güzel şeylerden biriydi, gerçi bu konuda pek bir rakibim yoktu. Yine de bu, burada sadece bir *rol* oynamak için bulunduğumun soğuk bir hatırlatıcısıydı.

"Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?" diye sordu Angelo.

Başımı salladım. "Hayır, bu harika, teşekkür ederim. Biraz kek yapacağım."

Gözleri ışıl ışıldı. "Ahh, tiramisu mu?"

Dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi. "Henüz karar vermedim." Mutfakta özgürce hareket edebilmek, tariflere bakmak için telefonumun olması ve yaptığım yemekleri tatmak isteyen insanların olması heyecan vericiydi.

"Bunu öğrenmeyi dört gözle bekliyorum," dedi göz kırparak.

Mutfağa geri döndüm ve telefonumu ayarlamak için birkaç dakika ayırdım. Belki de ona bir kılıf alabilirdim. İnternette birkaç tane çok güzel kılıf görmüştüm.

Her şey hazır olduktan sonra Mila'nın numarasını çevirdim. Kimsenin bulup bizi cezalandırmaması için telefonu sessize aldık, bu yüzden gözlerimi sıkıca kapattım ve cevap vermesi için dua ettim.

"Merhaba?" Mila'nın sesi biraz nefes nefese geliyordu. Sesini duyunca gözlerimden yaşlar süzüldü.

"Mila," diye kekeledim.

“Aman Tanrım, Sofiya! Seni arayacağını bekliyordum ve umuyordum. İyi misin? Seni çok özledim.”

“Ben de seni özledim,” dedim burnumu çekerek. Lavabonun altından bir kağıt havlu alıp gözyaşlarımı sildim.

"Sorun ne?" Sesi sertti ve yüz ifadesini, stres altındayken kaşlarının arasında beliren o ince çizgiyi gözümde canlandırabiliyordum.

"Sesini duyduğuma çok sevindim. Tamamen iyiyim, söz veriyorum. Yeni bir telefonum var, istediğimiz zaman konuşabiliriz."

"Kahretsin, senin için endişelenip Nikolai'yi çıldırttım. Kocan nasıl? Sana iyi davranıyor mu? Şey, hani... *yaptın mı* ?"

Yanaklarım kızardı. “Matteo… bilmiyorum, kafa karıştırıcı?” dedim, sorusunu geçiştirerek. “Erkeklerle pek tecrübem yok ama onu anlamak gerçekten zor. Sanırım benden pek hoşlanmıyor.” Kilerden bir paket çikolata parçası çıkardım. Babamın tüm çalışanları çikolata parçalı kurabiyelerime bayılıyordu, bu yüzden başlamak için güvenli bir şey gibi

geldi. Ayrıca mutfakta bir mikser vardı, bu da hamuru karıştırırken bileğimi zorlamayacağım anlamına geliyordu.

Mila cevap vermeden önce kısa bir sessizlik oldu. "Bunu neden söylüyorsun? Sana zarar mı verdi?"

“Hayır, hiç de öyle değil. Ama sadece oda arkadaşı olarak yaşamamızı istediğini söyledi. Çoğu zaman dışarıda oluyor ve ayrı odalarımız var.” Ona aptalca yanlış anlamamı, ceza korkusuyla bir gün boyunca odama nasıl saklandığımı anlatmaya niyetim yoktu. Çok acınası bir durumdu.

Ayrıca Matteo'nun ellerinin spor salonunda tenimde nasıl kaldığını ya da gece yarısı çatıdaki sohbetimizi paylaşmaya da hiç niyetim yoktu.

Mila'nın karmakarışık düşüncelerini adeta duyabiliyordum. "Sadece oda arkadaşı olmak ister *misin* ?"

Buzdolabından yumurta ve tereyağı çıkardım. "Aslında pek seçeneğim yok. Belki bu benim seçeceğim hayat olmazdı ama kötü de değil. Matteo... iyi biri." Yüzümü ellerimle kapatarak irkildim.

"İyi mi? Mafya lideri *iyi mi* ?"

“Tamam, onu tanımlamak için kötü bir kelime bu. Ama acımasız bir şey söylemedi.” Mutfak tezgahına baktım, Matteo'nun tezgahın üzerinde otururken beni bırakırsa düşeceğimden nasıl endişelendiğini hatırladım. Bir an için aramızda bir kıvılcım olduğunu bile hayal etmiştim.

"Bana neyi anlatmıyorsun?" diye sordu Mila şüpheyle.

"Hiçbir şey," dedim aceleyle. "Anlatacak bir şey yok."

"Hı hı... Peki, şimdi ne yapıyorsunuz?"

Onun ısrar etmediğini görünce rahat bir nefes aldım. "Kurabiye yapmayı düşündüm. Sonra da akşam yemeğinde belki İtalyan bir şeyler yaparım."

“Akşam yemeği ve tatlı. Kocanı etkilemeye çalışıyorsun galiba.”

Yanaklarım kızarırken sessiz kaldım.

“Sofiya!” diye haykırdı Mila. “Sen… *Biliyordum* .” Sesindeki heyecan elle tutulur gibiydi ve bana daha on dokuz yaşında olduğunu hatırlattı. “Eminim sana çok *iyi* davranıyordur. Oda arkadaşın olmak için fazla yakışıklı.”

İçimden bir ah çektim. "Bana o şekilde ilgi duymuyor."

"Böyle bir şeye inanacağımı aklınızdan bile geçiremezsiniz herhalde."

“Ne diyeceğimi bilmiyorum. Çok açık konuştu.” Tabii ki bazen açık konuşmadı. Mesela beni kucağına aldığında, babamın bana nasıl davrandığını duyunca sinirlendiğinde veya benimle çatıda oturduğunda.

Mila daha fazla bir şey söyleyip zaten hissettiğim kafa karışıklığını daha da artırmadan, konuyu değiştirdim. "Dimi'den haber aldın mı?"

Mila, konuyu saptırma girişimimi hemen anlayarak iç çekti, ama yine de cevap verdi: "Hayır."

"Sence iyi mi?"

“Kendine nasıl bakacağını biliyor,” dedi ama telefonda ikimizin de ortak kaygısı çok yoğundu. Dimi, ailemizin Mila'yı ve beni gerçekten seven tek üyesiydi ve onu çok özledim.

"Sence hâlâ yurt dışında mı?" diye sordum.

“Öyle olduğunu varsayıyorum. Belki Pakhan'a sorabilirim—”

“Hayır,” diye araya girdim. “Bunu yapma. Zaten sana söylemeyecek.” Panik o kadar derinden içimi kemirdi ki, yürüteçime oturmak zorunda kaldım. Baş dönmeme rağmen nefes aldım. Babam Mila'ya hiç vurmamıştı ve Mila da bana vurduğunu bilmiyordu. Ama şimdi evden çıktığıma göre, öfkesini ona yönelteceğinden çok korkuyordum.

“Tamam,” diye homurdandı Mila. “Yapmayacağım.”

“Sadece… lütfen onun yolundan çekilin, tamam mı? Ve eğer Dimi ararsa, ona yeni numaramı verin ve beni aramasını söyleyin.”

"Elbette."

Mila bana hayatındaki gelişmeleri anlattı. Ben yokken babamız onun evden daha sık çıkmasına izin veriyordu. Onun o evde hapsolmasının benim yüzümden, bedenimin aileme ve aileme kamuoyu önünde yaşattığı utançtan kaynaklandığı düşüncesi beni suçlu hissettirdi.

"Ağrınız nasıl?" diye sordu.

“Sorun yok,” diye yalan söyledim. Unu ve kabartma tozunu ölçtüm.

“Sofiya.” Mila’nın sesi azarlayıcıydı.

“Tamam, durum biraz kötüydü. Ama dizlerim düğün günümden daha güçlü. Daire içinde yürüteç kullanarak dolaşıyorum.”

“Don’dan seni doktora götürmesini istemelisin. Eminim daha iyi bir ilaç ya da sana yardımcı olacak bir şey vardır. Pakhan’ın doktorlarından hiçbirine güvenmiyorum.”

"Benim için endişelenme Mila. Ben en büyüğüm. *Seni* korumak *benim* sorumluluğum."

Mila boğazının arkasından sinirli bir ses çıkardı. "Seni sevdiğim için *her zaman* senin için endişeleneceğim, Sofiya. Keşke... Keşke başkalarının da seni sevmesine izin verebilseydin. Herkes için her şeyi yapmak zorunda

olduğuna çok inanmışsın, ama seni gerçekten seven insanların senin bizim için bir şey yapmana veya olmana ihtiyacı yok."

Gözlerim doldu. "Bunun uzun bir liste olduğundan emin değilim."

"Eğer buna gerçekten inandığını bilmeseydim, bu beni rahatsız ederdi. Gördüğüm en güzel insansın. Naziksin, yeteneklisin ve herkesi kendine çeken bir enerjin var. Sanırım seni *saklamasının* sebeplerinden biri de bu. Hepimizi gölgede bırakıyorsun."

Kahkaha attım. "Ne saçmalıyorsun? Sevgili babamız bana karşı her zaman sadece küçümseme duydu."

“Belki,” diye kabul etti Mila. “Ama bence onun nefretinin altında daha fazlası var.”

İkimiz sessizce otururken yanağımı serin mermer tezgaha yasladım.

"Seni özledim," dedim sonunda.

“Ben de seni özledim.” Mila’nın sesi titriyordu, sanki ağlıyordu ve bu da yanağımdan bir damla gözyaşının süzülmesine neden oldu. Ablam neredeyse hiç ağlamazdı. Eskiden, ikimiz için de yeterince gözyaşım olduğunu söylerdi.

"Sesin daha neşeli geliyor," diye fısıldadı.

Gözyaşlarımı sildim. "Kendimi daha hafif hissediyorum. Doğu kanadının dışında koca bir dünya var."

“Listedeki maddeleri tek tek işaretlemeye başlayabilirsiniz.”

Gülümsedim. "İlk işi hallettik bile. *Özel jetle* New York'a geri döndük. Çok havalıydı."

Mila gitmesi gerektiğini söyleyene kadar listemiz hakkında konuşmaya ve hayal kurmaya devam ettik. Pakhan onu Bratva eşleriyle bir öğle yemeğine katılmaya zorluyordu. Onu evlendirmeyi çoktan düşündüğünden korkuyordum. Mila'yı her türlü kötü şeyden koruyamamak kadar çaresiz hissettiren hiçbir şey yoktu.

“Sofiya, bana sürekli mesaj atıp arasan iyi olur. Gelişmeleri öğrenmek istiyorum.”

“Söz veriyorum. Sen de, tamam mı?”

“Evet.” Onun tarafında kapıya bir tıkırtı duydum. “Kahretsin, Nikolai geldi ve ben daha giyinmedim. Annemin bana giydirdiği elbisenin fotoğrafını sana göndermem gerekecek. Çok çirkin.”

Annemin moda anlayışı, tanıdığım herkes arasında en kötüsüydü. Onun tuhaf kıyafetlerinin bir tür mesaj mı, Pakhan'a karşı küçük bir isyan mı

yoksa gerçekten de güzel göründüğünü mü düşündüğünü bir türlü anlayamadık.

"Seni seviyorum. Kendine iyi bak," dedim.

"Ben de seni seviyorum."

Telefonu kapattıktan sonra mutfaktaki sessizlik beni bunalttı. Bir müzik uygulaması buldum ve rastgele bir pop çalma listesi seçtim. Hoparlörden neşeli notalar çalmaya başladı. Mila ve ben her zaman çok gürültü yapmamaya özen gösterirdik. Sessiz olmak ve dikkat çekmemek daha güvenliydi. Şarkı kısık sesle çalıyor olsa da, gürültü yapmak, yer kaplamak bana yine de bir korku ve heyecan karışımı hissettirdi.

Fırın zamanlayıcısı çaldı ve ben de ilk kurabiye grubunu çıkarıp üzerlerine deniz tuzu serptim. Sonraki grubu fırına koydum ve ardından telefonumda bir tarayıcı açıp İtalyan yemek tarifleri aramaya başladım. Akşam yemeğini başarılı kılmaya kararlıydım.

15

MATTA

Giuseppe Star lobisine girdiğim anda dikkatimi çekti. Özel asansörde beni karşıladığında biraz nefes nefese kalmıştı. Kısa boylu, tıknaz Star müdürü bugün mavi beyaz çizgili bir takım elbise giymişti. Bir "Made Man" için absürt bir kıyafet, tıpkı neşeli gülümsemesi gibi.

"İyi akşamlar, patron."

Ona kısaca başımı salladım.

“Her zamanki gibi mi, yoksa yeni bir şey mi?”

"Beni şaşırt." Lanet olası asansörü beklerken sabırsızca parmaklarımı bacağıma vurdum. Sonunda zil çaldı.

“Çok iyi. Onu hemen yukarı göndereceğim,” dedi Giuseppe. “Ve yeni eşiniz için tebrikler de diyebilir miyim?”

Çenemi sıktım ama kapılar kapandı ve cevap vermemi engelledi.

Kollarımı düzelttim. Yanlış bir şey yapmıyordum. Burada olmaya, istediğimi yapmaya hakkım vardı. Ama özel çatı katı süitime girerken midemdeki o garip, sıkıntılı his geçmedi.

Kendime bir bardak viski doldurdum ve şehrime baktım. Uğruna kan döktüğüm, öldürdüğüm şehre. Aileden daha önemli hiçbir şey olamazdı. Gençken belki farklı düşünürdüm ama Matteo, anne babamla birlikte öldürülmüştü.

Kapı açılıp bir kadın içeri girince arkamı döndüm. Uzun boylu, siyah elbisesi uzun bacaklarını vurgulayan *sarışın bir* kadındı. Bir yudum daha

aldım. Giuseppe genellikle koyu saçlı İtalyan kadınları gönderirdi. Bu bir tesadüf müydü, yoksa karıma benzeyen birini mi bulmaya çalışıyordu?

Ancak bu kadın Sofiya'ya hiç benzemiyordu. Dudakları kırmızıya boyanmış, bana yaklaşırken yüzünde kendinden emin ve çekici bir ifade vardı.

“Bana yakışıklı olduğunu söylediler,” dedi, önümde o kadar yaklaştı ki iri göğüsleri göğsüme değdi. “Ama *yakışıklı* olmak yetmez.” Parmaklarını çeneme doğru gezdirdi.

Evlilik yüzüğüm parmağımda çok ağır geliyordu.

Babam anneme sadıktı. Her zaman, “Ailenin hayatı Don'un etrafında döner. Don'un hayatı da karısının etrafında dönmelidir” derdi. Annemin aile meselelerinde söz sahibi olmasına izin verdiği bir sır değildi. Hatta annem onu, bölgemizde fuhuş ticaretini yasaklamaya ikna etmişti; bu, bazı capoların önemli miktarda para kaybetmesine neden olan, pek de popüler olmayan bir karardı. Babam ayrıca karılarına kötü davranan kocaları da sert bir şekilde cezalandırmıştı. Bu eylemleri, kendi evlerinde istediklerini yapma hakkına sahip olduklarını düşünen erkekler arasında anlaşmazlığa yol açmıştı. Amcam bu anlaşmazlığı kullanarak güç kazandı.

Babamın anneme olan düşkünlüğü onları mahvetmişti.

Sienna'yı ve beni neredeyse mahvetti.

Ama şimdi, karımı aldatma fırsatıyla karşı karşıya kaldığımda, bunu yapamayacağımı fark ettim. Cinsel organım yumuşamıştı, tenim rahatsızlıktan karıncalanıyordu. Babam, dünyada en çok hayran olduğum adamdı; istikrarlı, güçlü ve kendine özgü bir şekilde sevgi dolu. Bir mafya babası için varisini yetiştirmek zordu çünkü asla tam anlamıyla bir baba olamazdı; ilk doğan çocuğu için her zaman Don olurdu. Ama babam her şeyden önce bir kocaydı.

Elim uzandı ve kadının bileğini kavrayarak onu kendimden uzaklaştırdım. "Çık dışarı." Sesim sertti ama umurumda değildi. Dokunuşu zehir gibiydi.

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Efendim?"

El bileğini bıraktım ve birkaç adım geriye sendeledi. "Çık dışarı," diye tekrarladım.

Arkasını dönüp hızla odadan çıktı.

Son yudumu da içerken ellerim titriyordu. Bana ne olmuştu böyle? Sadece bir kağıt imzaladığım için tanımadığım bir kadına neden böyle yersiz bir sadakat duygusu besliyordum?

"Kahretsin!"

Boş bardağı duvara fırlattım, cam parçaları ve içindeki sıvı yere saçıldı. Dikkatimi dağıtacak, tekrar kontrolü ele geçirdiğimi hissettirecek bir şeye ihtiyacım vardı ve bunu bu odada bulamayacaktım.

Telefonumu elime aldım ve numarayı çevirdim.

"Romeo, Yıldız'ın önünde buluşalım. Avlanmaya gidiyoruz."

Romeo arabayı yoldan çıkarıp bir ağaçlık alanın arkasına sakladığında HAVA KARARMIŞTI .

Motoru durdurdu ve gecenin sessizliği bizi sardı.

"Bu, son zamanlarda ortaya attığın en aptalca fikirlerden biri," dedi.

Koltuk altından başka bir silah çıkardım ve dolu olduğundan emin oldum. "Öyleyse burada kal." Arabadan inerken serin gece havası kafamı temizledi. İhtiyacım olan buydu. Odaklanma. Kontrol.

Romeo, silahını doğrultup küfürler mırıldanarak peşimden geldi. "Biliyorsun, bazı erkekler orta yaş krizine girdiklerinde spor araba alırlar. Ya da özel jet. Arnavut sığınaklarına sırf heyecan olsun diye baskın yapmazlar."

“Zaten özel jetim var.” Penceredeki tek bir ışığın aydınlattığı yolda, ilerideki küçük eve doğru yola koyuldum.

"Ah, şimdi komedi gösterisi provası yapıyor," diye homurdandı Romeo.

"Başka biri bana böyle konuşsaydı, onu şimdiye kadar öldürmüş olurdum."

"Evet, ama başka biri olsaydım, seksi bir kadınla yatakta, penisimin üzerinde uzanıyor olurdum. Burada intihar görevinde değil."

Gözlerimi devirdim. "Ancak işleri berbat edersen intihar görevi olur."

Eve yaklaşırken gölgelerde kaldık, ama dışarıda kimse yoktu ve görünürde hiçbir alarm sesi yoktu. Franco'nun istihbaratı, daha önce terk edilmiş olan bu evin Arnavutlar tarafından kullanıldığını, muhtemelen düşük rütbeli askerler olduğunu gösteriyordu. Önemsizdiler, muhtemelen faydalı bir istihbaratları yoktu. Arben aptal olabilir, ama o bile piyade askerlerine planlarını anlatacak kadar aptal değildi. Ama bunun bir önemi yoktu. Ben buraya istihbarat için gelmemiştim.

Kapının kilidine ateş ettim ve içeri daldım, Romeo da arkamı kolluyordu.

Üç adam loş bir oturma odasında oturuyordu; ikisi sadece iç çamaşırlarıyla, üçüncüsü ise kirli bir tişörtle. Dikkatsizce kenara bıraktıkları silahlara uzanarak bağırdılar, ama ben çok hızlıydım. İlkini elinden, ikincisini dizinden, üçüncüsünü de omzundan vurdum. Acı çığlıkları havayı doldurdu.

Romeo homurdanarak, "Madem hepsini kendin alacaksın, benim burada olmamın ne gereği vardı ki?" dedi.

“Yapacak bir şey arıyorsanız evin geri kalanını temizleyin. Üçünüz de yere yatın.”

Arnavutlar yere yığıldılar, çığlıkları havayı doldurdu. Silahlarını hızla aldım. Belli ki genç ve deneyimsizlerdi. Benim için hiçbir değerleri yoktu.

Onlarla oynamaktan hâlâ zevk alırdım.

"Matteo." Romeo'nun sesi arka odaların birinden geliyordu. "Ci sono nedeniyle ragazze qui."

Bok.

Romeo, gözlerinde öfkeyle oturma odasına döndü. "Kahrolası pislikler." Askerlere tükürdü ve silahını onlara doğrulttu. Gözleri benimkine dikildi. "Soldaki arka oda."

Kapıyı iterek açtığımda, köşede birbirlerine sokulmuş iki kızla karşılaştım ve neyle karşılaşacağımı tahmin etmeye çalıştım. Genç görünüyorlardı; on yedi mi, on sekiz mi? Giysileri yırtıktı ve uzun, kirli saçları yüzlerine dökülüyordu. Çok ince olan ayak bileklerine metal kelepçeler takılmıştı.

Odada kirli bir yatak dışında hiçbir şey yoktu.

Hayatım boyunca duygularımı gizleme pratiğim sayesinde, midemde kaynayan öfkeye rağmen yüz ifademi koruyabildim. Amcam iktidarda olduğu kısa süre içinde insan ticareti olaylarını yeniden canlandırmıştı, ancak ben Don olarak tahta geçtiğimde buna son vermiştim. Bu, otoriteme doğrudan bir saldırıydı.

Daha az korkutucu görünmek umuduyla çömeldim. Kızların boş bakışları benimkilerle buluştu.

"İsimleriniz neler?"

Hiçbir şey söylemediler.

"Seni güvenli bir yere götüreceğim," diye mırıldandım. "Buraya nasıl geldin?"

Kızlar birbirlerine bakıp sessizce iletişim kuruyorlarmış gibi davrandılar, sonra tekrar bana döndüler. Biri kısık bir sesle bir şeyler söyledi ama İngilizce konuşmuyordu.

"Neydi o?"

Kız sözlerini tekrarladı, sesi giderek güçlendi. Doğu Avrupa dillerinden birini konuşuyor gibiydi—belki de Rusça? Bir an Sofiya'yı arayıp anlayıp anlamadığını sormayı düşündüm, ama bu fikirden vazgeçtim. Onu hayatımdan, işimden ayrı tutmam gerekiyordu. Tatlı ve masum görünse de ona güvenemezdim.

"Geri döneceğim," dedim, beni anlayamasalar da, ve oturma odasına geri döndüm.

"Şey, bu bize o alçakların neden şehrimi ele geçirmeye çalıştıkları konusunda biraz açıklık getiriyor," dedim Romeo'ya.

"Sence bu sadece iki kızdan ibaret değil mi?"

“Evet.” Arben’in Boston’da fuhuşla uğraştığından şüpheleniyordum ama bu işe karışmamıştım—bu İrlandalıların bölgesiydi. Ama şimdi sadece şehrimin kontrolünü ele geçirmeye çalışmakla kalmıyor, fuhuş işini de buraya getirmeye hazırlanıyordu.

Gözlerim önümüzdeki yerde yere yığılmış üç zavallı adama kaydı. "Tebrikler, üçünüz de bana çok daha faydalı oldunuz." Bir adım daha yaklaştım, yaralarından kanlar gri halıya akarken çıkardıkları acı inlemelerini zevkle dinledim.

"Sen kimsin?" diye sordu dizinden vurduğum adam.

Önünde çömeldim. "Sonunda benden ölüm dileyeceksin."

Yüzü öfkeyle buruştu, ardından bir çığlıkla saldırdı. Bana doğru çelik bir bıçak parıldadı. Kenara sıçradım ama bıçağının yan tarafımda açtığı sığ bir yarıktan tamamen kaçınacak kadar hızlı değildim. Kan derimden aşağı damlarken neredeyse hiç hissetmedim.

Tek bir hızlı hareketle adamın yaralı dizine tekme attım, onu yüzüstü yere devirdim ve bıçağı eline saplayarak yere sabitledim. Ayağa kalkıp diğer iki askere bakarken ceketimi silkeledim. "İkinizden biri cesur hissediyor mu? Şimdi saldırmak için fırsatınız."

Başlarını sallarken gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve ağlayan arkadaşlarına gizlice bakışlar atıyorlardı.

“İyi seçim. Kelepçe anahtarı nerede?”

Bir asker bıçakladığım adama işaret etti. Elimi cebine uzattım ve anahtarı çıkardım, bunu yaparken de dizini yere sürtmeyi ihmal etmedim.

Romeo'ya döndüm. "Domenico ve Stefano'yu çağır, çöpleri dışarı çıkarsınlar."

Arka odaya geri döndüm ve kızlara yaklaşırken tekrar çömeldim. İkisinden küçüğünün yanaklarından yaşlar süzülüyordu, ama ikisi de sessiz kaldı.

Anahtarı uzattım ve kelepçeleri işaret ettim. "Bunları çıkaracağım." Ne demek istediğimi anlamış gibiydiler, ben kelepçeleri açarken kıpırdamadan durdular. Metalin bıraktığı kanlı kırmızı izleri görünce yüksek sesle küfrettim, bu da ikisinin de sıçramasına neden oldu.

Küçükken Sienna ile kullandığım o yumuşak sese, içimden derinlere indim; geceleri kötü bir rüya gördükten sonra yatağımın yanındaki yerde kıvrılmış halde bulduğum zamanlardaki halime. Kalbim buz kesmeden önceki zamana...

“Size zarar vermeyeceğim.” Onlara doğru elimi uzattım ama korkup geri çekildiler. “Sorun değil. Size dokunmayacağım. Yürüyebilir misiniz?”

Yavaşça ayağa kalktım ve kapıya doğru birkaç adım attım, kızlara da beni takip etmeleri için işaret ettim. Ayağa kalkarken hareketleri kaskatıydı. Birbirlerinin ellerini tutarak topallayarak kapıya doğru ilerlediler.

Üçümüz oturma odasına girdiğimizde Romeo, "Yoldalar," dedi. Arnavut askerlerini yere yatırıp ellerini ve ayaklarını bağlamış, kan kaybından ölmemeleri için kurşun yaralarını sarmıştı. Onların uzun süre hayatta kalmasını istiyordum. "Kızları nereye götürmek istersiniz?"

Saçlarımı elimle düzelttim ve iki kıza da yamuk mutfak masasına oturmalarını işaret ettim. Onlara su getirdim ve dolaplardan birinde kraker paketleri buldum.

"Aria'ya, durumu çözene kadar klinik odasında kalıp kalamayacaklarını soracağım."

Aria, annemin tarafından kuzenimdi. Tıp fakültesine gitmesine izin verilmişti, bu durum günümüzde bile aile kızları için nadir rastlanan bir şeydi ve özel kliniğimizi o yönetiyordu.

Kızlar suyu hızla içtiler, gözleri üç esir alanlarına dikilmişti. Ben mutfak tezgahına yaslanmış, Sofiya'nın ne yaptığını merak ediyordum. Onu kontrol etme konusunda garip bir istek duydum ama geç olmuştu. Muhtemelen yataktaydı ve Enzo zaten dairedeydi.

Romeo telefonunu çıkardı ve bana başıyla onay verdi. "Geldiler."

Kızlara beni takip etmeleri için işaret ettim. Romeo önden çıktı ve her şeyin yolunda olduğunu işaret etti. Stefano ve Domenico arabaya doğru

giderken yanımızdan geçtiler ve ben de onlara başımla selam verdim. Kızları kliniğe götürdükten sonra bodrumda onlarla buluşacaktım.

Arnavutlar bekleyebilirlerdi. Sonunda keşke gelmeseydim diyeceklerdi.

16

SOFYA

zorlandım Bütün gece uyumakta , bu yüzden kocamın eve hiç gelmediğinden emindim. Akşam yemeğiyle onu bekledim. Genellikle saat yedide yemek yerdim ama İtalyanların geç yemek yediğini biliyordum, bu yüzden umudumu korudum. Saat on bire yaklaşınca pes ettim ve mutfak zeminine oturup, telefonumun çalabileceği en yüksek sesle müzik dinleyerek yemeğimi yedim.

Eğer esasen yalnız yaşıyorsam, bana ezberletilmiş tüm görgü kurallarını çiğnemekte bir sakınca görmüyorum.

Kalçamdaki ağrı yüzünden bir o yana bir bu yana dönüp duruyor, dayanılabilir bir pozisyon bulmak için çaresiz kalıyordum. Bu durum, yalnızlığım ve uykusuzluğumla birleşince beni kötü bir ruh haline sokmuştu. Sabahın erken saatlerinde, dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım olduğu için yataktan kalktım. Şık İtalyan espresso makinesini kullanarak kendime bir latte yaptım ve ardından hantal tekerlekli sandalyemle dairenin geri kalanını keşfetmeye çalıştım.

Dairede bakımsızlık havası vardı, sanki kimse burada yaşamıyormuş gibiydi, ama çok güzeldi; tarihi mimari ve modern dokunuşların mükemmel birleşimiydi. Büyük pencerelerden yükselen güneşin ışığı içeri giriyor ve beyaz duvarlardan ve koyu renk ahşap pervazlardan yansıyordu. Pakhan'ın evinin soğuk ve gösterişli havasına hiç benzemiyordu; o ev, içeri giren herkesi savurganlığı ve zenginliğiyle korkutmak için tasarlanmıştı. Dört yatak odası vardı – Matteo'nun odasına girmeye cesaret edememiştim, ama

diğerleri sade ve zevkli bir şekilde dekore edilmişti – beş banyo, resmi bir yemek odası, oturma odası ve spor salonu vardı, ama en sevdiğim oda kesinlikle kütüphaneydi.

İşte tam da orada, kütüphanedeki büyük deri kanepede, ikinci fincan kahvemi yudumlarken güneşin doğuşunu izlemeye karar verdim. Yerden tavana raflar kitaplarla doluydu; muhteşem görünen ama okuması berbat olan güzel, eski ciltler. Aslında, evin tamamında uzaktan bile okunabilir bir şey yok gibiydi. Tahmin etmiştim. Don'un boş zamanına pek vakit bulamadığını tahmin ediyordum. Geceleri hariç tabii. O zamanlar ders dışı aktiviteler için *bolca* vakit buluyor gibiydi. Matteo'nun başka kadınlarla olan görüntüleri rüyalarıma girip çıkıyordu, neredeyse çığlık atmak üzereydim.

Koltuğa yaslanıp inledim. Hayatın hayal kırıklıklarına takılıp kalmanın hiçbir faydası yoktu.

Kalkıp kahvaltı hazırlamak için enerji toplamaya çalışırken ön kapı çalındı. İlk başta doğru duyup duymadığımdan emin değildim, ama yine oradaydı. Bir an Matteo'nun geri döndüğünü sanınca kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu, ama sonra kapıyı çalmayacağını fark ettim.

Eklemlerimden geçen acıyla keskin bir nefes alarak sandalyeme oturdum ve kütüphaneden çıktım. Oturma odasına vardığımda "İçeri gelin!" diye seslendim.

Kapı yavaşça açıldı ve gülümseyen Angelo göründü. "Günaydın, güzelim. Seni uyandırmış olabileceğimden endişelendim."

Zoraki bir gülümseme takındım. Onu gördüğüme sevindim ama kocamın yokluğunun kalbimde yarattığı acıyı bir türlü engelleyemedim.

“Bir süredir ayaktayım.” Hala pijamalarımla olduğumu fark edince yüzümü buruşturdum; annemin hediye ettiği, üzerinde flamingolar olan fuşya rengi ipek pijamalarımdı bunlar.

"Bunlar çok şirin," dedi Angelo.

Başımı salladım ve mutfağa doğru tekerlekli sandalyemle gittim. "Size bir şey getireyim mi? Kahve? Kahvaltıda ne yapacağıma karar vermeye çalışıyordum."

“Biraz kahveye hayır demezdim. Dün gece ne pişirdin?”

“Çikolatalı kurabiye ve mantarlı risotto.” Angelo’nun yüzü aydınlandı ve ben de onu eğlenerek süzdüm. “İstersen artanlar da var?”

"Çok isterim." Ellerini birbirine sürdü.

Güldüm. "Sabah sekizde mi? Oldukça tuhaf bir kahvaltı." Risotto lezzetliydi ama yalnız yemek aynı şey değildi.

Buzdolabına doğru ilerlemeye başladım ama Angelo beni hemen durdurdu. Tekerlekli sandalyeme endişeyle bakarak, "Bırak ben alayım," dedi.

"Angelo, mutfakta rahatça hareket edebiliyorum."

"Ama ben buradayken neden böyle bir şey yapasınız ki, Bayan Rossi?"

Burnumu buruşturdum. Bana *"Bayan"* diye hitap edilmesine ne kadar sürede alışacağımı bilmiyordum.

Angelo buzdolabından artmış risotto kabını çıkarırken ben de bir granola bar kaptım.

"Yani, buraya sadece buzdolabını yağmalamak için mi geldiniz?"

Angelo, mikrodalgaya kabı koyarken sert ses tonuma sırıttı. "Yok canım, o sadece bir bonus. Seni almaya geldim. Patron senin için randevu ayarladı."

"Ah," dedim, daha dik oturarak. "Geri mi dönüyor?"

Angelo'nun yüz ifadesi biraz düştü ve kalan yemeklerle meşgul oldu. "Hayır, o meşgul."

Boğazımda bir yumruk oluştu ve kendimi çok aptal hissettim. Kocamın bütün gece dışarıda, belli ki daha ilginç kadınlarla birlikte kalmasına neden üzülmeliydim ki? Birbirimiz için hiçbir şey ifade etmediğimizi açıkça belirtmişti. Düğünümüzden sonra en az bir hafta bekleyip metres edineceğini düşünmüştüm.

Kendimi fazla umutlu olmaya, romantik peri masallarına inanmaya bırakmıştım.

Konuşmadan önce yutkundum ve sesimin ne kadar sakin çıktığına memnun oldum. "Ne tür bir randevu?"

“Özel yapım bir tekerlekli sandalye için uygunluk değerlendirmesi.”

Dudaklarım aralandı ve Angelo risottoyu mikrodalgadan çıkarıp keyifle bir lokma aldığında sadece gözlerimi kırpabildim.

"Bu gerçekten çok iyi," dedi. "Ben mantarı bile sevmem."

“Teşekkür ederim. Ama tekerlekli sandalye randevusu derken neyi kastediyorsunuz? Zaten tekerlekli sandalyem var.”

Angelo omuz silkerek, "Patron bunun iyi olmadığını söyledi," dedi. "En iyisini hak ettiğiniz konusunda çok ısrarcıydı."

Kocamın gizemli kişiliğini anlamaya çalışırken gözlerim odaklanmamıştı; bir an soğuk, sert ve ilgisizken, bir sonraki an sanki çok

ilgiliymiş gibi davranıyordu.

"Kafası karıştıran bir adam," dedim sonunda.

"Kadınlar kadar kafa karıştırıcı değiller," dedi Angelo.

Gözlerimi devirdim ve elindeki kurabiye kutusunu kapmak için öne doğru kaydım. "Cinsiyetçilere kurabiye verilmez."

“Hayır, Bella, lütfen öyle davranma.” Dudakları büzüşmüş bir haldeydi. Bu iri, kaslı adamda böyle gülünç bir ifade vardı ki kendimi gülmekten alamadım.

Elimdeki kutuyu kaptı ve ben daha bir şey diyemeden bir kurabiyeyi ağzına tıkıştırdı.

“Saçmalıyorsun,” dedim. “Hazırlanmam gerek. Bütün kurabiyeleri yeme sakın.”

Araba radyosunu KURCALAYIP bir pop müzik kanalına ayarladım. Mila ile küçükken, evin bizim kanadına gizlice bir televizyon sokmadan önce saatlerce radyo dinleyerek vakit geçirirdik.

"Angelo, bana kendin hakkında daha fazla bilgi verir misin?"

Manhattan'ın sabah trafiğinde sıkışıp kaldık.

"Şey, ne öğrenmek istiyorsunuz?"

“Bilmiyorum. Her şey olabilir. Boş zamanlarınızda neler yapmaktan hoşlanırsınız?”

Işık değişti ve biz de yavaşça ilerlemeye devam ettik.

"Çok fazla hobim yok... Haftada bir poker gecesine katılıyorum, bu sayılır mı bilmiyorum."

“Aa, bu harika. Hiç oynamadım. Mila ile bir deste kartımız vardı ama hiçbir oyun bilmiyorduk, bu yüzden kendimiz uydurduk. İyi misin?”

Angelo'nun dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Ben düzgün biriyim."

"Bana öğretebilir misin? Belki iyi olursam poker gecesine de gelebilirim."

Bana inanmaz bir bakış attı. "Poker gecesinde bir kadın mı?" Ama kaşlarımı çattığımı görünce boğazını temizledi ve hızla ekledi, "Zaten zamanı gelmişti."

Kollarımı kavuşturdum.

"Kurabiyeleri elimden almayın," diye yalvardı.

“Belki bana nasıl oynayacağımı öğretirsen seni affederim.” Angelo’nun sadece patronun emriyle benimle burada olduğunu biliyordum, ama bir arkadaşa çok ihtiyacım vardı. “Ah!” dedim. “Pratik yapmak için kullandığınız bir atış poligonunuz var mı?”

Angelo sağa döndü ve Midtown'daki işlek bir caddede paralel park yaptı. "Neden?"

“Belki bir ara gidebiliriz diye düşündüm. Becerilerimi taze tutmam gerekiyor.”

Koruma görevlim homurdandı. "Becerileriniz mi?"

"Ne yani, bana inanmıyor musun? Kardeşim bana küçükken silah kullanmayı öğretti."

Dimitri, hem Mila'ya hem de bana kendimizi nasıl koruyacağımızı öğretmeye kararlıydı. Her ziyaretinde, hep birlikte gizlice atış poligonuna gidip atış talimi yapardık. Mila umutsuzdu ama Dimi benim doğuştan yetenekli olduğumu söylerdi. Son ziyaretinde, altı ay önce, sandalyemden atış talimi yapmıştık.

"Patronun buna onay vereceğinden emin değilim," dedi Angelo arabadan inmeden önce. Arka taraftan koltuğumu getirmesini bekledim. Arabadan inerken yüzümü buruşturdum, kalçalarım ağrıyordu. Eve döndüğümüzde mutlaka bir ısıtma yastığı kullanmam gerekecekti.

Angelo, üzerinde " *Hareketlilik Merkezi"* yazan büyük bir cam kapıyı açtı ve ben de tekerlekli sandalyeyle her türlü tekerlekli sandalyenin sıralandığı devasa bir alana girdim.

“Siz Bayan Rossi olmalısınız.” Güzel gözlü ve kahverengi atkuyruğu saçlı orta yaşlı bir kadın resepsiyon masasının arkasından çıkarak bizi karşıladı. “Ben Sandra. Bugün değerlendirmenizi yapacak olan fizyoterapistim.” El sıkıştıktan sonra Angelo'nun elini sıktı ve bizi onunla birlikte çalışan iki erkek personelle tanıştırdı: Ted ve DiMarco.

“Bugün size özel sandalyenizi hazırlayabilmemiz için gereken her şeye sahip olduğumuzdan emin olmak amacıyla çeşitli değerlendirmeler yapacağız. Bu iyi bir şey çünkü zaten mevcut sandalyenin size uygun olmadığını görebiliyorum,” dedi Sandra hesapçı bir ifadeyle. “Değerlendirme, hareket kabiliyetiniz ve hedefleriniz hakkında size birçok soru sormayı ve ayrıca bazı fiziksel değerlendirmeler yapmayı içerecek. Başlamadan önce herhangi bir sorunuz var mı?”

Hâlâ bunun yaşanmasına biraz şaşırmış bir halde başımı salladım. Engelliliğimin ciddiyetini bu kadar uzun süre saklamak zorunda kaldıktan sonra, tekerlekli sandalyede rahat olmamı isteyen insanların arasında olmak kafa karıştırıcıydı.

Ve randevuyu kocamın ayarlamış olması her şeyi daha da güzelleştirdi.

17

MATTA

yasladım Alnımı duş duvarına , su vücudumdan aşağı aktı. Ben döndüğümde Sofiya ve Angelo çoktan randevularına gitmişlerdi. Muhtemelen iyi bir şeydi çünkü kıyafetlerim kan içinde kalmıştı.

Son kalıntısının da giderden akıp gitmesini izledim.

Arnavut askerlerinden biri bodruma geri götürülürken ölmüştü, diğer ikisi ise hiçbir işe yarar şey bilmiyordu. Çığlıkları hâlâ kulaklarımda yankılanıyordu. En azından o kızlara yaptıkları için onları cezalandırmıştım, ama Arnavutların daha fazla kadını olup olmadığını ve nerede olabileceklerini öğrenmeye bir adım daha yaklaşamamıştık.

Üzerimi giydim ve mutfağa yöneldim. Bir şeyler yemem ve sonra da ofise gidip bu işi çözmeye başlamam gerekiyordu. Arben ne kadar çabuk yok edilirse o kadar iyiydi.

Tezgahın üzerinde bir kutu kurabiye duruyordu ve ben birini kaptım. Büyük bir ısırık aldım ve olduğum yerde donakaldım. Hayatımda yediğim en iyi kurabiyeydi. Genellikle tatlılardan uzak dururdum—bir Mafya babasının tatlı yemesi doğru gelmezdi—ama bunların nereden geldiğini öğrenmem gerekiyordu.

Kendime bir kahve yaptım ve sonra ofise götürmek için bir kurabiye daha aldım.

Ofisimde kırk üç dakika kalmayı BAŞARDIM .

Kırk üç dakika süren bir azap, Sofiya'nın yukarıda olmadığını bilmenin verdiği kaşıntı. Bu şekilde hissetmem için hiçbir sebep yoktu, onun güvende olduğunu ve beni beklediğini bilme ihtiyacı duymam için hiçbir sebep yoktu.

Sienna bana karımı daireye hapsedemeyeceğimi söyledi.

Onu tuzağa düşürmek istemedim. Sadece her zaman ulaşabileceğim bir yerde olmasını istedim.

Tekerlekli sandalye mağazasına Angelo dışında kimse beni fark etmeden sessizce girdim; Angelo ise uzun bir vitrinin arkasına geçtiğimde bana kaşlarını çatarak baktı.

Sofiya'nın burada olduğumu bilmesini istemiyordum. Hatta neden burada olduğumdan bile emin *değildim* . Bu randevuyu ayarlamamın tek sebebi, Don'un karısı olarak Sofiya'nın en iyisine ihtiyacı olmasıydı. Ve ben de ona her zaman en iyisini verirdim.

Onun ihtiyaçlarını karşılayabileceğim düşüncesinin verdiği memnuniyeti görmezden geldim.

Üç çalışan, Sofiya'nın kas gücünü değerlendirmek için makineler kullanarak bir dizi kas testi uyguluyordu. Zorlandığı anlarda bile yüzünde bir gülümseme vardı ve personelle şakalaşıyordu. Bir süre sonra onu tekerlekli sandalyeye oturttular. Sofiya, önündeki adamın söylediklerine dikkatle odaklanırken, bir kadın sandalyenin sırtlığının yüksekliğini ayarlıyordu. Adamın bu kadar yakın durmasına sinirlendim ama Sofiya ileri geri hareket ederken kendimi geride tutmaya zorladım. Bu tekerlekli sandalye, çalınan eskisinden çok daha hafif ve daha uygun görünüyordu. Sırtlığı ve oturma yeri yastıklıydı ve karımın yüzündeki gülümseme, etrafında dönerken ışıl ışıl parlıyordu. Onu izlerken göğsüm sızladı.

"Bu koltuk rahat mı? Herhangi bir yere çok fazla baskı yapıyor mu?" diye sordu kadın.

Sofiya biraz kıpırdandı. "Hayır, gerçekten çok iyi hissettiriyor."

“Harika. Muhtemelen bildiğiniz gibi, Ehlers-Danlos sendromunda genellikle daha ince, daha yumuşak ve morarmaya ve yırtılmaya daha yatkın bir cilt bulunur. Rahatınız için yastıklı bir oturma yeri ve sırt desteği sağlamak ve herhangi bir basınç yarası oluşmasını önlemek istiyoruz.”

"Omuzlarınızda nasıl bir his veriyor?" diye sordu erkek çalışan.

Sofiya, "Doğum yaparken hâlâ bir zorlanma oluyor ama diğerine göre o kadar kötü değil," diye yanıtladı.

"Bu, eskisinden çok daha hafif, bu yüzden günlük kullanım için çok daha iyi olacaktır," dedi kadın.

Sofiya dudağını ısırdı. "Ne sıklıkla kullanmalıyım?"

"Ah, ne zaman ihtiyacınız olursa kullanabilirsiniz," diye yanıtladı kadın.

“Ama… bilmiyorum, belki de ona çok fazla güveniyorum? Eğer sürekli yürüteç yerine bunu kullanırsam, ona çok bağımlı hale gelirim.”

Sesindeki endişeyi duyunca irkildim ve personelin nasıl cevap vereceğine kendimi hazırladım. Eğer onu üzecek bir şey söylerlerse…

“Hayır, hiç de öyle değil,” diye onu rahatlattı kadın. “Muhtemelen belirtilerinizin şiddetlendiği ve sonra bir süreliğine azaldığı zamanlar oluyor. Sizin de deneyiminiz böyle mi oldu?”

Sofiya başını salladı.

“İhtiyaç duyduğunuzda her zaman yürüteç kullanabilirsiniz, ancak çoğu zaman tekerlekli sandalyenizi kullanmanızı tavsiye ederim. Bu sadece ağrı çektiğinizde veya çıkık yaşadığınızda yardımcı olmakla kalmaz, aynı zamanda bunların önlenmesine de yardımcı olabilir. Kendinizi zorlayarak yürüyebilirsiniz, ancak sonrasında bunun bedelini ödersiniz.”

Sofiya'nın omuzları, sanki üzerlerinden bir yük kalkmış gibi gevşedi. Bu konuda endişeli olduğunu fark etmemiştim, ama babasının tekerlekli sandalyeyi öğrendiğinde ona nasıl davrandığını duyduktan sonra fark etmeliydim.

Ama artık onunla değil, benimle yaşıyordu.

Adam, kutudan bir çeşit cihaz çıkarırken, "Kaslarınızı güçlendirmek ve eklemlerinizi stabilize etmeye yardımcı olacak fizik tedavi de uygulayabilirsiniz," dedi. "Bu, güçlü kalmanıza yardımcı olacaktır."

"Bu ne?" diye sordu Sofiya.

“Hedeflerinizden birinin daha sık dışarı çıkmak olduğunu söylemiştiniz. Bu, motorlu bir destek sistemi. Sandalyenizin arka aksına takılıyor. Sandalyenizi çalıştırıyor ve araziye çıkmanıza, yokuş yukarı çıkmanıza yardımcı oluyor, kollarınızı ve omuzlarınızı yormuyor.”

Sofiya'nın gözleri parladı. "Ne kadar hızlı gidebilir ki?"

Angelo homurdandı. "Yarış yapmayı mı planlıyorsun?"

Sofiya kızardı. "Belki. Eğlenceli olabilir."

Onu ne kadar çok izlediysem, ona o kadar çok yakın olmak istedim. Yıllar sonra ilk kez işten izin alma isteği duydum. Sofiya ile günü

geçirmeyi, onun istediği gibi dışarı çıkmayı hayal ettim. Ama sorumluluklarım vardı. Kızların hangi bilgilere sahip olduklarını görmek için bir tercüman bulmam ve Arnavutların hareketlerini izleyen Franco ile görüşmem gerekiyordu.

Ama nedense ayaklarım kapıya doğru hareket etmiyordu.

“Pekala, her şey hazır Sofiya,” dedi kadın. “Sandalye hazır olunca kocanı arayacağız.”

“Her şey için çok teşekkür ederim. Hepinizle tanışmak gerçekten çok güzeldi.” Angelo’nun peşinden girişe doğru ilerlerken onlara el salladı. Ben de onları kapıda karşıladım ve Sofiya’nın beni görünce gözlerinin nasıl kocaman açıldığını izlemekten keyif aldım.

"Matteo," diye fısıldadı. "Burada ne yapıyorsun?"

“Bana bir konuda yardım etmen gerekiyor.” Kararımı vermiştim. Sofiya, iki kızdan bilgi alabilmek için benimle kliniğe gelecekti. Eğer Sofiya tercümanlık yapabilirse, her şey çok daha verimli olacaktı.

Kaşlarını kaldırdı. "Pekala."

Mağazadan çıkarken, her zamankinden daha gergin bir şekilde sokağı göz ucuyla taradım.

“Bu randevuyu ayarladığınız için teşekkür ederim.” Sofiya’nın sesi yumuşak ve tatlıydı.

Boğazımı temizledim. "Sonuçtan memnun kaldınız mı?"

“Evet, yeni sandalye harika olacak.” Dudaklarını ısırdı. “Ama ne kadar sürede geleceğini sormayı unuttum.”

"Bir hafta içinde hazır olacak," dedim.

"Bir hafta mı? Özel yapım bir tekerlekli sandalyenin üretilmesinin çok uzun sürdüğünü sanıyordum."

Angelo homurdandı. "Hâlâ anlamıyorsun, değil mi? Don'la evlisin. Normal kurallar burada geçerli değil."

Yanaklarına hoş bir kızarıklık yayıldı ve ben de göğsümü kabartacak gibi oldum.

Angelo'ya anahtarlarımı fırlattım. "Bizi kliniğe kadar takip et."

"Evet, patron."

Sofiya zırhlı BMW'ye binmek için uzattığım kolumu tuttu ve bu bana büyük bir memnuniyet duygusu verdi.

Arabayı sürerken onu yolcu koltuğumda görmek, yanaklarının pembeleşmesi ve dudaklarının benimle birlikte olmaktan mutluymuş gibi gülümsemesi kadar büyük bir memnuniyetti neredeyse.

18

SOFYA

" Kliniğe mi gidiyoruz dedin?" diye sordum, trafikte zigzag yaparak ilerleyen sessiz Matteo'ya. Radyo kapalıydı ve açmaya cesaret edemedim.

"Evet."

Onun kısa cevabına gülsem mi yoksa bağırsam mı bilemedim.

"Kelime başına mı ücret alıyorsunuz? Çünkü sınırsız konuşma planınız olabileceğini sanıyordum."

Matteo kaşlarını çatarak bana baktı. "Ne?"

"Bu da muhtemelen size on sent daha pahalıya mal oldu," diye mırıldandım.

Neden bu kadar şımarık davrandığımı, neden bu adamla konuşmayı, onun benden *hoşlanmasını* bu kadar önemsediğimi bilmiyordum. Bunu acıya bağlayabilirdim—tekerlekli sandalye değerlendirmesi zaten ağrıyan vücudumu daha da zorlamıştı—ama dürüst olmak gerekirse, hayatımın geri kalanını soğuk, sevgisiz bir evlilikte geçirme düşüncesi dayanılmazdı.

Matteo boğazını temizledi. “Dün gece Romeo ile birlikte Arnavut bir güvenli eve gittik. Orada iki genç kadın bulduk ve insan ticareti kurbanı olduklarından şüpheleniyoruz. Ama İngilizce konuşmuyorlar. Rusça konuşuyor gibiydiler, bu yüzden onları anlayıp anlayamayacağınıza bakabilir misiniz diye merak ediyordum.”

Dudaklarım aralık, ona bakakaldım. Sadece arka arkaya *birkaç* cümle kurmakla kalmamış, beni Mafya işlerine bulaştırmıştı. Ama beni en çok

şaşırtan şey, dün gece bir metresiyle değil, güvenli bir evde olmasıydı. İçimde büyüyen o çirkin, kıskanç canavar zaferle yumruğunu sıktı.

"O paragraf bana muhtemelen bir buçuk dolara mal oldu," dedi Matteo.

“Aman Tanrım.” Şaka mı yaptı acaba? Kocamın yüzündeki ifade alaycı bir gülümsemeye dönüşünce şaşkınlığım daha da arttı. *Neredeyse* gerçek bir gülümsemeydi.

Yeraltı otoparkına girerken, "Buradayız," dedi.

"Daireye yakın mıyız?"

Başını salladı. "Hemen ileride. Klinik eskiden benim binamdaydı, ta ki Dr. Amato daha büyük bir yer konusunda ısrar edene kadar."

“Kızlar yaralandı mı? Onları buraya bu yüzden mi getirdiniz?”

“Orada kal,” dedi Matteo, arabadan inip yanıma doğru dönerken. Yolcu kapısını açtı ve bana doğru eğildi. İri cüssesi beni adeta kafese kapatmış gibiydi; heybetli ama bir şekilde de rahatlatıcıydı.

"Evet, bazı yaralanmaları vardı, ama esas olarak onlar için güvenli bir yere ihtiyacımız vardı."

Ona dik dik baktım, bu soğuk, sert Don'a; bir Made Man'den hiç beklemediğim kadar nazik davranıyordu. Gözlerim onun güçlü, kare çenesini, inanılmaz derecede yumuşak görünen dudaklarını, daha önce hiç fark etmediğim gözünün altındaki küçük yara izini taradı. İkimiz de birbirimizi inceliyor gibiydik ve sonra gözlerimiz buluştu. Birbirimize daha mı yaklaşıyorduk? Karnımda küçük bir kıvılcım çaktı ve tekrar dudaklarına baktım. Beni öpecek miydi? Törendeki öpüşmemiz çok kısa sürmüştü ve bir tane daha istiyordum.

Matteo aniden doğruldu. "Sandalyeinizi getireyim."

Kalbim yerinden oynadı ve gözlerimi bir anlığına sıkıca kapattım, sonra tekrar açtım. Aptalca davranıyordum.

Arabadan yavaşça indim, vücudumda şiddetli bir ağrı hissediyordum ve nefesimi yavaş yavaş almaya zorladım. Her yerim acıyordu. Keşke bir ısıtma yastığı ve ilaçlarımla uzanıp ağrı geçene kadar uyuyabilseydim, ama şu anda yapılması gereken daha önemli şeyler vardı.

Zaten acı hiçbir zaman tamamen geçmedi.

Ağır ağır oturdum, yeni minderli sandalyemin bir an önce gelmiş olmasını diledim. Sonra birden bire bir kızgınlık dalgası beni sardı. Tekerlekli sandalyeye ihtiyaç duymamdan duyduğum kızgınlık. Neden normal olamıyordum ki?

İtmeye çalıştım ama Matteo benden önce davrandı, tekerlekli sandalyenin kollarını kavradı ve beni ileri doğru itti.

"Ah, eee, durun bir dakika," dedim arkamı dönerek. "Bunu yapmasanız olmaz mı?"

"Ne yap?"

"Sandalyemi it. İnsanların ona dokunmasından pek hoşlanmıyorum." Öfkesine, ya da en azından hayal kırıklığına hazırlanmıştım ama o sadece kolları bıraktı.

"Ama yorgunsun," dedi.

Başımı yana eğdim. "Bunu nereden biliyorsun?"

Kollarını kavuşturdu. "Her şeyi biliyorum." O kadar huysuz bir ses tonuyla konuşuyordu ki, gülümsememe engel olamadım.

"Sağ…"

“Madem yorgunsun, neden seni itmeyeyim ki?”

Tekerlekli sandalyede otururken birinin bana dokunmasına pek alışkın değildim, ama tekerlekli sandalye deneyimimin çoğu, Mila ile benim Pakhan'ların malikanesindeki küçük özel adamızda dolaşmakla geçti. Son birkaç gündür olduğu gibi kendimi uzun mesafeler boyunca itmek zorunda kalmamıştım ve omuzlarım bunun bedelini ödüyordu.

Dudaklarımı ısırdım. Tekerlekli sandalyeye sahip olmaktan ne kadar rahatsız olsam da, o benim bedenimin bir uzantısıydı. Hareketlerimi başkasının kontrol etmesi beni endişelendiriyordu, ancak Matteo isterse beni bir saniye içinde alt edebileceği de bir gerçekti.

“Sanırım sorun olmaz. Önce *sorarsan* .” Ölüm dileğim olmalıydı ama Matteo’nun gözünün seğirmesini görmekten bir nebze keyif aldım. Son gördüğüm şey olsa bile.

Omuz silkerek saçlarını eliyle düzeltti. "Seni çok uysal ve sessiz sanıyordum. Bir Don izin istemez, Sofiya."

Sandalyemi ona doğru çevirdim. "Don'lar için bir el kitabı olduğunu bilmiyordum. Kütüphanenizde bir kopyası var mı?"

Tam o sırada yanımıza bir araba park etti ve Angelo indi. Gözlerim onun gözleriyle buluştu. "Don'ların bir el kitabı olduğunu biliyor muydun?"

Sırıttı. "Bu ne?"

"Sofiya baş belası olmaya karar verdi," dedi Matteo, ama sesinde hiçbir sertlik yoktu.

"Olması gerektiği gibi," dedi Angelo. Matteo ona öfkeyle baktığında ifadesi anında ciddileşti.

Gözlerimi devirdim. "Hadi ama, *o kadar da* korkutucu değil."

Matteo bana bıkkın bir bakış attı. "Sandalyenize dokunmadan önce sizi uyaracağım. Yapabileceğim en iyi şey bu." Sonra korumama döndü. "Onun iznini almadan onu tekerlekli sandalyede itmeyeceksiniz."

Angelo bana baktı ve ciddi bir şekilde başını salladı. Göğsümü sıcak bir his kapladı.

"Hadi artık gidelim. Şimdi seni iteceğim."

Burnumu çektim ama kocam beni asansöre götürürken arkama yaslandım. Onun arkamda olması garip bir şekilde rahatlatıcıydı.

Asansör bizi iki kat yukarı çıkardı ve geniş bir lobiye açıldı. Beyaz, steril ve floresan ışıklarla aydınlatılmış bir yer bekliyordum, ancak bunun yerine sıcak ahşap zeminler ve yumuşak, parıldayan lambalar vardı.

Koyu kahverengi saçlı, zeytin tenli ve sert bir ifadeye sahip, kırklı yaşlarında görünen güzel bir kadın hızla yanımıza geldi. Kollarını kavuşturarak, "Sonunda geldiniz, Patron," dedi. Sonra bana baktı. "Ben Doktor Aria Amato, siz de Sofiya olmalısınız. Bu adamla baş başa kalmak için çok güzelsiniz."

"Aceleniz olduğunu sanıyordum," diye homurdandı Matteo.

Kaşlarımı kaldırdım ve sırıtırken ikisi arasında bakışlarımı gezdirdim. "İkiniz de kardeş gibi konuşuyorsunuz."

"Onu tüm hayatım boyunca tanıyorum. Henüz ondan kurtulamadım," dedi Doktor Amato, ama dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi.

"Sana koca bir klinik satın alıyorum, sonra da bunu mu dinlemek zorundayım?"

“Doğru,” diye yanıtladı. Bana baktığında gözleri sıcaktı. “Geldiğin için teşekkür ederim, Sofiya. Kızların Rusça konuşup konuşmadığından tam emin değilim. Çeviri uygulaması kullanmayı denedim ama pek yanıt vermediler. Bu travmadan kaynaklanıyor olabilir. İsimlerinin Anastasia ve Kateryna olduğunu öğrendim. Geldiklerinde onları muayene ettim. Bazı kesik ve morlukları vardı, ama en kötüsü cinsel travmaydı.”

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve ağlamamak için gözlerimi hızla kırpıştırdım. Kendimi çok yetersiz hissettim. Bu kızlara nasıl yardım edebilirdim ki? Ama bu benimle ya da benim üzüntümle ilgili değildi. Onlar da dinlenmeyi hak eden birilerini hak ediyorlardı, bu yüzden elimden gelen her şeyi yapacaktım.

"Açıkçası korkmuşlar ve güvenmiyorlar," diye devam etti. "Bu yüzden gerçekten umarım onları anlayabilirsiniz ve sizinle konuşurlar. Geri

dönebilecekleri bir evleri varsa, onları oraya götüreceğiz. Yoksa, onları güvenli bir yere götüreceğiz."

Matteo sert bir şekilde, "Ve onları kimin aldığını ve ne gördüklerini öğrenin," diye ekledi.

Doktor Amato ona onaylamayan bir bakış attıktan sonra bana döndü. "Gidip sizi kabul etmelerinde bir sakınca olup olmadığını kontrol edeyim."

Doktor Amato içeri girerken ben kapının dışında bekledim.

Matteo yanıma yaklaştı. "Bunu yapmaya hazır mısın?" diye sordu.

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Evet, iyiyim. Sen iyi misin?"

Alaycı bir şekilde, "Ben her zaman iyiyim," dedi.

Sadece mırıldandım. Gergin görünüyordu ama nedenini hiç anlamadım.

Doktor Amato odadan çıktı. "Sanırım sizinle konuşmamıza izin verecek kadar anladılar. Neden denemeyelim?"

Kapıyı benim için açarken ona gülümsedim. Odada büyük bir pencere ve iki yatak vardı, ama iki kız da yataklardan birinde birbirlerine sokulmuşlardı. Yaşları benim ve Mila'nınkine yakın görünüyordu ve tıpkı ikimiz gibi, birinin sarışın, diğerinin kahverengi saçları vardı. Beni süzdüklerinde gözleri kocaman ve endişeliydi.

"Merhaba, benim adım Sofiya," dedim Rusça olarak usulca. "Beni anlayabiliyor musunuz?"

Kızlar birbirlerine daha da sıkıca sarıldılar ama hiçbir şey söylemediler.

“Eminim öyle hissetmiyorsunuzdur ama size burada güvende olduğunuzu garanti ederim. Bunun için elimden geleni yapacağım.” Aslında bu sözü vermek benim yetkimde değildi ama Dr. Amato'ya güveniyordum.

Ne yapacağımı bilemeden odanın etrafına garip garip bakındım. Küçük bir kitaplığa doğru ilerledim ve tanıdığım bir aşk romanı aldım.

"Bu gerçekten çok güzel," dedim, kitabı onlara gösterirken kendimi aptal hissederek. "Rusça çevirisi var mı bilmiyorum ama isterseniz araştırabilirim. Tabii, eğer romantik roman okumayı seviyorsanız. Kız kardeşimle ben bu kitaba çok kapılmıştık." Kitabı rafa geri koydum. "Yoksa Rusça doğru dil değil mi?"

"Sizi anlıyoruz," diye fısıldadı esmer kız. Boğazını temizledi ve bu sefer sesi daha güçlü bir şekilde tekrarladı.

Kalbim hızlandı. "Tanıştığımıza çok memnun oldum," dedim. "Kardeş misiniz?"

İkisi de başlarını salladı. "Ben Katya, bu da Stasya," dedi esmer kız. Kız kardeşi yanına kıvrılıp başını omzuna yasladı. Mila ile benim de aynı şeyi

yaptığımızı düşününce göğsüm sıkıştı.

"Sana biri mi zarar verdi?" diye sordu Stasya, ilk kez konuşarak.

Başımı yana eğdim. "Ne demek istiyorsun?"

Tekerlekli sandalyemi işaret etti.

“Ah hayır. Ben doğuştan…” Ehlers-Danlos sendromunun nasıl tercüme edileceğini bilmediğimi fark edince sözümü kestim. “Yani, bazen yürümemi zorlaştıran bir sağlık sorunum var.”

Cevabım üzerine omuzları biraz gevşedi ve başını salladı. "Bizi buraya getiren adamları tanıyor musunuz?" diye sordu.

Başımı salladım. "Onlardan biri kocam Matteo." *Kocam* kelimesini sesli söylemek, durumu daha gerçekçi kıldı.

“Çikolatayı sevdiğimi söylediğim için bize şeker verdi,” dedi usulca. Arkasından büyük bir kağıt torba çıkardı ve bana göstermek için eğdi; içi çikolata barlarıyla tıka basa doluydu. “İster misin?”

Reddetmek üzereydim ki midem guruldadı. Kahvaltı çok uzun zaman önce olmuş gibiydi. "Bir tane isterim, teşekkür ederim." En sevdiğim çikolatalı karamelli barımı almak için öne doğru döndüm.

Bir lokma alırken mırıldandım. "İkiniz kaç yaşındasınız?"

“Ben on dokuz yaşındayım,” dedi Katya. “Stasya on yedi yaşında.”

Yutkundum ve ağlamamak için bacağımı çimdikledim. "Bana ne olduğunu anlatabilir misiniz?" İkisi de sessiz kalınca, "Lütfen, sadece yardım etmek istiyorum," diye ekledim.

Katya kız kardeşinin saçlarını okşadı. Eminim benimle konuşmayı reddedeceklerdi. Ben bir yabancıydım. Bana güvenmeleri için hiçbir sebepleri yoktu. Ama sonra Katya konuşmaya başladı.

“Memleketimizde bir adam vardı.” Kadın hızla gözlerini kırpıştırdı ve Stasya elini sıkıca kenetledi. “Bize Amerika'da iş bulabileceğini söyledi. Anne babamız birkaç yıl önce vefat etti ve kasabamızda pek fazla fırsatımız yoktu. Bu yüzden kabul ettik. Bizi Boston'a getirdi.”

Başımı yana eğdim. Rusçası aksanlı geliyordu. "Rusya'dan değilsin, değil mi?"

Katya başını salladı. "Ukrayna."

Gülümsedim ve dil değiştirdim. "Anne tarafımdaki büyükannem Ukraynalıydı." Ben küçükken babam bizimle yaşamıştı. Altı yaşıma gelmeden önce vefat etmişti, ama onunla ilgili sadece güzel anılarım var.

Kızlar ana dillerini duyunca rahatladılar ve hatta Stasya'dan küçük bir gülümseme bile aldım.

"Boston'a vardığınızda ne oldu?" diye sordum.

“Üç kadınla birlikte daracık bir daireye yerleştirildik ve tüm belgelerimiz alındı. Geceleri ev temizliği yaparak çalıştık. Orada ne kadar kaldığımızdan emin değilim… birkaç hafta mı? Bir ay mı? Sonra bir gece, temizlik işimize gitmek için hazırlanırken, maskeli bir grup adam daireye girdi. Bizi bir minibüsün arkasına bindirdiler. Birkaç gün boyunca farklı depolara ve evlere gittik… ta ki üç adam bizi bir eve götürene kadar.”

Matteo onları bulmadan önce o evde geçirdikleri iki günü anlatırken gözyaşlarımı tutamadım.

Üçümüz de ağlıyorduk artık, ama gözyaşlarımız doğru geliyordu. Onların çektiği acıyı başka nasıl ifade edebilirdik ki?

“Özür dilerim. Çok, çok özür dilerim.” Sözlerim yeterli değildi, ama zaten hiçbir şey asla yeterli olmazdı.

Üçümüz bir süre sessizce oturduk. Sonunda, "Ukrayna'ya geri dönmek ister misin?" diye sordum. "Yoksa sana kalacak başka bir yer bulmaya çalışabiliriz?"

"Orada bizim için hiçbir şey yok," diye fısıldadı Stasya. "Ama burada da bizim için hiçbir şey yok."

Öne eğildim ve her ikisinin de ellerini tuttum. "Size ait olduğunuz bir yer bulacağız, söz veriyorum. Bu arada burada kalabilirsiniz. Ben de sizi ziyarete geleceğim."

Yine sessizliğe gömüldük. Katya bana bir çikolata daha uzattı ve ben de aldım. Sessizce yedik, hepimiz kendi düşüncelerimize dalmıştık. Kızlar çok yorgun görünüyordu, bu yüzden birkaç dakika sonra boş çikolata ambalajlarını cebime koydum, vedalaştım ve koridora çıktım. Matteo, Angelo ve Dr. Amato beni bekliyorlardı. Dehşet içinde, dudaklarımdan bir hıçkırık kaçtı.

Doktor Amato omzuma elini koydu. "Hadi ofisime gidelim ve konuşalım." Geniş ofisine yerleştikten sonra bana bir kutu mendil uzattı ve ben de öğrendiklerimi anlattım.

Matteo, "Boston'daki apartmandan onları kimin aldığını görmediler mi?" diye sordu.

Başımı salladım. “Sadece maskeli adamlar dediler. Sizin onları bulduğunuz eve girene kadar kimsenin yüzünü görmediler. Ve o adamlar…” Hıçkırıklarla sözümü kestim. “Özür dilerim, özür dilerim,” diye mırıldandım gözyaşlarımı silerken.

"Sofiya, harika bir iş çıkardın," dedi Doktor Amato nazikçe. "Ve onlar için güvenli bir yer bulacağız. Merak etme."

Burnumu çektim ve ona titrek bir gülümseme verdim. Matteo'ya şöyle bir baktım, ağladığım için kızgın olup olmadığını merak ettim. Ama yüz ifadesi okunamazdı.

"Onları kimin aldığını bulmamız gerekiyor," dedi Matteo.

"Ne düşündüğünüzü biliyorum," diye yanıtladı Dr. Amato. "Ama henüz aceleci sonuçlara varmayın."

Ne demek istediğini anlamadım, ama o sadece homurdandı.

Bakışlarını bana çevirdi. “Matteo, EDS hastalığın için uzun zamandır doktora gitmediğini söyledi. Neden yarın gelmiyorsun? Seni muayene edebilirim ve istersen kızlarla tekrar konuşabilirsin.”

“Yarın olmaz,” dedi Matteo. “Sienna buraya gelmekte ısrar etti.”

"Öyleyse ertesi gün. Bol bol utanç verici hikaye hazırlayacağım," dedi göz kırparak.

"Hiç saygı yok," diye mırıldandı Matteo.

Angelo, kullandığım mendilleri atmam için küçük bir çöp kutusu uzattı. Gözyaşlarım için birkaç temiz mendil sakladım. Kendimi çok kırılgan hissediyordum. Katya ve Stasya'nın birbirlerine sarılmalarını görünce Mila için çok üzüldüm. Gün boyunca ona mesaj atmıştım ama cevap vermemişti.

"Hadi, eve gidelim," dedi Matteo, sesi alışılmadık derecede yumuşaktı. "Ve ben seni iteceğim."

Tartışacak gücüm kalmamıştı. Arabaya dönerken koltuğumda gergin bir şekilde oturdum, vücudumdaki her kemik ve kas acıdan kıvranıyordu, kalbim de öyle.

Daireye döndüğümüzde, "Doktor Amato 'Ne düşündüğünüzü biliyorum' derken ne demek istedi?" diye sordum.

Matteo'nun çenesi kasıldı ve oturma odasının penceresinden dışarı baktı. "İrlandalılar Boston'da."

İrlanda mafyası hakkında pek bir şey bilmiyordum. Ara sıra bazı Bratva yemeklerinde adları geçiyordu ama sık sık değil.

"Onların cinsel istismara ve insan ticaretine karışmış olabileceğini mi düşünüyorsunuz?"

Matteo iç çekti ve elini yüzüne sürdü. “Bilmiyorum. Patronları Ronan Finnegan ile aramızda her zaman bir tür yazılı olmayan anlaşma vardı. Ama eğer Arnavutlarla iş birliği yapıyorsa…” Sözünü tamamlayamadı. “Ofise gitmem gerek. Sen biraz dinlenmelisin.”

“Pekala,” diye mırıldandım.

Kapıya doğru yöneldi, ancak çıkmadan önce geri döndü. "Bugün çok iyiydin Sofiya. Teşekkür ederim."

Kapıyı arkasından kapatırken dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi. Derin bir nefes aldım ve midemdeki o rahatsız edici düğüm çözüldü.

19

MATTA

Sienna, enerjik ve canlı bir şekilde daireye daldı.

"Nerede o? Artık onu saklayamazsınız!"

Elimle yüzümü ovdum. Daha sabah saat sekizdi ve çok yorgundum.

"Bu sabah onu görmedim," dedim omuz silkerek.

"Onu görmediğini mi söylüyorsun? Bir yere mi gitti?"

“Ne? Hayır.”

"Öyleyse, onun yanında uyanmadın mı?"

Bok.

Eğer bunun gerçek bir evlilik olduğuna insanları ikna edeceksek, daha dikkatli olmam gerekiyordu. Ama bu Sienna'ydı ve er ya da geç gerçeği öğreneceğinden emindim. Kahvemden bir yudum aldım. Siyah ve acıydı, tatlı bir şeyler yeme isteği uyandırdı bende.

"Matteo," diye tısladı, sesi sitem doluydu. "Neler oluyor?"

“Bu evlilik bir ittifak üzerine kurulu. Bunu biliyorsun.”

“Ama…” Sienna, bu kez söyleyecek söz bulamadı. “Ona karşı nazik davranıyorsun, değil mi?”

"Bu ne demek oluyor?" diye çıkıştım.

Koridordan gelen bir ses, cevap vermesini engelledi. Sofiya, yürüteciyle mutfağa girdi.

"Aman Tanrım, seninle tanıştığıma çok sevindim, Sofiya," diye heyecanla söyledi Sienna. "Ağabeyim seni hep kendine saklamış."

Sofiya gözlerini kırpıştırdı ve kaşlarını çatarak kız kardeşimle bana baktı, sanki nasıl akraba olabileceğimizi anlamaya çalışıyordu. Sienna ile aynı koyu saçlara, koyu gözlere ve zeytin rengi tene sahiptik, ama benzerlik burada bitiyordu. Sienna arkadaş canlısı ve dışadönüktü, ben ise tam tersiydim.

Sofiya, kulağının arkasına bir tutam saçını sıkıştırırken sesi yumuşadı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Buyurun, oturun. Kahve ister misiniz?" diye sordu Sienna.

“Çok iyi olur, teşekkürler.” Sofiya mutfak taburelerinden birine oturdu, ama hareketleri sert ve sarsıntılıydı. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Acı mı çekiyordu?

Sienna ona büyük bir fincan kahve doldurdu. "Krema? Şeker?"

"İkisini de lütfen."

“Düğünü kaçırdığım için çok üzgünüm,” diye söylendi Sienna. “Matteo gitmemin güvenli olmadığını düşündü. Bana her şeyi anlat! Dur, yüzüğünü görmem lazım.”

Uzandı ve Sofiya'nın elini tuttu, ama sade altın yüzüğü görünce gülümsemesi soldu. Onaylamayan bakışları bana yöneldi. "Nişan yüzüğü nerede?"

“Nişanlı değildik,” dedim kahvemin son yudumunu içerken. Doğruydu ama Sofiya elini kız kardeşimin elinden nazikçe çekip gülümsemesi kaybolunca, göğsümde rahatsız edici bir sıkıntı hissettim. Sade altın yüzüğüme baktım. Yüzükleri hiç düşünmemiştim. Zaten bana onları almam gerektiğini hatırlatan Romeo olmuştu.

"Beğendim," dedi Sofiya usulca.

Sienna bana tekrar kaşlarını çattıktan sonra karıma döndü. "Alışverişe gitmek isteyip istemediğinizi sormaya geldim."

"Yapmam gereken işler var," dedim sert bir şekilde.

Sienna gözlerini devirdi. " *Seni* davet etmiyordum, kardeşim. Sanki hayatında hiç alışverişe gitmişsin gibi. Yeni baldızımla gitmek istiyorum."

Sofiya kızardı ve sanki izin istiyormuş gibi bana baktı. Birdenbire baş parmağımı alt dudağının üzerinde gezdirmek, pembe teninin yumuşaklığını hissetmek istedim. Göz temasını kestim ve mutfak tezgahına tutundum.

"Siz korumaları yanınıza alıp öğle yemeğine kadar geri döneceksiniz," dedim, iki kadından arkamı dönerek.

“Akşam yemeğine kadar döneceğiz,” diye seslendi Sienna arkamdan. Çenemi sıktım ama yürümeye devam ettim, ön kapıyı hızla açtım.

Angelo salonda esas duruşta bekledi.

"Alışverişe gidiyorlar," diye homurdandım. "Başlarına bir şey gelirse, sorumluluk sana ait."

"Evet, patron."

Ofise doğru giderken homurdandım, neden bu kadar huzursuz olduğumu anlamıyordum.

20

SOFYA

gözlerim Matteo daireden öfkeyle çıkarken faltaşı gibi açılmıştı. Onu kızdıracak bir şey mi yapmıştım? Dünkü tartışmadan sonra her şeyin yolunda gideceğine dair umudum vardı. Ama şimdi, midemdeki o rahatsız edici his geri gelmişti. Babam ne zaman sinirlense, bu her zaman daha kötü şeylerin olacağı anlamına geliyordu.

“Bu mafya adamları çok dramatik,” dedi Sienna bana doğru dönerek. “Ve kadınların duygusal olan taraf olduğunu söylüyorlar.” Gülümsüyordu, kardeşinin davranışlarıyla hiç ilgilenmiyordu.

"Gitmemizi istemiyor gibiydi?" diye tereddütle sordum.

“Sanki Matteo bizi durduracakmış gibi.” Göz kırptı ve kahve fincanını bana uzattı. “Önce kahvaltılık bir şeyler alarak başlayalım. En sevdiğim dükkanların yanında şirin bir pastane var.”

"Kulağa çok hoş geliyor."

Sienna'nın beni sevmesini çok istiyordum. Yalnızlığım kalın bir battaniye gibi beni sarmıştı. Katya ve Stasya'nın yaşadıklarını düşünerek ve Mila'yı özleyerek bütün gece ağlamıştım. Onu aramaya çalıştım ama telefonu kapalıydı.

“Harika,” dedi Sienna ellerini çırparak. “En güzel günü geçireceğiz.”

Onun heyecanı bulaşıcıydı. Gülümsedim ve kahvemden bir yudum aldım. "Eşyalarımı almak için bana bir dakika verin lütfen."

Acıdan kıvranan bacaklarımla mutfak taburesinden kalktım. Odama geri döndüm ve dağınık yatağıma ağır ağır oturdum. Bu sabah yatağı toplamaya

enerjim yoktu. Tekerlekli sandalyeme baktım. Bugün onu almalıyım. Dizim çıkıktı, eklemlerim ağrıyordu ve başım dönüyordu. Ama onu taşımak Sienna için büyük bir zahmet olurdu.

Ve çok utandım.

Tekerlekli sandalyeyi Matteo ve adamlarından saklayamadım, ama onunla birlikte halkın arasına karışmak da istemedim.

Yataktan kalkacak enerjiyi zar zor topladım. Çantamı, telefonumu, ilaçlarımı ve Mila'nın düğünden önce bana verdiği otuz doları kaptım. Almayı reddetmiştim ama o, ben bakmıyken çantamın içine gizlice koymuştu.

Alışverişe gitmeyeli yıllar olmuştu. Hareket yardımcıları kullanmaya başladıktan sonra Pakhan evden çıkmamı yasakladı. Düşmanlarının beni hedef alacağını söyledi ama biliyordum ki bu aslında onun karanlık utancını gizleme çabasıydı—engelli bir kızı olan Bratva lideri. Matteo'nun benim halka açık yerlerde görünmem konusunda aynı çekinceleri yok gibiydi, belki de bu yüzden Sienna ile dışarı çıkma fikrine kızmıştı. Yoğun bir duygu dalgası beni sardığında çenemi sıktım. Kendimi küçültme, saklanma isteği çok güçlüydü. Daha güçlü olmalıydım.

Eşyalarımı çantama koydum. Otuz dolar pek bir işe yaramazdı ama apartmandan çıkıp Sienna'yı tanıyacağım için çok heyecanlıydım. Yeni bir tişört, telefon kılıfı ya da benzeri bir şey alabilirsem, bu da bonus olurdu.

Mutfağa döndüğümde Sienna gülümsedi. "Her şey hazır mı?"

"Evet." Bileklerimi zorlamadan olabildiğince ağırlığımı üzerine vererek yürütece sıkıca tutundum.

Gitmeden önce, özellikle ihtiyacınız olan veya size yardımcı olabilecek bir şey var mı?

Onun endişesi ve özellikle de sanki önemsiz bir şeymiş gibi sorma şekli göğsümü sıkıştırdı. "Aslında değil, ama takdir ediyorum." Omuzlarımdaki gerginlik azaldı ve Sienna'yı kapıya kadar takip ederken yüzümdeki gülümseme daha da gerçekçi geldi.

"Bu sana çok yakışır !"

Parıldayan gümüş bir elbise tutan Sienna'ya döndüm. Beşinci Cadde'deki son derece lüks bir mağazanın soyunma odasındaydık. Angelo,

içeri girmeden önce mağazayı taramaları için üç güvenlik görevlisini daha görevlendirmişti ve birkaç dakika içinde en üst katın tamamı boşaltılmış, kişisel alışveriş danışmanları etrafımızda koşuşturarak, fiyat etiketleri midemi bulandıracak kadar yüksek olan kıyafetleri kucak kucak getiriyorlardı.

“Sofiya? Sen ne düşünüyorsun?”

Gözlerimi kırpıştırdım ve yüzüme zoraki bir gülümseme yerleştirdim. Elbiseyi çok sevmiştim. Sienna bir şekilde tarzımı saniyeler içinde yakalamıştı, gerçi daha önce giydiğim her şeyden daha açık bir elbiseydi. Eskiden lüks kıyafetlerden oluşan koca bir gardırobum vardı, ama yıllardır şık giyinmek için bir bahanem olmamıştı. Babamın Bratva kokteyl partilerine katılmayı özlememden değildi bu, ama evde kapalı kalmak insanlık dışıydı. Neyse, eski kıyafetlerimin hiçbirine sığamayacak kadar kilo almıştım, bu yüzden onları yanımda bile getirmemiştim. Son zamanlarda sadece tayt ve sweatshirt giyiyordum.

"Gerçekten çok güzel," dedim dudağımı ısırarak.

Sienna yakındaki askıdan bir avuç daha elbise alıp bana getirdi. "Dene bakalım."

Bu mağazada tek bir çorap bile alamayacak durumda olduğumu nasıl açıklayacağımı düşünürken yanaklarım kızardı. Kelimeleri bulamadan, kıyafetler yürütecime asılmıştı ve Sienna benim için soyunma odasının kapısını açık tutuyordu. Kapı arkamdan kapandığında, yüzümü ellerimin arasına aldım.

Kahretsin.

Sienna'nın beni sevmesini istiyordum. Mila ve Nikolai dışında uzun zamandır konuşacak kimsem olmamıştı ve pratik yapmamıştım. Param olmadığını öğrenirse benimle birlikte olmaktan utanır mıydı?

Parıltılı elbise kumaşına parmağımı sürdüm. Hafif ve incecik, uzun etekli ve yüksek yırtmaçlıydı. Dayanamadım, kıyafetlerimi çıkardım ve elbiseyi giymeyi başardım; elbiseyi düzeltirken soyunma odasındaki kanepeyi kullandım. Yansımamı görünce nefesim kesildi. Odadaki yumuşak ışık kumaştan yansıyarak uzun aynalara parıltılar saçıyordu. Elbisenin üst kısmı göğüslerimi vurguluyor, sonra kalçalarımdan aşağı doğru akarak yeni oluşan göbek kıvrımlarımı örtüyordu.

Hayatımda hiç bu kadar güzel bir şey giymemiştim.

Yürüteç koltuğuna oturdum, ancak garip ve biçimsiz hissetmek yerine, yüksek yırtmaç bacağımı ortaya çıkardı ve neredeyse *seksi* hissetmemi

sağladı. Ehlers-Danlos Sendromum cildimi özellikle hassas hale getirmişti, ancak bu elbisenin kumaşı ipeksi yumuşaklıktaydı ve tahrişe neden olmadı.

“Sofiya, giyindin mi? Görebilir miyim?” Sienna'nın heyecanlı sesi kapıdan yankılandı. Kapının kilidini açtım ve odadan çıktım.

Sienna'nın dudakları nefes nefese aralandı. "Aman Tanrım, tam bir melek gibi görünüyorsun. Kahretsin, harika bir gözüm var. Yani kesinlikle evet. Çok beğendin, değil mi?"

Yüzüm kızardı. "Evet, çok güzel ama—"

Sienna etrafına bakındı. "Bakalım etek ucunu kısaltabilirler mi? Yoksa topuklu ayakkabı mı giymek istiyorsun?"

"Topuklu ayakkabı giyebileceğimden emin değilim," dedim.

"Ben de öyle tahmin etmiştim," dedi gülümseyerek.

Sienna mağaza çalışanlarından birini yanımıza çekti ve tadilatlar hakkında konuşurlarken sessizce panikledim. Milyon yılda bile karşılayamayacağım bir elbiseyi tadilat ettirmelerine izin veremezdim.

“Pekala, sen diğer kıyafeti dene, o elbiseyi de tadilata alırlar,” dedi Sienna bana dönerek. Panik içindeki yüz ifademi görünce parlak gülümsemesi soldu. “Ne oldu?”

“Ben sadece…” Sienna’nın omzunun üzerinden Angelo’nun gözleriyle karşılaştım. Koruma görevlisi endişeli görünüyordu.

“Şuraya gelelim,” dedi Sienna, oturma alanını işaret ederek. Oturduk ve elimi tuttu. “Neler oluyor?”

Derin bir nefes aldım. "Aslında sadece sizi tanımak için alışverişe gelmiştim. Kendim için bir şey almayı beklemiyordum."

Sienna'nın kaşları çatıldı. "Neden olmasın?"

Omuz silktim, hissetmediğim bir kayıtsızlığı taklit etmeye çalışarak. "Aslında hiçbir şeye ihtiyacım yok."

"Tatlım, sana söylemeliyim ki, bu elbiseye *ihtiyacın var* ."

Dudaklarımın kenarı hafifçe kıvrıldı. Başka kimsenin duymadığından emin olmak için etrafa baktım. "Benim... benim param yetmiyor."

Siena'nın yüzü düştü.

"Hiç sorun değil," diye aceleyle söyledim. "Seni bir şeyler denerken izlemekten ve seni tanımaktan mutluluk duyarım."

“Sofiya, sen benim kardeşimle evlisin.” Bu sözleri yavaşça söyledi.

Kafamı yana eğdim, şaşkınlık içindeydim. Pakhan'dan hiçbir zaman herhangi bir ödenek almamıştım ve Matteo da farklı bir şey söylememişti.

Sienna homurdandı. "Sana kredi kartı vermedi mi?" Sessizliğimi görünce küfretti. "Allah kahretsin. Erkekler imkansız." Telefonunu çıkardı.

"Ne yapıyorsun?" diye hızla sordum.

"Aptal Matteo'ya mesaj atıyorum."

“Bekle, hayır, öyle yapma.” Sienna sesimdeki paniği duymuş olmalı ki telefondan başını kaldırdı, dudakları aralıktı. “Onun kızmasını istemiyorum.”

Sienna yavaşça telefonunu bıraktı. "İkiniz arasında bir şey mi oldu?"

"Ne demek istiyorsun?"

Sienna, Angelo'ya kısa bir bakış attıktan sonra öne eğildi ve sesini alçaltarak, "Sana zarar vermedi, değil mi? Eğer verdiyse, onu öldürürüm." dedi.

Çok ciddi, çok gergin görünüyordu. Gerçekten de beni kardeşine, ailenin reisine karşı savunacak mıydı?

"Hayır, öyle bir şey yapmadı."

Sienna rahatladı, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Güzel. O öyle biri değil, Sofiya. Yakınlarını korur, söz veriyorum. Ama kredi kartı meselesi seni tedirgin ediyorsa, onu daha sonra ele alabiliriz. Bugünün parasını ben öderim." İtirazlarımı savuşturmak için parmağını çoktan kaldırmıştı bile. "Hayır, ısrar ediyorum. İster iste ister isteme, sana bir şeyler alacağım, o yüzden ne istediğini sen seçebilirsin."

Ben daha bir şey söyleyemeden, Sienna mağaza çalışanlarından birini soyunma odasına çağırdı ve elbisenin uygun tadilatı için ölçü almasını söyledi.

21

SOFYA

" İyi misin prenses?" diye sordu Angelo, öğle yemeği yiyeceğimiz restorana girerken. Duvarlarında sarmaşıklar ve her masada taze çiçekler olan şirin bir İtalyan kafesiydi. Sienna, burayı aileden birinin işlettiğini söyledi.

"İyiyim." Sesim kısıktı ve uzanabilmeyi çok istedim. Araba zaten çantalarla doluydu—çoğu benim için kıyafet içeriyordu—ve Matteo'nun tepkisinden çok korkuyordum. Sienna'nın bunları ödediği için kızacak mıydı? Birbirinden güzel abiye elbiseler vardı, ama aynı zamanda Sienna'nın ısrar ettiği iki çanta iç çamaşırı da dahil olmak üzere daha gündelik kıyafetler de vardı. Bunların bana hiçbir faydası olmadığını, güzel hissetmeyi hak ettiğimi söyleyerek itirazımı reddetti.

Angelo nazikçe elini omzuma koydu. "Bundan sonra eve gidiyoruz." Sanki itiraz etmeye cesaret etmemi bekliyormuş gibi kaşını kaldırdı, ama ben sadece hafifçe başımı salladım. Sienna'yı günümüzü kısa keserek hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum, ama aynı zamanda lüks bir giyim mağazasının içinde bayılarak onu utandırmayı da reddediyordum.

Sessiz bir köşedeki masada onun karşısına oturdum, tekerlekli yürütecimi kenara koydum. Yanımızda büyük bir pencere vardı ve korumalarımızdan biri dışarıda nöbet tutarken Angelo içeride, bizi koruyacak kadar yakın ama duyma mesafesinin dışında kalacak kadar uzakta bekliyordu.

Sienna gözlerini devirerek gülümsedi ve "Menüleri alalım derdim ama şef Edoardo ne isterse onu getiriyor," dedi. "Ama her zaman muhteşem oluyor."

"Kulağa harika geliyor."

Bir an bile geçmeden, aşçı üniforması giymiş, gülümseyen, gümüş saçlı bir adam masamıza geldi ve ellerini çırptı.

“Ah, canım,” dedi Sienna'ya. “Çok uzun zaman oldu.” Sonra bana döndü ve hafifçe eğildi. “Bayan Rossi, Don'un yeni eşi için yemek pişirmek bir onurdur.” Elimden tuttu ve öptü, ben de onu selamlarken yanaklarım kızardı. Bana şefkatli bir dedeyi hatırlattı.

"Herhangi bir alerjiniz var mı?" diye sordu ve ben başımı salladım. "Harika. Hayatınızın en güzel yemeğini yemeye hazır olun." Elimi bir kez daha öptü ve sonra hızla uzaklaştı.

Sienna gülerek, "O her zaman böyledir," dedi. "Her zaman çok mutlu ve enerji dolu."

"Aileden bir erkekten kesinlikle böyle bir şey beklemezdim," dedim.

“Edoardo bu yönüyle eşsiz biri.” diye iç çekti Sienna. “Keşke tüm Made Men üyeleri onun gibi olsaydı.”

"Bratva üyeleri de dahil."

Bir garson geldi ve masaya focaccia ekmeği, zeytinyağı ve iki portakal kokteyli koydu.

Sienna kadehini kaldırarak, "Aperol Spritz," dedi. "Made Women'a, Made Men'den çok daha üstünler."

Bardağımı onun bardağıyla tokuşturup bir yudum aldım. İçecek meyveli ve tatlıydı.

"Sienna, yaşını sorabilir miyim?" Umarım kaba bir soru değildir diye düşündüm, ama Matteo'dan çok daha genç görünüyordu.

"Yirmi altı yaşındayım," dedi gülümseyerek. "Bu soruyu cevaplamaktan utanacak kadar henüz yaşlı değilim."

Sırıttım. "Aradaki fark çok büyük."

Sienna içeceğinden bir yudum daha aldı. "Annem hamile kalmakta zorlandı, bu yüzden aramızda on iki yıl var."

“Bu çok ilginç. Abim benden on iki yaş büyük.” Şaşkın ifadesine karşılık ekledim: “O benim üvey kardeşim. Babamın ilk eşi vefat etti. Dimitri yurt dışında yaşıyor, bu yüzden onu çok sık göremiyorum ama ne zaman görsem çok mutlu oluyorum. Anlaşılan sen ve Matteo çok yakınsınız.”

Sienna peçetesiyle oynadı ve omuz silkti. "Eskiden olduğumuz kadar yakın değiliz. O... anne babamız öldürüldükten sonra değişti."

"Öldükleri için üzgünüm," dedim usulca.

“Teşekkürler,” diye yanıtladı Sienna, hüzünlü bir gülümsemeyle. “Onları çok özlüyorum, eski kardeşimi de özlüyorum.”

Hem onun için, hem de bu hayatın hepimizden çaldığı şeyler için kalbim sızladı.

"Nasıl insanlardı?"

“Ah, harikaydılar. İkisi de sonunda bir çocuk daha sahibi oldukları için o kadar heyecanlıydılar ki beni çok şımarttılar. Annem en sevdiğim kişiydi. Çok neşeli ve canlıydı, her zaman evde bir projeyle uğraşır, evi yeniden dekore ederdi. Babam bundan rahatsızmış gibi yapardı ama ona hiçbir şeyi reddedemezdi. Bana karşı çok nazikti. Bazen odama bile gelir, benimle çay partileri yapardı. Don'un yerde küçük pembe bir çay fincanıyla oturduğunu hayal edebiliyor musunuz?” Burnunu çekti ve peçetesiyle gözlerini sildi. Uzandım ve elini tutarak hafifçe sıktım.

“Babam bana her zaman Matteo'ya olduğundan daha yumuşak davranırdı. Matteo'nun Don olmaya hazırlanması gerektiğini söylerdi. Ama hepimiz birbirimizi çok severdik. Babam annemi çok severdi. İkisinin de ölmesine neredeyse sevindim, çünkü birbirleri olmadan yaşamalarını hayal edemezdim.” Bir yudum su içti ve boğazını temizledi. “Bu, evlilikte asla daha azıyla yetinmeyeceğime beni kesinleştirdi. Mafya standartlarına göre neredeyse evlenmemiş bir kadınım, ama asla yetinmem. Matteo'dan beni asla evlenmeye zorlamayacağına dair söz aldım.”

Keşke ben de aynı hayata, aşkın beni beklediğine dair aynı kesinliğe sahip olsaydım. "Onlar öldükten sonra nasıl değişti?"

Sienna pencereden dışarı baktı ve ben de haddimi aştığımdan endişelendim. Özür dilemeden önce konuştu: “Kendini suçlu hissediyor, onları kurtarabilmesi gerekirdi diye düşünüyor. Onlar öldükten sonra, o amcamızı devirmek için planlar yaparken biz iki yıl saklandık. Birlikteydik ama sanki artık orada değilmiş gibiydi. İyi bir mafya lideri olmanın tek yolunun duygularından kopmak olduğunu düşünüyor.”

Yaşadıkları acıdan ve tüm bu süreçte ne kadar yalnız olduklarından nefret ettim. Mila'ya yaslanacak birinin olmamasının nasıl bir şey olacağını hayal bile edemiyorum.

"Neyse, bu kadar iç karartıcı konuşma yeter." Sienna neşeli bir şekilde gülümsedi. "Bana ailen hakkında biraz bilgi ver."

“Ah…” diye tereddüt ettim, ne anlatacağımı bilemedim. Bratva'da kimsenin mutlu bir ailesi olduğundan emin değildim. “Anlatacak fazla bir şey yok. Ailemiz oldukça küçük; sadece anne babam, Mila ve Dimi. Büyükannemle, yani annemin annesiyle yakındım, ama ben küçükken öldü.” Kendime biraz zaman kazandırmak için ekmekten bir ısırık aldım. Sonunda, “Anne babamla yakın değilim,” diyerek, yüzyılın en büyük abartısızlığıyla içten içe utandım. “Ama Mila ile en iyi arkadaşız.”

“Bunu çok sevdim. Kaç yaşında?”

"On dokuz."

“Ah, çok genç. Gelip bizi ziyaret etmeli. Binamızda çok fazla erkeksi enerji var. Onları alt edebilmek için daha fazla kıza ihtiyacımız var.”

Onun memnuniyetsiz ifadesine güldüm. "Onları alt mı edeceksin?"

"Dişil enerjimizle," dedi göz kırparak.

“Keşke beni ziyaret etseydi. Onu çok özledim.” Şimdi benim de duygulanma zamanım gelmişti. Suyumdan uzun bir yudum aldım.

"Özel jet sahibi olmanın avantajlarından biri de bu işte. En kısa zamanda bir ziyaret planlamamız gerekecek."

Pakhan'ın onun ziyaretine izin vereceğinden emin değildim, ama belki Matteo ile olan ittifak onu daha ikna edebilirdi. Eğer Matteo'yu ona sormaya ikna edebilseydim.

Sienna dairesinde yaptığı tadilatlardan bahsetmeye başlayınca, aramızdaki konuşmanın ağırlığı dağıldı. Bana tasarım fikirlerinin resimlerini gösterdi, fikrimi sordu ve bizzat gelip görmem gerektiğini söyledi.

Sohbete odaklanmaya, gerçek bir arkadaş edinme fırsatını değerlendirmeye çalıştım ama bedenim çökmek üzereydi. Öğle yemeği bittiğinde ve Angelo geri dönmemiz gerektiğini söylediğinde rahatladım.

Apartmana geri döndüğümüzde Sienna beni evine davet etti, ama eklemlerimdeki şiddetli ağrıdan dolayı gözyaşlarımı zor tutuyordum. Ona el sallayarak veda ettim ve çatı katına doğru yöneldim.

22

SOFYA

şiddetli bir ağrı Gece yarısı beni uyandırdı. Ayak bileklerim, dizlerim ve kalçalarım acı içinde kıvranıyordu ve başım zonluyordu. Alışveriş yaparken tekerlekli sandalyem yerine yürüteç kullandığım için kendime lanet okuyarak kolumu yüzüme kapatıp inledim. Aptal ve kibirli davranmıştım, ama Sienna çok mükemmel ve güzeldi. Onunla bir gün geçirdikten sonra, tekerlekli sandalye kullandığım için beni yargılayacağını hayal bile edemezdim, ama birini ilk tanıdığımda bunu bilmek imkansızdı.

Şimdi verdiğim kararın bedelini ödüyordum.

Parlak ekran ışığına karşı gözlerimi kısarak telefonumu kaptım ve saatin iki olduğunu görünce içimden bir ah çektim. İlaçlarımı ve ısıtma yastığımı almam gerekiyordu ama bu da yataktan kalkmam anlamına geliyordu. Isıtma yastığımı mutfak çekmecesinde bıraktığımı fark edince neredeyse ağlamaya başladım. Bu akşamın başlarında kullanmıştım ve açıklanamayan bir nedenden dolayı orada bırakmam gerektiğini düşünmüştüm.

Doğrulmak için kaç dakika geçtiğini bilmiyordum. Hareket eklemlerimdeki ağrıyı daha da artırdığı için birkaç damla gözyaşımı sildim. Yürüteçim yatağın yanındaydı ama tekerlekli sandalyemi duvara yaslamıştım. Yeni sandalyem için ölçü alındığından beri eski sandalyem daha da hantal ve rahatsız edici geliyordu.

"Tanrım, ne kadar aptalsın," dedim kendi kendime.

Pek bir şey yoktu. Uzandım ve yürüteci tutarak ayağa kalktım. Acıdan görüşüm bulanıklaşırken, bağırmaktan kendimi alamadım. Tereddütlü bir adım attım, dudaklarımdan bir inilti daha kaçtı. Tekerlekli sandalyem birkaç adım ötedeydi ama sanki uçsuz bucaksız bir uçurum gibiydi.

"Bebek gibi davranmayı bırak. Yürümeye devam et."

Bir adım daha attığımda, yorgunluktan sırtımdan terler damlıyordu. Dizim yerinden çıkacak gibiydi, ama yere oturup tekerlekli sandalyeme doğru sürünmeyi denemeli miyim diye karar veremeden, bileğim burkuldu ve yere yığıldım. Yürüteç ileri fırladı ve tekerlekli sandalyeye öyle bir metal sesiyle çarptı ki, kemiklerimde bile yankısını hissedebiliyordum.

Kalkacak enerjim yoktu, bu yüzden yere kıvrıldım, gözlerimden yaşlar süzülüyordu. Bebek gibi davranıyordum ama kötü ataklar geçirdiğimde Mila her zaman yanımdaydı ve onu çok özlüyordum.

Yatak odamın kapısı gürültüyle açıldı ve ben çığlık attım. Kim olduğunu görmek için başımı çevirdim. Koridordan gelen ışık, iri bir erkek figürünü aydınlattı. Kalbim korkudan gümbür gümbür atıyordu ki, bunun Matteo olduğunu anladım.

Tavan lambasını açtı ve parlaklığın başıma saplanan bir hançer gibi saplanmasıyla gözlerimi kapattım.

"Neler oluyor böyle?" diye homurdandı.

Onu uyandırdığım için, bu kadar gürültü yaptığım için özür dilemeliydim, ama biliyordum ki ağzımı açarsam, ağzımdan sadece bir hıçkırık çıkacaktı. Bu yüzden dişlerimi sıktım ve sessizce benden uzaklaşmasını diledim.

"Kahretsin. Düştün mü?"

Gözlerimi araladığımda Matteo'nun üzerimde çömelmiş olduğunu gördüm. Sabahtan beri onu görmediğim için, ben yattıktan sonra eve gelmiş olmalıydı. Göğsü çıplaktı ve dövmelerle kaplıydı, ancak görüşüm çok bulanık olduğu için ne olduklarını seçemiyordum. Koyu renk eşofman altı kalçalarının üzerinde düşük bir şekilde duruyordu.

"Sofiya," dedi sesi sert bir tonda, "düştün mü?"

Alt dudağım titredi ama yine de fısıldayarak "evet" diyebildim.

“Tamam, hadi seni yatağa geri götürelim.” Güçlü kolları beni sardı, yerden kaldırdı ve nazikçe yatağın üzerine yatırdı.

Kocamın beni bu halde bulmasına utançtan yüzüm kızardı. "Özür dilerim," diye hırıltılı bir sesle söyledim. Tanrım, kocamın beni sevmesini sağlamanın yolu bu değildi.

"Ne yapıyordunuz?"

"Isıtma yastığımı ve ilaçlarımı almaya çalışıyordum."

Şaşırtıcı derecede nazik bir hareketle saçlarımı yüzümden çekti. "Neredeler?"

“İlaçlar banyoda, ısıtma yastığı ise mutfakta, buzdolabının yanındaki çekmecede.”

Başını salladıktan sonra komodinin üzerindeki lambaya baktı. Lambayı açtı ve kapıya doğru yöneldi, giderken tavan lambasını da kapattı. Daha yumuşak ışıkla birlikte göz kapaklarım rahatlamayla kapandı.

Çok geçmeden elinde malzemelerle geri döndü. Komodinin üzerine bir bardak su koyarken ve ısıtma yastığını prize takarken sessiz kaldı. Doğrulurken yüzümü buruşturdum ve Matteo hemen bana yardım etmek için harekete geçti, sırtımın arkasına birkaç yastık yerleştirdi.

İlaç poşetini alırken sesim kısık bir şekilde, "Teşekkür ederim," dedim.

Sadece homurdandı.

Ağrı kesici ve kas gevşetici ilaçlarımı aldıktan sonra çantayı yere bıraktım. "Şimdi iyi olmalıyım." Sessizce duran kocama baktım. "Tekrar yatağına gidebilirsin. Rahatsızlık verdiğim için tekrar özür dilerim."

Kaslı göğsünün üzerinde kollarını kavuşturdu. Sıcak ışıkta adeta parlıyordu ve parmaklarımı teninde gezdirmek için içimden bir istek uyandı. Daha fazla rezil olmadan önce hemen gözlerimi kaçırdım. Neden bu kadar çekici olmak zorundaydı ki?

“Neden düştün?”

Dudaklarımı ısırdım. "Aptallık ettim ve tekerlekli sandalyemi çok uzakta bıraktım. Eklemlerim ağrıyor ve ona ulaşmaya çalışırken bileğim burkuldu."

Matteo, sandalyemle yatak arasındaki birkaç santimlik mesafeye baktı. "Acın mı var?"

Sesindeki gerginliği hayal etmiş olmalıyım. Ona neredeyse her zaman bir şekilde ağrı çektiğimi söylemenin doğru zamanı gibi görünmedi, bu yüzden sadece başımı salladım.

"Başka ne yardımcı olur?"

Gözlerimi kırpıştırdım. "Şey, bilmiyorum." Sert ifadesi karşısında homurdandım. "Epsom tuzuyla sıcak bir banyo bazen yardımcı olabilir."

"Tamam aşkım."

Kaşımı kaldırdım. "Pekala. Tamam. Neyse, gecenizi böldüğüm için özür dilerim. Yarın görüşürüz?"

Matteo, bana yine etkilenmemiş bir bakış attıktan sonra arkasını dönüp banyoya doğru hızla ilerledi. Suyun aktığını duyduğumda kafam karıştı. Gerçekten bana banyo mu hazırlıyordu?

Odaya öfkeyle geri döndü ve kucağındaki bir sürü banyo malzemesini önümdeki yatağın üzerine bıraktı.

“Epsom tuzunun ne olduğunu bilmiyorum. Bunlardan herhangi biri işe yarar mı?”

Güzel ve pahalı görünümlü kaplarda rengarenk banyo bombaları ve yağlar vardı.

"Bunları kullanmam gerektiğinden emin misin?" Kocama baktım. "Çok şık görünüyorlar."

Matteo gözlerini devirdi. "Birini seç, Sofiya." Sinirli görünüyordu ve sesi de öyleydi, ama onu gözlemlerken başımı yana eğdim ve acaba onu yanlış mı anlıyorum diye düşündüm. Beni kolayca yalnız bırakabilirdi, ama hâlâ buradaydı... sanki beni önemsiyormuş gibi.

Küçük, çiçekli ve altın renkli bir banyo tuzu kabını elime aldım. "Bu işe yarar," dedim ve ona uzattım.

Başını salladı ve sonra, ne olduğunu anlamadan, tekrar onun kollarındaydım. Küçük bir çığlık attım ve omuzlarına sıkıca tutundum.

"Sanki seni düşürecekmişim gibi," diye homurdandı banyoya girerken.

"Küçük bir uyarı iyi olurdu," diye tersledim.

Beni lavabonun üzerine oturttu, kollarını iki yandan da bana doladı. "Buraya oturabilir misin? Yoksa düşer misin?"

Kaşlarımı çattım ona. "Düşmeyeceğim."

Alnımı parmaklarıyla okşadı. "Ne dersen o."

Kocam neredeyse dolu küvete banyo tuzlarını koymak için döndüğünde dudaklarım aralandı. Sanki benimle *dalga geçiyormuş* gibi dudaklarının kenarının seğirdiğini gördüğüme yemin edebilirdim. Kocamı hiç anlamıyordum. Çok soğuk ve içine kapanıktı, ama burada geçirdiğim kısa sürede, hayatımdaki çoğu insandan daha nazik davranmıştı bana. Kız kardeşim dışında kim bana böyle ilgi gösterebilirdi ki?

Musluğu kapattı ve sonra bana doğru döndü. "Tamam. Kollar yukarı."

"Ne?"

"Banyo yaparken üzerinizde kıyafet var mı?"

“Ama sen buradasın,” dedim öfkeyle.

“Evet, öyleyim. Kollarını yukarı kaldır, Sofiya.” Bacaklarımın arasına girdi, parmakları üzerimdeki bol tişörtün alt kısmını okşadı.

Kollarımı kavuşturdum. "Beni çıplak göremezsiniz."

Omuz silkerek, yüzüne dağınık bir şekilde düşen saçlarını eliyle düzeltti. Çenesinin kenarında hafif bir sakal izi vardı.

“Sen benim karımsın ve ben de senin kocanım. Acı çekiyorsun, ben de bu acıyı dindireceğim.”

“Sadece oda arkadaşı olduğumuzu söylemiştin,” diye çıkıştım. Babama asla böyle karşılık vermeye cesaret edemezdim ve Matteo bana bakmaya çalışırken neden şimdi bunu yaptığımı da anlamıyordum. Ama beni en savunmasız halimde, çıplak görme düşüncesi, üstelik benden *hoşlanıp hoşlanmadığından* bile emin olmadığım bir anda, dayanılmazdı.

Gözlerimi sert ve sessiz bir şekilde kaşlarını çatarak karşıladı. Eğer kelimeler kullanmıyorsa, bunların hiçbirini nasıl anlayacaktım ki?

Üzerime bir bunalım dalgası çöktü ve kendimi öne eğilip başımı onun göğsüne yaslamaktan alıkoyamadım. Çok yorgundum ve ilaçlarımın etkisi henüz başlamamıştı. "Çok kafam karışık," diye fısıldadım.

Matteo kollarını bana doladı ve beni kendine daha da yaklaştırdı.

"Hadi canım. Seni acı çekerken görmek hoşuma gitmiyor."

Sesindeki şefkat boğazımda bir yumru oluşmasına neden oldu. Gözlerimden yaşlar süzülürken kollarımı başımın üstüne kaldırdım. Gözlerini yüzümden ayırmadan yavaşça üzerimdeki örtüyü çıkardı.

Yanaklarım yanıyordu, onun kararını bekliyordum ama o sadece yanaklarımı avuçladı ve gözyaşlarımı sildi. Beni yeterince hareket ettirip pijamamı ve iç çamaşırımı çıkarırken göğüslerim göğsüne yaslandı. Ve sonra ilk kez kocamın karşısında tamamen çıplak oturuyordum.

Bu hiç de hoş bir durum değildi. Göbek kıvrımlarım belirgindi, bacaklarım tezgâha yayılmıştı ve hiçbir yerimi tıraş etmemiştim. En son tıraş olduğum zaman düğün günümün sabahıydı. Onun "oda arkadaşı" muhabbetinden sonra, bunu sürdürmenin bir anlamı olmadığını düşünmüştüm. Ama şimdi bana öyle bakıyordu ki... ne düşündüğünü tam olarak anlayamadım. Yüzü her zaman çok ifadesizdi. Beni çirkin mi buluyordu? Çekici mi? Annemin arkadaşlarının ziyarete geldiklerinde vücudum hakkında söyledikleri o iğrenç şeyleri mi düşünüyordu? Beni süzdükçe çenesi kasıldı ve keşke saklanabilseydim diye düşündüm.

Bacağımda oluşan morluğa parmaklarıyla hafifçe dokunduğunda irkildim. "Bu neden oldu?"

"Bilmiyorum. Çabuk morarıyorum."

Başını salladı ve sonra geriye çekilerek eşofmanını tek bir hızlı hareketle çıkardı. Anlaşılan iç çamaşırı giymemişti çünkü şimdi karşımda çıplaktı. Gözlerim, inanılmaz derecede büyük ve ürkütücü görünen *sertleşmiş* penisinde takılı kaldı. Bakakaldığımı fark ettiğimde, yanaklarım kızararak bakışlarımı kaçırdım.

Matteo eğilip alnıma nazik bir öpücük kondurdu. "Bunu bir uyarı olarak kabul et." Sesi alçak ve baştan çıkarıcıydı. Sözlerini anlayamadan, tekrar kollarındaydım ve küvete indirildim. Sıcak suyun ağrıyan eklemlerime verdiği iyi hissin tadını çıkararak inledim.

"İleriye doğru gidin," dedi.

"Ne?"

"Öne doğru oturun."

Öne doğru kaydım ve Matteo da arkamdan geldi. Onun bedeni benimkini sararken kaskatı oturdum. Bu, daha önce hiç yaşamadığım kadar yoğun bir fiziksel yakınlıktı. Aynı anda hem özlediğim hem de korktuğum her şeydi.

Kollarını bana dolarken nefesi başımın üstünden geçti ve beni tekrar göğsüne yasladı.

“Ne yapıyoruz biz, Matteo?”

"Sana ben bakıyorum."

Başka bir şey söyleyip söylemeyeceğini görmek için bekledim, ama kafamı karıştıran kocam sessiz kaldı. Derin bir nefes aldım ve kendimi tekrar ona bırakmaya karar verdim.

"Aferin kızım," diye mırıldandı. "Su iyi geliyor mu?"

Midem bulandı. *Aferin sana?* Midemde bir uyarılma kıvılcımı çaktı. Hem acı çekerken hem de bu kadar tahrik olmamın nasıl mümkün olduğunu anlayamadım.

“Sofiya?” Dudakları yüzümün kenarına değdi.

"Evet, faydası oluyor. Teşekkür ederim."

"Bu tür kötü durumlar sık sık yaşanıyor mu?"

Parmaklarımı suyun içinde gezdirdim. "Hayır, ama bugün erken saatlerde normalden daha fazla yürüdüm."

"Tekerlekli sandalyenizi almadınız mı?" Sesinde bir kınama vardı.

Omuzlarımı silktim.

"Neden?"

"Kimseye rahatsızlık vermek istemedim. Ya da Sienna'yı utandırmak istemedim."

Matteo boğazından derin bir ses çıkardı. “Kendine iyi bakmalısın. Yoksa ben senin yerine bakmak zorunda kalacağım.” Parmağıyla omzumu okşadı. “Ama belki de buna itiraz etmem.” Son kelimeleri o kadar alçak sesle söyledi ki yanlış duyduğumu sandım. Yüzünü görmek için arkamı dönmeye çalıştım ama beni sıkıca tuttu. “Sadece dinlen, sevgilim.”

Daha önce de bana aynı şeyi söylemişti. "Bu ne anlama geliyor?"

Bana cevap vermeyi reddedeceğinden emin olana kadar sessiz kaldı. Sonunda, "Hazine," dedi.

Dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi. İlaçlarım etkisini göstermeye başlamış, beni uykulu yapmış ve eklem ağrılarımın en şiddetlisini hafifletmişti. Gözlerimi yavaşça kapattım, kocamın kollarında şaşırtıcı derecede güvende hissediyordum.

23

MATTA

Sanırım bir tür alternatif boyuta adım atmıştım. Uyuyan karımla birlikte küvette olmamın tek açıklaması buydu.

Uyuyan, *çıplak* karım.

Çıplak bedenime bastırılmıştı.

Oturma odasında, elimde viskimle şehre bakarak kabuslarımdan kaçmaya çalışırken, Sofiya'nın odasından gelen yüksek sesi duydum. En son ne zaman bu kadar keskin bir panik hissettiğimi hatırlayamıyordum. Bardağımı yere fırlattım, yere düşüp paramparça olmasına aldırmadan ona doğru koştum. Kalbim gümbür gümbür atarken kapısını açtım, gözlerimin önünden kanlar içinde bir Sofiya görüntüsü geçti. Ama kan yoktu. Sadece o, yerde kıvrılmış yatıyordu. Ama yanaklarındaki gözyaşlarını görünce rahatlayamadım, *rahatlayamadım* . Sofiya bana sık sık eklem ağrısı çektiğini söylemişti, ama onu böyle görmek... Göğsümde bir şeyleri burdu.

Çaresiz olmaktan nefret ediyordum. Onu kendi bedeninden koruyamıyordum. Ama teninin tenime değmesi beni rahatlatıyordu. Başımı geriye doğru eğip küvetin kenarına yasladım. Bu kadar rahatlamış hissettiğimi hatırlamıyordum... en azından anne babam öldüğünden beri.

Sofiya uykusunda hafifçe inledi ve ben onu kendime doğru çektim, elim kaburgalarının üzerinde gezindi. Vücuduna bakmamaya elimden geldiğince dikkat etmiştim—acı çekerken tahrik olmamalıydım—ama güzel pembe uçlu kusursuz göğüslerini ve beni vajinasına doğru çeken sarı buklelerini

görmezden gelemedim. Penisimin sırtına demir gibi sertçe bastırdığını hissettim.

Aramızda mesafe bırakmak için elimden gelenin en iyisini yapmıştım, ama geçen her gün, her geçen *dakika* Sofiya beni parmağının ucunda daha da oynatıyordu.

Gerçeği birdenbire fark ettim: Karımı istiyordum.

Bu sadece fiziksel bir çekimdi, başka bir şey değil, ama belki de direnmeyi bırakmalıydım. Birbirimize mahkumduk ve sonunda bir varise ihtiyacım olacaktı. Benimle fiziksel bir ilişki yaşamak ister miydi? Bakmadığımı sandığı anlarda gözlerinin çıplak göğsümde nasıl gezindiğini fark etmiştim.

Şimdilik onu kollarımda tutmakla yetiniyordum.

Bir süre sonra su soğudu. Onu yatağa yatırmam gerekiyordu.

"Sofiya?" Onu uyandırmak için hafifçe sıktım. Ama o sadece hoşnutsuz bir ses çıkardı ve daha da bana sokuldu.

İkimizi de küvetten çıkarmayı başardım ve o da kendine gelip kurulanmama yardım etti. Sonra tekrar kollarımdaydı. Onu yatağa taşıdım ve isteksizce çıplak bedenini battaniyeyle örttüm. Rahatlamış ifadesini görünce rahatlayarak ona baktım. Umarım artık acı çekmiyordur.

Onu bırakıp kendi yatağıma gitmeliydim. Benim için hiçbir şey ifade etmemeliydi. Sadece Rustik ve benim Arnavutlarla oynadığımız bu satranç oyununda bir oyuncuydu. Ama açıklanamayan bir nedenden dolayı, onu bırakmak istemedim.

Vücudum kendiliğinden hareket etti ve karımın yanına uzandım. Belki de uyanıp bir şeye ihtiyacı olup olmadığını kontrol etmek için birkaç dakika daha kalmalıydım. Eğer beni tekrar yüksek bir sesle uyandırırsa çok sakıncalı olurdu. Kalmak mantıklıydı.

Onu göğsüme çekip kollarımı etrafına dolamamın hangi mantıktan kaynaklandığından emin değildim, ama o memnuniyetle içini çektiğinde, bütün gece göğsümde oluşan düğüm tamamen çözüldü.

24

SOFYA

Hayatımın en güzel uykusundan, sanki bir bulutun üzerinde süzülüyormuş gibi, yumuşak bir şekilde . Gözlerimi kapalı tuttum ve inanılmaz derecede rahat yatağıma daha da sokuldum. Sonra arkamda bir şey kıpırdadı—hayır, *biri* . Dün gecenin anıları sel gibi geri geldi. Uykusuzluk ve acının sisinde kaybolmuş, bulanık anılardı bunlar, ama Matteo'nun beni banyoda tutuş şekli, rüyalarımın bile yaratamayacağı kadar mükemmeldi.

uyandım

Kolları hâlâ sıkıca etrafıma sarılıydı, dizi bacaklarımın arasına bastırılmıştı. Kalçalarımdaki stresi azaltmak için tam doğru pozisyondu, tıpkı kendi vücut yastığım gibi.

Onu rahatsız etmek istemediğim için nefesimi olabildiğince sessiz ve düzenli tuttum. Acaba tekrar soğuk bir mesafeye mi dönecekti, yoksa bu, gerçek bir karı koca gibi bağ kurmamızın başlangıcı mıydı?

Uyandığı an hissettim. Arkamda kaskatı kesildi ve hızla yana döndü. Gözlerimi kapattım, hayal kırıklığı bir gelgit dalgası gibi içimi kapladı.

"Günaydın," dedim, kendimi yatak başlığına yaslayarak oturur pozisyona geçerken. Matteo çoktan yataktan kalkmıştı.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu, sırtını bana dönerek.

“Dün geceden çok daha iyi, evet. Bana yardım ettiğin için teşekkürler.” Daha fazlasını söylemek, onun ilgisinin benim için ne kadar önemli olduğunu anlatmak istedim ama kelimeler boğazımda düğümlendi. Sanki benden bir an önce uzaklaşmak istiyormuş gibi çoktan kapıdaydı.

Yatak odasının kapısını açtı ve duraksadı. "Bugün tekerlekli sandalyenizi kullanın." Sonra kapıyı arkasından gürültüyle kapatarak çıktı.

Yorgun bir gecenin ardından vücuduma nazik davranmaya çalışarak yavaşça hazırlandım. Sonunda giyinip tekerlekli sandalyemle mutfağa doğru ilerlerken tezgahın üzerinde bir şey gördüm. Üzerinde adım yazılı siyah bir kredi kartı ve "Bunu kullanın. Limit yok." yazan bir nottu.

Notu dikkatlice katlayıp kredi kartının yanına cebime koydum, yüzümde bir gülümseme vardı.

25

SOFYA

Angelo ile birlikte apartmanın yer altı otoparkına girdik. Dr. Amato ile olan randevumdan sonra yorgun ama umutluydum. Sonunda EDS hakkında bilgi edinme şansım oluyordu. Yıllardır yaşadığım rastgele semptomların parçaları bir araya geliyordu ve bu hiçbir şeyi düzeltmese de, aklımı kaçırmış gibi hissetmemi engelliyordu.

Kat ve Stasya ile de vakit geçirmiştim. Bir film izlemiş ve onlara birkaç İngilizce kelime öğretmiştim. Gözleri hâlâ kederliydi, sessiz ve tedirginlerdi, ama bazen sanki sadece üç kız birlikte eğleniyormuşuz gibi hissettiğimiz anlar da oldu. Bu bana onlara sunabileceğim bir şeyim olduğunu, bir şekilde faydalı olduğumu hissettirdi.

Güzel bir duyguydu.

Angelo tekerlekli sandalyemle arabanın etrafından dolaştı ve kapıyı benim için açtı. Arabaya binerken, yanımıza başka bir siyah SUV yanaştı. Matteo arabadan indiğinde kalbim hızla çarpmaya başladı. Koyu bakışları üzerimdeydi, takım elbisesinin düğmelerini ilikliyor ve başparmağını alt dudağının üzerinden geçiriyordu. Midemde bir şeyler kıpır kıpır oldu ve keşke beni kollarına alıp öpseydi diye düşündüm.

"Neredeydin?" diye sordu, sesi sertleşmişti ve gözleri Angelo'ya kaydı. Dudaklarımı ısırdım. Bana kızgın mıydı?

"Klinik mi?" dedim, sesime sızan o hafif gerginlikten nefret ederek.

Matteo yutkundu. "Nasıl geçti?"

"İyi."

Bir an tereddüt etti, sanki daha fazla bilgi almak istiyormuş gibiydi, ama sonra kendisiyle Romeo arasında duran adama döndü. "Bu Domenico. Benim tetikçim."

Domenico, Matteo kadar uzun boylu ve bir fedaiden bekleyebileceğim şekilde kaslıydı. Bana yaklaştı, elimi tuttu ve eğilerek öptü. Parmak boğumları yara izleriyle doluydu. "Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Rossi."

"Sizinle de tanıştığıma memnun oldum," dedim, ancak bana bakış şekli içimde huzursuzluk hissi uyandırdı. Elimi elinden çektim.

"Klinikteki kızlardan yeni bir bilgi aldınız mı?" diye sordu.

"Hayır, ama ben aslında istihbarat toplamaya çalışmıyordum."

Domenico parmaklarını çıtlattı. "Belki de bu seks ticareti çetesini çökertmeye yardımcı olacak bazı bilgileri saklıyorlar. Bu Arnavutların ahlaksızlığının sınırı yok."

“Bence hiçbir şey saklamıyorlar.” Bu ima hoşuma gitmedi. Stasya ve Kat tüm bunların kurbanıydı.

Domenico'nun yüzünde küçümseme dolu bir ifade vardı. "Belki."

Angelo arkama geçti ve onun desteğinden güç aldım.

“Yapacak işimiz var,” dedi Matteo arkasını dönüp asansöre doğru yönelirken. Romeo bana göz kırptıktan sonra Domenico ile birlikte Don'un peşinden gittiler.

Asansör kapıları kapandıktan sonra Angelo kendi kendine, "Kahretsin, bu kendini beğenmiş heriften nefret ediyorum," diye mırıldandı.

Ona döndüm ve güldüm. "Öyle mi?"

“Bize sürekli *‘Il Diavolo’* (Şeytan) dememizi sağlamaya çalışıyor.” Gözlerini devirdi.

Sırıttım. "Mafya adamları küçük takma adlarıyla çok dramatik oluyorlar."

“Evet, evet. Seni yukarı çıkaralım. Acıktın mı?”

“Yemek yiyebilirim. Aa, Matteo bana bir kredi kartı verdi. Bir şeyler sipariş edebilirim?” Dudaklarımı ısırdım. “Kullanmamda sakınca görür mü acaba?”

Asansöre bindiğimizde Angelo homurdandı. "Sanırım banka hesabı paket servis yemeklerini kaldırabilir." Bana bir yemek siparişi uygulaması indirmemde yardımcı oldu ve hamburger, patates kızartması ve milkshake siparişi verdik. Biraz rahatlatıcı yemeğe ihtiyacım vardı.

Angelo lobiye inip yemeğimizi almaya giderken ben de Mila'ya halimi hatırımı soran bir mesaj gönderdim. Bana gönderdiği mesajlar düzensizdi, bu yüzden geri mesaj atmasını beklemiyordum ama yine de ekrana bakıp bir mesaj gelmesini umuyordum. Telefon çalmaya başlayınca irkildim. Bilmediğim bir numaraydı ve telefonu açmadan önce bir an tereddüt ettim. Belki Mila yeni bir numara almıştı?

"Merhaba?"

“Sofiya?”

“Dimi,” diye rahat bir nefes aldım, kardeşimin sesi gözlerimi yaşarttı. Onun için duyduğum endişenin ağırlığını her gün taşıyordum. “Neredeydin?”

Dimitri cevap vermeden önce kısa bir sessizlik oldu. "Biliyorsun, söyleyemem. Mümkün olan en kısa sürede aradım. Kahretsin, Sofiya. Matteo Rossi mi?"

“Evet, biliyorum. Hepsi Pakhan’ın dahiyane planının bir parçası. Ticaret yolları falan filan.”

"Ne yapmaya çalıştığını anlamıyorum," diye mırıldandı. "Rossi sana zarar mı verdi?"

Umarım bu görüşmeyi kimse dinlemiyordur. "Hayır, dinlemedi." Dudaklarımı ısırdım, sonraki sorum konusunda kararsızdım. "Onun hakkında ne biliyorsun?" Bir şekilde bilgi istemek kocama ihanet etmek gibi geliyordu ama onu anlamak için alabileceğim tüm yardıma ihtiyacım vardı.

Dimi iç çekti ve onun bir o yana bir bu yana volta attığını hayal edebiliyordum. Hiçbir zaman yerinde duramazdı. "Onu hiç tanımadım ve hakkında söylenenlerin ne kadarının doğru olduğunu kim bilebilir ki? Amcası anne babasını öldürüp Don'un yerini almış. Rossi, anne babası öldürüldüğünde sadece yirmi üç yaşındaydı, ama arkasına yeterince adam toplayıp amcasını öldürüp şehrini geri almayı başardı. Lakabı 'Ölüm Meleği'."

Bir başka abartılı takma ad karşısında gözlerimi devirmek istedim. "Özel hayatı hakkında bir şey biliyor musun? Yani... iyi bir koca olacağını düşünüyor musun?"

Uzun bir sessizlik oldu. "Hiçbirimizin iyi bir koca olduğunu sanmıyorum. Ama eğer sana zarar verirse, onu ortadan kaldıracağım, sana söz veriyorum."

Zorlukla yutkundum. "Seni özledim," diye fısıldadım.

Dimi iç çekti. “Ben de seni özledim. Sadece… dikkatli ol, tamam mı? Cinsel ticaretle ilgili bazı söylentiler duyuyorum. Fuhuş yeni bir şey değil, ama bu daha çok Kuzeydoğu'ya odaklanmış durumda. İtalyanların da işin içinde olduğuna dair bazı iddialar var.”

İçime buz gibi bir ürperti yayıldı. "Hayır, bu doğru değil. Onlar Arnavutlar."

“Bu sadece Arnavutlarla ilgili bir mesele değil,” dedi Dimitri. “Ama Rossi geleneksel olarak New York'taki fuhuş ticaretine karşıydı, bu yüzden haklı olabilirsiniz. Finnegan'ı araştırmam gerek.” Son cümleyi mırıldandı. “Ne olursa olsun, tetikte kalmalısınız.”

Angelo elinde iki büyük kağıt torbayla içeri geri girdi.

“Tamam.” Koruma görevlimin bakışları altında yanaklarım kızardı, sanki yanlış bir şey yaparken yakalanmış gibiydim. “Bu numaradan sizinle iletişimde kalabilir miyim?”

“Hayır,” dedi Dimi. “Ama müsait olduğumda sana ulaşacağım. Kendine iyi bak.” Ve sonra hat kesildi.

"Kimdi o?" diye sordu Angelo, yemeği tezgâhın üzerine bırakırken.

“Kardeşim.” Dimi ile konuşmamda yanlış bir şey yoktu, ama yeni ailemden şüphelendiğini duyduktan sonra, sanki bir sır saklıyormuşum gibi endişelendim.

Angelo, dikkatle beni izlerken yiyecekleri poşetten çıkardı. "Her şey yolunda mı, prensesim?"

Yüzüme yapmacık bir gülümseme yerleştirdim. "Evet, her şey yolunda. Sadece kardeşlerimi özlüyorum."

Angelo'ya insan ticareti hakkında soru sormak istiyordum ama bir şey beni engelledi. Aile işiyle ilgili soru sormama asla izin verilmemişti ve Matteo'nun Dimitri'ye karşı öfke duymasını istemiyordum. Matteo'nun insan ticaretiyle uğraştığına inanmayı reddediyordum—Kat ve Stasya'yı kurtarmıştı, sorumluları bulmak için elinden gelen her şeyi yapıyordu—ama açıkça büyük bir şeyler dönüyordu. Yeni kocamın, ait olmadığım bir yere kendimi sokmaya çalıştığımı düşünmesini istemiyordum.

"Her şey yolunda," dedim, elinden poşetlerden birini alarak. "Hadi yiyelim."

Angelo başını yana eğdi, gözleri yumuşaktı ama beni sıkıştırmadı ve ben de konuşmayı aklımdan çıkardım.

26

SOFYA

Önümdeki sehpanın üzerinde duran esrar içeren sakız paketine göz attım. Angelo birkaç saat önce ayrılmış, ön kapının dışındaki nöbet yerinde bekleyen Enzo ile vardiya değiştirmişti. Gece çöküyordu ve ben hem acı çekiyor hem de sıkılıyordum.

Doktor Amato bana ağrılarımı hafifletebileceğini söyleyerek bu vitaminleri vermişti, ama onları alıp almam konusunda emin değildim. Ya garip bir reaksiyon gösterirsem?

Telefonumu kaptım ve Mila'yı aradım. Mesajıma cevap vermemişti, bu yüzden cevap vereceğini beklemiyordum; bu yüzden telefonda sesini duyduğumda kalbim yerinden fırladı. "Mila, neredeydin? İyi misin?"

"Özür dilerim," dedi fısıltıyla. "Yakından izleniyorum, bu yüzden telefonu kullanamadım. Sizi aramadan önce şarj ediyordum."

Sesindeki korkuyu duyunca kalbim sıkıştı. "Neler oluyor?"

“Emin değilim,” dedi. “Pakhan neredeyse her gün dışarıda, gizli toplantılar yapıyor. Ve beni sürekli Bratva eşleriyle birlikte öğle yemeklerine ve rastgele etkinliklere gönderiyor. Sanki bir şeyler planlıyor gibi geliyor.”

“Sürekli planlar kuruyor.” Çenemi sıkmış, parmaklarımı mutfak tezgahına vuruyordum. “Peki ya anne?”

"Odasında saklanıyor. Günlerdir onu görmedim."

“Tipik,” diye mırıldandım. Bizi dünyaya getiren kadının kızının iyiliğine biraz olsun ilgi göstermesini beklemek çok fazla bir şeydi diye

düşündüm. “Ama iyi *misin* ? Pakhan sana… zarar vermedi, değil mi?”

Mila cevap vermeden önce kısa bir sessizlik oldu. "Hayır, öyle bir şey yok. Neden soruyorsun?"

Kahretsin, çok fazla şey mi ifşa etmiştim? Mila'nın babamızın bana uyguladığı şiddeti bilmesini istemiyordum. Kısmen zaten yeterince endişelendiği için daha fazla endişelenmesini istemiyordum, ama aynı zamanda utanıyordum. İçten içe, buna sebep olmuş olabileceğim için bende bir sorun olması gerektiğini hissediyordum. Doğru olmasa bile, yine de ruhumda kara bir leke gibiydi.

"Sadece endişelendim," dedim.

" *Senin* için endişeleniyordum. İyi misin?"

"Evet, işler... iyi mi?"

Mila heyecanlı bir ses çıkardı. "Aman Tanrım, bana her şeyi anlatın!" diye fısıldayarak bağırdı.

"Tamam, ama önce Dimi az önce aradı."

“Ah, çok sevindim. Nikolai ile iletişime geçti ve numaranı aldı, ama ben aptal bir yardım yemeğinde olduğum için onunla konuşma fırsatı bulamadım. İyi mi?”

“Kim bilir,” diye homurdandım. “Bana hiçbir şey söylemedi. Ama en azından hâlâ hayatta.” Mila'ya cinsel istismar tehdidinden bahsetmeli miyim diye düşündüm, ama beklemeye karar verdim. Onu strese sokmak istemedim ve bunların hiçbiri Chicago'da onu etkilememeliydi.

"Sanırım gizemli bir adam olmayı seviyor," dedi Mila. "Şimdi bana son gelişmeleri anlat."

“Şey, Matteo’nun kız kardeşi Sienna ile tanıştım. Onu çok seversin. Beni kıyafet alışverişine götürdü.”

“Ahh, bana resim gönder,” dedi. “Annemin dün öğle yemeği için bana seçtiği elbiseyi görmelisin.”

“Neon turuncu mu?”

"Chartreuse."

“İkinci tahminim,” dedim kuru bir şekilde. Sonra ikimiz de kıkırdamaya başladık. Annemizin moda anlayışına sadece gülmemiz gerektiğini çoktan öğrenmiştik.

"Tamam, oyalanmayı bırak da bana yakışıklı kocandan bahset."

Yanaklarım kızardı. Mila'ya neredeyse her şeyi anlatmaya alışmıştım ama nedense Matteo'nun dün gece bana nasıl baktığını paylaşmak istemiyordum. Bunda kutsal ve hassas bir şey vardı.

“Matteo bana özel yapım bir tekerlekli sandalye için ölçü alınması randevusu ayarladı. Ve ben de EDS hastalığımla ilgili doktor randevumu yeni bitirdim.” İşte, bu tamamen doğruydu.

“Tamam,” dedi Mila. “Daha ilgi çekici bir güncelleme bekliyordum ama Sofiya, bu harika. O sana çok iyi bakıyor.”

Dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi. "Evet, öyle."

"Bunu hak ediyorsun," dedi usulca.

"Teşekkürler. Nikolai sana iyi davranıyor mu?"

"Tam bir beyefendi gibi davranıyor."

Ses tonundaki rahatsızlığa gülmemek için ağzımı kapattım. Nikolai dört yıldır bizim korumamızdı ve Mila ilk günden beri ona aşıktı. İnkar ediyordu ama bence başka erkeklerle gizlice görüşmesinin sebebi Nikolai'yi kıskandırmaktı.

"Sakın başlamayın," dedi Mila. "Doktor ne dedi?"

“Çoğunlukla bildiğim şeyler—hareket yardımcılarımı kullanmak, eklemlerimi sarmak ve dinlenmek. Reçetelerimi yeniledi ve… ayrıca bana esrar içeren sakızlar verdi. Ağrılarıma iyi gelebileceğini söyledi.”

"Yok artık!" diye haykırdı. "Daha denedin mi?"

"Gerginim. Ya bir şeyler ters giderse?"

“Ne yanlış gidebilir ki? Yap gitsin! Biraz da olsa hayatın tadını çıkarmayı hak ediyorsun. Hayaller listesinden bunu da çıkarabilirsin.”

"Uyuşturucu kullanmak hayallerimde yoktu."

"Öyle olmalı. Benimkinde de öyle."

"Peki o zaman, ziyarete geldiğinde benden bir tane jelibon alabilirsin."

“Ziyaret edebileceğimi düşünüyor musunuz?”

Yutkundum. "Umarım öyledir. Seni gerçekten çok özledim."

“Ben de seni özledim. Kahretsin, gitmem gerek,” sözleri aceleyle söylendi. “Sakızı al, keyfini çıkar, yakında konuşuruz. Seni seviyorum.”

“Ben seviyorum—”

Telefon kapandı. Ona bakakaldım, içimde öyle yoğun bir hüzün vardı ki midem bulanıyordu. Mor renkli jelibonlardan birini alıp, kendimden şüphe etmeden önce ağzıma attım. Belki de hissettiğim fiziksel ve duygusal acıyı biraz olsun hafifletebilirdi.

Sienna'nın ısrar ettiği, kesinlikle hayatımda giydiğim en rahat şey olan, yüksek kaliteli eşofman takımlarından birini giydim ve kanepeye yığıldım. Sınırlı kanal seçeneğine göz attım. Görünüşe göre Mafya Babalarının yayın

abonelikleri yoktu. Muhtemelen korkutucu ve katil olmakla çok meşguldüler.

Spor ve haber kanallarını hızlıca geçtim ama *"Baba"* filmine denk gelince durdum. Kahkaha attım. Film daha yeni başlıyordu. Daha önce hiç izlememiştim ama İtalyan Mafyası'ndaki yeni hayatıma alışmak için bundan daha iyi bir yol olabilir miydi?

Yaklaşık yirmi dakika sonra acıkmaya başladım. Yürütecimi kaptım ve mutfağa yöneldim. Birdenbire, mevcut her yiyecek harika görünmeye başladı. Kilerdeki dolaplara göz attım ve gözüm gurme mısır taneleri dolu bir pakete takıldı; işte o an ilham geldi. Malzemeleri aldım ve ocakta karamelli mısır patlatmaya başladım, hazır olmasını beklerken bir parça peynir atıştırıyordum.

Patlamış mısırı ekstra büyük bir kaseye doldururken kıkırdadım ve tekerlekli yürüteçimin üzerinde dengede tutarak oturma odasına döndüm; tam o sırada ekranda kopmuş bir at kafası gördüm.

“İğrenç,” dedim, karamelli mısır patlağını ağzıma tıkarken. Oda hafifçe dönüyordu ve ben de minderlere yığıldım. Vücudum gevşemiş ve ağırlaşmıştı, elimi koltuğun arkasındaki yumuşak battaniyenin üzerinde gezdirdim.

Matteo ön kapıdan içeri girdiğinde ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum.

27

MATTA

planlamamıştım Sofiya uyuyana kadar daireye dönmeyi ama geçen her dakika daha da huzursuz olmaya başladım.

Onun yüzünden huzursuz değildim. Uzun bir gündü, hepsi bu, ve karımın beni kendi evimden uzak tutmasına izin vermeyecektim. Ama içeri girdiğimde beni karşılayan manzaraya hiçbir şey beni hazırlayamazdı.

Sofiya, açık mavi eşofmanıyla kanepede uzanmış film izliyor, saçları dağınık bir topuz yapılmış.

“Matteo!”

Yaklaşırken kaşlarımı çattım. "Sende ne sorun var?"

Sofiya dudaklarını büzerek, "Bu çok kaba bir davranıştı," dedi.

"Sarhoş musun?" diye sordum ona. Yanakları kızarmış, göz bebekleri irileşmişti.

Başını salladıktan sonra kahkahalarla gülmeye başladı ve koltuk minderlerine yaslandı. "Yeni ilacımı yeni aldım."

Ne oluyor lan? Odayı iyice aradım ve açılmış bir paket esrar buldum. "Esrar mı?"

“Şşş,” dedi kollarını sallayarak. “Başım belaya girecek.”

Elimle yüzümü ovdum. Doktor Amato ne düşünüyordu acaba? "Kesinlikle başın belada."

"Benimle izlemek ister misin?" diye sordu, ekranda oynayan *"Baba"* filmini işaret ederek. "Hayır deme! Sana reddedemeyeceğin bir teklif

yapacağım," dedi, Don Corleone'nin korkunç bir taklidini yaparak.

"Yatağıma kesilmiş bir at kafası mı koyacaksın?" diye sordum alaycı bir şekilde.

“Hayır, çok daha iyi! Karamelli patlamış mısırım var!” Elinde büyük bir kase patlamış mısır tutuyordu ve bir avuç mısır parçası yere saçıldı.

O her şeyi dökmeden önce kaseyi hızla alıp sehpanın üzerine koydum.

Gitmeliyim. Spor salonuna gitmeliyim. Ya da odama.

Ama bir şekilde kendimi onun yanında otururken buldum.

"Bu filmi daha önce izledin mi?" diye sordu Sofiya.

"Evet."

“Ah, tabii ki. Eminim büyürken bunu okumuşsundur.”

Kaşlarımı daha da çattım. "Yapmadım."

"Umarım siz bu adamlardan daha iyi nişancısınızdır. O adamı öldürmeden önce yüzlerce kez vurmak zorunda kaldılar."

"Atış yeteneklerim gayet iyi."

“Ah, bu bana şunu hatırlattı!” Nefesi kesilerek doğruldu. “Angelo’ya atış poligonuna gidebilir miyim diye sordum. Becerilerimi taze tutmak istiyorum. Bu aptallardan biri olmak istemem.” Televizyona doğru elini salladı.

"Sakar mı?" Kaşlarımı kaldırdım. "Peki, böyle bir hakarete nasıl dayanacaklar?"

“Peki, gidebilir miyim? Angelo senin onaylamayacağını söyledi ama nedenini anlamıyorum. Beni götürebilirsin. Bir randevu gibi olabilir.”

Sofiya'nın elinde silah tuttuğu görüntüsü göğsümde tuhaf, rahatsız edici bir sarsıntıya neden oldu. Onu koruması gereken kişi ben olmalıydım.

Aklımdan istemeden geçen düşünceye gözlerimi kırpıştırdım.

"Ne kadar ot içtin?" diye mırıldandım. Kahretsin, muhtemelen hiç kafayı bulmamıştı.

“Don Corleone ve tüm oğullarından *çok* daha yakışıklısın. Hiçbirinin senin kadar güzel saçı yok.” Bana doğru eğildi ve ben donakalmış bir şekilde otururken, parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi. “Sana bir sır söyleyebilir miyim?” diye fısıldadı.

Dokunuşunun etkisiyle o kadar şaşırmıştım ki, neredeyse konuşamıyordum. "Evet, canım."

"Seni ilk gördüğümden beri bunu yapmak istiyordum."

Başparmağımla yanağını okşadım ve sonra bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdım. "Sanırım artık yatma vaktin geldi."

“Ama mafya adamlarının kazanıp kazanmadığını bile görmedim.”

Dudaklarım seğirdi. "Merak etme, mafya kazandı. Şimdi seni yatağa götürelim. Eminim iyi uyuyacaksın."

Koltuktan kalkıp Sofiya'nın yürütecini ona daha yakın bir yere taşımaya hazırlanırken, o kollarını bana doğru kaldırdı. Kaşımı kaldırdım.

"Beni taşı," diye emretti.

"Ya çok kafan güzel ya da benimle dalga geçiyorsun," diye homurdandım. Ama yine de eğilip onu kucağıma aldım. Bana yapıştı, burnunu tenime sürdü.

"Tekrar bana sarılmalısın," dedi.

"HAYIR."

“Kötü kalpli.”

"Hakaret etme konusunda kendinizi geliştirmeniz gerekiyor."

Onu odasına taşıdım ve yatağa yatırdım.

Ellerini battaniyesinin üzerinde gezdirdi. "Çok yumuşak."

"Evet, uyuyup atlat bakalım. Ben de bu konuda Doktor Amato ile görüşeceğim."

“Doktor Amato *çok* iyi bir insan.”

"Gerçekten enfes," dedim kuru bir tonda.

"Onu benden daha çok mu beğeniyorsun? Gerçekten çok güzel."

Saçlarımı elimle düzelterek homurdandım. "Hadi uyumaya git, Sofiya."

"Ama gerçekten öyle mi?" diye sordu, elimi tutmak için öne atılarak.

İç çektim. "Hayır, sevgilim. Onu senden daha çok sevmiyorum. Şimdi iyi geceler."

Kendimi zorla odasından çıkardım, kalmam gerektiğini söyleyen o minik sesi bastırmaya çalıştım.

28

SOFYA

" Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Angelo, göz hizamıza gelecek şekilde çömelerek.

Koltuğumda neşeyle zıplıyordum. Tekerlekli sandalye görevlileri, yeni sandalyemin tüm özelliklerini bana anlattıktan sonra az önce ayrılmışlardı. "Çok iyi. Eskisinden çok daha iyi."

Ön kapı açıldı ve Romeo içeri girdi. "Bugün özel bir teslimatınız olduğunu duydum."

Sırıttım. "Evet! Çok şık değil mi? Üstelik motorlu destek sistemi de var, bu yüzden çok hızlı gidebileceğim."

Yüzünde muzip bir ifade belirdi. "Ne kadar hızlı? Koridorda denesek iyi olur."

"Koridorumuz yok," dedim başımı yana eğerek. Asansörümüz doğrudan ön kapımızın bulunduğu lobiye açılıyordu.

"Benim ve Sienna'nın zemini öyle," dedi Romeo. "Hadi gidelim."

Asansöre doğru yöneldik ve bizi iki kat aşağı indirecek düğmeye bastık.

“Matteo nerede?” diye sordum, umursamaz bir tavır takınmaya çalışarak. Bu sabah uyandığımda gitmişti, ki bu muhtemelen iyi bir şeydi çünkü önceki geceki davranışlarımdan sonra kara deliğe gömülmeyi umarak yatakta yatmıştım. Akşamla ilgili anılarım, onları gerçek dışı hissettiren tuhaf bir sisle örtülüydü, ama ne yazık ki çok gerçek olduklarından oldukça emindim. *Parmaklarımı saçlarının arasından geçirmiştim.*

Romeo ve Angelo birbirlerine baktılar. "Onun ve Domenico'nun yapacak işleri vardı."

Bu gerçekten gizemliydi. Daha fazla bilgi almak için ısrar etmeye meyilliydim ama babamın işlerinden uzak tutulmaya çoktan alışmıştım. Matteo, sadece çeviri yeteneğim yüzünden bile olsa, Pakhan'dan çok daha fazla bilgi edinmeme izin vermişti.

Asansör kapıları, aralarında eşit mesafeler bulunan üç daire kapısının yer aldığı uzun bir koridora açılıyordu.

"Bu katta başka kimler yaşıyor?" diye sordum.

“Üçüncü ekipman Sienna'nın koruması için. Ama Sienna sürekli onları işten çıkarıyor ve bu da Matteo'yu çıldırtıyor.” Romeo, Matteo'nun bu sinirliliğini düşünerek çok eğlenmiş görünüyordu.

Angelo homurdandı. "Domenico'yu onun koruması olarak görevlendirmemesi gerektiğini bilmeliydi."

"Domenico mu?" diye sordum, kaşlarımı kaldırarak. "Ama o bir infazcı."

" *Il Diavolo'yu* kastetmiyor musun?" dedi Romeo suratını asarak. "Tamamen saçmalık."

Angelo, "Matteo, Domenico'nun Sienna'yı idare edebileceğini düşündü ama kız kardeşini hafife aldı," dedi.

Sırıttım. Sienna'nın tüm Mafya adamlarını alt etmesini gayet iyi hayal edebiliyordum. "Onu suçlamıyorum," dedim. Matteo'nun korumasında bir şey vardı ve son derece kibar olmasına rağmen beni rahatsız ediyordu. Günlerimi onunla geçirmek zorunda kalmayı hayal bile edemiyordum ve dost canlısı Angelo'nun korumam olması beni rahatlatmıştı. "Matteo neden onu seviyor?"

Romeo gözlerini devirdi. "Domenico, amcasının ihanetinden sonra Don'a bağlılığını ilan eden ilk kişilerden biriydi. Aile içindeki hainleri ayıklamaya yardım etti ve Matteo'nun imparatorluğunu geri kazanmasına destek oldu."

"Evet, yaklaşık on yıl önce," diye mırıldandı Angelo. "Hâlâ tam bir pislik."

Ses tonunun ne kadar huysuz olduğunu görünce sırıttım.

"Buna itiraz edecek bir şey yok," dedi Romeo.

Koridorun bir ucuna doğru ilerlerken Romeo ve Angelo birbirleriyle şakalaşmaya devam ettiler ve ilk defa gerçek arkadaşlarım olduğunu hissettim. Muhtemelen beni gerçek bir arkadaş olarak görmüyorlardı çünkü

beni gözetmek onların göreviydi, ama ben de öyleymiş gibi yapmaktan rahatsız olmadım.

Romeo ellerini birbirine sürerek, "Pekala," dedi. "Bakalım bu yarış arabası ne kadar hızlı gidebiliyor."

Cihazı açtım ve uygulamada bazı ayarlamalar yaptım. "Tamam, şimdi tam hızda gidebilmeliyim." Sağ elimi direksiyonun üzerinde hafifçe tutarak koridorda hızla ilerlemeye başladım. Tam bana göre ayarlanmış rahat bir sandalyede olmak ve kollarımı ve omuzlarımı zorlamadan yolculuk etmek, saf bir özgürlüktü.

Koridorda hızla ilerlerken kahkaha attım, sona yaklaşırken isteksizce yavaşladım. Arkamı dönüp adamlara baktım ve zaferle kollarımı havaya kaldırdım. "Bu çok hızlıydı!"

Romeo homurdandı. "Bu neydi, saatte dört mil mi? Ben tekerlekli sandalyeyi bile daha hızlı itebilirim. Sanırım bir kaplumbağa bile senden daha hızlı gider."

Kollarımı kavuşturdum. "Ancak gerçekten hızlı bir kaplumbağa."

Romeo ellerini birbirine sürdü. "Acaba cihazı hackleyip daha hızlı çalışmasını sağlayabilir miyiz?"

Tekerlekli sandalyemle yarışma sürecine fazla heyecanlanmadan önce Angelo bizi durdurdu. "Patron seni öldürür."

"Buna değdi," dedi Romeo.

Koridorun diğer ucuna döndüm. "Eğer benimle yarışabileceğini düşünüyorsan, yukarı kattan eski sandalyemi getir."

"Ah, bağlantınız kuruldu," dedi gülerek ve asansörün kapılarını açmak için başparmağını sensöre bastırdı.

Sienna'nın dairesinin kapısı açıldı ve başını dışarı uzattı. Saçları sanki duştan yeni çıkmış gibi ıslaktı ve eşofman altı ile askılı bir tişört giymişti, ama yine de bir şekilde derli toplu görünüyordu.

“Burada bir şey duyduğumu sandım. Ne yapıyorsunuz?”

"Romeo ile tekerlekli sandalye yarışı yapacağız."

Sienna sırıttı. "Aa, bu yeni sandalyen mi? Çok heyecan verici! Bunu mutlaka görmeliyim. Ayrıca, tam zamanında geldin çünkü yemek siparişi vermek isteyip istemediğini sormaya gelmiştim. Hep birlikte yiyebiliriz?"

"Harika görünüyor."

Romeo'yu beklerken, Sienna benim sandalyemde sırayla döndü, koridorda bir aşağı bir yukarı gidip geldi. Sandalyeyi bana geri verirken geniş bir gülümsemeyle, "Bu çok eğlenceli," dedi. Onun sandalyeme bu

kadar neşeli ve heyecanlı bir şekilde tepki vermesi, hareket yardımcıları kullanmaya başladığımdan beri taşıdığım ağır utanç duygusunu hafifletti.

Romeo eski sandalyemi getirdi ve koridorda bir aşağı bir yukarı koşturduk, ben öne geçerken bağırdığı küfürler arkamdan geliyordu.

"Bu da ne? Bu berbat bir şey," dedi kaşlarını çatarak. "Sanırım omzumu incittim."

“Ah, koca, güçlü Mafya adamı kendini yaralamış,” dedi Sienna. Ve sonra ikimiz de kahkahalara boğulduk.

Sonunda yemek sipariş ettik—daha önce hiç denemediğim suşi—ve Sienna'nın dairesine doğru yola koyulduk. Evi Matteo'nunkine benziyordu, sadece daha küçüktü ve daha sıcak, daha yaşanmış bir havası vardı. Duvarların çoğunda sanat eserleri koleksiyonları vardı ve tüm mobilyalarda parlak yastıklar ve battaniyeler bulunuyordu. Matteo'nun dairesinde bir şeyleri değiştirmemi istemediğinden emindim, ama belki sonunda Sienna'dan yatak odamı kişiselleştirmek için birkaç şey seçmeme yardım etmesini isteyebilirdim.

Angelo suşi siparişini almak için lobiye indi, Romeo da bize sake doldurdu. Angelo kucağında bir sürü poşetle geri döndü ve yemek masasına dizdikleri tepsilerin çokluğuna şaşırdım.

"Bu kadar yemeği nasıl yiyeceğiz?" diye sordum.

“Yeterli olduğunu mu düşünüyorsun? Bence daha fazla sipariş vermeliydim,” dedi Sienna.

Güldüm ama sonra ciddi olduğunu anladım. Suşi gerçekten de güzel görünüyordu. Mila her zaman suşi denemek istemişti. Ona daha sonra göndermek için masanın fotoğrafını çektim.

Masaya oturduk ve Romeo tekerlekli sandalyemi kenara çekti.

“Sofiya’nın yeni tekerlekli sandalyesine,” dedi Sienna, sake dolu bardağını kaldırarak. Hepimiz kadeh kaldırdık ve ben de bir yudum aldım. İçecek serin ve ferahlatıcıydı, hafif bir tatlılık da vardı ve beğendiğime karar verdim. Nadiren içki içerdim, alkole pek erişimim veya ilgim olmamıştı.

“Tamam, bununla başlayalım,” dedi Sienna, yemek çubuklarıyla tabağıma renkli bir suşi parçası koyarken. “Üzerine zencefil ve biraz wasabi koy, sonra da soya sosuna batır.”

"Ve sonra onu tek lokmada mı yiyeceğim?"

"Evet," dedi Romeo, dördüncü parçasını ağzına atarken.

"Pekala." Çubuklarımla beceriksizce alıp ağzıma attım ve yavaşça çiğnedim.

"Peki?" Sienna beklentiyle bana baktı.

"Bu iyiydi." Sesim şüpheli derecede tiz çıktı.

Angelo güldü. "Gerçekten de en kötü yalancısın."

“Sorun değil,” dedi Sienna, tabağıma iki yeni parça daha koyarken. “Bu yüzden çeşit çeşit yemek koyduk. Bu acılı ton balığı, bu da California roll. Yeni başlayanlar için daha uygunlar.”

İlk sushi rulosunun tadından kurtulmak için birkaç yudum sake içtim ve acılı ton balığı rulosunu almadan önce kendimi hazırladım. İlki gerçekten iğrençti ve ikincisi de aynı derecede kötüydü. Genel olarak deniz ürünlerini pek sevmezdim ve sushinin dokusu bana hiç uymamıştı.

Sienna'nın bana verdiği iki yeni parçayı yuttuktan sonra ona gülümsedim, ama yüz ifadesine bakılırsa, bu bir surat buruşturma gibi görünmüş olmalı.

"Üzgünüm," dedim, sake'den bir yudum daha alarak. "Belki de bana göre değil."

Sienna, tabağıma başka bir seçenek koyarken kararlılıkla, "Beğeneceğin birini bulacağız," dedi. Angelo ve Romeo bana acıyan bakışlar attılar.

Hayal edebileceğimden veya isteyebileceğimden çok daha fazla suşi yedikten sonra, Sienna son bir parçayı tabağıma koydu ve tamamen yenilmiş görünüyordu.

“Tamam, bu vejetaryen bir rulo. İçinde salatalık ve avokado var. Bunu seveceğinize *eminim* .”

Soya sosuna batırdım ve tamamını ağzıma atıp yavaşça çiğnedim.

"Peki?" diye sordu Romeo.

Yutkundum. "Sanırım deniz yosununu sevmiyorum."

"Aman Tanrım, umutsuz bir vakasın," dedi Sienna.

Gülümsedim. "Kesinlikle."

"Başka bir şey sipariş etmemi ister misiniz?" diye sordu Angelo.

“Kesinlikle hayır,” dedim. “Sienna bana neredeyse zorla vücut ağırlığım kadar suşi yedirdi.”

Burnunu çekti. "Böylesine rafine olmayan bir damak zevkine sahip biriyle nasıl arkadaş olabilirim, emin değilim."

Dudaklarımı büzdüm ve o da gözlerini devirdi. "Pekala, tamam. Arkadaş olabiliriz, ama sadece en sevdiğim tatlıyı yaparsan."

"Hey, önce benim tiramisumu yapması gerekiyor," dedi Angelo.

"Bana poker oynamayı öğretince tiramisuyu alacaksın," dedim.

"Poker mi?" diye sordu Romeo.

“Angelo beni haftalık poker gecesine davet etti ve hepsini yenmeye kararlıyım.”

Romeo kahkaha atarak sandalyesine yaslandı. "Onu sen mi davet ettin?"

“Poker gecesine daha fazla kadına ihtiyacımız olduğunu hep söyledim.” Romeo homurdanırken Angelo bana göz kırptı. “Ama sen muhtemelen tanıdığım en kötü yalancısın, bu yüzden bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim.”

"Biraz inancın olsun Angelo," dedim, koluna dirseğimle vurarak.

Çok güldüğüm için yanaklarım ağrıyor. Bundan daha güzel bir gün geçirdiğimi hatırlamıyorum. Tek eksik olan Mila ve Matteo'nun burada olmasıydı.

Sanki düşüncelerim onu çağırmış gibi, kapı açıldı ve kocaman bir gülümsemeyle dışarı fırladım. "Matteo!" Herkes bana bakmak için döndüğünde ne kadar coşkulu olduğumu fark ettim. Boğazımı temizledim ve bir yudum daha sake içtim. Bu patlamamı alkole bağlayabilirdim—tatlı bir şekilde sıcak ve hafif sarhoştum—ama Angelo haklıydı, duygularımı saklamakta berbattım. Ailem beni iyi, itaatkâr, hiçbir şey ifade etmeyen robot gibi bir Bratva karısı yapmak için ellerinden gelenin en iyisini yapmıştı. Bazen keşke onların derslerinden en azından bazılarını içselleştirmiş olsaydım diye düşünürdüm—bu beni acımasız dünyada daha az savunmasız bırakırdı.

"Gel otur dostum," dedi Romeo. "Sienna'nın karına zorla yedirmediği birkaç parça suşi bulabilirsin belki."

Matteo, yanındaki sandalyeden usulca homurdanarak kalkan yardımcısına, "Kenara çekil lan!" dedi.

Matteo'nun *yanıma* oturmak istemesi karşısında sakinliğimi korumaya çalıştım.

Yeni tekerlekli sandalyeme başıyla onaylayarak, "Beğendin mi?" diye sordu.

"Bayıldım," dedim ona dönerek. "Organize ettiğiniz ve bu kadar çabuk temin ettiğiniz için çok teşekkür ederim."

Matteo suşi hazırlamakla meşguldü ama yanaklarında hafif bir kızarıklık gördüğümü sandım ve kocamın belli ettiğinden daha fazlasını hissetmiş olabileceğini düşündüm.

29

MATTA

loş Bodrum katındaki ışık, önümde sallanan zavallı adamın üzerine gölgeler düşürüyordu.

“Arben kızları nereden buluyor?” diye sordum. Adam hıçkırarak ağladı, gözlerinden yaşlar ve kan akıyordu.

Domenico, binamı gözetleyen bir Arnavut casus bulmuştu.

Benim. Lanet. Binam.

Arben fazla küstahlaşıyordu. Onu birkaç gün içinde yok edebilmeliydik, ama o bir hayalet gibiydi. Babası zavallı, omurgasız bir piç kurusuydu, ama o açıkça kendine bir isim yapmak istiyordu. Domenico'nun omuzlarını yerinden çıkarmasıyla adamın tiz bir çığlık daha atması üzerine çenemi sıktım.

Casus bileklerinden asılmıştı, bacakları yere değip baskıyı hafifletmek için çaresizce kasılıyordu.

"Bilmiyorum, yemin ederim hiçbir şey bilmiyorum," diye kekeledi. "Bana sadece binayı gözetme emri verildi, hepsi bu." İdrarını kaçırdığı için iç çamaşırı karardı.

"Allah kahretsin," diye mırıldandı Domenico, yüzü tiksintiyle buruşmuştu.

Arnavut'un derisine uzun bir kesik attım, göğsündeki klan dövmesini de kestiğimden emin oldum. Acı dolu bir çığlık attı, sümükleri yüzünden aşağı akıp göğsündeki kanla karıştı.

Domenico, "Arben'in güçleri, sizi gözetlemek için gönderdiği kişiler bunlar olduğuna göre, oldukça zayıf olmalı," dedi.

"Lütfen, lütfen," diye yalvardı casus. "Hiçbir şey bilmiyorum."

“Öyleyse bana ne faydan var?” Adamın göğsüne bir bıçak daha sapladım, ama bu sefer bıçağımı derine sapladım, kan ve bağırsaklar yere saçıldı.

"Binanın etrafındaki gözetimi iki katına çıkarın," dedim Domenico'ya. "Kameralar, adamlar, her şey. Eğer Arben hareketleri izliyorsa, bunu bilmek ve durdurmak istiyorum."

"Evet, patron," diye yanıtladı Domenico.

"Onu bulduğunuz için tebrikler," dedim bodrumdan ayrılmadan önce. Domenico ve adamları temizlik işini denetleyeceklerdi.

Burnumda kan kokusuyla asansörle çatı katındaki daireme çıktım. Angelo, Sienna ile akşam yemeği yiyeceklerini bildirmek için mesaj atmıştı, bu yüzden dairenin boş olacağını biliyordum.

Duşta dururken, soğuk su vücuduma akarken öfke damarlarımda dalgalanıyordu. Genellikle öfkemi atmak için spor salonuna giderdim ya da biriyle birlikte olurdum, ama içten içe biliyordum ki bu seçeneklerin hiçbiri bu gece beni sakinleştirmeyecekti. Üzerimi giydim, ceketimi çıkarmadım ve kollarımı sıvadım, sonra da Sienna'nın katına indim.

“MATTEO!”

Sofiya'nın neşeli selamı içimi burktu. Birisi beni gördüğüne en son ne zaman bu kadar heyecanlanmıştı? Yıllarca uzaklaştırdığım kız kardeşim değil, bana saygı ve biraz da korkuyla karşılık veren adamlarım değil, hele ki bana Ölüm Meleği diyen düşmanlarım değil.

Eşimin yanına oturdum, bir gezegen gibi onun yörüngesine çekilmiştim. Yanakları kızarmış, gözleri parıldıyordu ve hafifçe sarhoş olduğunu anladım. Bardağını sake ile dolduran Romeo'ya kaşımı kaldırdım, o da sadece sırıttı.

"Başka bir şey yemek istemediğinden emin misin?" diye sordu Sienna, Sofiya ise başını salladı.

"İnan bana, karnım tok."

"Bu kadar çok yemek yedirdiğim için özür dilerim. En az birini beğeneceğinden emindim," dedi Sienna dudak büzerek.

Sofiya omuz silkti. "Sorun değil. Bu, Hayal Listeme dahil edilebilir, bu yüzden buna değer."

Angelo kaşlarını kaldırdı. "Hayal Listesi?"

“Yaklaşık bir yıl önce, Mila ve ben ölmeden önce yapmak istediğimiz şeylerin bir listesini yaptık. Günlerimizin çoğunu evde kapalı geçirdik, bu yüzden bol bol fikir üretme fırsatımız oldu. Listemdeki şeylerden biri de bir yıl boyunca her hafta yeni bir şey denemek. Yani bu hafta suşi olabilir.”

Onda daha önce görmediğim bir hafiflik vardı. Parmaklarımı teninde gezdirmek, parlak sarı saçlarından birini kulağının arkasına sıkıştırmak ve listesindeki her şeyi bilmek istedim.

Romeo, "Başka hangi yeni şeyleri denedin?" diye sordu.

"Evleniyorum," dedi, yanaklarında hafif bir kızarıklıkla gözlerini bana çevirerek.

“Bu çok eğlenceli bir fikir. Ben de böyle bir liste yapmak istiyorum. Senin listende başka neler var?” diye sordu Sienna.

“Şey, bir sürü şey,” dedi Sofiya, birden utangaç bir şekilde. “Mesela köpek edinmek, Disney World'e gitmek, okyanusu görmek gibi şeyler.”

Listede yer alan şeyler o kadar *masumdu ki* . Rustik'ten böylesine tatlı ve saf bir şey nasıl çıkmıştı?

Bir çift çubuk alıp California roll yedim, diğerleri ise listelerine ne ekleyeceklerini konuşuyorlardı. Sofiya kalan suşi parçalarını bir tabağa yerleştirip önüme doğru itti. Göğsümde garip bir çarpıntı hissettim. Bana sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi özen gösterdi.

Yemeğimi bitirdim ve oturma odasına geçtik. Sonunda Sofiya'nın yanına, kanepeye oturdum. Battaniyenin altına kıvrıldı ve onu kendime çekme isteğiyle tenim kaşındı. Ona dokunarak onu kirleteceğim hissi beni sardı. Benim hayatım, tenimin düzenli olarak kanla lekelendiği bir hayattı. Onun hayatı ise bir köpeğe sahip olmayı ve okyanusa dokunmayı hayal ettiği bir hayattı.

Romeo deri koltuğun üzerindeki çiçek desenli yastığı kenara çekti ve oturdu. "Peki, İtalyan mafyası nasıl gidiyor Sofiya?"

"Şimdilik her şey yolunda," diye yanıtladı gülümseyerek. "Ve dün gece araştırma için *'Baba'* filmini izledim."

Angelo kıkırdadı ve içeceği boğazına kaçtı. Romeo da sırtına bir yumruk attı.

“Evet, Matteo’nun tepkisi de hemen hemen aynıydı.” Bana gülümseyerek baktı. “Ama bence eğiticiydi.”

Sienna bana kaşını kaldırarak baktı. "Keyifli bir film gecesi geçirmişsiniz gibi görünüyor."

Kaşlarımı çatarak ona baktım ama gülümsemesi dudaklarından silinmedi.

"Karamelli patlamış mısır yaptım," dedi Sofiya.

Romeo, alaycı bir sırıtışla, "Rossilerin evinde film gecesi yapmamız gerekiyor gibi görünüyor," dedi.

“Bu çok eğlenceli olurdu,” dedi. Sonra üçüncü kez esnedi.

Ayağa kalktım. "Gitme vakti geldi."

Hepimiz salona geçtik ve Sofiya'nın eski tekerlekli sandalyesinin orada durduğunu fark ettim.

"Bu burada ne yapıyor?"

“Romeo ile yarışıyorduk,” dedi. “Elbette onu ezdim. Ah! Bir de birkaç hareket çalıştık. Bakın neler yapabiliyorum.” Arka tekerleklerinin üzerine geri döndü, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Ama ben neredeyse kalp krizi geçirecektim.

Dengesini kaybedip yere çakıldığı anların görüntüleri gözümün önünden geçti. "Dur!" diye homurdanarak yanına koştum ve onu tekrar dört tekerlek üzerine kaldırdım.

Bana doğru dudak büzerek sevimli bir şekilde baktı.

"Çok tehlikeli. Kendine zarar verebilirsin."

“Ama iyi görünüyordum, değil mi?”

Burnumun köprüsünü çimdikledim. "Her zaman çok güzel görünüyorsun, tatlım," diye mırıldandım.

Herkesin şaşkın ifadelerine bakılırsa, duyabilecekleri kadar yüksek sesle konuşmuştum.

"Hadi gidelim," dedim, sesime sinirlilik sinmişti.

Sienna, Sofiya'ya sıkıca sarıldı ve vücudumda garip bir şekilde kıskançlığa benzeyen bir şey titredi. İçimden bir ah çektim ve sabırsızca ayağımı yere vurarak asansöre bindim.

Sofiya yanıma geldi ve kapılar kapanmadan önce herkese tatlı bir şekilde el salladı.

O gece uyuyamadım. Bu sefer beni uykusuz bırakan kabuslarım değildi. Aklımdan Sofiya geçiyordu; listesinde başka neler olduğunu ve hangi maddeleri tamamlamasına yardım edebileceğimi merak ediyordum.

Onu her zaman, bu akşamki gibi beni gördüğünde mutlu hissetmesini sağlamak için neredeyse her şeyi yapardım.

Ve bu düşünce beni ölümüne korkuttu.

30

MATTA

Sofiya ile aramızda bir uyum oluştu.

Her sabah erkenden kalkıp spor salonuna gider, mutfakta hareket ettiğini duyana kadar egzersiz yapardım. Sonra duşa girer ve mastürbasyon yapardım—kesinlikle tüm süre boyunca karımı hayal *etmezdim* —ta ki fayans duvara boşalana kadar. Ardından birbirinin aynısı siyah takım elbiselerimden birini giyer ve mutfağa gitmeden önce kendimi hazırlardım; orada o da kahvaltı için bir şeyler hazırlıyor olurdu.

Birkaç gün önce tarçınlı çörekti. Dün ise bir çeşit Rus krepiydi.

Bu sabah çoktan mutfak taburesine oturmuş, önünde bir tabak waffle vardı. Bu sabah çok yavaş hareket ettiğim için kendime lanet ettim. Onun mutfakta, sanki buraya, *evimize* aitmiş gibi hareket etmesini izlemeyi özlemiştim.

"Günaydın," dedi tatlı bir sesle.

Homurdanarak kendime bir fincan kahve doldurdum.

"Belki bir kerecik de olsa biraz daha geç kalksan sabahları daha az huysuz olursun," dedi dudaklarında hafif bir gülümsemeyle.

Kaşlarımı çattım. "Bugün öğleden sonra sizin için bir teslimat olacak."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu, kahvaltısından başını kaldırarak. Oturduğu mutfak taburesinin sırtlığı vardı ama yine de, onun tabureden düşme görüntüsü aklımdan çıkmıyordu. Arkasına geçip durdum ve kollarımı göğsüne doladım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, sesinde açıkça bir eğlence vardı.

"Hiçbir şey," dedim kaşlarımı çatarak.

O sadece mırıldandı ve bir parça daha waffle'ı çatalıyla aldı. Ama onu kendi dudaklarına götürmek yerine, döndü ve çatalı benimkine tuttu. Dudaklarım kendiliğinden aralandı ve waffle'ı alıp yavaşça çiğnedim.

Kendi davranışlarıma o kadar şaşırmıştım ki, karımın dudaklarında beliren gülümsemeyi neredeyse kaçırmıştım. Çatalı tekrar dudaklarıma götürmeden önce bir lokma yedi. Reddetmeliydim. Mafya babaları waffle yemezdi. Ama yine de dudaklarımın aralandığını ve akçaağaç şurubunun dilimde patladığını hissettim.

“Bu ne tür bir teslimat?”

Gözlerimi kırpıştırdım, ne hakkında konuştuğumuzu hatırlamaya çalıştım. Doğrusu, şu anda kendi adımı bile hatırlayabileceğime emin değildim.

“Doğru,” dedim boğazımı temizleyerek. “Öğrenmek için beklemeniz gerekecek.”

"Çok gizemli." Gülümseyerek göğsüme yaslandı ve ben de düşmemesi için onu daha sıkı tuttum. Vücudu benimkine karşı çok yumuşaktı, sanki benim için yaratılmış gibi göğsüme tam oturuyordu.

“Bugün ne pişireyim? İstekleriniz var mı?”

Çatalından bir lokma daha waffle yedim. "Tatlı yemem."

Dudakları hafifçe kıvrılarak gülümsedi. "Doğru. Mafya üyeleri muhtemelen sadece protein tozu ve çelik çivi tüketiyorlardır."

Homurdandım. Onun o güzel küçük gülümsemesi tüm sözlerimi çalmıştı.

“Gitmem gerek.” Ama ayaklarım yere mıhlanmış gibiydi.

Sofiya kollarımda kıvranıyordu. "Umarım iyi bir gün geçirirsin. Mafya işlerinde başarılı olursun."

Gözlerim dudaklarına kaydı—pembe, büzülmüş ve kusursuz. Onu öpme isteğine yenik düşmeden önce, elimi ondan çekip mutfaktan uzaklaştım.

31

SOFYA

sırıttım Matteo arkasından kapıyı kapatınca . Kocam soğuk ve mesafeliymiş gibi davranabilirdi ama yine de tenimde onun dokunuşunun hayaletini hissedebiliyordum. Bu bana *daha fazlasını* , arkadaşlıktan daha fazlasını arzulattırıyordu. Her şeyi istiyordum ve bunun mümkün bile olabileceğini düşünmeye başlamıştım.

Kahvaltımı bitirdim ve hazırlandım. Yeni bir saç modeli denemek istedim: taç örgüsü. Mila ile zaman geçirmek için saatlerce birbirimizin saçlarını yapardık. Omuzlarım ağrıdığı için çok ara vermek zorunda kaldım ama örgünün gerçekten çok şirin olduğunu düşündüm.

Tekerlekli sandalyemi yürütecimle değiştirdim ve mutfağa geri döndüm, telefonumda kaydettiğim birkaç tarifi karıştırıyordum. Ne yapmak istediğime karar veremiyordum ve dairenin sessizliği çok gürültülü geliyordu. Ön kapıya doğru yöneldim ve Angelo'yu nöbet yerinde bulmak için dışarı baktım.

"Günaydın, güzelim. İyi misin?"

“İyiyim. Sadece—” Tereddüt ettim. Muhtaç ve aptalca mı davranıyordum?

Kaşlarını kaldırdı.

İçeri girmek ister misiniz?

Şimdi onun da kararsız görünme zamanı gelmişti. İstemediği için miydi, yoksa yapmaması gerektiği için miydi? Benimle vakit geçirmektense

saatlerce boş bir lobide durmayı gerçekten tercih ediyorsa, durum iç karartıcıydı.

"Beni içeriden daha kolay koruyabilirsiniz, değil mi?"

Hafifçe gülümsedi. "Sanırım doğru. Eğer öyle istiyorsanız, bir süreliğine gelebilirim."

Ona gülümsedim ve iri cüssesinin geçebilmesi için kapıyı daha da açtım.

“Bir şeyler pişirecektim. Sence Matteo en çok geleneksel cannolileri sever mi? Muhtemelen, değil mi? Cannoli şeklinde cupcake yapma fikrim vardı, çok şirin olur diye düşündüm,” diye.

Angelo kıkırdadı. "Patronun tatlılara pek düşkün olduğundan emin değilim."

Kendi kendime gülümsedim. Kocamın tatlılara olan düşkünlüğünü benden başka herkesten sakladığı anlaşılıyordu. Film gecemizin ertesi günü uyandığımda patlamış mısır kasesinin boş olduğunu gördüm. İlk başta Matteo'nun karamelli mısırları çöpe attığını düşündüm, ama çöpte değildi. Kocamın hepsini yediğinden şüpheleniyordum.

"Yaptığım şeyleri beğeniyor gibi görünüyor."

"Eminim öyledir," dedi Angelo, bana anlamlı bir bakış atarak.

Angelo müzik seçerken ben de cannoli dolgusu yapmaya başladım ve sonunda onu "Hangisini tercih edersin?" oyununa dahil ettim.

"Neden kocaayakla karşılaşmaktansa bir uzaylı gezegeninde mahsur kalmayı tercih edersin ki?" diye sordu Angelo.

"Sadece seksi uzaylılar olurlarsa onları seçeceğimi söyledim."

“ *Seksi* uzaylılar?”

“Bir kitap oku Angelo. Uzaylı romantizmi çok popüler.”

Gözlerini devirdi ve tezgahtan bir tane daha hazır cannoli çaldı. Tam o sırada apartman kapısı açıldı ve bir köpeğin başını köşeden uzatmadan önce ayak sesleri duydum. Parlak gözlü ve kuyruğunu sallayan güzel bir golden retriever'dı. Ve üzerinde bir hizmet köpeği yeleği vardı.

"Merhaba," dedim köpek yanıma gelip başını kucağıma koyunca. "Nereden geldin?"

Matteo mutfağa girdi. "Gördüğüm kadarıyla Noodle ile tanışmışsınız."

Matteo'ya şaşkın bir ifadeyle baktım. "Erişte mi?"

"Adını değiştiremeyeceğimizi söylediler," dedi, sesi kırgın bir şekilde. "Ama ellerindeki en iyisi oydu. Tüm sınavlarını geçti."

Tekrar Noodle'ın hizmet köpeği yeleğine baktım. "Yani..." diye sözümü yarım bıraktım, yanlış anlama ihtimaline karşı kelimeleri sesli söylemek istemedim.

“Bu sizin hizmet köpeğiniz.”

Dudaklarım aralandı. "Bana bir rehber köpek aldın."

Matteo kollarını kavuşturdu. "Evet."

Kocam her zamanki gibi sert görünüyordu, ama içten içe kalbim *eriyordu* . "Ne? Neden?"

"Köpek edinmek listenizde vardı ve bari işinize yarayacak bir köpek edinin diye düşündüm."

Boğazımda bir yumruk oluştu. Matteo'yu sadece birkaç haftadır tanıyordum ve kız kardeşim dışında dünyadaki herkesten daha çok ihtiyaçlarımla ilgilenip hayatımı kolaylaştırmaya çalışmıştı.

"Beni kaldırır mısın?" dedim, kollarımı ona doğru uzatarak.

"Ne?"

"Kalkmama yardım et," diye tekrarladım.

“Neden?” diye homurdandı ama istediğimi yaptı ve beni tekerlekli sandalyemden kaldırdı. Ayaklarım yere zar zor değiyordu ve vücuduna sıkıca yapışmıştım.

“Çünkü teşekkür etmek istedim,” diye mırıldandım. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim, tellerin ne kadar yumuşak olduğunu hissettim. Çenesi sıkıca kenetlenmişti ve eğer son birkaç gündür kocamı bu kadar yakından gözlemlemeseydim, bana kızgın olduğunu düşünürdüm.

Ama artık daha iyisini biliyordum.

Ellerimi yüzünden aşağı doğru kaydırdım, sonra çenesini kavrayıp onu kendime doğru çektim. Kendimden şüphe etmeye fırs bulamadan dudaklarım onun dudaklarına değdi. İlk başta, onu öperken hareketsizdi, donmuş bir heykel gibiydi. Göğsümde bir güvensizlik hissi belirdi. Beni öpmek istemiyordu. *Beni* istemiyordu.

Uzaklaşmaya çalıştım ama o hırladı ve sırtımı duvara yasladı. Dudakları aynı anda hem yumuşak hem de sertti, dili ağzıma girmek için yalvarıyordu. Onun tadına, kontrolünün ve hakimiyetinin hissine inledim. Dizi bacaklarımın arasına kaydı, cinsel organıma bastırdı ve keskin bir nefes aldım.

Soğuk ve ıslak bir burun bacağımı dürttü ve ben de gülerek öpüşmeyi kestim. "Sanırım Noodle kıskanıyor."

Matteo homurdandı ama gözlerinde bir hafiflik vardı. Etrafa baktım ve Angelo'nun bir ara dışarı çıkmış olması gerektiğini anladım. Matteo beni kanepeye taşıdı ve nazikçe oturttu, ama kendisi ayakta kaldı. Noodle'ı çağırdım ve yanımdaki yastığı okşadım. Hiç vakit kaybetmeden yanıma atladı ve bana sokuldu.

"Onun kanepede olması mı gerekiyor?" diye sordu Matteo kaşlarını çatarak.

"Bu yüze hayır mı diyeceksin?" Noodle'ın yanaklarını ellerimin arasına sıkıştırdım ve ikimiz de Matteo'ya büyük, üzgün gözlerle baktık.

"Kahretsin," diye mırıldandı, elini saçlarının arasından geçirirken.

Gülümsememi Noodle'ın yumuşak tüylerine bastırdım. "Ne iş yapması için eğitildi?"

“Köpek eğitmenleri yarın ikinizle birlikte çalışmak için gelecekler,” dedi. “Ama o size ilaç çantanızı getirebilir, kapıları açabilir, dengenizi sağlamanıza yardımcı olabilir ve ihtiyacınız olursa yardım çağırabilir. Saldırı köpeği eğitimi hakkında sordum ama hiç eğitimi olmadığını söylediler. Bunu düzeltmemiz gerekecek.”

Nefesim kesildi. "Noodle'a insanlara saldırmayı öğretmeyeceksin." Söz konusu köpek kuyruğunu salladı, dili ağzından sarkmış bir şekilde ikimize baktı.

Matteo elini yüzüne götürdü. "O lanet olası isimle yapamam."

Gülümsedim. "Noodle olduğu gibi mükemmel." Elimle yumuşak tüylerini okşadım ve Noodle dokunuşuma doğru eğildi, çok mutlu görünüyordu. "En iyi çocuk değil misin? Benim tatlı küçük bebeğim."

Matteo kollarını kavuşturarak, "O sizin bebeğiniz değil," dedi. "O bir çalışan."

Noodle başını kucağıma koyunca homurdandım. Yumuşak tüylerini okşarken gizlice, "Sanırım biri kıskanıyor," diye fısıldadım.

"Köpeği kıskanmıyorum."

Kocama elimi uzattım. Kaşları şaşkınlıkla çatıldı ama elimi tuttu ve onu yanıma oturttum. İçini çekerek oturdu ve ceketinin düğmelerini çözmeye başladı. Başımı omzuna yaslarken nefesimi tuttum, her an uzaklaşmasını bekliyordum. Ama uzaklaşmadı. Sadece koltuk minderinde biraz yer değiştirdi ve kolunu bana doladı.

Gözlerimi kapattım ve buna alışabileceğimi düşündüm; kucaklanmaya ve sarılmaya. Yıllarca sadece Mila'nın dokunuşunu hissettikten sonra, buna

hasret kalmıştım, alabileceğim her türlü rahatlığı içime çekmek için can atıyordum.

32

MATTA

Bugün izinliydim.

En son ne zaman izin aldığımı hatırlayamıyordum.

Dün ofisten ayrılmadan önce Romeo'ya söylediğimde, şaşkın ifadesi alaycı bir sırıtışa dönüştü. Hatta bu sabah bana mesaj atıp karımla mutlu bir gün geçirmemi diledi.

Cevap vermemiştim. Onun için burada değildim. Hizmet köpeği eğitmenlerini denetlemem gerekiyordu. Bu, Sofiya ve Noodle ile çalışacakları son gündü.

“Belki de rehber köpek sahipleri gittikten sonra parka gidebiliriz? Başka bir işin yoksa?” Eşimin tatlı sesi düşüncelerimi böldü ve kahvaltımı bırakıp yukarı baktım.

"Park mı?"

“Şey, evet. Central Park mı? Hiç gitmedim ve bilmiyorum, filmlerde çok güzel görünüyor. Noodle'ın da beğeneceğine eminim. Etrafta dolaşıp sosisli sandviç yiyebiliriz diye düşündüm.”

Bunu söylerken yanakları çok güzel kızardı, ama dudaklarım kaşlarımı çatarak aşağı kıvrıldı. Central Park'a gidip sosisli sandviç mi yemek istiyordu? Parka en son ne zaman gittiğimi hatırlayamıyordum. Orada bir işim yoktu zaten, üstelik benim hoşuma gitmeyecek kadar da göz önündeydi. Bütün şehir benim bölgemdi, yani teorik olarak sorun olmamalıydı. Güvenli. Ama Sofiya'yı orada, her şeyi kontrol edemediğim bir dünyada hayal etmek göğsümü sıkıştırdı. Dalgın dalgın ovdum.

“Sorun değil,” dedi ve ben de çok uzun süre sessizce oturduğumu fark ettim. “Eminim yapacak daha önemli işlerin vardır.” Gülümsemesi kırılgandı ve bakışlarımı tam olarak karşılamıyordu. Kalbim daha hızlı atmaya başladı, her çarpıntı içimden bir acı dalgası geçiriyordu çünkü buna *ben* sebep olmuştum ve kalbim üzgünken dünyada hiçbir şey yolunda değildi.

“Adamlarım varmadan önce gideceğimiz bölgeyi iyice kontrol edecekler ve tüm süre boyunca bizi gözlemleyecekler,” dedim sert bir sesle. Sofiya’nın yüzünde bir gülümseme belirdi ve bunu sonsuza dek aklımda tutmak istedim.

"Gerçekten mi? Gidebilir miyiz?"

Başımı sallayarak kreplerine baktım. "Kahvaltını yemen gerekiyor. Öğleden sonra gideriz."

Belki onu güzel bir restorana gitmeye ikna edebilirdim. Ona ne kadar değer verdiğimi gösteren etkileyici bir yere. Eli elime kaydı ve omzuma yaslandı. Beklenmedik temastan donakaldım, keşke bu takım elbise ceketini giymemiş olsaydım diye içten içe düşündüm. Teninin sıcaklığını tenimde hissetmek istiyordum.

"Teşekkür ederim." Başını yana eğerek gözlerime bakarken sözleri yumuşaktı.

Bir şeyler söylemek için kendimi zorladım ama ağzım o kadar kurumuştu ki kelimelerim boğazımda düğümlendi. Bu yüzden sadece homurdanıp sandalyesini kendime doğru çektim. Şimdi yan yana oturuyorduk. Çatalını alıp yemeye devam ederken dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. Tüm süre boyunca sol elini elimde tuttu.

33

SOFYA

Matteo, tekerlekli sandalyemi Central Park'a getirmemiz konusunda ısrar etti. Gezimiz çok yürümeyi gerektireceği için bu akıllıca bir karardı, ancak benimle ve tekerlekli sandalyemle birlikte halka açık bir yerde görünmek istemesi sürpriz oldu.

Bir araba alarmı beni irkiltti ve Matteo ensemi daha sıkı kavradı. Ona baktım, gözlerim çenesinin sert hatlarında oyalandı. Bugün takım elbise giymişti ama kravat takmamıştı ve üstteki birkaç düğmesi açıktı, bu da bana altın rengi tenini gösteriyordu.

Parkın batı tarafına bitişik olan apartmanın dışında, korumalarımız bölgeyi güvenli hale getirmeyi bitirene kadar bekliyorduk. Matteo'nun bu gezintiyi reddedeceğinden emindim. Neden hasar görmüş karısını sergilemek istesin ki? Ama parkın kenarında güneşin altında otururken, kocamın dışarı çıkmakta tereddüt etmesinin nedeninin güvenlik endişesi olup olmadığını merak ettim. *Benim* güvenliğim.

Matteo bana daha da yaklaştı, gözleri sokağı taradı ve sanki düşmanlar üzerimize atlayacakmış gibi eli ceketinin altındaki silaha doğru seğirdi. Onun bu endişesi içimi ısıttı ve beklerken sabırsızlığımı gidermeye yardımcı oldu.

Noodle, kaldırımdaki insanları izlerken kuyruğunu salladı. İyi bir çocuk gibi, yeleğini göstererek sandalyemin yanında oturuyordu. Bir grup okul çocuğu yanımızdan geçerken çığlık atıp gülüyor, birçoğu ona el sallamak için duruyordu. Başını okşadım, bu ilgiden ne kadar gurur duyduğunu

görünce gülümsedim. Bir bebeğim olsa nasıl tepki verirdi? En iyi arkadaş olurlar mıydı? Koyu gözlü, kahverengi saçlı bir bebeği hayal ederken kalbim özlemle doldu.

Bu hayali kafamdan sildim.

"Bütün gün burada mı duracağız?" Bu sabah yaşananlardan sonra elini tutmaya bağımlı hale geldiğimi hissederek Matteo'nun elini tuttum.

Huysuz kocam uzun ve bıkkın bir iç çekişle elimi sıkıca tutarken diğer eliyle zaten dağınık olan saçlarını düzeltti. Angelo'ya baktı, o da başıyla onayladı. Bölgenin yeterince güvenli olduğuna karar vermiş olmalılar. "Pekala. Hadi... sosisli sandviç alalım."

Çenesinin kasılmış haline bakıp kıkırdadım. Beni birçok yüksek puanlı restorana götürmeye çalışmıştı ama reddetmiştim. Her zaman New York usulü bir sosisli sandviç yemek istemiştim; hayal listemdeydi. Sandalyemi en yakın sosisli sandviç arabasına doğru yönlendirmek için elini bırakmak zorunda kaldım ve keşke normal bir çift gibi el ele tutuşarak yürüyebilseydik diye düşündüm. Sanki Matteo üzüntümü hissetmiş gibi, eli hafifçe omzuma dokundu ve sıktı. Kaldırımda ilerlerken yoluma çıkan herkese dik dik bakarak elini orada tuttu.

Satıcının resimli menüsüne bakarken kaşlarını çatarak, "Ne istiyorsunuz?" diye sordu.

“Ketçaplı sosisli sandviç ve kola.”

Yüzünde inanılmaz bir ifade belirdi. "Sen sadece ketçaplı sade bir sosisli sandviç mi istedin?"

"Evet," diye yanıtladım resmi bir şekilde.

Yavaşça başını salladı. "Buna izin verebileceğimden emin değilim, canım. Sosislerin hardal ve turşuyla servis edilmesi kanunen zorunlu diye düşünüyorum."

Kalbim duracak gibi oldu. Kocam, Mafya babası, az önce bir şaka yapmıştı.

“Neyse ki kocam kanunlara uymaya kararlı değil.” Yüz ifademi ciddi tutmaya çalıştım ama özellikle Matteo’nun ağzının kenarı seğirdiğinde içimden şarkı söylemek, dans etmek, yumruğumu havaya kaldırmak geliyordu.

"Pekala," diye homurdandı.

“Ah, Angelo’nun da isteyip istemediğine bakmalıyız.” Etrafıma bakındım ve yaklaşık üç metre ötede korumamı gördüm. Matteo homurdanırken onu yanıma çağırdım. Sienna’ya Matteo’nun Angelo’yu

neden sevmediğini sormuştum ve çok şaşırmıştı. Angelo'nun Matteo'nun hayatını kurtardığını ve bana atanmasının genç koruma için büyük bir onur olduğunu söylemişti. Kocamın bana karşı biraz sahiplenici davrandığı sonucuna vardım ve bu düşünce beni o kadar mutlu etti ki havada süzülebilirdim.

"Neye ihtiyacınız vardı, prenses?" diye sordu Angelo, göz hizamıza gelecek şekilde eğilerek.

"Sosisli sandviç ister misiniz diye merak ediyordum."

Angelo, Matteo'nun sürekli homurdanmasını umursamadan sırıttı. "Zaten yedim, ama teşekkür ederim." Bana göz kırptıktan sonra uzaklaştı ve beni huysuz kocamla yalnız bıraktı; kocam da tezgah sahibine siparişini bağırarak verdi. Elini tuttum, parmaklarımı onun ellerinin arasına geçirdim ve yemeğimiz hazır olana kadar sıkıca tuttum. Matteo dört sosisli sandviç sipariş etti; üçü her şeyli, biri ketçaplı. İki gazlı içeceği almak için elimi uzattım ve kucağıma koydum, kocam da öğle yemeğimizi ellerinde dengede tutuyordu. Parka doğru yürürken Noodle'a yürümeye başlaması için işaret verdim.

Ağaçlar ve yeşilliklerle dolu bir koridora girdiğimiz anda, sokaktan gelen gürültünün bir kısmı aniden kayboldu. Matteo, yavaş adımlarıma ayak uydurarak, heykelleri ve çiçekleri iyice incelememe olanak sağladı.

"Burası bambaşka bir dünya gibi," diye iç çektim. Mila ve ben her zaman seyahat etmek istediğimiz yerlerin hayalini kurardık. Son birkaç yılı *Friends* dizisinin tekrarlarını izleyerek geçirmiştik, bu yüzden New York listemizin en üst sıralarındaydı. Bunu benimle birlikte göremeyecek olması boğazımdaki yumruyu yutmamı sağladı.

Beni boş bir banka doğru yönlendirdi. "Nereye oturmak istersiniz?"

Banka göz ucuyla baktım. Çok rahat görünmüyordu. Yan yana oturabilmek için sandalyemi bankın ucuna doğru kaydırmaya karar verdim. Matteo yanıma oturdu ve sosisli sandviçimi uzattı.

İlk lokmada keyifli bir mırıltı çıkardım.

"Hepsi hayal ettiğin gibi miydi?" diye sordu Matteo alaycı bir şekilde.

Büyük bir coşkuyla başımı salladım. "Hayatımda yediğim en iyi sosisli sandviç."

"Benimkinden de bir ısırık dene," diye emretti.

Elinde tuttuğu sosisli sandviçin üzerindeki malzemeleri görünce burnumu buruşturdum. Ne olduysa oldu, eğilip tam elinden bir ısırık aldım, gözlerimi de sürekli onun gözlerinden ayırmadım. Gözleri karardı ve

ateşlendi, yanaklarım kızardı. Bu hareketi şaka amaçlı yapmıştım ama aramızdaki hava adeta bir arzuyla doluydu. Tanrım, kocam beni istiyor olabilir miydi?

"Nasıl geçti?" diye sordu, sesi kısık bir şekilde.

Arkama yaslandım, düşünceli bir şekilde çiğnedim. "İğrenç." Koladan uzun bir yudum aldım ve Matteo kıkırdadı. Ona katıldım ve bu hayatımın en güzel anı olabilir.

Sessizce yemek yedik ve kocam Noodle'a küçük lokmalar halinde yemek yedirirken ben de fark etmemiş gibi davrandım.

Öğle yemeğimizi bitirdik ve Matteo çöplerimizi attı. "Daha fazla keşfetmek ister misin?"

Bir an için, aklım onun kıyafetlerini çıkarıp vücudunun her santimini keşfetmenin ve onun da aynısını bana yapmasının nasıl olacağını hayal etti. Boğazımı temizledim. "Evet, lütfen."

Noodle'a sandalyemin yanındaki yerinden kalkması için işaret verdim ve yanıma gelirken sevimli bir şekilde gerindi. Onu daha birkaç gündür sahiplenmiştim ve onsuz bir hayatı hayal edemiyordum. İki köpeğim olmadan...

Matteo'nun elleri sandalyemin tutacaklarının üzerindeydi ama onları tutmadı, kontrolü ele geçirip beni itmedi ve kalbim ısındı. Kontrolü ele geçirmek istediğini bilmeme rağmen beni dinliyordu.

“Sence…” diye başladım ama birden gerginleşerek sözümü yarıda kestim.

Eli yanağımı kavradı, başparmağı çenemi okşadı. "Ne oldu, sevgilim?"

"Yürürken el ele tutuşmayı deneyebilir miyiz?" Motorlu destek sistemimi dışarıda gerçekten test etme fırsatım olmamıştı, ancak onu kullandığımda sadece tek elimle yönlendirmem gerekiyordu, diğer elim serbest kalıyordu.

Matteo'nun yüzümdeki tutuşu biraz daha sıkılaştı, gözlerinde bir duygu parıltısı o kadar hızlı belirdi ki gerçek olup olmadığından neredeyse emin olamadım. Eğildi ve alnıma nazik bir öpücük kondurdu. Sonra doğruldu, elimi tuttu ve parkın içinden yürümeye başladık.

34

MATTA

çalıştım Bütün gece karar vermeye .

Geri dönmeden önce elim iki kez kapı koluna değmişti.

Sofiya ile bütün gün birlikte olmamıza rağmen, bu bir şekilde yetmiyordu. Yatakta onun yanında olmak, çıplak bedenlerimizin birbirine yapışmasını istiyordum. Dudaklarımda onun tatlılığını, teninin tenime değmesini istiyordum. İçine girmek, zevkle inlerken vajinasının penisimi sıkmasını hissetmek istiyordum.

Uzun zamandır kimseyle birlikte olmamıştım. Şu anki ruh halimin sebebi bu *olmalıydı* . Ama bu düşünce kafamda hızla dolaşırken bile, bunun doğru olmadığını biliyordum. Gerçek yavaş yavaş kendini gösteriyordu.

Sofiya'yı *sevdim* . Onunla vakit geçirmek eğlenceliydi. Hızlı espri anlayışı, kendi kendine mırıldandığı arsız sözler ve parlak gülümsemesi beni çok *etkiliyordu* .

Bu durum kontrolümü kaybettiğimi hissettirdi ve hoşuma gitmedi.

Romeo beni gün doğmadan önce aradığında, ben zaten uyanmıştım. Ve şimdi Arnavutların elinden çıkmış, yanan bir kamyona bakıyordum. Alevlerin her yalaması öfkemi daha da körüklüyordu.

"Bu ulaşım yöntemini nereden öğrendiler lan?" diye sordum Romeo'ya.

“Bianchi kayıp,” dedi. “Bunu bilenler sadece yakın çevre, şoför, Bruno ve Bianchi'ydi. Şoför ve Bruno öldü.”

“Ona nasıl ulaşacaklardı ki?” diye tısladım. Bianchi’nin Arnavutlar için muhbir olması mantıklı gelmiyordu. Genç bir çocuktu, Aileye sadıktı.

Birkaç yıl önce babası kalp krizinden öldüğünde, annesi ve kız kardeşinin geçiminin sağlanmasını ben halletmiştim. Onun bir hain olduğunu nasıl fark edememiştim?

Romeo, sesinde ağır bir yorgunlukla, "Bilmiyorum," dedi. "Ama şimdi Arben'in yarım milyon dolarlık silahı var."

Güneşin ilk ışınları ufuktan yükselerek dünyayı kırmızıya boyadı.

"Bianchi'nin bundan sonra muhbirliğe devam edemeyeceğini biliyorlar, bu da ya onu ifşa ederek bir hata yaptıkları ya da ortalıkta fare istilası olduğu anlamına geliyor," dedim.

Romeo başını salladı. "Aldatıcı izler oluşturmak mı istiyorsun?"

“Gelecek haftaki uyuşturucu sevkiyatıyla birlikte. Ve”—Çenemi sıktım, kelimeleri söylemek istemiyordum—“Rustik'ten de bize adam sağlamasını isteyeceğim. Böylece tuzak geçişlerinde daha fazla gözümüz olacak.” Arnavutlar tahmin ettiğimden daha kurnaz olduklarını kanıtlamışlardı ve bu hatayı bir daha yapmayacaktım. Ama özellikle Sofiya'ya nasıl davrandığını bildikten sonra Pakhan'dan yardım isteme fikri, ağzımda kül gibiydi.

İttifak, ihtiyacım olanı yapıyordu; bizi iki cephede savaşmaktan koruyordu. Ruslarla barış sağlandıktan sonra, enerjimizi Arnavutlara odaklayabilirdik.

Ama yine de Rustik'e "git kendini becer" demekten kendimi alamadım. Kızına yaptığı muameleden sonra nefes almayı bile hak etmiyordu.

Romeo kendi kendine, "Sanırım evli olmanın getirdiği bazı faydalardan da yararlanmak gerekiyor," diye mırıldandı.

Başımı ikinci komutanıma doğru çevirdim, o da hatasını hemen anladı. Yatıştırıcı bir hareketle ellerini önünde kaldırdı.

"Karınıza karşı hiçbir kötü niyetim yok, kardeşim."

"Bugün beni sınamanın günü değil," dedim. "Şunu temizleyin de gidelim."

Göğsümü ovdum, o garip sıkışmanın Sofiya'nın yanına dönene kadar geçmeyeceğini bilmeme rağmen. Askerlerimden biri bana ihanet etmişti. Hayati önem taşıyan bir silah sevkiyatı gitmişti. Arben beni aptal durumuna düşürüyordu. Ama en çok kızdığım şey, beni karımdan uzaklaştırmış olmasıydı. Bu sabah onu dağınık ve buruşuk bir halde uyanırken göremeyecektim. Ve bunun için Arnavutların ölmesi gerekiyordu.

35

SOFYA

“Ne istiyorsun Angelo?” Pastane vitrinine baktım, birbirinden farklı pastaları görünce ağzım sulandı. Burası şehrin en popüler pastanelerinden biriydi ve ilham almak için her şeyi denemek istiyordum.

"Hiçbir şeye ihtiyacım yok, bella."

Angelo'ya baktım. Sandalyeme iyice sokulmuştu, gözleri kalabalık dükkânın içinde etrafta dolaşıyordu.

“Elbette ki öyle. Eğer çok para harcamazsam, Matteo bana bağıracak.”

Angelo homurdandı. "Sanki patron sana bağıracakmış gibi." Çantaya göz attı. "Ne düşünüyorsan onu getir, senin yaptığın şeyden daha iyi olacağını sanmıyorum."

İltifata karşılık yanaklarım kızardı. "Ya her şeyden birer tane alsak?" Aşırıya kaçmış, *savurganca bir istekti* ama hepsini denemek istiyordum. Ve küçük bir işletmeyi de desteklemiş oluyorduk.

“Güzel plan, Bayan Rossi,” dedi Angelo sırıtarak. Sonra gözleri, içeri giren iki iş adamına döndü. “Ama belki de onları daireye geri götürmeliyiz.”

“Bir sorun mu var?”

"Hayır," dedi hızla.

"İnandırıcı."

Bu sabah uyandığımda Matteo gitmişti. Angelo'ya nerede olduğunu sorduğumda, Don'un eyaletin kuzeyinde bir şeyi kontrol etmesi

gerektiğinden bahsetti ama gergin olduğu açıktı.

“Neler oluyor?”

Angelo'nun gözleri kafenin içinde gezindi. "Burada olmaz. Eşyalarımızı alıp gidelim."

Tezgahtaki dövmeli kızın gözleri, her şeyden birer tane istediğimi söylediğimde kocaman açıldı, ama kredi kartımı okuturken elimi titretmekten kendimi zor tuttum. Hayatımda hiç bu kadar para harcamamıştım ve Matteo'nun parasını harcamamı istediğinde ciddi olduğunu umuyordum.

“Arabaya iki sefer yapmamız gerekebilir.” Giderek büyüyen pasta kutusu yığınına baktım.

Angelo homurdandı, duruşu hâlâ gergindi. Kutular hazır olunca, onları kucağıma istiflememe yardım etti ve bir çantayı sandalyemin koluna astı.

"Bak, tekerlekli sandalyenin avantajı bu," dedim ve bu sözüm Angelo'nun hafifçe gülümsemesine neden oldu.

Noodle kutuları hafifçe burnuyla yokladı ve ben ona sert bir bakış attım. Hemen geriye yaslandı, gözleri sadece bir köpeğin gösterebileceği o sevimli ama biraz da yürek burkan pişmanlıkla doluydu. Başını okşayıp ona bir ödül verdiğimde ifadesi hızla mutlu bir nefes alışverişine dönüştü.

"Hadi gidelim," dedi Angelo sert bir sesle.

Vücudundan yayılan gerilim beni tedirgin ediyordu ve zaten Matteo ile birlikte evde, dairede olmak istiyordum. Ondan uzak kalmak giderek zorlaşıyordu. Dünkü günümüz mükemmeldi. Hala dışarıdan pek sevgi göstermiyordu ama genellikle aşılmaz olan kalkanında çatlaklar belirmeye başlamıştı. Ondan daha ne elde edebileceğimi görmek istiyordum.

Angelo'nun peşinden fırından çıktım ve tezgahtaki kıza arkamdan "teşekkür ederim" diye seslendim.

Kaldırımdaki herkesin arasından sıyrılmaya fırsat bulamadan, Angelo'nun dudaklarından bir küfür koptu. "Kahretsin!"

Elini enseme uzattığında kalbim ağzıma geldi.

"Yere yat, Sofiya!" diye bağırdı, beni yere doğru iterek. Dizim kaldırıma çarptığında kısık bir çığlık attım, acı bacağımı bir hançer gibi sapladı. Fırın kutuları havada uçuştu. Neler oluyordu? Kafam karışık ve hayal kırıklığı içinde kaldım, ta ki silah seslerini duyana kadar.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Kalp atışım hızlandı. Tam bir savunmasızdım; silahım yoktu, bacağımdaki acıdan zar zor hareket edebiliyordum ve kaldırımda tamamen

açıkta kalmıştım. İleri atıldım ve Noodle'ı yakalayıp kollarımı etrafına sararak yere çektim. Yüzümü yaladı ve kısık bir inilti çıkardı, ama yanımda kaldı.

Etrafımızda insanlar koşuşturuyordu ve çığlıklar havayı dolduruyordu. Angelo'nun bedeni benimkini engelledi, kollarını kaldırarak caddenin karşısından bize ateş edenlere karşılık verdi.

"Arabaya ulaşmamız gerek," diye dişlerini sıkarak çömeldi. Kolumu yakaladı ve kurşun geçirmez SUV bize koruma sağlayana kadar beni birkaç adım sürükledi. Kurşunlar arabaya çarptı ve Angelo daha fazla kurşun yemeden önce siper aldı. Ben de Noodle'ın emniyet kemerini tutarak yere sabit kalmasını sağladım.

Angelo, telefonunu cebinden çıkarıp bana fırlatırken, "Patronu ara," diye ısrar etti. "Şimdi, Sofiya."

Kocamı ararken ellerim titriyordu. İkinci çalışta telefonu açtı. "Hemen."

“Matteo.” Sesim titredi ve hıçkırıklarımı zor tuttum.

“Sofiya? Ne oldu? Angelo nerede?”

"Fırının dışında bize ateş ediliyor. Lütfen gelin."

36

MATTA

" *Lütfen gelin."*

Sözler kalbime saplanan bir hançer gibiydi. Sofiya'nın sesindeki paniği duyunca alnım terlemeye başladı.

"Fırına git!" diye bağırdım arabayı kullanan Romeo'ya. Şehre yeni dönmüştük ve daireye sadece birkaç dakika kalmıştı. Romeo hızlandı ve birkaç blok ötedeki fırına doğru döndü. Angelo bu sabah yolculuğu benimle görüşmüştü ve Sofiya'yı mutlu edeceğini bildiğim için kabul etmiştim. Ve şimdi tehlikedeydi.

"Neler oluyor?" diye sordum dişlerimi sıkarak.

"Silah sesleri kesildi," diye fısıldadı.

Bir hışırtı sesi duyuldu ve ardından Angelo telefonda konuştu. "Üç adam bize ateş etti. İkisini öldürdüm, üçüncüsü kaçtı. Polis yolda."

Fırının bulunduğu sokağa girdik. İnsanlar arabaların arkasına toplanmıştı ve öğle vakti Manhattan için sokak alışılmadık derecede boştu. Uzaktan polis sirenleri duyuldu ve küfrettim. Romeo arabayı tamamen durdurmadan önce arabadan atladım ve benimkilerden biri olduğunu tanıdığım siyah SUV'ye doğru koştum.

Arabayı döndüm ve Sofiya'yı kaldırımda yere serilmiş, kollarını köpeğin etrafına sarmış halde görünce kalbim neredeyse durdu. Angelo da yanındaydı, onu doğrultmaya çalışıyordu. Ani bir rahatlama ve minnet duygusu beni sardı; yara almamıştı ve karımı korumuştu.

Yere diz çöktüm, Sofiya'nın sırtını destekledim. "Kahretsin, canım. Yaralandın mı?" En son ne zaman bu kadar paniklediğimi hatırlayamıyordum, ama yanaklarından süzülen gözyaşlarıyla bana baktığında, maskemi koruyamadım.

"Patron, gitmemiz gerekiyor," dedi Romeo arkamdan gelerek. "Polislerle işleri halledeceğim ama sen burada olmazsan daha kolay olur."

Kuvvetlerimizin büyük çoğunluğunu kontrolümüz altına almıştık, ancak gündüz vakti gerçekleşen bir silahlı saldırıyı örtbas etmek yine de felaket olurdu.

Sofiya dizini kullanarak bir şeyler yapıyordu, yüzünde acı bir ifade vardı.

"Yaralandın mı?" diye tekrarladım. "Hareket edebiliyor musun?"

"İyiyim," dedi. "Sadece dizimi yerine oturtmam gerekti."

Gözlerimi kırpıştırdım, kot pantolonunun altından görünen dizine bakıyordum. Dizini bıraktığında, onu nazikçe kollarıma aldım ve Romeo arabanın arka kapısını bizim için açtı. Angelo bizi eve götürmek için sürücü koltuğuna oturdu, Romeo ise polislerle konuşmak için geride kaldı. Ana yola döndüğümüzde ilk polis aracının yanından geçtik.

“Bize kim ateş ediyordu?” diye sordu Sofiya, sesi kısık. Onu göğsüme sıkıca bastırırken, dokunuşumu olabildiğince nazik tuttum. Yüzümü saçlarına bastırdım, kokusunu içime çektim.

Onu kaybedebilirdim.

“Arnavutlar,” diye tısladım, sesimin ne kadar sert çıktığından nefret ederek. Arben beni aptal yerine koymuştu. Karımı savunmasız bırakıp kuzeye gideceğimi biliyordu. Ama nerede olacağını nasıl bilebilirdi ki?

Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Neden böyle bir şey yaptılar ki?"

“Bilmiyorum, tatlım.” Saçlarını yüzünden çektim. “Öğreneceğim ve bedelini ödeyecekler.” Onun korkmasını istemiyordum ama Arnavutların bana ulaşmak için onu hedef aldıkları açıktı. Evliliği düşünürken hep bundan korkmuştum. Çok fazla göz önünde olmak, çok savunmasız olmak.

Son birkaç haftadır aramızda mesafe yaratmak için elimden gelenin en iyisini yapmıştım, ama artık ondan ayrı kalma düşüncesine katlanamıyordum. Mesafeyi korumanın beni kırılganlıktan koruyacağını sanıyordum, ama belki de bu ikimiz için de daha fazla sorun yaratmıştı. Sofiya tereddütle elini uzattı ve çeneme dokunduğunda gözlerim kapandı.

"Noodle çok uslu bir köpekti," dedi, köpeği sevebilmek için kucağımda kıpırdanarak. "Korktun mu, Malysh? Çok cesurdun."

Göğsümde yakıcı bir şey vardı ve bu kesinlikle onun köpeğe taktığı o sevgi dolu isimden kaynaklanan kıskançlık değildi.

"İyi görünüyor," dedim kuru bir sesle. Noodle, başını Sofiya'nın eline yaslarken dili ağzından sarkıyordu.

Apartmanın yer altı otoparkına girdiğimizde Sofiya gerildi. "Bekle, tekerlekli sandalyemi biri mi aldı?"

Dikiz aynasında Angelo'nun gözlerine baktım ve o başını salladı. "Romeo'nun bunu aldığından emin ol," diye emrettim ve o da başını salladı.

"Seni içeri taşıyacağım." Sandalyesi olsa bile onu bırakabileceğime emin değildim.

Protesto edip etmeyeceğini görmek için bekledim, ama o kollarıma kendini bıraktı. Başının göğsüme yaslanması içimde bir şeyleri yatıştırdı.

“Angelo,” dedi Sofiya, arabadan inerken elini korumaya uzatarak. “Beni koruduğunuz için teşekkür ederim.” Sesi titredi ve elini tutarken hızla göz kırptı.

Bugün karımın hayatını kurtarmış olması, onun o lanet olası elini kesmemi engelleyen tek şeydi. Karımın dokunduğu tek kişi ben olmak istiyordum.

"Elbette, güzelim," diye yanıtladı.

Homurdandım ve Sofiya'yı kollarımda taşıyarak asansöre doğru ilerledim.

"Doktoru çağırın!" diye bağırdım.

Sofiya, "Doktora ihtiyacım yok," diye itiraz etti.

"Tartışma," dedim ona sert bir bakış atarak. "Bu sefer kazanamayacaksın."

"Tartışmalarımızın çoğunu kazanacağımı bildiğine sevindim," dedi kibar bir tavırla.

Kahretsin . Asansör dairemize doğru çıkarken neredeyse gülümsemeye kalkışacaktım.

37

SOFYA

Matteo sürekli mızmızlanıyordu. Üzerime üç kat battaniye örtmüştüm ve o da bana sürekli içecek getiriyordu: su, çay, kahve, soda ve büyük bir bardak grappa (güçlü bir İtalyan içkisi). Sonuncusu beni şaşırttı ama telaşlı kocam bunu fark bile etmemişti.

Matteo'nun ince ipuçlarını öğreniyordum. Yüzünde taş gibi bir ifade vardı, sesi sert ve ciddiydi, ama stresliyken elini saçlarının arasından geçirmesini, endişeyle yumruklarını sıkmasını ve mutlu olduğunda gözlerinin hafifçe kısılmasını gizleyemiyordu. Getirilen her içecek ve yiyecekle, nasıl olduğumu soran her kaba soruyla, göğsüm daha da ısınıyordu.

Hayalini kurduğum gösterişli düğünü, güler yüzlü damadı ya da kırsalda sakin ve huzurlu bir hayatı elde edememiştim, ama giderek daha çok daha iyi bir şeye sahip olduğumu düşünmeye başlamıştım.

“Başka bir battaniyeye ihtiyacın var mı?” Matteo, alnına dökülen dağınık saç tutamları ve gözlerindeki hafif çılgın bakışıyla üzerime doğru eğildi.

Onu kızdırma isteğim çok güçlüydü, ama bunun yerine elimi uzattım.

“Ne? Bu ne?” diye sordu Matteo, bana dik dik bakarak.

Kıkırdadım ve elini tuttum. "Daha fazla battaniyeye ihtiyacım yok. Benimle oturur musun?"

Gözleri birleşmiş ellerimize dikilmişti. Bir an haddimi aştığımı düşündüm, ama sonra Matteo beni sıktı. Onu çekiştirdim ve yanıma,

kanepeye oturdu. Aramızda mesafeyi korurken vücudu kaskatıydı. İlk tanıştığımızda, davranışını bana kızgınlık olarak yorumlardım, ama kocamın benden hoşlandığına dair şüphelerim giderek artıyordu.

Belki bana bakar.

Minderde yer değiştirdim, bedenlerimiz birbirine iyice yapıştı. O uzaklaşmayınca, başımı omzuna yasladım.

"Ne yapıyorsun, tesoro?"

O, bu sevgi sözcüğünü duyduğumda kalbimin nasıl hızla çarptığını duyabiliyor muydu?

“Yaslanıyorum…”

"Yaslanıyor musun?"

"Evet," dedim.

“Tamam. İstediğin kadar yaslan.” Vücudunu ayarladı, kolunu etrafıma doladı ve sonra beni sıkıca göğsüne çekti. Ona yaslanırken eridiğimde sıcak ve rahatlatıcıydı. Sonra eli saçlarımda gezindi ve gerçekten öldüğüme ve buranın cennet olduğuna emin oldum.

"Eğer bu sonuca götürecekse, her gün üzerime ateş açılmasına bile razıyım," dedim, Matteo'nun kollarına daha da sokularak.

Bana olan tutuşunu sıkılaştırdı. "Bununla ilgili şaka yapmaya kalkışma sakın."

Burnumu boğazının üst kısmına doğru sürdüm, bu cesaretime kendim bile şaşırdım. "Şaka yaptığımı kim söyledi?"

İçini çekti. "Eğer sen vurulmayacağına söz verirsen, ben de seni her gün kucaklayacağıma söz vereyim?"

"Anlaşmak."

"Başka bir battaniyeye ihtiyacınız olmadığından emin misiniz?" diye mırıldandı.

"Sen buradayken, beni ısıtmak için buradayken hayır."

Elini kolumdan aşağı doğru gezdirdi. "Aç mısın?"

Başımı yana eğerek gözlerine baktım ve tereddütle elimi uzatarak yüzünü avuçladım. Matteo elime yaslandı ve nefes alışverişim hızlandı. "İhtiyacım olan bir şey var."

"Ne? Her şey olabilir," dedi ciddi bir şekilde.

Dudaklarımı ısırdım, kalbim hızla çarpıyordu. Az önceki adrenalin aklımı karıştırmış olmalıydı çünkü bunu sesli olarak söylemeye hiç niyetim yoktu. "Bir öpücük."

Matteo gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

“Bir öpücük istiyorum.”

Kaşları çatıldı ve nefesimi tuttum, beni reddedeceğinden emindim. Ama sonra eli yüzümü kavradı, başparmağı yanağımda gezindi. "Eğer ihtiyacın buysa, seni nasıl reddedebilirim?" Sonra yüzümü yana eğdi, dudakları dudaklarımla buluştu; bu, her zamanki sertliğinin tam tersi bir yumuşaklıktı ve bunun sadece bana özel bir yanı olup olmadığını merak ettim. Doğru olmasa bile inanmayı seçerdim, çünkü beni bu kadar sıkıca kucaklaması, asla unutmak istemediğim bir duyguydu.

"Kahretsin, bunu yapmamalıydım," dedi açgözlü öpüşmelerin arasında.

İnleyerek parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim ve hafifçe çekiştirdim. "Evet, yapmalısın."

"Yaralanmışsın." Çeneme ateşli öpücükler kondurdu.

“Hayır.” Kollarımı boynuna doladım ve kendimi yana doğru çekerek kucağına oturdum, sertliğinin uyluğuma baskı yaptığını hissettim. Doktor Amato dizimi sabitlemek için sarmıştı ama onun dışında tamamen iyiydim.

İnledi, kalçaları istemsizce bana doğru itildi. "Aslında sana ben bakmalıyım."

“Bana iyi bakıyorsun.” Dudaklarımı tekrar onun dudaklarına yaklaştırdım ve bu sefer dilimi dudaklarının kıvrımları boyunca gezdirdim. Bir iniltiyle aralandılar ve ardından Matteo özenle oluşturduğu maskesini düşürerek bir eliyle yüzümü, diğer eliyle de kalçamı kavradı.

Beni adeta yiyip bitiriyordu; dili benimkine değdikçe sıcacık, eli saçlarımın arasında yakıcı bir şekilde dolaşıyordu. İnledim ve o da sesimi yutarak ellerini vücudumda gezdirdi. Islak ve istekli hale geldim ve aniden kocamın içimde olduğunu hissetme düşüncesinden kurtulamadım. Parmakları meme uçlarıma değdi ve öpüşlerim daha da umutsuzlaştı.

"Lütfen," diye nefes nefese yalvardım.

"Ne istiyorsun?"

“Sen. Her şeyim.” Ellerimi göğsünde gezdirirken cümlelerimi tamamlayamıyordum. Her hareketimde reddedilmeye, kocamın bunu istemediğini, beni istemediğini anladığı ana hazırlanıyordum. Ama bugünkü ölüm kalım deneyiminden kaynaklanan korku ve adrenalin, beni hayatta hissettiren şeyin peşinden gitmeye itiyordu.

"Sana dokunmamı mı istiyorsun?" Matteo'nun sesi alçak ve boğuktu.

Hiç tereddüt etmeden, onun üzerine oturacak şekilde pozisyon değiştirdim. Kalçalarımı ona doğru kıvırdım ve vajinamı sertleşmiş penisinin üzerinde sürterken bir zevk dalgası hissettim, ancak bu hareket

aynı zamanda kalçalarımda eklemlerimin geniş kalçalı kocamın etrafında yayılmaktan hoşlanmadığını gösteren bir ağrıya da neden oldu.

"Bu nedir?" diye sordu Matteo, kaşlarını çatarak.

"Hiç bir şey-"

"Yalan söyleme." Sert sesi, kalçamdaki ağrı artarken bile beni tahrik etti.

"Belki de bu şekilde oturamam," diye mırıldandım.

Matteo anında hareket etti ve beni kucağında yanlamasına oturacak şekilde yeniden yerleştirdi. "Canın acıyor."

Bu bir soru değildi.

Yanaklarım kıpkırmızı olmuştu. Vücudum neden bir kerecik olsun işbirliği yapmıyordu?

"Durmak istemiyorum," dedim, kocamın gözlerine doğrudan bakarak, onunla tartışmaya girmeye meydan okuyarak.

Başparmağını dudağımın üzerinden geçirdi. "Şimdi durabileceğimi düşünüyorsan, sandığından çok daha fazla öz kontrolüm olduğunu sanıyorsun, sevgilim."

Yüzümde bir gülümseme belirdi. İşlevsiz vücudumla her şeyi mahvetmemiştim. O hâlâ beni istiyordu.

Elini bacağımın üzerinde gezdirdi, uyluğumu hafifçe sıktı. "Başka nelere dikkat etmeliyim?"

Onun bana olan ilgisi karşısında kalbim patlayacak gibiydi ve kendimi tutamayıp ona doğru eğilip öptüm.

"Emin değilim," dedim nefes nefese. "Eğer bir yerimi yerinden çıkarırsam sakın paniklemeyin."

Kaşlarını çattı. "Hiçbir şeyi yerinden oynatmayacaksınız."

"Bunu emredebileceğinizden emin değilim." Parmaklarımı çenesinin üzerinde gezdirdim. "Ama elimden gelenin en iyisini yapacağım."

Alnını benim alnıma dayadı ve bir an için sessizce birbirimizin nefesini içimize çektik.

"Seni yatağa götürüyorum. İlk deneyimimiz bu lanet olası kanepede olmayacak."

Kollarını dizlerimin arkasına kaydırarak beni daha sıkı kavradı ve ayağa kalktı. Karnımda gergin kelebekler uçuşuyordu ama kollarımı boynuna doladım ve derin bir nefes aldım. Hayatımda ilk defa kendimi arzu edilir hissediyordum. Kocamı hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum.

38

MATTA

penisim Sofiya'yı yatak odama taşırken pantolonuma sürtünüyordu. Kollarımda onun ağırlığını, boynumu kavrayışını ve tenime kondurduğu çekingen öpücükleri çok seviyordum. Neden buna direnmiştim? Güzel karım olmadan nasıl yaşayabileceğimi düşünmüştüm ki?

Onu öperek kendime çektim ve yatağa yatırdım. Üzerine doğru süründüm, eklemlerine baskı yapmamak için ağırlığımı ön kollarımda tutmaya özen gösterdim. Bunu onun için iyi yapmak istiyordum. Ona asla zarar vermek istememiştim. Onu kaldırımda uzanmış halde gördüğümde kalbimin duracağını sanmıştım ve onu şımartma ihtiyacıyla onu sahiplenme ihtiyacı arasında gidip geliyordum.

"Bunu istiyor musun?" diye sordum. Hayır dese ölecektim ama onu asla zorlamayacaktım.

“Evet,” dedi, parmaklarını çenemin üzerinden aşağı doğru gezdirirken. Dokunuşu çok nazikti. Annem öldüğünden beri böyle bir dokunuşa maruz kaldığımı hatırlamıyordum ve göğsümde garip bir sızı hissettim, şimdi bunun *duygu* olduğunu anladım.

Alnından öptüm, parmaklarımı altın sarısı saçlarının arasından geçirdim. "O kadar güzelsin ki, insanın canı acıyor."

Kollarını boynuma doladı ve beni kendine çekti. Dudaklarımız birbirine çarptı; dağınık, vahşi ve mükemmeldi. Penisimin inanılmaz derecede

sertleşmesiyle inledim. Bu, hayatımın en ateşli deneyimiydi ve daha sadece öpüşmüştük.

Elimle vücudunu okşadım, kıvrımlarını zevkle izledim, ta ki vajinasını avuçlayana kadar. Taytının üzerinden bile inanılmaz derecede seksiydi.

“Hım, bir saniye bekleyin,” dedi Sofiya.

Geri çekildim ve gözlerine baktım. Gözlerinde bir anlık panik belirtisi görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

“Tekerlekli sandalyeme ihtiyacım var.” Kapıya doğru baktı. Tekerlekli sandalyesini oturma odasında bırakmıştık.

Ellerimin bu kadar nazik bir şey yapabileceğine hâlâ hayret ederken, saçlarını yüzünden çektim. "Neden ihtiyacın var, canım?"

Sofiya hızla göz kırptı ve bakışlarını kaçırdı. Hayır, bunu yapmayacaktık. Çenesini sıkıca kavradım. "Benden saklanma," diye hırladım. "Söyle bana."

"Lütfen," dedi sesi titreyerek. "Lütfen, onu buraya getirebilir misiniz?"

Nefes alışverişi hızlanmıştı ve panik atak geçirmek üzere olduğundan endişeleniyordum.

“Tamam. Gidip alacağım. Ama sonra konuşacağız.” Alnından öptüm ve kendimi yataktan kalkmaya zorladım. Oturma odasından sandalyesini ona doğru ittim. “Bu uygun mu?” diye sordum, sandalyeyi yatağın onun tarafına yerleştirirken.

Başını salladı ve yüzündeki gerginlik azaldı.

Yatağa geri döndüm, elimi karnından aşağıya, örtülü vajinasına doğru kaydırmaktan kendimi alamadım. Vajinasını avuçladım, yumuşak nefes alışverişinin tadını çıkardım.

"Şimdi, güzel karım, benimle konuş."

Dudaklarını ısırdı, parlak mavi gözleri çok kararsız görünüyordu. Ama ben hareketsiz ve sessiz kaldım, onun hatırına sabırlı olmaya kendimi zorladım.

"Daha önce bir kez cinsel ilişkiye girdim," diye birden söyledi.

Damarlarımda erimiş lav gibi akan öfkeye karşı dişlerimi sıktım. Sadece karımın yumuşak, kusursuz bedeninin altımda olması, bana ait olan şeye dokunan o şerefsizi bulup gitmekten beni alıkoydu.

“Özür dilerim. Çok özür dilerim.” Gözleri yaşlarla doldu.

Burnumu yüzünün yan tarafına sürdüm, tatlı kokusunu içime çektim ve kendimi sakin olmaya zorladım. Onun içine ilk giren ben olamayacağım

için nefret ediyordum ve onun bekaretini alan bu kahrolası serseriyi öldürmeye kararlıydım. Ama ona kızgın değildim.

Onunla asla.

"Bir kerecik de olsa normal hissetmek istedim," diye ekledi.

Yanağına hafif bir öpücük kondurdum. "Sorun yok canım. Sadece ne olduğunu anlat."

Dudaklarını ısırdı, hâlâ kendini hazırlıyormuş gibi görünüyordu. Başparmağımla dudağının üzerinden geçtim ve derin bir nefes aldı.

“Yuri, çocukluğumdan beri tanıdığım biriydi. Ailemin verdiği bir akşam yemeği partisine gelmişti – katılmama izin verilen son partilerden biriydi – ve beni bir randevuya davet etti. Aslında ona pek ilgi duymuyordum ama iyi biri olduğunu düşünmüştüm ve sadece… evden çıkıp kendimi bu kadar kapana kısılmış hissetmemek için bir fırsat istiyordum. Akşam yemeğine gittik ve sonra arkadaşının evine gitmek istedi çünkü orada bir parti vardı.” Ürpererek nefes aldı. “Oraya vardığımızda ev tıklım tıklım doluydu ve herkes içki içiyordu. Her şey beni biraz bunalttı, bu yüzden Yuri daha sessiz olan üst kata çıkmayı önerdi.”

Çenemi sıkarken yüzümü onun boynuna bastırmaya devam ettim.

“Yürüteç aletimi getirmek istedim ama bırakmamın sorun olmayacağını söyledi. Beni yukarı taşıdı.” Sesinde hafif bir titreme vardı ve onu daha da sıkıca göğsüme çektim.

"Yukarı çıktığımızda beni yatağa yatırdı ve cinsel ilişki istediği çok açıktı. Bundan emin değildim ama sanırım en çok da beni çekici bulmuş olmasına şükrettim."

Öfkemden kendimi alamadım. "Ne oluyor lan?" İki elimle yüzünü kavradım ve ona dikkatlice baktım. "Hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın."

Sofiya gözlerini kırpıştırdı. "Gerçekten mi?"

“Sevgilim, bunu nasıl sorabilirsin ki?” Kalbim acıdı, yüzünün yan tarafına yumuşak öpücükler kondurdum. Sofiya hayatının büyük bir bölümünü gözlerden uzak geçirmişti, bu yüzden ne kadar nefes kesici olduğunu bilmemesine şaşırmamalıydım.

Parmakları saçlarımın arasına dolandı, beni sıkıca kucakladı. "Yaralanmamış birini tercih etmez miydin?" Sesi o kadar yumuşak, o kadar kırılgandı.

Çenemdeki kaslar kasıldı. İlk tanıştığımızda onun hakkında benzer düşüncelerim olmuştu ama yanılmıştım. "Bir daha kendin hakkında böyle

olumsuz bir şey söylersen, kıçına şaplak atacağım. Sen mükemmel birisin."

"Beni dövmekle mi tehdit ettin?" diye fısıldadı. Korku göreceğimden endişelenerek yüz ifadesini incelemek için geri çekildim, ama gördüğüm tek şey tutku ve meraktı.

"Ah bebeğim, bu fikir seni heyecanlandırıyor mu?" Avucumun topuğunu vajinasına sıkıca bastırdım. "Bu fikirle tatlı küçük amın ıslanıyor mu?"

Dudaklarını ısırdı ve başını salladı.

Yüzümde geniş bir sırıtış belirdi. "Yalancı."

Yanakları kıpkırmızı oldu.

"Merak etme, canım. Sana her zaman ihtiyacın olanı vereceğim. Şimdi, hikayeni bitir."

Penisimin sertliği uyluğuna dayanmıştı ve içine girme, onu tekrar tekrar menimle işaretleme, böylece herkesin onun bana ait olduğunu bilmesini sağlama isteğine karşı koymaya çalışıyordum.

“Şey… eee… çabuk bitti,” dedi gözlerini kapatarak. Odada yeterince ışık vardı, yanaklarındaki hafif kızarıklığı görebiliyordum. “Acıdı ama özellikle akılda kalıcı değildi.”

"Şerefsiz," diye homurdandım.

“Sonra arkadaşı bir şeye ihtiyacı olduğunu söyleyerek kapıyı çaldı. Onunla konuşmaya gitti ve ben yatakta yarı çıplak kaldım. Merdivenlerden düşmeden inebileceğimden emin değildim, bu yüzden onu beklemek zorunda kaldım.”

O şerefsiz herif. Kız arkadaşımın bekaretini aldı ve sonra onu sarhoş pisliklerle dolu bir evde ortada bıraktı. Don olarak aldığım tüm eğitimi sesimi düz tutmak için kullandım. "Ne kadar süre?"

"Ne?"

"Seni orada ne kadar süre yalnız bıraktı?"

Sofiya tekrar dudağını ısırdı ve ben de kaşlarımı çatarak dudağını bıraktım, baş parmağımla hassas tenini okşadım.

“Neredeyse bir saat oldu,” diye fısıldadı. Yanağından bir damla yaş süzüldü ve kalbime saplanan bir hançer gibi geldi. “Onu böyle kaçmaya ittiğime göre yatakta gerçekten çok kötü olmalıyım.” Bu beceriksiz espri girişimine gülümsemeye çalıştı ama ben buna izin vermedim.

“Hayır,” dedim, avuçlarımın arasına yüzünün yanlarını alarak. “Hayır. O pisliğin davranışlarından dolayı hiçbir suç üstlenmeyeceksin. Senden faydalandı ve seni savunmasız bir durumda bıraktı.” Yutkundum. Hayatım

boyunca kendimi ifade etmemek bana susmamı söylüyordu, ama o benden daha fazlasını hak ediyordu. “Sana asla böyle bir şey yapmazdım. *Asla* .”

Parmakları yanağımda hafifçe gezindi, sakallarıma takıldı. "Sakalın olduğunda hoşuma gittiğini sana söylemiş miydim?" diye mırıldandı.

Sırıttım ve yanağımı onun yanağına sürdüm. O kıkırdarken tenime hafif bir hava üfledi.

"Biliyorum, sen onun gibi değilsin," dedi. "Sadece... gerekirse uzaklaşabileceğimi bilmek bana kendimi daha güvende hissettiriyor."

Alnımı onun alnına yasladım. "Sana ihtiyacın olanı vereceğim. Ama bir gün, senin için en güvenli yerin benim kollarım olduğunu anlayacaksın."

"Ne zaman bu kadar tatlış oldun?"

Kıkırdadım. Anlattığı o öfke uyandıran hikâyeye rağmen, göğsüm hiç olmadığı kadar hafiflemişti. Ona zarar veren o alçakla yarın sabah ilgilenecektim, ama şimdilik her şey onunla ilgiliydi.

Benim hazinem.

Karım.

"Hiçbir fikrim yok. Bana ne yaptınız?" diye sordum.

Kristal mavisi gözleri benim koyu renkli gözlerimle buluştu. "Umarım bana yaptığın şeyi sana da yaparsın."

“Bu nedir?”

"Bana *hissettirdiğin* şey..." Dudakları yanağıma değdi.

Ellerimi sırtından aşağı doğru kaydırıp dolgun kalçalarını avuçladığımda inledim. "Kahretsin, mükemmelsin. İçime girmeme izin verir misin, sevgilim? Bana ne kadar derinden ait olduğunu sana göstermeme izin verir misin?"

“Lütfen, Matteo.” Adımı dudaklarından duymanın ve penisime sürtünmenin verdiği heyecana hiçbir şey beni hazırlayamazdı. Onu daha sıkı kavradım, keşke daha fazla elim olsaydı da her yerine aynı anda dokunabilseydim diye düşündüm. Onunla bir kez birlikte olmak asla yeterli olmayacaktı. Onunla milyon kez birlikte olmak bile yeterli olmayacaktı.

Geri çekilerek tişörtünü ve sütyenini çıkardım, güzel pembe uçlu kusursuz göğüsleri ortaya çıktı. Onun mükemmelliği karşısında penisim sızladı. Her iki meme ucuna da öpücükler kondurdum, sonra da karnına doğru indim. Sofiya birden nefes aldı ve kıvrandı. Geri çekildim ve o da kollarını karnının üzerine örttü.

“Özür dilerim, çok kilolu olduğumu biliyorum. Çok hareket etmekte zorlanıyorum ve geçen yıl kilo aldım ve—”

Göğüs ucunu hafifçe ısırdım, bu da dudaklarından şaşkınlık dolu bir nefes kaçmasına neden oldu.

“Bir daha böyle saçma sapan şeyler söylediğini duymak istemiyorum.” İşini sağlama almak için diğer göğsünü de hafifçe ısırdım. “Ve benden saklanmayı bırak. Bu kabul edilemez.” Kollarını karnından uzaklaştırdım ve yerlerine ellerimi koyarak yumuşaklığını okşadım ve sıktım.

"Kabul edilemez, değil mi?"

“Evet. Ve bana itaat edeceksin, unutma?”

Omuzlarıma şakayla karışık bir itme yaptı. "Ha, bırak şu işi."

"Bu hiç de itaatkâr bir davranış değil, *karım* ."

"Sanırım şu an pek itaatkar bir ruh halinde değilim, *kocam* ."

Sırıttım ve tek bir hızlı hareketle taytını ve iç çamaşırını aşağı çektim. "Oldukça ikna edici olabilirim." Vücudunda aşağı doğru ilerleyerek vajinasına baktım. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel vajinaydı, pembe ve ıslak, sarı buklelerden oluşan mükemmel bir üçgenle çevriliydi. Sofiya boğazının arkasından küçük bir ses çıkardı ve eli vajinasını örtmeye gitti. Homurdandım, bileğini tuttum ve nazikçe yatağa bastırdım.

"Benden saklanmaya sakın kalkma. *Asla* , sevgilim. İstediğim zaman, istediğim kadar sana bakacağım. Bedenin bana ait."

"O zaman benden saklanmaya hakkın yok," dedi dudak büzerek. Şu anda tutmadığım eliyle tişörtümü çekiştirdi.

Kıkırdadım ve dudaklarını büzerek öptüm. "Ah, tam bir şımarık olacaksın." Ama yine de isteğini yerine getirdim, tişörtümü çıkardım ve gözlerini göğsüme doğru indirirken gözlerinin nasıl irileştiğini keyifle izledim.

“Gördükleriniz hoşunuza gitti mi?”

“Evet,” dedi muzip bir gülümsemeyle. “Şimdi de bunlar.” Pantolonumu çekiştirdi ve ben de bacağına vurdum ama ona hiçbir şeyi reddedemezdim. Geri kalan kıyafetlerimi de çıkardım ve üzerine uzanıp teninin sıcaklığının tadını çıkardım. Yıllar boyunca birçok kadınla birlikte olmuştum ama hiç kimseye bu kadar yakın hissetmemiştim.

"Çok güzelsin." Dudaklarım tenine hafifçe değdi, vücudunda aşağı doğru ilerleyerek göğüslerinden karnına, ta ki vajinasına ulaşana kadar ateşli öpücükler kondurdum.

Kadın gerildi. "Yapacak mısın... yani, yapmak zorunda değilsin..."

“Sofiya,” dedim sert bir şekilde, “İstediğim zaman amını yiyeceğim. Anladın mı?”

Dudaklarını ısırarak gülümsemesini bastırmaya çalışırken gözlerini kırpıştırdı. "Pekala, kocam."

Kokusunu içime çekerken inledim, sakalımı iç uyluğunun hassas tenine sürttüm. Ağzım sulandı ve daha fazla dayanamadım. Girişinden klitorisine kadar uzun bir çizgi halinde yaladım, tatlı ve tuzlu tadına inleyerek karşılık verdim.

Rahatlaması biraz zaman aldı, ama her yalayışımda, dilim klitorisinin etrafında her döndüğünde biraz daha gevşedi ve sonunda saçlarımı kavrayıp neredeyse yüzümün üzerinde oturmaya başladı.

"İşte bu kadar, bebeğim. Benim için çok iyi iş çıkarıyorsun."

Kalçasını tek elimle kavrayabilmek için pozisyonunu değiştirdim, onu daha iyi bir açıya getirdim ki parmağımı kaygan, sıcak girişine bastırabileyim. Ne kadar sıkı olduğunu hissettiğimde dudaklarımdan bir küfür kaçtı, içine girme düşüncesiyle penisim kasıldı.

Hafif bir inilti çıkarana kadar onu tahrik ettim ve bunu ikinci parmağımı içeri sokmak için bir işaret olarak algıladım. Anında etrafımı kasıp gerdi.

"Şşş, canım, ben yanındayım. Korkmana gerek yok."

"Özür dilerim," dedi. "Aptalca bir şey yaptım."

“Acele yok. Ne kadar zamana ihtiyacın varsa o kadar zaman ayıracağız.” Acıyan penisim aksini söylüyordu ama onun için bunu iyi yapacaktım, gerekirse canımı bile feda edecektim. İçindeki başka bir erkeğin hissini silip, onu gelecekteki herkes için mahvedecektim.

O benimkisiydi.

Yavaşça vücudumu yumuşattı ve ben de parmaklarımı içeri ve dışarı doğru hareket ettirdim. Islaklığı giderek arttı ve elim ile yüzüm tamamen ıslandı.

"İşte benim kızım," diye mırıldandım. "Benim için çok iyi. Bak sana, beni tamamen ıslatıyorsun."

Utanmış gibi bakışlarını kaçırdı.

“Hayır,” dedim. “Gözlerinizi benden ayırmayın. Dağılıp gittiğinizi izlemek istiyorum.”

"Aman Tanrım," dedi saçlarıma ve omzuma tutunurken.

"Ben sizin tanrınızım," diye hırladım.

Parmaklarımla onu okşamaya devam ettim ve sonra klitorisini ağzıma alıp emmeye başladım. Yoğun orgazmıyla çığlık attı, sırtı yataktan kalktı.

"Aferin kızım." Sevimli klitorisine bir öpücük daha kondurdum. "Benim için çok iyisin." Şaşkın ifadesine bakarak kendimi beğenmiş bir şekilde

vücudunda yukarı doğru ilerledim. "Ne kadar itaatkâr küçük bir eşsin, benim için geliyorsun."

"Sus," dedi gözlerini devirerek, ama dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Yaramaz kız, patronunla böyle konuşuyorsun. Seninle ne yapacağım ben?"

Nefesi kesilerek sertleşmiş penisime yaslandı. "Eminim bir yolunu bulursun."

Bacaklarını kavrayıp araladıktan sonra penisimin başını yavaşça içine ittim. "Evet, öyle görünüyor." Kahretsin, ıslak, sıcak ve sıkıydı. Bir santim daha içeri soktum ve keskin bir nefes aldı. Yüzünü avuçlarımın arasına alıp gözlerinin içine baktım. "İyi misin? Canını mı acıtıyorum?"

Gözlerini kapattı ve derin nefesler alarak başını salladı. "Sorun değil. Sadece kendini çok büyük hissediyorsun." Sanki kibirli ifademi sezmiş gibi gözleri faltaşı gibi açıldı. "Sakın zehirli erkek muhabbetine girmeye kalkma."

Burnunun ucunu öptüm. "Asla yapmam." Kendimi tutmanın beni öldüreceğini düşünsem de biraz daha yaklaştım. Aramıza uzanıp klitorisiyle oynadım. Vajinası gevşerken "İşte böyle," diye mırıldandım. "Sadece nefes al ve beni içeri al. Beni alabilirsin. Sen benim için yaratılmışsın."

Tamamen içine girdiğimde ikimiz de inledik. Birbirimizin gözlerine baktık, aramızdaki sessizlik sadece nefes nefese kalmış halimizle bozuluyordu. Ama sessizlik soğuk ya da yapmacık gelmiyordu, özellikle de Sofiya parmaklarını saçlarımın arasından geçirirken. Sanki dünya sadece bize, sadece bu ana indirgenmişti.

"Tekrar benim için gel." Sesim kısık ve çaresizdi. Bedenim onun zevkini özlüyordu, onun orgazmları için adeta vahşileşmişti, çünkü onun zevkinin sebebinin ben olduğumu biliyordum.

“Çok buyurgansın,” dedi, ama sonra dudakları bir nefesle aralandı. Ona doğru itmeye devam ettim, baş parmağımı klitorisine sürttüm, ta ki beni sıkıca kavrayana kadar. Başını geriye attı, ağzı zevkten açık kaldı.

İçine boşalırken inlememi tutamadım.

Sofiya.

Benim Sofiam.

Nefesim ağırlaşmıştı, kalbim neredeyse göğsümden fırlayacak gibiydi. "Bana bir şey yaptın. Beni büyüledin."

Dudakları aralıktı, gözleri kocaman açılmış bir şekilde bana bakıyordu. Mükemmeldi. Sonsuza dek onun içinde kalmak istiyordum ama ona iyi bakmam, çok acı çekmemesini sağlamam gerekiyordu.

İstemeyerek geri çekildim, gözlerim açgözlülükle menimin onun kusursuz vajinasından nereye aktığını inceliyordu.

“Bu…” Sofiya, dalgın bir ifadeyle sözünü yarım bıraktı.

Onu defalarca doldurup çocuğumu karnında taşıyana kadar hayal ettikçe yüzümde vahşi bir sırıtış belirdi.

Dudaklarından nazikçe öptüm, tatlılığını içime çektim, ta ki bir anda buz gibi bir mızrak göğsüme saplanana kadar. Ondan uzaklaştım, ayaklarım yere çarptı.

39

MATTA

“ Vuruldu.”

Yatağın yanında bir aşağı bir yukarı yürüdüm, beni saran çılgın enerjiyi bir şekilde atmam gerekiyordu.

Sofiya doğruldu ve vücudunu örtmek için çarşafı etrafına sardı. Kusursuz kıvrımlarını saklamayı bırakmasını isteyecektim ama kendimi çıldırmamak için büyük çaba sarf ediyordum.

"Matteo?" Sesi tereddütlüydü, neredeyse fısıltıdan ibaretti.

Boğazım o kadar daralmıştı ki cevap veremedim.

"Acaba... yanlış bir şey mi yaptım?"

"Ne?" diye ona doğru döndüm. "Mükemmeldin." Sözlerim öfkeli bir hırıltıyla çıktı ağzımdan. Hayatımın en muhteşem deneyimi bu iken, nasıl olur da kendini sorgulayabilirdi ki?

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi ve bu, bulutların arasından güneşin doğması gibiydi. Göğsümdeki sıkı baskı gevşedi.

"Öyleyse neden bir aşağı bir yukarı yürüyorsun?"

"Doğum kontrol hapı kullanıyor musunuz?" Sorum çok aniydi ama ona yakışır şekilde sözlerimi yumuşatmayı bir türlü beceremedim.

Dudakları aralandı ve hızla gözlerini kırpıştırdı. "Hayır, değilim. Öyle olmam mı gerekiyordu? Özür dilerim."

Derin bir nefes aldım. "Her şeyi mahvediyorum." Yatağa geri oturdum ve onu kendime doğru çektim.

"Benimle çocuk sahibi olmak istemiyor musun?" Sorusu o kadar hassastı ki, kalbim paramparça oldu.

Çenesini sıkıca kavradım ve gözlerime bakmaya zorladım. "Tek istediğim, seni çocuğumla dolana kadar menimle doldurmak. Bu, gerçekleşmiş bir rüya olurdu. Ama... güvenli bir şekilde çocuk sahibi olabilir misin?"

Bunu iyice düşünmediğim için kendime lanet ettim. Ya hamilelik onun için tehlikeliyse? Bu ona olan duygularımı azaltmazdı, ancak mirasımı güvence altına alma açısından bir sorun yaratırdı. Hayatımda ilk kez, Mafyaya olan sadakatim en önemli şey gibi gelmedi.

“Ah,” dedi dudağını ısırarak. “Sanırım aslında bilmiyorum.”

Dudaklarını serbest bıraktım, baş parmağımla yumuşak tenini okşadım. "Yarın doktorla konuşup bir cevap alacağız." Omuzlarımı silktim. Güzel. Bir plan. Kontrol altında hissetmek için buna ihtiyacım vardı.

Sofiya hiçbir şey söylemedi. Parmakları battaniyenin içinde kıvrılıyordu. Kaşlarımı çatarak ellerini avuçlarımın içine aldım. Ondan ne kadar küçük olduğu beni bir kez daha şaşırttı. Ellerim onun ellerini kolayca kavradı.

"Ya yapamazsam?" diye fısıldadı.

“O zaman yapamazsın.” Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim ve eğilip yanağından öptüm.

“Ama bir varise ihtiyacın var.” Dokunuşumun altında gerginleşiyordu ve kaşlarımı çattım. Ben her şeyi mahvedene kadar son derece rahatlamış ve zevkten kızarmıştı. Bunu düzeltmem gerekiyordu.

Tekrar yataktan kalktım, ama bu sefer eğilip karımı kucakladım. Sanki onu düşürme ihtimalim varmış gibi omuzlarıma sıkıca tutundu.

"Ne yapıyorsun?"

"Seni banyoya sokuyorum," dedim banyoya girerken. "Tezgaha oturabilir misin? Yoksa sandalyeni mi getireyim?"

"Tezgah uygun," diye yumuşak bir sesle yanıtladı.

Onu yere bıraktım ve küvete yöneldim. Geçen gece küvette geçirdiğimiz zamanın tekrarını istiyordum, ama bu sefer daha da iyi olacaktı çünkü ona istediğim gibi dokunabilirdim. Su, hissettiği herhangi bir ağrıyı dindirecekti, bu da iyiydi çünkü penisim zaten tekrar sertleşmeye başlamıştı.

Sıcak suyu açtıktan sonra tezgahın altındaki banyo malzemelerine baktım. Gözüm bir şişe banyo yağına takıldı. Lavanta kokulu. Bu Sofiya'nın

hoşuna gidecek bir şey gibi geldi.

Doğrulup şişeyi ona uzattım. "Bu uygun mu?"

Kaşları çatık bir şekilde başını salladı. Başparmağımla alnını okşayarak cildini düzelttim. "Ne oldu?"

"Eğer sizi hayal kırıklığına uğrattıysam özür dilerim."

Kalbim tekledi. "Ne?"

“Çocuk sahibi olamazsam. Ve tüm bunlar,” diye belirsiz bir şekilde bacaklarını işaret etti, ama el hareketi gözlerimi bir anlığına vajinasına çekti ve dikkatimi dağıttı. Gözlerimi kırpıştırarak oradan uzaklaştırdım.

“Hayal kırıklığı yaratmayacaksın. Bunu aklından bile geçirmeyeceksin. Bunu yasaklıyorum.” Ona dik dik baktım ve şaşırtıcı bir şekilde kıkırdadı.

Eğer onlara öyle baksaydım, yetişkin erkekler diz çöker, merhamet dilenirlerdi. Ama o, işte orada, *gülüyordu* .

Ellerimi bacaklarında gezdirdim. "Görünüşe göre beni ciddiye almıyorsun, tatlım. Don'unla alay etmek çok ayıp."

Gözlerinde alev alev bir ateş belirdi.

"Bu konuda ne yapacaksınız?"

Penisim sertleşirken seğirdi ve inleyerek alnımı omzuna yasladım. Tenini hafifçe ısırdım. "Seni cezalandırmak zorunda kalabilirim."

Kollarını boynuma doladı, eliyle başımın arkasını kavradı. "Belki de bundan hoşlanırım."

Küfrettim ve kendimi zorlayarak ondan uzaklaştım. "Beni rahatsız etmeyi bırak," diye hırçın bir şekilde söyledim ve küvete döndüm.

Banyo yağını doldururken kahkahalarının sesi beni takip etti.

Önce onu küvete yerleştirdim, sonra da arkasından ben girdim.

"Rahat mısın, canım?"

"Evet," dedi içini çekerek ve tekrar göğsüme sokuldu.

Ellerimi göğüslerinden aşağı doğru gezdirdim, göğüslerinde biraz oyalandıktan sonra vajinasını avuçladım. İnledi ve ben de yanağını öpmek için eğildim. "Ne kadar ağrın var?"

“Şey…”

"Dürüst ol," dedim, meme ucunu hafifçe sıkarak.

Omuz silkti ve bacağımı çimdikledi. "Pekala. Senin kocaman penisinden dolayı çok ağrım var. Mutlu musun?"

Burun kıvırdım. "Lanet olsun, çok tatlısın. Ama hayır bebeğim, acı çektiğin için mutlu değilim."

"O zaman bana sen bakmak zorunda kalacaksın sanırım."

Yanağına bir öpücük daha kondurdum, elimle nazikçe boğazını kavradım. "Sanırım öyle."

40

MATTA

tek Sofiya'dan beni uzaklaştırabilecek şey, ona yapılan saldırıdan sorumlu olanları yok etme sözüydü. Banyodan sonra uykulu olmuştu ve ben de onu bacaklarının arasına bir yastık koyup, etrafına ısıtma pedleri sararak yatağına yatırmıştım. Çabucak uykuya daldı ve ben de onu bırakma düşüncesinden nefret ederek çok uzun süre ona baktım.

Ama bulup öldürmem gereken bir hain vardı.

Romeo'ya daireye gelmesi için mesaj attım ve birkaç dakika sonra içeri girdi. Sofiya uyanıp bana ihtiyaç duyarsa diye ayrılmak istemedim.

"Bana kaçan o şerefsizi bulduğunu söyle," dedim.

Yüzündeki acı ifade bana her şeyi anlattı ve Sofiya uğruna bastırdığım öfke tüm şiddetiyle beni vurdu.

“Onun nerede olduğunu nasıl bildiler? Bunun arkasında Arben olmalı, yani benim karımın peşinde.” Sesim giderek yükseldi, neredeyse bağırıyordum. Romeo, bu patlamam karşısında gözlerini kocaman açtı.

Onu uyandırmış olabileceğimden endişelenerek yatak odamıza doğru baktım. Hiçbir ses duymayınca, yorgunluk kemiklerime işlemiş bir halde kanepeye oturdum.

"Nasıl?" diye sordu Romeo.

Yutkundum. "İyi." *Bu seferlik.* Ama ya tekrar olursa ve ona zamanında ulaşamazsam?

Köpek, oturma odasındaki yatağından başını kaldırıp yanıma geldi ve elimi dürttü. İstemeyerek de olsa başını okşadım. Sofiya bütün akşam

onunla ilgilenmişti, yaşadığı travmadan sonra ekstra ödülleri hak ettiğini söylemişti. Onun isteği üzerine ona çırpılmış yumurta yapmıştım.

İçimden bir ah çektim. "Bianchi'nin hain olduğuna inanamıyorum. Ya da en azından tek başına çalıştığına."

“Katılıyorum, ama kim olabileceğini çözemiyorum.” Romeo yanıma oturdu. “Franco'nun yanı sıra, yanıltıcı operasyonlar da düzenleyebiliriz, böylece kendi saflarımızdaki kişileri de araştırabiliriz.”

Başımı salladım. "Yapın. Arnavut tehdidini ortadan kaldırmaktan daha önemli bir şey yok. Yarın tuzak operasyonlarını ayarlayacağım ve hafta sonuna doğru bunları gerçekleştireceğiz."

"Gerçekten Rustik'ten takviye mi isteyeceksin?"

“Kahretsin,” diye mırıldandım. Pakhan'dan takviye istemek, savunmasız olduğumu gösterecekti. İttifakımıza rağmen ona güvenmiyordum. “Şehre gelmek için ısrar ediyor. Ticaret yollarını bizzat incelemek istediğini söylüyor.”

Romeo kalkıp bar arabasından bize içecek doldurdu. "Tamamen saçmalık gibi geliyor."

Elinden viskiyi aldım. "Katılıyorum. Ama zamanlama iyi olabilir. Eğer onu gelecek hafta gelmeye davet edersek, takviyeye hala ihtiyacımız olup olmadığını görebiliriz. Eğer öyleyse, bunu yüz yüze görüşebiliriz."

Romeo onaylayarak kadehini bana doğru kaldırdı.

Üzerime bir yorgunluk dalgası çöktü. Sofiya'nın güvende olduğundan emin olmaya o kadar odaklanmıştım ki, korkumun derinliğini hissetmeme izin vermemiştim. Ama şimdi, her şey kafamda tekrar canlandı—telefonda ne kadar korkmuş olduğu, ona ulaşana kadar geçen sonsuz dakikalar.

"Şimdi ofise gidiyorum," dedim. "Aldatıcı planların nasıl yapılacağını halledeceğim."

“Hayır, kardeşim. Bu gece izin al ve karınla vakit geçir.” Omzuma sıkıca sarıldı.

“Ya onu koruyamazsam?” Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. Zırhımda herhangi bir çatlak görünmesine izin veremezdim, Romeo'ya bile, birlikte büyüdüğüm bu adama.

“Yapabilirsin, yapacaksın. Biliyorum. Çünkü sen her zaman yakınlarına özen gösterirsin.”

Başımı sallamaya başladım ama Romeo elimi boynuma doladı. "Onları hayal kırıklığına uğratmadın. Senin suçun değildi."

İçeceğimin geri kalanını bir çırpıda içip ayağa kalktım. "Sabah görüşürüz."

Romeo içini çekti ve ayağa kalktı. "Ben kendim çıkacağım."

Boş bardaklarımızı mutfağa koydum ve tezgahın üzerindeki kaptan bir köpek ödülü alıp Noodle'a attım. Yıllarca geceleri şehrimi izleyerek veya ofisimde masamın başında kamburlaşarak geçirdikten sonra, yatak odama girip uyumak garip geldi. Yatağımın boş olmaması ise daha da garipti.

Üzerimdeki kıyafetleri çıkardım ve yorganın altına girdim.

"Her şey yolunda mı?" diye mırıldandı Sofiya, gözlerini kapatıp bana doğru dönerken.

Elimi saçlarının arasından geçirdim. "Evet, canım." Lavanta kokuyordu ve onu içime çekerken, kalçasından kaymış olan ısıtma yastığını düzelttim. "Ama Arnavutları yok edene kadar evde kalmanı istiyorum."

"Bugün gerçekten peşimde olduklarını mı düşünüyorsun?"

Gözlerimi kapattım ve onu kendime doğru çektim. "Evet. Ama seni koruyacağım. Söz veriyorum."

"Beni zaten herkesten daha iyi koruyorsun."

Sözleri kalbimi sızlattı. Tanrı'ya şükür doğru olmasını umarak onu göğsüme bastırdım.

41

SOFYA

nazik Yüzümün yan tarafına kondurulan öpücükler beni uykudan uyandırdı ve ben de hoşnutsuz bir ses çıkardım.

"Üzgünüm canım. Ofise gitmem gerekiyor, ama önce Doktor Amato seni görmek için burada."

Başımı salladım. "Uyumak istiyorum."

Matteo kıkırdadı, dudakları boynuma değdi. "Yataktan kalkmana bile gerek yok. Ben gitmeden önce o bize hamilelik hakkında konuşacak."

Bu beni uyandırdı. Oturur pozisyona geçmeye çalıştım ama çok hızlı hareket etmiş olmalıyım çünkü dizimde şimşek gibi keskin bir ağrı hissettim. "Kahretsin."

“Sorun ne?” Matteo’nun sesi panik içindeydi.

“Önemli değil.” Elini okşadım. “Dizim yerinden çıkmak istiyor resmen. Bugün tekrar sargı yapıp buz koymam gerek.”

"Şimdi alacağım." Odayı neredeyse koşarak terk etti ve onun bu ilgisi karşısında kalbim sıkıştı.

Birkaç dakika sonra Matteo, Dr. Amato ve Noodle içeri girdi. Çığlık attım ve çıplak vücudumu örtmek için çarşafı yukarı çektim. Matteo küfretti ve tişörtlerinden birini almak için dolaba koştu. Tişörtü başımdan geçirdi ve ardından çarşafı kenara çekip dizime buz torbası koydu.

Noodle, komodinin üzerindeki ilaç çantamı alıp elime verdikten sonra yatağa atladı ve başını kucağıma koydu.

"Ne kadar iyi bir çocuk." Başını okşadım ve sabah ilaçlarımı yuttum. Noodle'ın yardımıyla ilaçlarımı zamanında almakta çok daha iyiye gidiyordum.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi Dr. Amato, iki adamımın davranışlarını izlerken gülümseyerek. "Matteo, bana birkaç sorunuz olduğunu söyledi."

"Sofiya'nın bebek sahibi olması ona acı verir mi?" diye sordu.

Kaşlarımı kaldırdım. "Doğrudan işe koyulacaksın sanırım."

Dr. Amato yatağın yanındaki bir sandalyeye oturdu. “Bu benim uzmanlık alanım değil. Biraz araştırma yaptım ve EDS'li kişilerin bazı gebelik komplikasyonları açısından daha yüksek risk taşıdığı görülüyor, ancak bir bebek taşımanızın mümkün olmayacağını düşünmek için hiçbir neden yok.”

Matteo'nun elini tuttum ve sıkıca sıktım. O da karşılık olarak elimi sıktı.

"Ne gibi komplikasyonlar?" diye sordu.

“Tekrar ediyorum, bu konuda uzman değilim. Ancak okuduğum çalışmalar, erken doğum, kanama ve sezaryen riskinde olası bir artışa işaret ediyordu. Ancak araştırmalar ayrıca, hipermobil EDS'li kadınlarda gebeliğin iyi tolere edildiğini de gösteriyordu. Hamile kaldığınızda, sizin ve bebeğinizin bakımı için doğru uzman bakımını almanızı sağlayacağız.”

Matteo kolunu bana doladı ve ben de onun yanına yaslandım. Küçük bir rahatlama nefesi aldım, ta ki başka bir şey aklıma gelene kadar. "Bebeğimde EDS olur mu?"

Dr. Amato bana düşünceli bir bakış attı. “Okuduklarıma göre, sahip olacağınız herhangi bir çocuğun EDS'ye yakalanma olasılığı yaklaşık yüzde elli. Tabii ki, bildiğiniz gibi, semptomların şiddeti büyük ölçüde değişebilir. Bebeğinizin EDS'ye yakalanıp yakalanmayacağını ve bunun onu nasıl etkileyebileceğini bilmenin bir yolu yok.”

Anlattığı her şeyi anlamaya çalışırken göğsüm sıkıştı. Çok fazla belirsizlik vardı ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Matteo'ya baktım ama her zamanki gibi ifadesiz bir yüzü vardı.

"Teşekkür ederim, Aria," dedi. "Başka sorularımız olursa sizinle iletişime geçeceğiz."

Doktor bana gülümsedi ve veda edip ayrıldı.

Matteo beni kucağına çekti. "Ne düşünüyorsun, tatlım?"

Düşüncelerimi toplamaya çalışırken kravatıyla oynadım. "Hep anne olmak istemişimdir." Yutkundum. "Ama ya... ya bebeğimiz bana

benziyorsa?"

Saçlarımı okşadı ve alnıma bir öpücük kondurdu. "Bebeğimiz senin gibi olsa çok şanslı olurduk." Ne demek istediğimi açıklamak için ağzımı açtım ama sözümü kesti. "Ve eğer çocuğumuzda EDS olsaydı, ona mümkün olan en iyi tıbbi bakımı sağlayacağımızdan emin olurduk."

Gözlerim yaşlarla dolarken gözlerimi kırpıştırdım. "Ama engelliliğimi bir bebeğe aktarmak beni kötü bir anne yapar mı?" Mila hiçbir zaman çocuklarla ilgilenmemişti ve neden bu kadar çok anne olmak istediğimi hiç anlamamıştı. Ben de tam olarak anlamıyordum ama her zaman çocuk sahibi olmayı ve onları sevgi dolu, mutlu bir ailede büyütmeyi hayal etmiştim—bizim büyüdüğümüz aileden çok farklı bir ailede. Ve Matteo'nun bana gösterdiği ilgi ve dün geceki yakınlıktan sonra, *onunla* bir bebeğim olmasını çok istiyordum. Onun baba olduğunu görmek için. Bebeğim iyi olduğu sürece, hamilelikte karşılaşabileceğim her türlü komplikasyonun üstesinden gelebilirdim.

Matteo yüzümü avuçlarının arasına aldı ve başparmağıyla yanağımın üzerinden geçti. "Asla kötü bir anne olamazsın."

"Eğer tekerlekli sandalye kullanan bir çocuğumuz olsaydı, hele ki erkek olsaydı, ne düşünürdünüz?" diye ısrar ettim.

Matteo omuz silkti. "O zaman tekerlekli sandalye kullanırdı."

“Ama diğerleri ne düşünürdü? Onu Don olarak kabul etmezlerdi.”

Matteo kaşlarını çattı. "Bunu asla yapmazlar. Bu onu daha az yetenekli yapmaz ve aksini söyleyen herkesi öldürürüm."

Sözleri göğsümdeki sıkıntıyı hafifletti. Gelecekteki çocuğumuzu savunmasını, tekerlekli sandalye kullanan biri olarak *beni* savunmasını duymak her şey demekti. Ona daha da sokuldum. "Çok acımasız."

“Senin için her şey. Ya da sahip olacağımız tüm bebekler için.” Eli karnıma düştü ve ilk defa göbek yağlarım konusunda endişelenmedim. Vücudumun yeni bir hayatla şiştiğini hayal ettim ve belki de Hayal Listemin gerçeğe dönüşebileceğini düşündüm.

42

MATTA

inledim Masadan uzaklaşırken . Bütün gün ofisimdeydim, Romeo ve Domenico ile birlikte sahte sevkiyatlarımız için planlar yapıyorduk. Askerlerimize, kayıp sevkiyatı telafi etmek için kuzeydeki depomuzdan şehre ek silahlar sürme planımızdan bahsedecektik, ancak her gruba beş farklı rotadan biri söylenecekti. Arnavutların hangi rotayı ele geçirdiğini takip edecek ve hangi adamları sorgulamamız gerektiğini görecektik.

Planlarımızı kesinleştirmek için hâlâ çalışıyorduk, ama bu sabah Sofiya'ya veda edeli saatler olmuştu. Karıma karşı duyduğum yavaş yavaş büyüyen saplantı, onunla birlikte olduktan sonra adeta bir yangın gibi hızlanmıştı. Ona dokunmaya, onu kucaklamaya, güvende olduğundan emin olmaya ihtiyacım vardı.

Domenico ve Romeo'ya akşam yemeğini bahane ederek günün bittiğini aniden duyurdum ve onları ofisimden kovdum. Büyük hediye çantasını alıp dairemize doğru yukarı çıkarken, akşamı Sofiya ile geçireceğim düşüncesiyle heyecanlanmıştım. Onu mutfakta üç adamımla birlikte görünce birden durdum. Angelo, Enzo ve Romeo mutfak tezgahının etrafında toplanmışken, Sofiya tekerlekli yürütecinin üzerinde oturmuş, yüzünde hoş bir gülümseme vardı.

Kırmızıyı Gördüm.

O gülümseme sadece *bana* özeldi, şimdi ise başka erkeklere de aynı gülümsemeyi kullanıyordu.

Angelo beni görür görmez hemen doğruldu, gözleri irileşti. "Patron."

Enzo suçluluk duygusuyla birden doğruldu, Romeo ise tezgahın üzerine eğilmiş bir şekilde bana alaycı bir sırıtışla bakmaya devam etti. Cinayet dolu öfkemden habersiz görünen tek kişi ise ayağa kalkmak için hareket eden Sofiya'ydı.

Sinirle içimi çektim. Özellikle dünkü gününden sonra, *ona* doğru yürümesi gereken ben olmalıydım. Ben odayı geçene kadar ayağa kalkmayı başarmıştı ve kollarım hemen onu sardı. Beni beklemediği için onu azarlamak istedim ama önce öldürmem gereken üç adam vardı.

Onlara doğru dönerken Sofiya'yı kollarımda tuttum.

"Neden benim evimdesin?" diye sordum, sesim buz gibiydi.

Romeo ayağa kalkıp kollarını başının üstüne doğru uzatarak, "Sevgili Sofiya bizi davet etti," dedi. Bu herifin burada ne işi olduğunu bilmiyordum. Ben ofisten çıkmadan birkaç dakika önce ayrılmıştı.

Sofiya, "Yeni kurabiye tarifleri deniyorum ve onları tadımcı olarak davet ettim," dedi.

Güzel karıma baktım. Saçları başının etrafında taç gibi örülmüş, gözleri ise parlak ve mutluydu.

Mutfağımızda üç adamı öldürmek muhtemelen onu mutsuz ederdi.

Tezgahlara göz gezdirdim; tezgahlar tertemizdi, hiçbir fırın ürünü görünmüyordu. "Peki bu kurabiyeler nerede?" diye sordum, başının üstündeki adamlarıma kaşlarımı çatarak bakarken bile sesime sıcaklık katmaya özen gösterdim.

“Ah,” dedi, gözleri hüzünle parlıyordu. Yüzünü avuçlarımın arasına aldım, onu üzen her kim veya ne varsa ortadan kaldırmaya hazırdım. “Korkarım ki hepsini yedik.”

Gözlerimi kapattım ve öfkemle nefes aldım. Bu şerefsizler *evime* geldiler, *karımla* vakit geçirdiler ve şimdi de bütün *kurabiyelerimi* mi yediler? Elim, belime sıkıştırdığım silaha doğru seğirdi.

“Şaka yapıyorum!” dedi Sofiya kıkırdayarak. “Sana öyle bir şey yapmazdım.”

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Sence bu komik mi, tatlım?"

"Sadece biraz," dedi.

Elim vücudunda aşağı doğru kaydı ve neredeyse sıcak küçük vajinasını avuçlayacaktım ki adamlarımın hala burada olduğunu hatırladım. "Gidin!" diye bağırdım onlara. Enzo ve Angelo buradan kurtuldukları için rahatlamış görünüyordu, ama Romeo bize doğru yürürken sırıttı ve Sofiya'nın başına

bir öpücük kondurdu. Karımı incitmeden onu nasıl öldüreceğimi düşünerek homurdandım.

"Bugün tatlılığınızı bizimle paylaştığınız için teşekkürler," dedi ve kapıya doğru yavaşça ilerledi.

"Yardımınız için teşekkürler," diye seslendi. "Yarın birkaç pasta tarifi denememiz gerekecek."

Kapı kapandı ve bizi yalnız bıraktı.

Sofiya'yı mutfak tezgahının üzerine kaldırdım. "Bunlar seni korumak için buradalar, kurabiye yemek için değil." Kollarımı onun etrafına doladım. "Ve eğer tadımcıya ihtiyacın olursa, ben buradayım."

"Ama iştesin," dedi, parmaklarını yüzümün yan tarafında gezdirerek.

Kaşlarımı çattım, beni ondan uzaklaştırabilecek herhangi bir şeyin hatırlatılmasından nefret ediyordum. Ellerim kalçalarında kasıldı. "Tadına bakacak birine ihtiyacın olduğunda mutfaktan çalışırım."

Sofiya gülümsedi ama sonra gülümsemesi kayboldu, bu da bana dünyanın kararDığını hissettirdi.

"Çok tatlısın." Çenemi öptü ve o an karımın bana *"tatlım"* demesinden rahatsız olmayabileceğime karar verdim. "Ama biliyorum ki her zaman burada olamazsın."

"Bu adamlar seni korumak için buradalar, sevgilim. Senden faydalanmaları gerekmiyor."

Kaşları çatıldı ve parlak mavi gözleriyle bakışlarımı yakaladı. "Onları içeri davet ettim." Sesi yumuşak ve tereddütlüydü. "İlk başta gelmek istemediler, ama ben sorun olmadığını söyledim. Bu yanlış mıydı?"

Yüzündeki o kararsız ifadeyi hiç sevmedim. Kollarımdayken hiçbir şeyden emin olmamalıydı.

"Hayır. Hiçbir yanlış yapmadın." Alnına bir öpücük daha kondururken içimi çektim.

“Ama onların burada olmasından hoşlanmıyordunuz.” Bu bir soru değil, bir ifadeydi.

Ben de karşılık olarak hiçbir şey söylemedim.

“Pekala,” dedi, dudaklarında zoraki bir gülümseme vardı.

"Peki ne oldu?" diye sordum.

“Artık onları burada istemiyorum. Sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm. Sadece… Siz yokken burası boş kalıyor. Ama sorun değil.”

Yüzüne zorla yerleştirdiği gülümseme şeklinden nefret ettim, sanki utanıyormuş gibi gözlerini kaçırmasından da nefret ettim.

Bunu kabul etmezdim.

Çenesini tekrar kavradım ve gözlerime bakmaya zorladım. "Özür dilemeyeceksin," diye hırıldadım. "Yalnız olduğunu bana söylemeliydin."

"Ama bu senin sorunun değil," dedi.

Ne zaman anlayacaktı ki, onunla ilgili her şey benim sorunumdu? Hayır, düzeltmek benim *onurumun işiydi* .

“Yarın benimle çalışmaya geleceksin,” diye duyurdum. “Muhafızların daireye girebilirler, ancak yalnızca onları davet edersen. Ve eğer içlerinden herhangi biri seni üzecek veya rahatsız edecek bir şey yaparsa bana söyleyeceksin.”

Onu kucağıma aldım, bir elimle kalçasının altından, diğer elimle de belinden destekleyerek ağırlığını taşıdım. Hediye poşetini de elimle sarmayı başardım. Takım elbisemi değiştirmek istiyordum ve ondan bir saniye bile ayrı kalmaya niyetim yoktu.

Kollarını sıkıca boynuma doladı, dudaklarıyla tenime yumuşak bir öpücük kondurdu.

“Ama canım?” dedim yatak odama girerken. *Bizim* yatak odamız, çünkü o bir daha asla o lanet olası misafir odasında uyumaya niyetli değildi. “Eğer *karımın* benim için yaptığı *kurabiyelerimi* yerlerse, onların ölümünden sorumlu tutulamam.”

Sofiya, onu yavaşça yatağa yatırdığımda kıkırdadı. Kaşlarımı çatarak üzerine eğildim. Tehdidimi yeterince ciddiye almıyordu.

“Merak etme. Sanki onlara bunu yapmalarına izin verecekmişim gibi.” Beni öpmek için kendine çekti—bugün başlattığı ikinci öpücüktü bu—ve göğsümde bir şeyler yumuşadı. “Şimdi, üzerini değiştir de seninle sarılayım.”

Onun isteği üzerine penisim seğirdi. Kaşımı kaldırdım. "Kocanla böyle mi konuşuyorsun?"

Yanakları kızardı ve elini saçlarımın arasından geçirdi. "Sanırım hoşuna gidebilir."

Yüzümü boynuna bastırarak hırladım. Teni çok yumuşaktı ve şekerle vanilya gibi kokuyordu. Kıkırdadı ve beni itti. "Önce üstünü değiştir, yoksa seni bu yatakta takım elbisenle hapsedeceğim." Parmakları kravatımın üzerinde gezindi, sanki beni bırakmak isteyip istemediğinden emin değilmiş gibi.

“Daha iyi bir fikrim var.” Ondan biraz uzaklaşarak üzerimdeki kıyafetleri çıkardım ve kravatımı odanın öbür ucuna fırlattım. Sonra onun

kıyafetlerini de sanki bir hediye açar gibi soyup, ortaya çıkan her yeni ten parçasının tadını çıkardım.

"Bugün aklında bir sürü güzel fikir var," diye takıldı.

“Yani benimle çalışmaya geleceksin?” Boynundan ve göğsünden aşağı doğru, yumuşak karnına kadar bir öpücük çizgisi indirdim. Özellikle güvensizliklerini paylaştığı için o bölgeye daha fazla dikkat ederek orayı yaladım ve öptüm.

Biraz kıpırdandı ama beni itmedi. "Ah, bir seçim hakkım var, öyle mi?"

"Hayır," diye dişlerimi sıktım.

O sadece mırıldandı ve başımı biraz daha aşağıya doğru itti. Onun beklenmedik özgüvenine bayılarak gülümsedim.

"Çantanın içinde ne var?" diye sordu, sesinde heyecan vardı.

"Denememiz gereken bir şey." Vücudunda aşağı doğru ilerlemeye devam ettim, ta ki vajinasına kadar gelene kadar, sonra da içine daldım.

Uzun ve yavaş bir yalama hareketi yaptım, kokusu ve tadı beni sararken inledim. Parmakları saçlarımın arasından geçti ve bu beni adeta *mırıldanmaya* itti. Ona doyamıyordum. Yaladım ve emdim, onu tam olarak neyin kıvrandırdığını ve inlettiğini not ettim. Vücudu hakkında her şeyi öğrenmeye kararlıydım. Ona, benim ona bağımlı olduğum kadar bağımlı olmasını istiyordum. Düşüncelerimi ele geçirmişti ve bu sadece onunla geçirdiğim bir geceden sonra olmuştu. Mantıklı tarafım *tehlike diye bağırıyor,* gardımı indirmemem, onun beni etkilemesine izin vermemem konusunda beni uyarıyordu. Ama dudaklarımda vajinasının tatlı tadı varken bunu umursamak zordu.

“Nasıl deneyeceğim?”

Onun sorusunu duymazdan geldim, tatlılığı beni o kadar büyülemişti ki cevap vermek için kendimi ondan uzaklaştıramadım. Dilimle klitorisinin etrafında daireler çizdim, o da bana sürtünürken istikrarlı bir ritim tutturdum.

“ *Matteo* .” Sofiya’nın sesi nefes nefese ve çaresizdi, saçlarımdaki tutuşu daha da sıkılaştı.

“Gelince göstereceğim.” İki parmağımı içine bastırdım, ne kadar sıcak ve kaygan olduğunu hissederek inledim. Penisimin seğirmesi, onun sıcaklığıyla çevrelenmeyi çok istiyordu. Sürekli içinde kalmanın bir yolunu bulmalıydım.

Bir inilti çıkardı, ben de sevimli küçük klitorisini ağzıma alıp emmeye başlayınca bu inilti çığlığa dönüştü. Parmaklarımı sıkıca kavradı ve kendimi

tutamayıp penisimi çarşaflara sürtmeye başladım. Penisimin ucundan ön meni sızdı, sanki o da benim kadar içine girmek için can atıyordu.

Sofiya orgazmının ardından nefes nefese kalmış, ifadesi yumuşak ve rahatlamıştı. Onu yalayıp temizledim, küçük inlemelerinin ve dokunuşum altında nasıl titrediğinin tadını çıkardım.

Burnumu vajinasına sürdüm, her şeye yeniden başlamaya can atıyordum ama sonra başımı dürttü. "Çantanın içinde ne olduğunu görmek istiyorum."

Sesindeki o hafif mızmızlanmaya gülümsedim. Onu şımartmaktan keyif alacaktım.

Çantayı yatağın üzerine koydum ve o da hevesle oturur pozisyona geçti. Kollarını çıplak göğüslerini örtmek için uzattı ve ben de onları geri çektim. Vücudunun hiçbir yerini, özellikle de mükemmel pembe küçük meme uçlarını saklamasına izin vermeyi reddettim.

Kaşlarını çatarak büyük bir köpük yastık çıkardı.

"Bu bir seks yastığı," dedim şaşkın ifadesine bakarak. "Daha fazla sipariş verdim. Yarın burada olacaklar." Onunla sık sık sevişmeyi planlıyordum ve bu tür yastıkların eklemlerini rahatlatacağını okumuştum.

Dudakları aralandı. "Bu çok düşünceli."

Burnumu çektim. "Evet, çok düşünceli." *Burada hiçbir bencil amaç yok.* .

Gülümsedi. "Sanırım denemeliyim." Elini üzerinde gezdirdi. "Şey, nasıl çalışıyor?"

Yüzümü saçlarına gömdüm ve kıkırdadım. Günün tüm stresi bir şekilde eriyip gitmişti. "Sana yardım edeyim."

Onu nazikçe büyük kama yastığın üzerine yerleştirdim, ellerim teninden ayrılmayı reddediyordu. Dolgun küçük kalçası havada, göğsü eğimli yastığa bastırılmış ve kolları önünde uzanmıştı. Bacaklarını kavrayıp aralayarak vajina dudaklarını ortaya çıkardım. Kalçasını hafifçe kıpırdattı ve boşalmamak için penisimi tutmak zorunda kaldım.

“Bunu beğendim,” dedi. Dizlerinin üzerinde oturur pozisyona geçti ve vücudunu bana doğru çevirdi. “Ve… bir fikrim var.” Yine dudağını ısırıyordu ve ben de kaşlarımı çatarak dudağını dişlerinin arasından kurtardım.

"Senin fikrin ne, sevgili dostum?"

“Bunu yapmak zorunda değiliz.”

Ona sert bir ifadeyle baktım.

“Pekala, tamam,” diye homurdandı. “Yatak başlığına yaslanıp bacaklarını açabilir misin?”

Ondan ne yapmak istediğinin her detayını anlatmasını istemek istedim ama en azından bu an için kontrolü ona bırakmaya kendimi zorladım. Başucu tahtasına yaslandım ve bacaklarımı iyice açtım.

Bacaklarımın arasına takozu yerleştirirken kararlı görünüyordu. Kaşlarımı çattım, ne planladığını anlamaya çalışıyordum.

Sonra yastığın üzerine uzandı ve yüzünü *tam penisimin yanına* yerleştirdi.

Gözleri tereddütle benimkine kaydı, sonra uzandı ve küçük eliyle elimi kavradı. Onu cesaretlendirmeli, rahatlatacak *bir şeyler* söylemeliydim ama tüm zihinsel gücümü utanç verici derecede hızlı boşalmamaya odaklamıştım.

Sonra minik pembe dili dışarı fırladı ve *yaladı* . Yüksek sesle küfrettim ve kalçalarım istemsizce seğirdi. O kıkırdadı.

Kahkahalarla *güldü* .

"Benimle mi dalga geçiyorsun?" diye homurdandım.

İri gözleri benimkilerle buluştu. "Asla." Cevap veremeden, ağzı tekrar üzerimdeydi, ancak bu sefer penisimin başını ağzına alıp emmeye başladı.

Çarşafları yumrukladım ve çenemi sıktım. Bir dakikadan kısa sürede gelmeyecektim. *Reddettim* .

Sofiya'nın penisimi açgözlü bir şekilde emdiği baştan çıkarıcı görüntüyü engellemek için gözlerimi kapattım.

Kalçalarım tekrar kasıldı, daha da derine, ağzının içine girmeye çalıştım.

Başka bir şey düşünün. Herhangi bir şey.

İşkence.

Kan.

Masamın üzerindeki fatura yığını.

Faydası yoktu. Ağzı ona çok iyi geldi.

"Kahretsin. *Kahretsin* ," diye inledim.

Sofiya benden uzaklaştı ve vücudum onu tekrar üzerime itmek için çığlık attı. "İyi mi yapıyorum?"

“Evet,” dedim kısaca. Saçlarını elimle kavradım ve onu tekrar penisime doğru ittim.

Gülümsedi. "Sabırsızlanıyor musun, kocam?"

“Benimle dalga geçme, karım,” diye hırladım. O kıkırdadı, ben de ekledim: “Yoksa bir dahaki sefere seni defalarca sınırın eşiğine getireceğim ama ağlayıp yalvarsan bile asla boşalmana izin vermeyeceğim.”

Gözlerini kırpıştırdı ve ardından neredeyse penisime doğru atılarak, boğazına kadar soktu ve öğürdü. Gözlerinden yaşlar süzülürken geri çekildi. Başparmağımla yanaklarını okşadım. "Aferin sana, iyi kızım. Beni alabilirsin." Gözlerini kırpıştırdı, ona güven dolu bakışlarıyla onu tekrar penisime doğru yönlendirdim. Bu sefer, beni derinden emdiğinde, boğazının arkasına kadar sokarken sadece hafifçe öğürdü.

Boşalmak üzere olduğumu hissettiğimde onu daha sıkı kavradım. Masum küçük karıma daha fazla dayanıklılığım olduğunu kanıtlamak için kendimi tutmaya çalıştım, ama sonra yanakları çöktü, eli penisimin dibini sıkıca kavradı ve her şey bitti.

Ağzına boşalırken bir çığlık attım. Başım yatak başlığına yaslandı ve nefeslerim düzensizleşti. Hayatımın en iyi oral seks deneyimiydi.

Sofiya başını yana eğdi. "Tadının nasıl olacağından emin değildim, ama fena değil."

Kolumu yüzüme kapattım. Beni mahvetmişti, ruhumu emmişti ve işte burada, yaşadığım deneyimi sakince analiz ediyordu.

"Genellikle bu kadar hızlı mı oluyor?" diye düşündü.

Kolumu yüzümden çektim ve karıma baktım. "Ne dedin?" Sesim alçak ve kasvetliydi.

Gözleri kocaman açılmış bir şekilde gözlerime baktı, ama dudaklarında hafif bir seğirme vardı.

O idi…

Kahretsin. Benimle dalga geçiyordu.

Dudaklarından bir kahkaha fışkırdı ve ben homurdandım. "Bunu komik mi buluyorsun?"

"Belki de çok az."

Öne doğru eğildim ve avuçlarımın içine yüzünü koydum. "Bunu yaptığın için pişman olacaksın, tatlım."

"Ah evet?"

Başımı salladım, dudaklarımdaki gülümsemeyi gizlemeye çalışırken ağzım bükülüyordu. Yastıktan kalkmaya çalıştı ama onu tuttum, dokunuşum sert ama nazikti.

“Sen nesin—”

Elimle kalçasına vurarak sorusunu kestim. Dudakları aralık bir şekilde bana baktı. "Az önce popoma mı vurdun?"

Sırıttım ve elimi diğer kalça yanağına indirdim. "Belki kocanı kızdırmamayı öğrenirsin."

Tekrar poposuna vurduğumda nefesi kesildi. "Beni caydırmak istiyorsan bunun doğru şey olup olmadığından emin değilim."

Onun bundan gerçekten *hoşlandığını* fark edince penisim tekrar sertleşti.

Elimi iki kez daha kalçasına indirdim, sonra pembe, ısınmış teninde gezdirdim. Parmaklarım bacaklarının arasına girdi. Vajinası sırılsıklamdı. "Mmm, yaramaz kızım bundan hoşlanıyor."

Başını salladı ve itiraz edercesine bir ses çıkardı, ama bu bende vahşi bir gülümsemeye yol açtı.

Tamamen arkasına geçtim ve elimi sırtından aşağı doğru gezdirdim. "Hâlâ rahat mısın?"

"Evet," diye iç çekti.

"Eğer öyle olmasaydın bana söyler miydin?"

"Söz."

Ve bunun üzerine artık kendimi tutamadım. Kalçalarını daha sıkı kavradım ve içine girdim. Gerilmeyle birlikte keskin bir nefes aldı ve muhtemelen dün geceden beri hâlâ ağrıları olduğunu anladım. Hareketlerimi yavaşlattım ve diğer elimi teninde gezdirerek onu rahatlattım. "Aferin kızım, sana ne verirsem onu alıyorsun."

Her itişte kalçaları titriyordu ve birkaç dakika önce boşalmış olmama rağmen, orgazmımı tutmaya çalışırken omurgamda bir karıncalanma hissettim. Pozisyonumuzu öyle ayarladım ki, her itişte klitorisi kama şeklindeki şeye sürtünüyordu ve her inlemesinin ve çığlığının sesini beynime kazımaya çalışıyordum.

Sonunda, *sonunda* beni sıkıca kavradı ve ikimiz de boşalırken çığlık attık.

Alnımı onun sırtına yasladım ve onun nefesini içime çektim.

Bu anla ilgili her şeyi ezberlemek.

43

SOFYA

“ On dakika sonra ofise gidiyoruz.” Matteo’nun emri aniydi, ama hayır diyeceğimden endişeleniyormuş gibi gözleri yüzüme kaydı.

Yatağın yanında, yani *bizim* yatağımızın yanında, siyah takım elbisesi ve kravatıyla duruyordu. Ve çok seksi görünüyordu.

Omuzlarımın hareketle birlikte çıkardığı çıtırtıyı umursamadan kollarımı başımın üstüne doğru uzattım.

"Pekala, kocam." Omuzları gevşediğinde gülümsememi gizledim.

Sanki onunla vakit geçirdiğimi inkar edecekmişim gibi.

Sanki ona bir şeyi reddedecekmişim gibi.

Kahretsin, işin içinden çıkamayacak hale gelmiştim.

Matteo eğildi ve tek bir hızlı hareketle üzerimdeki yorganı çekti. Çıplak tenime çarpan soğuk havayla çığlık attım ama o sadece sırıttı. Ellerini bacaklarımda gezdirdi, parmakları hafifçe vajinama değdiğinde bile yırtıcı bakışları yüzümden ayrılmadı. Islanmaya başladım ve daha fazlasını istedim.

Dudakları nazik bir öpücükle dudaklarımla buluştu, ama onu kendime yaklaştırmak için kollarımı boynuna doladığımda, kısık bir kıkırdamayla geri çekildi. Dudaklarımı büzdüm, öfkeyle dolup taştım. İç çamaşırımı yırtıp ağzıyla, parmaklarıyla ya da penisiyle bana orgazm yaşatmasını istiyordum. Seçici değildim. Ama işleri daha ileri götürmek yerine, doğrulmadan önce kalçama hafifçe vurdu.

“ *Matteo* ,” diye sızlandım.

"Üzerini giy, canım. On dakika."

“Ama…” Zihnim tahrikten bulanıklaşmıştı, ama hâlâ kelimeleri bir araya getiremeyecek kadar utangaçtım, ondan bana orgazm yaşatmasını talep edemiyordum.

Başparmağını alt dudağının üzerinden geçirdi ve ben kaşlarımı çattım. Ne yaptığını gayet iyi biliyordu. "Benim için uslu bir kız olursan ödüllendirileceksin." Sözleri tenimde bir ürpertiye neden oldu. Sonra göz kırptı ve odadan çıktı.

Bir an için onun başlattığı işi bitirmeye niyetlendim, ama zamanım yoktu. Ve oyunu ne kadar işkence dolu olursa olsun, oynamaya yetecek kadar merak uyandırmıştı.

Dizlerimin birkaç santim üzerinde biten mavi ekose bir etek ve krem rengi ipek bir bluz giydim. Tekerlekli sandalyeme baktım ama onun yerine yürüteçimi almaya karar verdim. Dizlerim ve kalçalarım bugün sağlam hissediyordu ve asansöre gidip geri dönebileceğimden emindim.

Matteo mutfak tezgahına yaslanmış, telefonuna kaşlarını çatarak bakıyordu ve Noodle da ayaklarının dibinde kıvrılmıştı. Ben içeri girdiğimde ikisi de başlarını kaldırdı. İki oğlumun da bana tüm dikkatlerini vermelerine gülümsememi engelleyemedim. Noodle hemen yanıma geldi, başım dönerse diye yanımda dimdik durdu. Rehber köpek eğitmenleri, Noodle'ın bana yakın durması ve dengemi korumama yardımcı olması için nasıl eğitildiğini açıklamışlardı.

Matteo yanımıza geldi, odanın diğer ucuna doğru yürüdü ve saçlarımı yüzümden çekti. "Bugün bacakların ağrımıyor mu?"

“Kendimi iyi hissediyorum. Önemli Mafya işleri yapmaya hazırım.”

Ağzı seğirdi. "Gerçekten de önemli bir Mafya işi." Dudaklarımdan hafifçe öptü ve sonra beni şaşırtarak kalçama bir tokat attı. Gülümsedi ve Noodle'ın tasmasını ve koşumunu bana uzattı.

"Bugün keyfin yerinde," dedim.

Asansöre binip onuncu kata inerken Matteo sadece mırıldandı ve tüm yol boyunca elini sahiplenici bir şekilde enseme koydu. Ofisi o katta tek başınaydı; yerden tavana pencereleri olan devasa bir odaydı. Alttaki üç katta ise personelinin geri kalanı bulunuyordu.

“Burada yalnız başına olmaktan sıkılmıyor musun?”

Matteo homurdandı. "Hayır. Ayrıca, bu kat esas olarak sizin dediğiniz gibi Mafya işleri için. Alt katlar ise meşru işlerimiz için; çeşitli otellerimiz ve gayrimenkul varlıklarımızın idari ofisleri."

Odayı şöyle bir gözden geçirirken başımı salladım, köşede bir köpek yatağı görünce kalbim sevinçten yerinden fırlayacak gibi oldu. "Noodle için bir yatak aldın mı?"

Matteo hiçbir şey söylemedi ama yanaklarında hafif bir kızarma yakaladığımı sandım. Noodle'ın tasmasını çıkarırken, yüzünü sıkıp öperken gülümsememi bastırmak için dudağımı ısırdım. "Annen çalışırken sen biraz kestir." Noodle kuyruğunu sallayarak yatağına doğru yürüdü ve hemen yastığın üzerine kıvrıldı.

Kocama döndüm ve kaşımı kaldırdım. "Sadece bir sandalye var." Heybetli masasının arkasında tek, büyük, deri bir sandalye duruyordu.

“Diğerini kaldırdım. İnsanlar burada çok rahat etmeye başlamıştı.”

"İnsanların senin yanında rahatsız olmasını mı istiyorsun?" *Noodle'ın* rahat olmasını istediğini belirtmedim.

“Ben Don’um, Sofiya.” Sandalyesine oturdu. Otururken bile şehrin kralı gibi heybetli görünüyordu. Başparmağını alt dudağının üzerinden geçirirken yanaklarım kızardı.

Daha da yaklaştım. "Yani rahatsız olmamı mı istiyorsun?"

Matteo'nun gözleri karardı, bakışlarını yavaşça vücudumda gezdirdi. "Asla. Sen benim kraliçemsin." Belimden yakalayıp beni kucağına çekti, sırtım göğsüne yaslandı. "Şimdi rahat mısın, karım?" Dudakları kulağımın kenarına değdi ve ürperdim, dün geceki anılar—dudaklarının vücudumun diğer bölgelerine değmesi—zihnimi doldurdu.

"Evet," dedim nefes nefese.

"Harika. Çalışırken ofisim için mükemmel bir dekorasyonsun."

Sözlerine, bana bir eşya gibi davranmasına karşı bu kadar heyecanlanıp kıvranmamalıydım ama kucağında kıpırdanmaktan kendimi alamadım. Kolu belime dolanmış, beni sıkıca tutuyordu.

“Ama bana ödül verileceğini söylemiştiniz,” dedim.

"Ancak uslu bir kız olursan ve ben çalışırken kıpırdamadan, sessiz kalırsan."

Dudaklarımdan hafif bir inilti kaçtı ve o kıkırdadı, dizüstü bilgisayarını açıp e-postalarını kontrol etti. Yazdıklarına, açtığı birçok elektronik tabloya dikkat etmeye çalıştım ama bedenim daha da huzursuz ve istekli hale geldi. Matteo hiçbir şey söylemedi, işini özenle yapıyordu ama sırtıma bastırdığı sert penisini gizleyemedi. Ona sürtünürken külotum tamamen ıslanmıştı. Matteo elini karnımdan aşağı kaydırıp vajinamı avuçladı. Yanan ihtiyacımı

dindirmek için biraz sürtünme sağlamak amacıyla eline doğru kıvrılarak inledim.

“İyi bir kız olmuyorsun, tatlım. Küçük kediciğin çok ateşli ve ilgiye muhtaç. Beni işimden uzaklaştırmaya mı çalışıyorsun?”

Başımı salladım.

"Hım, sana inanmıyorum. Sanırım seni yerinde tutacak bir şeye ihtiyacın var."

Nefes alışverişim hızlandı. Ne yapacaktı acaba?

"Masayı benim için tutar mısın?"

Beni kucağından indirdi, dengemi sağlamak için ellerini kalçalarımda tuttu. Sonra eteğimin altına uzanıp iç çamaşırımı indirdi. Fermuar sesi duydum ve sonra tekrar kucağındaydım. Düşüncelerim karmakarışıktı ve ne yaptığını, beni kalçalarımdan kaldırıp penisinin başını girişime bastırana kadar anlamadım. Beni tek bir hızlı hareketle aşağı indirdi ve onun gerilmesiyle yüksek sesle çığlık attım. Sırılsıklam olmuştum ama yine de hoş bir yanma ve doluluk hissi vardı. Tekrar içime girmesini bekledim ama o sadece kolunu belime doladı ve e-postalarına geri döndü.

“Ne… sen değil misin…” diye mırıldandım, çok heyecanlanmış ve çaresizdim, tutarlı cümleler kuramadım.

"Seni uyarmıştım, tatlım. Sakin durmayı öğrenmelisin. Şimdi ben çalışırken penisim seni yerinde tutacak."

"Ancak-"

"Şşş, konsantre olmam gerek Sofiya."

Sert azarlaması yanaklarımı kızarttı ama yine de daha da ıslandım. Elimden geldiğince hareketsiz oturmaya çalıştım ama dudaklarımdan kaçan hafif inlemeleri engelleyemedim. Matteo'nun bilgisayarında dakikaların geçişini izlerken zaman yavaşladı, her dakika sonsuzluk gibi geldi ve sonunda kalçalarımı kıpırdatmayı bırakamadım. Boşalmam gerekiyordu.

"Matteo, lütfen."

Eliyle bacağıma vurdu. "Uslu dur."

Sesindeki hırıltı, göründüğü kadar kayıtsız olmadığını gösteren tek şeydi. Tekrar şikayet etmek üzereydim ki telefonu çaldı. Telefonu açtığında ağzım aralandı. Çığlık atmak mı yoksa ağlamak mı istediğimden emin olamadan başımı omzuna yasladım. Vajinam daha önce hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti.

“Teslimatın yarın depoda olması gerekiyor, Enzo. Esneklik yok.” Matteo’nun sesi sertti, ama eli vücudumda yukarı doğru kayarak göğsümü

kavradı. “Tedarikçiye ya söz verdiği tarihte sevkiyatı gerçekleştireceğini ya da ona zamanında teslimat konusunda bizzat bir ders vereceğimi söyle.”

Matteo tişörtümün üzerinden meme ucumu sıkıştırdığında nefesim kesildi. Benimle oynarken birini tehdit ettiğini söylemesinden dehşete düşmeliydim, ama diğer meme ucumu da bükerken umursamayı başaramadım. Acı doğrudan klitorisime gitti ve daha fazla dayanamadım. Ellerimi masaya bastırdım, kavrama gücümü kullanarak kendimi birkaç santim yukarı çekip tekrar aşağı doğru ittim.

"Hallede Enzo. Benim de sana vermem gereken bazı cezalar var."

Kocam telefonu kapattığında tüylerim diken diken oldu. Odayı ağır bir sessizlik kapladı ve dudağımı ısırdım.

“Çok yaramazca davrandın, tesoro.” Sesi ölümcül, tam bir Mafya babası gibiydi. Hafif bir korkuyla karışık bir heyecanla ürperdim. “Söyleneni yapmayı öğrenmek için çok eğitime ihtiyacın olacak gibi görünüyor. Endişelenme, disiplini öğrenene kadar ısrarcı olacağım.”

Aman Tanrım, aman Tanrım .

Protesto etmeliydim, onun benimle böyle konuşmasına izin vermemeliydim, ama bedenim bana ihanet etti. İhtiyaç dolu bir inilti çıkardım ve kolunu sıkıca kavradım.

Matteo yüzünü boynuma dayadı, derin bir nefes aldı. "Ama şu anda, senin cezanla ilgilenmemiz gerekiyor."

“Ceza mı?”

“Evet, Sofiya. İnsanların istediklerini yapmalarına izin verirsem iyi bir Don olamazdım.” Beni masaya daha da yaklaştırdı, karnım masanın kenarına değene kadar. Sonra elini sırtıma bastırdı, göğsüm sert ahşap yüzeye tamamen yapıştı.

"Uzanıp masanın kenarından tutun."

Emrettiği gibi yaptım. Sandalyesini geriye çekti, bu da penisinin benden kaymasına ve beni boş ve acı içinde bırakmasına neden oldu. Masa gövdemi destekliyordu, ancak masanın yüzeyinin uyluklarımın üst kısmına baskı yapması onları acıtıyordu. Acı uzun sürmedi çünkü kocam beni yeterince kaldırdı ve kalçalarımın altına bir yastık koydu.

Dudaklarını kulağıma bastırdı. "Bu iyi geliyor mu bebeğim?" Başımı salladım. Anlaşılan kocam koca bir mağazanın tamamına yetecek kadar seks yastığı almıştı ve bu bana inanılmaz derecede değer verildiğimi hissettirdi.

"Herhangi bir yeriniz ağrımaya başlar başlamaz bana söyleyin. Tabii, kıçınız hariç."

Geri çekilirken alaycı ve karanlık bir kıkırdamayla beni sırtımdaki sıkı eliyle yerimde tuttu. Diğer eli de aniden kalçamın üzerine indi ve acıyla bağırdım. Nefes almama izin vermeden diğer kalçama vurdu. Avucunun her vuruşu içimde bir zevk dalgası yarattı ve iç bacaklarım ıslandı. Tenim ısınana ve klitorisim yanıp kavrulana kadar hızla devam etti. Geriye uzanma isteğine karşı koyarken parmaklarım masanın kenarına sıkıca kenetlendi; kalçamı örtmek mi yoksa onu daha da yaklaştırmak mı istediğimden emin değildim.

"Bu çok fazla!" diye bağırdım.

"Bunu kaldırabilirsin." Elini sırtımda gezdirdi, dokunuşu rahatlatıcıydı. Tamamen gevşedim ve yüzeye teslim oldum.

"Aferin kızım. İşte bu kadar, sadece teslim ol."

Vuruşları hafifleyerek tenime nazik bir okşamaya dönüştü. Eteğimi ve bluzumu çıkarırken sanki havada süzülüyordum. Sonunda parmakları klitorisime bastırdı.

"Benim için sırılsıklam ıslanmışsın, karım. Bu güzel küçük orospuyu çok seviyorum."

"Lütfen," diye yalvardım.

"Şşş, bana karşı çok uslu bir kız oldun. Sana ihtiyacın olanı vereceğim."

Penisi vajinama bastırdı ve içeri girerken inledim, ama bu sefer bana işkence etmedi. İçeri ve dışarı doğru itişip kakıştı, hareketleri benim çaresizliğimle örtüşüyordu. Orgazmım üzerime patladığında masaya tutundum, dudaklarımdan yüksek bir inilti koptu.

“Kahretsin, o sesi kaydetmek istiyorum,” diye inledi Matteo. İçime boşalmadan önce birkaç kez daha ileri geri hareket etti. Vücudunu benimkine bastırdı ve sırtıma yaslanan ağırlığının, hızlı atan kalbinin titreşimlerinin ve hırıltılı nefeslerinin tadını çıkardım.

"Benim için çok iyi iş çıkardın, sevgilim."

Zevk sözlerimi benden çalmıştı, ama ben onun övgülerine kapılıp gittim.

Eğer önemli mafya işi buysa, ben de varım.

Ayağa kalktı, kıyafetlerimi tekrar giydirdi ve beni kollarına aldı. Kocamın bedenini ne kadar sevsem de, beni göğsüne sokulmaya ve mırıldandığı övgülerle ısınmaya iten şey, bana olan eşsiz ilgisiydi.

44

MATTA

" Birkaç dakika içinde ofise gitmeye hazır mısın?" Kahve almak için mutfağa giderken Sofiya'nın başının üstünü öptüm.

"Sana zaten bir fincan hazırladım," dedi önündeki kupayı işaret ederek.

Dudaklarım kıvrıldı. "Bu da ne, canım?"

“Karamelli latte.”

"Altın retriever desenli bir kupada mı?" Kupanın etrafında, hepsi de absürt kıyafetler giymiş küçük altın retriever köpekleri vardı.

Ayaklarının dibinde uzanan köpeğe baktı. "Noodle için birkaç kıyafet almaya gitmeliyiz."

Yüzümü buruşturdum, onu reddedemeyeceğimi biliyordum ama Romeo'nun köpeği o lanet olası yağmurlukla ya da Sofiya'nın aklında her neyse onu giydirilmiş halde gördüğündeki yüz ifadesinden korkuyordum.

“Alışverişten bahsetmişken, sana kredi kartını kullanmanı söylemiştim sanırım.”

"Yaptım!"

Telefonumu çıkardım ve kredi kartı işlemlerini okudum: bir öğle yemeği siparişi ve şeffaf bir telefon kılıfı.

"Bakın, ben de kullandım."

“Yetmiş dolar harcadınız.”

Dudaklarını ısırdı, emin değilmiş gibi görünüyordu, sanki gerçekten ona kızgın olduğumu düşünüyordu. İç çektim ve onu göğsüme yaklaştırmak için

mutfak adasının etrafından dolaştım. "Bebeğim, ayda en az elli bin harcamanı istiyorum. Tercihen yüz bine yakın. Eğer harcamazsan, kocan olarak, Don olarak sana bakmıyormuşum gibi görünecek. Anladın mı?"

"Sanırım birkaç tane daha pastaya ihtiyacım olacak," diye fısıldadı.

Güldüm ve o da sanki yüzümdeki gülümsemeyi yakalamaya çalışıyormuş gibi hızla geri çekildi. Ona sadece kaşımı kaldırdım ve o da tekrar göğsüme sokuldu.

"Daireden çıkamadığım zaman para harcamak zor oluyor."

Başının tepesine bir öpücük kondurdum, onu hayal kırıklığına uğrattığım için kendimden nefret ediyordum. Arnavut tehdidini yok edene kadar güvende olmayacaktı. "Geçici, tatlım. Söz veriyorum." Tek faydası, onu her zaman yanımda tutmak için bir bahanem olmasıydı. "Bu sabah yapacak işimiz var." Kahvemi almak için biraz uzaklaştım ve köpükle yaptığı küçük kalbi bozmaktan nefret etsem de bir yudum aldım.

"Önemli Mafya işleri mi var?"

Elimi saçlarının arasına geçirdim ve sıkıca kavrayarak başını geriye doğru eğdim. "Yaramazlık yapıyorsun. Ama evet, yapılacak çok önemli Mafya işi var. Ama daha da önemlisi, eğitimine devam etmemiz gerekiyor."

Dudakları hafif bir iniltiyle aralandı. Yüzümde geniş bir sırıtışın yayılmasına engel olamadım.

Dudaklarını büzerek, "Eğitime ihtiyacım yok," dedi.

“Kesinlikle öylesin. Ama merak etme, iyi ve itaatkâr bir eş olman için sana yardım edeceğim.”

Gözleri ateş ve şehvetle parlıyordu. Benim onunla oynamamdan, onu aşağılamamdan hoşlanıyordu.

Ofise doğru indik. Penisimin sertleşmeye başladığını hissediyordum. Belki de Sofiya'nın antrenman zamanıydı ama penisim o kadar şartlanmıştı ki asansöre binmeden ereksiyon oluyordum.

"Sanırım bu Mafya işini iyice kavrıyorum. Belki de beni CEO yapmalısın," dedi Sofiya, penisimin üzerinde hafifçe zıplayarak.

"Mafya işlerinin CEO'su mu?" diye sordum alaycı bir şekilde.

“Evet.” Sofiya penisimi sıktı ve dudaklarımdan istemsiz bir inilti çıktı. Dudaklarım yüzünün yan tarafında kayarken elimi boğazına götürdüm.

“Peki ya sen CEO olursan ne yapacağım?”

“Hım,” dedi, parmaklarını masaya vurarak. “Asistanım olabilirsin. Böylece bana *itaat etmek* zorunda kalacaksın.”

Düğünümüzde yaptığı küçük isyanı hatırlayınca dudaklarım kıvrıldı, ardından günün onun hak ettiği gibi geçmediğini hatırlayınca göğsümde bir sıkıntı hissettim.

"Balayı ister misin?" diye birden sordum.

Yüzümü görebilmek için döndü durdu, ama bu hareket ikimizin de pozisyon değişikliğinden dolayı inlemesine neden oldu. Sofiya sürtünme sağlamak için bana sürtündü. Kalçalarını sıkıca tutmak için tüm gücümü kullandım. Bu ikimiz için de bir işkenceydi, ama onu tamamen kendi insafıma bırakmanın verdiği his o kadar baş döndürücüydü ki, bu kadar çabuk vazgeçmek istemedim.

“Benimle birlikte bir tura çıkmak ister misin?”

İçimden bir ah çektim. "Kesinlikle başkasıyla gitmek istemiyorum."

"Evet," dedi, dudaklarında hafif bir gülümseme belirerek. "Bunu isterdim."

Onun ne kadar parmağının ucunda olduğunu bilmiyordu. Bu his hem heyecan verici hem de korkutucuydu.

E-postaları okumaya devam ettim, onun ufak tefek mızmızlanmalarının tadını çıkardım.

"Durun, durun," dedi aniden. "Bu ne?"

Okuduğum e-postayı işaret ederek planımın yürürlükte olduğunu doğruladı.

"Hım?" dedim, bilmezlikten gelerek.

Yüzünde sert bir ifadeyle bana döndü. "Bu e-postada Yuri Kozlov'un varlıklarına başarıyla el koyduğunuz yazıyor, neden?"

Omuz silktim. "Mafya işlerinin bir parçası işte."

"Bekaretimi alan adamın mal varlığına el koymak, mafyanın rutin işlerinin bir parçası mı?"

Bu adamın onun içinde olduğunu hatırlayınca çenem kasıldı ve daha da derine girmeye çalışarak tutuşumu sıkılaştırdım.

"Evet." Kaşımı kaldırdım, itiraz etmeye cesaret etmesini bekliyordum.

E-postaya geri döndü ve geri kalanını okudu. "Parayı hareket kabiliyetine yardımcı ekipman sağlayan bir hayır kurumuna mı bağışladınız?"

Boynuna sokuldum, tatlı kokusunu içime çektim. Daha fazlasını yapmak istemiştim. Kozlov'u öldürtmeyi, Chicago'ya gidip bunu kendim yapmayı düşünmüştüm. Ama onu öldürmek ittifakı tehlikeye atardı.

Bu yüzden parasını isimsiz olarak almayı tercih ettim.

Onun evi.

Karısına ilişkisine dair kanıtlar gönderiyor.

Peki ya dün gece eve dönerken gasp edilmiş olsaydı? Büyük şehirlerde böyle şeyler her zaman olur.

Sofiya sessiz kaldı ve ben de hareketlerimle onu üzmüş olup olmadığımı merak ettim. Elbette Kozlov'u umursamıyordu, ona karşı bir sadakat duygusu hissetmiyor muydu? Öfkem artmadan önce Sofiya elimi kavradı.

"Kahretsin."

"Ne?"

"Kocam, benimle sevişmen gerekiyor."

Çenesini kavrayıp yüzünü kendime çevirdim. Göz bebekleri irileşmiş, dudakları aralıktı.

Yüzümde yavaşça bir sırıtış belirdi. Küçük karım yaptıklarım karşısında tahrik olmuştu.

"Bekle bakalım, sevgilim. Günün geri kalanında beni hissetmeni sağlayacağım. Ve penisimin o güzel küçük vajinandan kaybolduğu an, tekrar içine gireceğim. Kime ait olduğundan asla şüphe duymayacaksın."

"Evet," diye inledi, ben de sertçe içine girerken.

45

MATTA

" Romeo'nun bana doldurduğu viskiyi bir dikişte içerek, Bu iş çok uzadı," dedim. "Haini bulmamız gerek."

Franco *hâlâ* Arben'i bulamamıştı. Brooklyn'de görüldüğüne dair bir ihbar üzerine bütün gece ipuçlarının peşinden koşmuştuk ama sonuç alamamıştık. Sonra da bütün sabahı ofiste şifreli e-postaları inceleyerek geçirmiştim.

İçimde yanan öfkeyi bastırmak için derin nefes aldım. Aileden biri bana ihanet ediyordu ve bu süreçte beni aptal durumuna düşürüyordu.

"Kahretsin, biliyorum dostum," dedi Romeo yüzünü ellerinin arasına alarak.

"Birileri ona saklanmasına yardım ediyor olmalı. O aptalın tüm bunları tek başına yapması imkansız."

"Hâlâ İrlandalılardan şüpheleniyor musunuz?"

“Franco, Finnegan'ı izliyor ama bir şey bulamadı. Onunla bir telefon görüşmesi ya da hatta bir toplantı ayarlamayı düşünüyordum. Onu tanımaya çalışacağım.”

Romeo şüpheci bir ifadeyle, "Arnavutlarla ittifak halindelerse tehlikeli olabilirler," dedi.

Başımı salladım ve kendime bir içki daha doldurdum. "Başka bir fikrimiz kalmayana kadar yapmayacağım. Ama belki de buna mecbur kalabiliriz."

"Biliyorsunuz, Lombardi yarın kızı için bir nişan partisi veriyor. Bütün mafya babaları orada olacak."

"Kahretsin, bunu unutmuşum."

“Bence gitmelisin. Bakalım birileri şüpheli davranıyor mu. Yeterince alkol almışsa, biri ağzından kaçırıp bir şeyler ele verebilir. Ayrıca bu, senin ve Sofiya'nın birlikte görünmeniz ve güçlü bir evliliğiniz olduğunu göstermeniz için de iyi bir fırsat.”

İnledim. Sofiya'yı Aileden çok uzun süre saklamıştım. Onu herkese göstermek, onun benim karım olduğu için ne kadar şanslı olduğumu herkesin bilmesini istiyordum, ama aynı zamanda onu kendime saklamak da istiyordum. Onu korumanın ve erkeklerin ona *bakmasını* engellemenin tek yolu buydu. Ama Romeo haklıydı.

"Organize edin," dedim. "Ekstra güvenlik görevlisi istiyorum."

Noodle kuyruğunu sallayarak mutfağa girdi ve Sofiya tekerlekli sandalyesiyle arkasından köşeyi döndü, oldukça dağınık görünüyordu. Onu görünce kalbim bir an durdu. Yüzünde makyaj yoktu ve saçları biraz dağınıktı ama dinlenmiş görünüyordu. Dün akşam şehirde ipuçlarının peşinden koşmak için onu yalnız bırakmak zorunda kalmıştım ve bu sabah döndüğümde onu sadece bir dakika görmüştüm. O kadar yorgundu ki, benimle ofise gelmek yerine yatakta kalmasını sağlamıştım. Bundan memnun olmamıştı, ben de olmamıştım. Ondan ayrı kalmak acı vericiydi ama sağlığını tehlikeye atacak hiçbir şey yapmazdım.

"İyi günler, sevgili dostum. Nasılsın?"

Tayt ve kazak giymişti ve sırf onu giydirmek için kendime bir sweatshirt alma isteği duydum. Göğsümdeki sahiplenici canavar, onun benim kıyafetlerimi giymesini istiyordu.

Mutfağa girerken hafif bir gülümsemeyle, "Daha iyiyim," dedi. "Son zamanlarda neden bu kadar yorgun olduğumu bilmiyorum. Hey Romeo, nasılsın?"

"İyi, *açlıktan ölmek üzere olmamın* dışında... Matteo son zamanlarda hiç bir şey pişirmediğini söyledi."

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Hım, dün yaptığım çilekli pastayı unutmuş olmalı. Buzdolabında."

“Öyle mi?” dedi Romeo bana dönerek. “Hafıza sorunlarını bir doktora göstermen gerek. Muhtemelen kafana aldığın o darbelerden kaynaklanıyor.”

"Sana kafana bir darbe indireceğim," diye mırıldandım.

Sofiya bana doğru döndü ve elimi tuttu. "Nazik ol. Paylaşmayı öğrenmelisin."

Onu tekerlekli sandalyesinden kaldırıp mutfak tezgahına oturttum. "Hiçbir şey yapmama *gerek* yok, tatlım. Ben Don'um." Kollarımı ona doladım ve nazik bir öpücük verdim. Bana karşı çok yumuşak ve sıcaktı.

“Hayır, sen benim *kocamsın* . Bu da demek oluyor ki bana iyi davranmalısın.” Elini saçlarımın arasından geçirdi. Bunu her fırsatta yapardı.

Tenine doğru kıkırdadım ve boynundan aşağı doğru bir öpücük kondurdum. "Sana iyi davranmanın birçok yolunu düşünebiliyorum."

Romeo, çilekli kekten bir lokma alırken çatalını bize doğru sallayarak, "Şey, merhaba, ben hala buradayım," dedi.

Sofiya, ona çıkışmadan önce elimi ağzıma kapattı. "Nazik ol," diye tısladı kaşlarını çatarak. Elini ısırdım ve o da gülümsemesini zor tutarak elini çekti.

Tatlıyı işaret ederek Romeo'ya, "Beğendin mi?" diye sordu.

“Muhteşemdi. Ama sanırım çikolatalı kek hala favorim. Biliyorsun, yakında doğum günüm var. Belki bana bir tane daha yapman gerekebilir.”

"Doğum günün ne zaman?"

Burun kıvırdım. "Temmuzda. Üç ay sonra."

Sofiya sırıttı. "O zamana kadar sana bir tane daha yaparım. Yeter ki bana iyi davran."

Romeo, sızlanmaya benzeyen bir ses tonuyla, "Sana karşı *her zaman* nazik davranırım," dedi.

Sofiya'nın saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdım ve alnından öptüm. "Dün gece ne yaptın canım?"

“Angelo ve arkadaşlarıyla poker oynadım.”

Kalçalarındaki tutuşum sıkılaştı. " *Ne* yaptın?"

Elleriyle yüzümü kavradı. "Huysuzlanmaya mı hazırlanıyorsun?"

"Ben asla *huysuz* değilim."

"Ah, özür dilerim. 'Angelo ve arkadaşlarını öldürmekle tehdit edip, cinayet işlemeye mi kalkışacaksınız?' demeliydim."

Kollarımı kavuşturdum ve o güldü. "Çok eğlendim. Angelo bana nasıl oynayacağımı öğretiyor."

Romeo homurdandı. "Bunu görmek için para bile verirdim. Dünyanın en ifadeli yüzüne sahipsin. Bunun senin oyunun olduğundan emin değilim."

"Hayır, oldukça iyi gidiyorum," diye ısrar etti. "Hatta artık hangi kartların en iyi olduğunu bile hatırlayabiliyorum."

Birden aklıma bir şey geldi. "Neyle oynuyordun?"

Başını yana eğdi. "Ne demek istiyorsun? Biz fişlerle oynadık."

Romeo'nun bakışlarıyla onun başının üzerinden karşılaştım ve o da gülmemek için ağzını kapattı. Angelo'nun poker gecelerinin giriş ücreti iki bin dolardı ve kazananın ikramiyesi genellikle on bin dolara ulaşıyordu. Masum küçük karım, *fişlerin* gerçek parayı temsil ettiğinin farkında değildi belli ki.

Onu poker gecesine getirdiği için Angelo'yu azarladıktan sonra ne kadar borcu olduğunu sormam gerekiyordu. Yanında ben olmadan başka erkeklerle birlikte olma fikri hoşuma gitmese de, borcunu söyleyerek eğlencesini bozmak istemezdim. Çenemde bir kas seğirdi ve onu daha sıkı tuttum.

"Hepsi de centilmendi," dedi, beni adeta bir kitap gibi okuyarak.

Sadece homurdandım.

Romeo, çilekli kek tepsisini kaldırarak, "Geri kalanını ben alıyorum," dedi.

"Seni gebertirim," dedim. Ama silahıma ulaşmak için ellerimden birini Sofiya'dan ayırmam gerekecekti.

"Tadını çıkar, Romeo," dedi ve ona bir öpücük gönderdi.

O şerefsiz tatlıyı yakaladı ve ona göz kırptı. "Yarın akşam görüşürüz." Elinde tatlıyla kapıdan fırladı ve Sofiya bana döndü.

"Yarın akşam ne var?"

Alnımı onun alnına yaslayarak inledim. "Bu da seni yatağa bağlayıp her günün her saatinde seninle istediğim gibi birlikte olmamı engelleyecek bir şey daha."

Dudaklarımı ısırdı. "Sadece oda arkadaşı olduğumuz konusunda ısrar ettiğini hatırlıyor musun?"

"Bunu hiç hatırlamıyorum."

Dudaklarımı daha sert ısırdı. "Romeo haklıymış. Gerçekten de hafızanı kontrol ettirmen gerekiyor. Yarın ne olacak?"

“Patronlarımdan biri kızı için nişan partisi veriyor.” Bir hain hakkında şüphelendiğim şeyi ona söyleyip söylememem konusunda tereddüt ettim. Sofiya'nın güvenilir olduğunu *biliyordum* , ama bir şey beni geri tutuyordu. Daha önce güvenme hatasını yapmıştım ve bu bana her şeyime mal olmuştu.

Ceketimi daha sıkı kavradı. "Benimle gelmemi mi istiyorsun?" Şaşkın bir ses tonuyla sordu, kaşlarının arasında ince bir çizgi belirdi.

“Neden istemeyeyim ki?”

“Şey… Sizinle birlikte halk önünde görünmek isteyip istemeyeceğinizden emin değildim.”

Göğsümde bir sıkıntı hissettim. "Neden istemeyeyim ki?" Sesim alçaktı, içinde bir uyarı tonu vardı. Karım kıpırdandı ve göz temasından kaçındı. Çenesini kavrayıp bakışlarımı ona çevirdim.

“Sofiya.”

“Babam, yürüteç kullanmaya başladıktan sonra benimle bir daha asla görünmek istemedi. Şimdi ise tekerlekli sandalyedeyim.”

"Ben senin baban değilim," diye hırçın bir şekilde söyledim.

İrkilerek irkildi ve hızla gözlerini kırpıştırdı. "Biliyorum. Özür dilerim." Alt dudağı titremeye başladı ve kendimi dünyanın en büyük aptalı gibi hissettim.

“Tatlım.” Kollarımı ona doladım, onu kucağıma alıp kanepeye taşıdım. “Bir an bile senden utanacağımı düşünmüş olmandan nefret ediyorum. Sen en güzel”—alnından öptüm—“tatlı”—burnundan öptüm—“mükemmel eşsin.” Dudaklarından öptüm. “Seni yanımda istememenin tek sebebi, diğer erkeklerin benim olana bakacak olması.”

Yanakları güzel bir pembe tonuna büründü. "Çok saçmasın."

Onu kendime çekip öptüm, dudaklarını yaladım ve tatlılığı karşısında inledim. Beni istediği kadar gülünç bulabilirdi, ama karıma bakan herhangi bir erkeğin gözlerini kovmaktan asla çekinmezdim.

46

SOFYA

çekiştirdim Aynaya bakarken elbisemi , kumaşın karnımın ve kalçalarımın etrafında garip bir şekilde toplanmasından ve beni zaten olduğumdan daha da büyük göstermesinden nefret ediyordum. Bu gece önemliydi. Matteo ile ilk kez bir aile etkinliğine gidecektik ve onu utandırmak istemiyordum. Sienna'nın bana aldığı elbiselerden birini giymiştim—ışıltılı, gümüş olanı. Onunla soyunma odasında sihirli ve mükemmel hissettirmişti, ama şimdi gerçekler ortaya çıkıyordu.

Babamın acımasız sözleri zihnimde yankılanıp duruyordu, bana ne kadar acınası bir işe yaramaz olduğumu söylüyordu. Annemin, Matteo ve muhafızlar için yaptığım onca öğleden sonranın ardından edindiğim yeni yağ kıvrımlarımı işaret ettiğini duydum. Kocam, etkinliklerde yanında olmamdan utanacak mıydı? Bratva eşleri, kocalarının yanında dururken her zaman kusursuz derecede ince ve göz alıcıydılar. Bu akşam yemeğinde kendime güvenli ve zarif hissetmeyi ummuştum, ama bunun yerine sadece biraz üzgün ve pasaklı hissettim.

Noodle'ın başını okşadım. "Çantamı getir." diye seslendim. Yatağın yanındaki ilaç çantamı almak için neşeyle koştu ve geri döndüğünde kucağıma koydu. Ona bir ödül verdim ve sonra ağrı kesicilerimi çıkarıp iki hapı susmadan yuttum.

Arkamdaki aynada Matteo'nun yansıması belirdiğinde irkildim; koyu renkli gözleriyle bana bakıyordu. İfadesi her zamanki gibi ciddiydi, ama

kocamın yüzündeki küçük mikro ifadeleri yakalamakta giderek daha iyi olduğumu düşünüyordum. Kaslı göğsünü saran kusursuzca dikilmiş siyah takım elbisesini ve saçlarının yüzüne doğru tembelce dökülüşünü inceledim. Saçlarını okşamak istedim.

Hiçbir şey söylemeden, ceketinin cebinden siyah kadife bir kutu çıkardı ve kucağıma koydu. Sandalyemin üzerine eğilirken dudakları başımın üstüne hafifçe değdi.

"Benim için mi?" diye sordum, sanki içim eriyormuş gibi sesimi sakin tutmaya çalışarak.

Bana aynada bir bakış attı.

Sırıttım ve biraz zıpladım. "Bu benim için."

Parmaklarımı kadifenin üzerinde gezdirdim ve kutuyu açtım. İçinde kenarlarına çiçek motifleri işlenmiş zarif bir gümüş madalyon vardı.

“Çok güzel.” Başımı geriye doğru eğdim ve kravatını kavrayarak onu dudaklarımla baş aşağı bir öpücük için kendime doğru çektim. Dudaklarım onun dudaklarına değdiğinde “Teşekkür ederim,” diye fısıldadım.

Kocam boğazını temizleyip kravatını düzelterek ayağa kalktı. Gülümsememi zor tuttum. Onu şaşırtmıştım.

Kolyeyi aldı ve boynuma taktı. Kolyeyi taktıktan sonra bile elleri boynumda kaldı. "Bu büyükanneme aitti."

Elim titreyerek kolyeye uzandı ve sıkıca tuttum. "Teşekkür ederim," dedim tekrar. Boğazım düğümlenmişti. Böyle bir hediyeyi hak edecek kadar özel olduğumu düşündüğüne inanamıyordum.

"Çıkarmayın," dedi sertçe. Çenesi ve omuzları kasılmış, hareketsizdi ve bunun onun belirtisi olduğunu öğrenmiştim. *Gergindi* .

Başımı yana eğdim, hâlâ aynadan ona bakıyordum. "Neden? İçeride bir takip cihazı mı var yoksa?" diye şaka yaptım.

Çenesi kasıldı. "Evet." dedi sadece, kollarını kavuşturup gözlerime sert bir bakışla bakarak, sanki ona meydan okumaya cesaret etmemi istiyormuş gibi.

“Pekala,” dedim, gülmemek için yanağımın içini ısırarak.

Koruyucu kocam.

Gözlerini kırpıştırdı. "Evet, tamam. Doğru." Tekrar boğazını temizledi. "Gitmeye hazır mısın?"

“Hazırım,” dedim aynaya son bir kez bakarak. Kolyeyi taktığımdan beri elbisem konusunda eskisi kadar çekingen hissetmiyordum.

Sandalyemi Matteo'ya doğru çevirdim. Tekrar eğildi, ama bu sefer elleri yanlarımdan ve kalçalarımdan aşağı doğru kaydı. Dokunuşu yavaş, şehvetli ve sahipleniciydi. Başparmağı ve işaret parmağı çenemi kavradı. "Çok güzel görünüyorsun, tesoro," diye mırıldandı ve alnımı öpmek için öne eğildi.

Bu sefer gülümsememi engelleyemedim.

47

SOFYA

Midem endişeyle kasıldı. Matteo'nun elini sıkıca tuttum, gözlerim arabayla geçtiğimiz ağaçlarla çevrili yolu aydınlatan ışıklara kilitlenmişti. Mafya babasının evi şehirden yaklaşık bir saat uzaklıktaydı.

Matteo kolunu omzuma attı ve emniyet kemerimin izin verdiği kadar beni yanına çekti. "Neden bu kadar gerginsin, tatlım?" Burnu yüzümün kenarına değdi ve yanağıma hafif bir öpücük kondurdu.

"Uzun zamandır böyle bir partide, halk önünde bulunmamıştım... Burada olmam gerektiğinden emin misin?"

Matteo, yüzündeki onaylamayan ifadeyi görebileceğim kadar geri çekildi. "Nerede olursam olayım, sen benim yanımda olmalısın ve aksini söyleyen herkesi öldürürüm."

"Cinayetin durumu pek iyileştireceğinden emin değilim."

Matteo, sanki cinayet her şeyi çözmüş gibi homurdandı. Ben de sinirlenerek kaburgalarına dirseğimle vurdum.

"Don'una vurmak. Bu cezayı hak ediyor, Sofiya." Sert tonu, alaycı gülümsemesi ve elinin bacağıma doğru kayması içimi ısıttı.

İstemsizce bir inilti çıkardım ve Matteo kıkırdadı, nefesi saçlarımı okşadı. Dudakları kulağıma yaklaştı, sözleri sadece bana özeldi. "Benim için ıslanıyor musun, tatlım? Bu ihtiyaç duyan küçük kediciğimi okşamamı ister misin?" Uyluğumdaki tutuşu sıkılaştı, bu da tahrikimi artırdı.

Ön tarafta oturan Enzo ve Angelo'ya, ayaklarımın dibinde kıvrılmış olan Noodle'a şöyle bir göz attım, sonra da kocama hafifçe başımı salladım.

“Mmm.” Elbisemin üzerinden vajinamı avuçladı. “Ne yazık ki zaten buradayız.”

Pencereden dışarı baktım. Devasa bir malikanenin önünde durmuştuk. Başımı hızla kocama çevirdim. "Ama..."

Angelo ve Enzo arabadan indiler ve bizi yalnız bıraktılar.

Matteo sırıttı ve beni nazikçe öptü. "Sanırım uslu bir kız olup eve gelene kadar beklemen gerekecek."

"Hayır," diye sızlandım.

Çenemi kavradı. “Eğer uslu durursan, eve vardığımızda o tatlı amını yiyeceğim. Dilim, parmaklarım ve penisimle seni orgazma ulaştıracağım. Ama”—Parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi ve sonra sıkıca kavrayarak başımı geriye doğru eğdi, ateşli bakışlarıyla karşılaşmamı sağladı—“eğer yaramaz bir kız olursan, seni döveceğim ve sikeceğim, senin orgazma ulaşmana izin vermeden kendi zevkimi vücudundan alacağım.”

Oturduğum yerde kıvranıyordum, sırılsıklam iç çamaşırım kasıklarıma sıkıca yapışmış halde bacaklarımı birbirine bastırıyordum.

“İşte, karımda görmeyi sevdiğim ifade bu. Muhtaç ve yalvaran, iyi bir kız olması ve itaat etmesi gerektiğini bilen biri.”

Derin bir nefes aldım. "Çok kötüsün."

Saçımı çekti, dudaklarım aralandı. "Öyle işte, sevgilim. Acımasız, zalim ve tehlikeli. Bunu unutma." Bana sert, sahiplenici bir öpücük verdi ve sonra arabadan inip kapımı açmak için etrafından dolandı.

Enzo tekerlekli sandalyemi çoktan çıkarmıştı ama Matteo, malikaneye çıkan merdivenlere sanki onları yıkacakmış gibi bakıyordu.

"Yardım ederseniz yürüyebilirim," diye önerdim.

Matteo sinirli bir şekilde elini saçlarından geçirdi. "Hayır, yapamazsın. Seni taşıyacağım, sonra da Lombardi ile görüşeceğim."

"Miliy, patronlarının tekerlekli sandalye erişimine uygun evleri olmadığı için onlara kızamazsın."

Sevgi sözcüğünü duyunca gözleri seğirdi. Söylemek istememiştim ama dudaklarımdan dökülürken doğru hissettirdi. Gerçek hayatta hiç duymadığım bir kelimeydi bu—annem kesinlikle Pakhan'a *"canım"* demeyecekti—ama erişebildiğim birkaç Rus aşk romanından birinde okumuştum. Kocam için sadece benim kullanabileceğim bir isme sahip

olmayı çok seviyordum. Bu, onun gerçekten bana ait olduğunu hissettiriyordu.

Matteo'nun kolları açılan araba kapısını çerçeveledi, bedeni beni adeta kafese hapsetti. "Bugün isteklerin konusunda çok cömertsin, karım."

Omuz silktim. "Çünkü ben çok zekiyim ve her zaman beni dinlemelisiniz."

Elini çenesinin üzerinden geçirdi ve gülmemeye çalıştığını anladım. Bu fırsatı değerlendirip gözlerimi vücudunda gezdirdim. Matteo, siyah takım elbisesi içinde uzun boylu ve güçlü duruyordu, ondan saf bir güç yayılıyordu.

Bakışlarımın dalgınlığını fark etti ve sorgulayıcı bir şekilde kaşını kaldırdı.

“Sadece kocamı hayranlıkla izliyorum,” dedim. “Ya da beni tatmin etmediği için onu öldürüp öldürmeyeceğime karar veriyorum.”

"Eğer küçük, hırçın bir kedi yavrusu gibi ses çıkarmasaydın, tehdidinden endişe duyabilirdim."

Gözlerimi devirdim. "Size sürekli söylüyorum, çok iyi nişancıyım. Muhtemelen bir atış düellosunda tüm adamlarınızı kolayca alt edebilirim."

Matteo eğildi ve yüzümden bir tutam saçımı çekti. "Ne dersen de, canım. Şimdi şu sıkıcı partiyi bitirelim. Eve döndüğümüzde bizi yoğun bir gece bekliyor."

Enzo'nun hafifçe öksürmesiyle yanaklarım kızardı; belli ki kocamın sözlerini duymuştu.

“Hadi gel,” dedi Matteo. Beni arabadan çıkarıp kucağına aldı. Noodle’un tasmasını Angelo’ya verdim.

"Belki de bütün gece kollarımda kalmalısın."

"Kollarınız yorulacak."

Beni kollarında hafifçe salladı, bu da beni güldürdü. "Sanki."

Gülümsedim, boğazına bastırarak gülümsedim. Deri, duman ve yağmur gibi çok güzel kokuyordu. "Sakalını beğendiğimi söylemiş miydim?" Parmaklarımı keskin, tıraşsız çenesinde gezdirdim.

“Öyle olabilir.” Matteo, evin merdivenlerini rahatlıkla çıktı.

Ağır ön kapının iki yanında dört muhafız duruyordu ve Matteo'yu görünce hepsi başlarını eğerek "Patron" diye mırıldandılar. Matteo onlara kısa bir baş selamı verdi ve ardından uşak ön kapıyı bizim için açtı; gözlerimi kamaştıran, son derece gösterişli bir giriş holüyle karşılaştık. Her

yüzey gerçek altın gibi görünen bir şeyle yaldızlanmıştı ve duvarlarda devasa çerçeveli yağlı boya tablolar asılıydı.

“Şey… Altını kesinlikle seviyorlar,” dedim.

Matteo homurdandı. "Dairemizi baştan aşağı yenilemek için ilham mı aldın?"

"Ben her zaman, bir odayı güneş gözlüğü takmadan gezebiliyorsanız, yanlış yapıyorsunuz demişimdir. Ne düşünüyorsun Angelo? Dairenizde belirgin bir altın eksikliği var."

Siyah smokin giymiş kısa boylu bir adam bize yaklaşırken Angelo boğuk bir öksürükle kahkahasını gizledi.

“Don Rossi! Evime hoş geldiniz. Sizi burada ağırlamaktan onur duyuyoruz. Herkes bahçelerde toplanıyor.” Adam—ki bunun Beş Aile'nin capolarından biri olan Riccardo Lombardi olduğunu tahmin ettim—Matteo'nun beni nasıl tuttuğuna ve ardından Enzo'nun önündeki tekerlekli sandalyeme baktı.

“Evinize tekerlekli sandalyeyle girilemiyor,” dedi Matteo, selamlaşma gereği. “Bunu düzeltin.” Lombardi’nin yanından geçerek oturma odasından dışarı, avluya açılan açık Fransız kapılarından geçti. Buradaki düzenleme de iç mekan kadar gösterişliydi; keten örtülü masalarda altın şamdanlar, binlerce dolara mal olmuş çiçek aranjmanları ve şık giyimli aile üyelerinden oluşan bir kalabalık.

Herkes girişimize bakmak için döndüğünde yanaklarım kızardı. "Beni indirebilir misiniz?" diye fısıldadım. Tekerlekli sandalyede görülmek zaten yeterince utanç vericiydi, ama Matteo'nun kollarında taşınmak çok daha kötüydü. Onun kollarında belirgin ve dikkat çekiciydim. Sandalyemde ise görünmez oldum.

Matteo sesimdeki sıkıntıyı duymuş olmalı ki, itiraz etmeden sandalyeme oturmamda bana yardımcı oldu. Yine de yüzünde memnuniyetsiz bir ifade vardı; şimdi bunun bana kızgın değil, artık beni tutamadığı için hayal kırıklığına uğradığı anlamına geldiğini anladım.

"Hadi ama," dedi elimi sıkıca kavrayarak. "İnsanlarla *konuşmam* gerek."

"Sanki işkence görmeyi tercih ediyormuşsun gibi konuşuyorsun," dedim sırıtarak.

"Muhtemelen yapardı," dedi Angelo.

Homurdandım ve köpeğin tasmasını elinden aldım. Matteo beni avlunun daha derinlerine götürürken Noodle yanımdan ayrılmadı.

Mafya üyeleri, Matteo'ya ilk ulaşmak için neredeyse birbirlerini itip kakıyorlardı; etkileyici görünmek için göğüslerini kabartarak adeta tavus kuşu gibi görünüyorlardı. Hepsi beni oldukça nazikçe selamladı, ancak dikkatleri hemen patronlarına döndü.

Otuz dakika boyunca nakliye rotaları, silah üretimi ve uyuşturucu kaçakçılığı hakkında sıkıcı konuşmaları dinledikten sonra, hem bunalmış hem de sıkılmıştım. Tüm o gürültü, insanların telaşı ve yargılanma korkum yüzünden kimsenin ne dediğine odaklanamıyordum. Noodle başını bacağıma yasladı ve ağırlığı beni sakinleştirdi, ama yine de sabrım tükenmişti.

Matteo'nun elini çekiştirdim. Hemen elini kaldırarak önündeki adamın sözünü yarıda kesti ve dikkatini bana çevirdi.

"Neye ihtiyacın var, sevgilim?" Eğilip yüzümü avuçlarının içine aldı.

“Angelo ile gidip bir şeyler içeceğim. Sen de bir şey ister misin?”

“Kahretsin,” diye mırıldandı. “Buraya geldiğimizde sana bir şey almalıydım.”

“Yapmanız gereken önemli işler var.”

Kaşlarını çattı. "Sana bakmaktan daha önemli hiçbir şey yok."

Gülümsedim ve başparmağımla kaşlarını okşadım. "Bana çok iyi bakıyorsun, canım. Şimdi, bir şeyler içmek ister misin?"

“Sen kendine bir tane al. Ben de yakında katılırım.” Alnımdan öptü ve isteksizce önündeki adama döndü; adam ise şaşkınlıkla konuşmamızı izliyordu.

Angelo ile birlikte açık hava barına yöneldik. "O adam neden bu kadar şok olmuş görünüyordu?" diye sordum ona.

"Patron bunca yıldır hiçbir kadınla görülmedi," dedi. "Ve kesinlikle onun sana davrandığı gibi birine davrandığını da hiç görmediler."

Sözlerinin bana hissettirdiği özel duygu karşısında yanaklarım kızardı. Angelo bana içecek getirene kadar Noodle'a bir ikramda bulundum. Bahçenin kenarında, kusursuzca şekillendirilmiş saçları, zarif elbiseleri ve üzerlerinden adeta taşan pahalı mücevherleriyle bir grup mafya karısı duruyordu. Bana baktıklarını fark edince hepsi hızla arkalarını döndüler. Göğsümde rahatsız edici, huzursuz bir his yükseldi ama kendimi dik durmaya zorladım, kocamın sözlerini kalbime yerleştirmeye çalıştım. Ben bir kraliçeydim ve onlar kadar buraya aittim.

Elimde içeceğimle Angelo, "Nereye gitmek istersin?" diye sordu.

“Şuraya ne dersin?” diye çimenliğin kenarındaki sessiz bir noktayı işaret ettim. Bahçenin bu kısmında üzerimize asılmış ışıklar, burayı neredeyse sıcak ve samimi bir yer haline getiriyordu. Yeni tekerlekli sandalyemle arazide kolayca ilerleyerek oraya doğru yöneldik.

"Acaba hastalığımın bulaşıcı olmasından mı endişeleniyorlar?" diye takıldım, bana gizlice bakan kadınlara başımı sallayarak.

"Onları boş ver, güzelim. Akıllı olsalardı, senin gönlünü kazanmak için her yerini didik didik ararlardı."

Angelo'dan içeceğimi alırken mırıldandım. Mesafelerini korudukları için minnettar olmalıydım. Bu gece laf kalabalığına ayıracak enerjim yoktu, ama hayatımın büyük bir bölümünde hissettiğim, hep istenmediğim ve dışlandığım duygusu boğazıma kadar geldi. Gözlerimi kırpıp onlardan uzaklaştım.

Noodle, sanki biraz daha desteğe ihtiyacım olduğunu hissetmiş gibi başını kucağıma doğru geriye çekti. Ben de dalgın dalgın kalabalığı izlerken başını okşadım.

Burada en az elli kişi vardı. Erkeklerin çoğu Matteo'dan oldukça yaşlıydı; bu da onun Don olarak görevi devraldığında ne kadar genç olduğunu ve bunca yıldır ne kadar başarılı olduğunu düşününce bende bir gurur duygusu uyandırdı. Ortam, insanların içki içip gülmesiyle canlıydı, ancak katıldığım Bratva toplantılarından tanıdığım bir gerilim de vardı. Her köşede hainlerin ve tehditlerin pusuda bekleyebileceği hissi.

“Kahretsin,” dedi Angelo, saatine bakarak. “Enzo’nun evin içinde desteğe ihtiyacı var.” Ne yapacağını bilemeyen Angelo, çenesinde gerginlik belirdi ve tereddüt etti.

“Burada iyiyim. Noodle yanımda ve Matteo da hemen orada.”

Tekrar saatine baktı ve Enzo'nun gönderdiği mesaja lanetler yağdırdı. "Sofiya, bu noktadan sakın kımıldama. Ciddi söylüyorum."

"Yapmayacağım," diye söz verdim.

Muhafızım bana kısa bir baş selamı verdi ve ardından hızla Fransız kapılarına doğru ilerledi. Matteo onun hareketini fark etti ve yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuş bir şekilde bana baktı. Ona beceriksizce el salladım ve başparmağımı yukarı kaldırdım. Saatine baktı, ifadesi giderek gerginleşti.

İçeride her şeyin yolunda olmasını umuyordum. Enzo'nun desteğe ihtiyacı olması, önemli bir şey olması gerektiğini gösteriyordu.

İçeceğime geri döndüm, dibindeki vişneleri gözlemledim. Onları gizlice çıkarmaya çalışırken yanıma muhteşem bir kadın oturdu. Birinin bana

yaklaştığına şaşırarak yukarı baktım. Noodle kuyruğunu salladı ama dikkatini benden ayırmadı.

Kadın yirmili yaşlarında görünüyordu, mükemmel kıvrılmış, ateş kırmızısı saçları ve burnunun üzerinde birkaç çil vardı. Üzerinde dar kesimli yeşil ipek bir elbise vardı ve incecik vücuduna ve zarif hareketlerine bir an için imrendim.

“Tanrım, bu partiler çok sıkıcı, değil mi?” Sandalyesinde bana doğru döndü, yüzünde parlak bir gülümseme vardı. “Ben Leona.”

"Sofiya," diye yanıtladım.

“Ah, biliyorum,” dedi göz kırparak. “Don’un kalbini çalan gizemli Bratva prensesi.”

Yüzüm kızardı. "Bundan emin değilim."

“Ama öyleyim.” Leona uzanıp saçımın bir tutamını parmağına dolarken sesi baştan çıkarıcıydı. Koyu renk gözlerine baktım. Varlığı hem çekici hem de tehlikeliydi. “Bütün bu adamlar kendilerini çok güçlü sanıyorlar, burada silahlarıyla ve cinsel organlarıyla gösteriş yapıyorlar. Bu da bizi kolayca göz ardı etmelerine olanak sağlıyor,” diye devam etti.

Kaşımı kaldırdım. "Sanırım kimse seni göz ardı edemez."

Leona sandalyesine yaslanıp bacak bacak üstüne atarken kıkırdadı. "Çünkü sen zeki ve gözlemcisin. Ben de öyleyim, bu yüzden bu odada en çok güce sahip olanın *sen olduğunu* biliyorum. Ve onların hepsi"—takım elbiseli, gösterişli erkeklerin toplandığı çimenlik alanı işaret etti—"bunu göremeyecek kadar körler."

“Bundan emin değilim. Hayatımın çoğunu güçsüz ve görünmez hissederek geçirdim.” Sözler, onları durduramadan ağzımdan çıkmıştı. Leona, birkaç dakika içinde savunma mekanizmalarımı yerle bir etmişti. Ya da belki de çok uzun yıllar yalnız kaldığım için savunma mekanizmalarım benim kadar acınası ve savunmasız hale gelmişti.

Leona'nın yüzünde vahşi bir gülümseme belirdi. Yüzüme iyice yaklaşana kadar bana doğru eğildi. Gözleri dudaklarıma kaydı. "Gücünü ele geçirdiğinde ne kadar tehlikeli olacağını göreceğim. Bunu görmek için sabırsızlanıyorum."

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. Sanki bir yırtıcı hayvan tarafından kıstırılmış gibiydim ve beni öpecek mi yoksa öldürecek mi bilmiyordum.

“Leona.” Matteo’nun öfkeli sesi yankılandı ve ben de başımı kaldırıp kocamın öfkeden kudurmuş bir halde yanıma geldiğini gördüm.

“Don Rossi.” Sandalyesine yaslandı, son derece rahat görünüyordu. “Sizi görmek güzel.”

"Seni burada öldürmemem için bana tek bir sebep söyle." Matteo, vücudunu benimkinin önüne doğru eğip soğuk bir öfkeyle titredi.

Leona homurdandı. "Kahretsin, bu cümle *çok* tahmin edilebilirdi." Bakışlarımı yakalamak için onun arkasından baktı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Sofiya. Eminim yollarımız gelecekte kesişecektir." Yüzümü okşamak istercesine elini uzattı ama Matteo bileğini yakaladı. Neşeli bir kahkaha attı, elini bırakmak için bir hareket yaptı ve bahçenin kenarındaki gölgelerin arasında kayboldu.

Matteo onu kovalamak istercesine hareket etti ama ben elini yakaladım. Parmaklarımızın birleştiği yere baktı.

"Hiçbir şey yapmanıza gerek yok. O sadece nazik davranıyordu."

“Güzel mi?” Elini yüzünden aşağı doğru indirdi. “Tanrı şahit, Sofiya. Gittiğin her yerde nasıl bu kadar çok belaya bulaşıyorsun? Leona Byrne, Boston'daki İrlanda Mafyası'nın en iyi suikastçısı.”

Kaşlarımı kaldırdım. "Ciddi misin?"

Matteo, Leona'nın az önce boşalttığı koltuğa oturdu. "Evet, cidden. Seninle ne yapacağım ben, tatlım? Seni yalnız bıraktığı için Angelo'yu öldürmeliyim."

“İçeride bir şeyler oluyordu. Ona gitmesini söyledim, o yüzden ona kızmayın.”

Kocamın ateşli bakışları beni tekrar kıvrandırdı. "Cezaları biriktiriyorsun işte." Elimi dudaklarına götürdü ve nazikçe öptü. "İkiniz ne konuşuyordunuz?"

"Bana burada en güçlü kişinin ben olduğumu söylüyordu," dedim sırıtarak.

“Haklıymış,” diye mırıldandı Matteo kendi kendine. “Buraya gel. İçeri girip korumanı öldürmemek için sana ihtiyacım var.”

Beni sandalyemden çekip kucağına oturttu. Ona sokuldum, kokusunu ve sıcaklığını içime çektim. "Konuşacak başka kimsen yok mu?"

"Bekleyebilirler." Alnımdan öptü.

Kalabalığın üzerinde gergin bir sessizlik çökmüştü, herkes Don'larının alışılmadık davranışlarını görmeye çalışıyordu. "Bu imajınızı zedelemeyecek mi? Sizi daha az korkutucu göstermeyecek mi?"

Doğrulmaya çalışırken Matteo beni daha sıkı tuttu. Onun bunca emekle kazandığı otoritesini tehlikeye atacak hiçbir şey yapmak istemiyordum.

“Sana hareket etme izni vermedim, Sofiya.”

İçimde bir heyecan dalgası yükselirken parmaklarım ceketini daha sıkı kavradı.

"Kraliçeme olan hayranlığım yüzünden benden daha güçsüz olduğumu düşünen herkese yanıldıklarını göstermekten mutluluk duyarım." Bu sözler alçakgönüllü bir tehdit gibi söylendi ve beni bir kez daha ürpertti.

Angelo ve Enzo bize doğru gelirken bir hareket dikkatimi çekti. Elimle Matteo'nun ensesine sarıldım. "Onları öldüremezsin."

"Ben Don'um. İstediğimi yapabilirim," diye yanıtladı sadece. Kucağında olduğum için rahatladım, böylece korumalarıma kolayca saldıramazdı.

“Patron, ben—” diye başladı Angelo.

Matteo elini kaldırarak onu susturdu. "Yarın ringde sen ve ben."

Angelo ona kısa bir baş selamı verdikten sonra bakışlarını bana çevirdi. "İyi misiniz, Bayan Rossi?"

"Sana kızgın olan Matteo, ben değilim, o yüzden Bayan Rossi saçmalığını bırak," dedim gözlerimi devirerek. "Ben gayet iyiyim. Kocam sinirli çünkü İrlandalı bir suikastçıyla gayet hoş bir sohbet ettim."

Angelo'nun çenesi kasıldı. "Leona Byrne?"

Matteo başını salladı.

"Kahretsin," dedi Enzo.

"Leona İrlandalı bir isim değil, değil mi?" diye sordum.

“İtalyan,” dedi Matteo. “Annesi bizim capolarımızdan birinin kızıydı. Boston Mafyası'nın ikinci adamıyla, yani Leona'nın babasıyla birlikte olmak için kaçtı. Leona, İtalyan kökenini sadece işine geldiğinde öne sürüyor. Franco'ya şehrimde ne yaptığını araştırmasını ve neden burada olduğunu bilmediğimizi sormasını söyleyin.”

Romeo onaylarcasına çenesini yukarı kaldırdıktan sonra telefonunu çıkardı.

"İçeride neler oluyordu?" diye sordum Angelo'ya.

"Görünüşe göre Lombardi'nin kızı nişanlısından pek memnun değil," dedi yüzünü buruşturarak.

"Ne demek istiyorsun?"

Angelo, "Riccardo'nun adamlarından birine aşık, ya da en azından onu sahiplenmeye çalışmak için ortaya çıktığında anladığım bu," dedi.

Matteo'ya döndüm. "Eğer başka birine aşıksa, babası onu nişanlısıyla evlenmeye zorlayamaz." Asla seçmeyeceğim ama artık asla

vazgeçmeyeceğim kocamın kucağında otururken sözlerimin ne kadar saçma geldiğini duyabiliyordum.

"O onun babası, tesoro. İşler böyle yürüyor."

"Bu adil değil," dedim sessizce.

Matteo elini saçlarımın arasından geçirdi.

"En azından diğer askere bir şey olmamasını sağlayabilir misin?"

"Patronuna hakaret etti," dedi Matteo.

Ellerimle yüzünü kavradım ve koyu renkli gözlerinin içine baktım. "Lütfen. O, onu sevdiği için ölmeyi hak etmiyor."

Matteo içini çekti ve Romeo'ya döndü. "Bunun tamamlandığından emin ol."

Romeo içeri girmeden önce "Evet, patron," dedi.

“Gitme vakti geldi,” dedi Matteo. Beni kollarında sıkıca tutarak partiden dışarı çıktı, dikkatini çekmeye çalışan herkesi umursamadı. Angelo da Noodle ve tekerlekli sandalyemle birlikte onu takip etti.

Matteo beni arabanın arka koltuğuna yerleştirdi ve içeri girer girmez beni vücuduna iyice bastırdı. Başparmağıyla yanağımı okşadı; bu hareket acı verici derecede şefkatliydi.

Yola çıktığımızda, "Faydalı bir bilgi edindiniz mi?" diye sordum.

"Elbette bir sürü gereksiz bilgi edindim," dedi.

Cevap vermemesi kalbimi hafifçe burktu. Beni daha çok içine çekiyor, bana olan ilgisini gösteriyordu ama yine de aile işlerinde bana tam olarak güvenmiyordu. Tam o sırada dudakları alnıma değdi ve kendime bunun önemli olmadığını söyledim. Onu sevdiğim için bana sunmaya hazır olduğu her şeyi kabul edecektim.

Onu çok sevdim.

Kocamla aşık olduğumu fark etmek, üzerime bir duygu seline dönüştü. Matteo'ya yavaş yavaş aşık olmuştum, bana gösterdiği her iyilikle, gerçek kişiliğini her gösterdiği anla kalbim genişliyordu.

Matteo'nun beni sevip sevmeyeceğinden, *sevebileceğinden* emin değildim. Anne babasının öldürülmesinden sonra kalbini kilitlemişti ve belki de asla açmayacağını kabullenmek zorundaydım. Ama onun yanına kıvrıldığımda, huzurlu, güvende ve kabul edilmiş hissederken, isteyebileceğimden çok daha fazlasını aldığımı biliyordum.

48

SOFYA

“ Seni doyurmam gerek,” dedi Matteo, parmaklarını kolumda gezdirerek. Eve doğru giderken araba karanlıktı. “Eve vardığımızda bir şeyler sipariş etmek ister misin?”

Otoyoldaki bir tabelayı görünce nefesim kesildi, işaret ettim. "Aman Tanrım. Sonic'e gidebilir miyiz? Mila ile televizyonda reklamlarını görürdük."

Romeo, "Sonic nedir?" diye sordu.

"Burası arabayla gidilen bir restoran. Yani arabanızda yiyorsunuz," dedim heyecanla zıplayarak. "Çok eğlenceli görünüyor."

Matteo elini yüzüne götürdü. "Tesoro, lütfen, yalvarıyorum. Senin için bir yemeğe birkaç dolardan fazla para harcamama izin ver."

Öne eğilip dikenli yanağından öptüm. "Bu muhtemelen sosisli sandviçten daha pahalıya mal olacak."

Homurdandı ama Romeo'nun çıkışa yönelmesini engellemedi. Birkaç dakika sonra restorana girdik ve ışıklı menünün yanına park ettik. Matteo daha yakındı, bu yüzden emniyet kemerimi çözdüm ve daha iyi görebilmek için üzerinden sürünerek geçtim. Eli kalçamdaydı, sertçe sıkıyordu ve ben de omzuna vurdum.

"Ne istiyorsun?" diye sordum.

"Yemek yenecek bir masa," dedi Matteo.

Sırıttım. "Öyleyse sizin için sipariş vereyim. Romeo, Angelo—ne istediğinizi biliyor musunuz?"

“Ah, evet,” dedi Angelo. “Bu, bazı gösterişli parti yiyeceklerinden çok daha iyi.”

“İşte bu ruh hali.”

Romeo benim için camı indirdi ve ben de siparişimizi verdim, erkekler tatlıya ihtiyaç duymadıklarında ısrar etseler de hepimiz için yeterince milkshake aldım. Aptal mafya adamları. Ayrıca Noodle için de sade bir hamburger aldım. Partide çok uslu durmuştu. Onun yanımda olması bile kendimi daha güvende hissetmemi sağladı.

Yemeklerimizi aldıktan sonra Matteo, "Memnun musun?" diye sordu.

“Evet.” Sesimi alçaltarak yanına doğru eğildim. “Ve bu, eve döndüğümüzde yapmamız gereken başka hiçbir şeyin kalmayacağı anlamına geliyor.”

Dudaklarında hafif bir alaycı gülümseme belirdi. "Sen kurnaz, yaramaz bir kızsın."

MATTEO BENİ ASANSÖRDEN KUCAĞINDA TAŞIDI , vücudu adeta enerjiyle dolup taşıyordu. Enzo kapımızın önünde yerini aldı ve biz yanından geçerken ona hafifçe el salladım. Angelo, Noodle'ın akşam rutinini üstlenmeyi teklif etmişti, bu yüzden eşim ve ben doğrudan odamıza gidebilirdik.

Matteo beni yatağa yatırdı, kollarını bana dolayarak üzerime eğildi. "Denemek istediğim bir fikrim var." Sesi alçak ve baştan çıkarıcıydı, içimden bir ürperti geçti.

"Bu da ne?"

Dudakları aralandı ve bir an tereddüt etti. Bu dikkatimi çekti; kocamın herhangi bir şeyden şüphe etmesi çok nadir bir durumdu.

"Gençliğimde bir kulübün üyesiydim. Bir BDSM kulübünün," diye açıkladı.

Kalp atışlarım hızlandı.

"Hiç ip diye bir şey duydun mu?" diye sordu, öfkeli bakışlarını bana dikti.

"Birini bağlamak gibi mi?"

Başını salladı. "Bu benim keyif aldığım bir şey ve sizinle de paylaşmak isterim. Sizin için güvenli olacak şekilde nasıl değiştirebileceğim

konusunda biraz araştırma yaptım."

"Beni bağlamak mı istiyorsun?" diye nefes nefese sordum, bacaklarımı birbirine bastırırken, sadece bu düşünce bile beni ıslatıyordu.

“Bence hoşuna gidecek.” Başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdirdi ve ben de dudaklarımı aralayıp parmağını ağzıma alıp emmeye başladım. “Aferin kızım,” diye mırıldandı. “Benim için çok iyi.” Başparmağını ağzımdan çıkardı ve alt dudağımın üzerinde gezdirdi.

"Bunun hangi yönünü beğeniyorsun?" diye sordum.

“Hmm, birçok şey. Partnerlerimin daha da teslimiyete girmesini izlemekten hoşlanıyorum. İp, güven, iletişim ve beden diliyle ilgilidir. Acı ve zevkin, baskınlık ve teslimiyetin etkileşimidir. Bana özlediğim kontrol duygusunu veriyor.”

Karnımda bir heyecan kıvılcımı esti, ama aynı zamanda göğsümde rahatsız edici, kıskanç bir duygu da sıkıştı.

"Nedir o?" diye sordu, kaşlarını çatarak yüzümdeki somurtkan ifadeyi fark etti.

Ona cevap vermekte tereddüt ettim, küçük düşürücü ve çocukça görünmek istemedim. Boğazımı sıktı, üzerimdeki tutuşu tam bir hakimiyet gösterisiydi ve gözlerine bakmaya zorladı.

“Seni başka kadınlarla düşünmekten hoşlanmıyorum.” diye tükürdüm, onun elinden kurtulmaya çalışarak. Ama o buna izin vermedi. Ellerimi sıkıca tuttu, hareket etmeme izin vermedi. Dudaklarında bir gülümseme belirdi, bu da öfkemi daha da artırdı.

"Bana gülmeyin," diye tersledim.

“Asla,” dedi, ifadesi ciddileşmişti. “Gülümsüyordum çünkü bana karşı sahiplenici tavrını görmek hoşuma gidiyordu.” Dudakları tenime değdi. “Endişelenecek bir şeyin yok, sevgilim. O kadınların hiçbiri benim için bir anlam ifade etmiyordu. Onlarla bir sahnede yaptıklarımızın ötesinde bir bağımız yoktu. Seninle oynamak tamamen farklı olurdu.”

"Neden?" diye sordum, hâlâ biraz huysuzdum.

“Çünkü seni önemsiyorum. Çünkü zevkten dağılıp gitmeni izlemek, hayatımda gördüğüm en güzel şey. Çünkü bunun tek seferlik bir sahne olmasını istemiyorum. Seninle daha fazlasını istiyorum. Her şeye *ihtiyacım* var.”

Yüzümü boynuna gömdüm, sözlerini sindirmek için bir dakikaya ihtiyacım vardı. O da saçlarımı yatıştırıcı, sabırlı bir ritimle okşadı.

"Bu nasıl işleyecek?" diye sordum sonunda.

“Yavaş yavaş başlardık. Vücudunuzun nasıl tepki verdiğini, nelerden hoşlandığınızı ve nelerden hoşlanmadığınızı keşfederdik.”

"Ya beğenmezsem?"

“O halde yapmayız.”

“Yani bu demek oluyor ki…” Sözlerimi sesli söylemek bile istemeyerek yarım bıraktım. Çenemi kavradı ve tek kaşını kaldırdı. İçimden bir ah çektim. “Eğer beğenmezsem, kulübe gidip başka kadınlar bulup onları bağlayacak mısın?”

Matteo'nun yüz ifadesi birden karardı. "Hayır, karım. Başka kadınlar aramayacağım."

Sesindeki sert kınama tonuna rağmen, göğsümdeki sıkıntıyı hafifletti. Dudaklarımı ısırdım. "Boyun eğen biriyle birlikte olmaktan hoşlandığını mı söylüyorsun? Bunu yapabilir miyim, öyle olabilir miyim bilmiyorum. Pasif bir insan olmak istemiyorum."

Matteo'nun boğazından hırıltıya benzer bir ses yükseldi. "Asla bir paspas olmayacaksın. Sen benim kraliçemsin. Boyun eğmen, bana özgürce verdiğin ve zaten verdiğin bir şey. Ofiste seni eğittiğimde nasıl hissediyorsun? Seks sırasında kontrolü ele aldığımda nasıl hissediyorsun?"

Yanaklarım kızardı. "Kirli bir şekilde de olsa, iyi hissettiriyor."

Matteo başını salladı, yüzünde hiçbir yargılama belirtisi yoktu. "İşte böyle, sevgilim. Teslimiyetini bana şimdiden çok güzel bir şekilde sundun. Ben kontrolü arzuluyorum. Sen ise bırakmayı arzuluyorsun."

“Ah. Sanırım boyun eğmenin farklı bir şey olduğunu düşünmüştüm.”

“Sizi sınırlarınıza kadar zorlayabilirim. Baskın, buyurgan ve kaba biriyim. Ama güç her zaman sizde. Herhangi bir şey ters giderse ve duraklamamız gerekirse, bana söyleyin veya sarı deyin. Korkarsanız, incinirseniz veya herhangi bir nedenle durmak isterseniz, kırmızı deyin.”

Parmaklarımı çenesinde gezdirdim ve başımı salladım. Ağırlığını üzerime vermeden kalçalarımın üzerine oturacak şekilde pozisyon değiştirdi.

"Bu kadar şanslı olduğuma inanamıyorum." Bakışları üzerimde oyalandı ve bu beni özgüvensiz hissettirmek yerine seksi hissettirdi.

Elleriyle yanaklarımı kavradı ve sonra ellerini yavaşça köprücük kemiğim, kollarım ve tekrar yukarı doğru, gövdemde bir desen çizerek gezdirdi. Göğüslerimi kavradığında nefesimi keskin bir şekilde içime çektim, ama dokunuşunu sinir bozucu derecede hafif tuttu. Dokunuşuna

karşılık vermeye çalıştım ve dudaklarındaki alaycı gülümseme bana tam olarak ne yaptığımı bildiğini söyledi.

"İhtiyaç duyan biri var mı?" Dudakları kulağıma değdi ve içimden bir ürperti geçti.

Elleri vücudumda aşağı doğru ilerlemeye devam etti, kalçalarımı ve uyluklarımı sıktı. Elbisenin eteğini çekiştirdi, bacaklarımdan yukarı doğru itti ve tamamen çıkardı. Keskin bir nefes aldım. Henüz neredeyse hiçbir şey yapmamıştı ve tenim şimdiden yanıyordu.

Bacağımı kaldırdı ve dudaklarını ayak bileğime bastırdı. Parmaklarının, dudaklarının ve nefesinin tenime değmesi, özellikle bacağım boyunca yukarı doğru ilerlerken, içimde bir sıcaklık yarattı. Ama vajinama geldiğinde, dantelli iç çamaşırımın üzerinden klitorisime tüy kadar hafif bir öpücük kondurduktan sonra diğer bacağımı da öperek yukarı çıktı.

"Matteo," diye sızlandım, bu sefer sadece nefesiyle cinsel organıma geri döndüğünde. "Daha fazlasına ihtiyacım var."

Doğrulurken karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Sana ne verirsem onu aynen alacaksın, sevgilim." Sütyenimi çıkarıp meme ucumu ağzına aldığında teni tenime değdiğinde adeta alev alev yanıyordu ve ben kıvranıyordum.

Yataktan kalkınca öfkeyle bir ses çıkardım ve ona doğru uzandım.

"Ne kadar da muhtaçsın," diye yanıtladı gülerek.

Dolaba girdi ve siyah bir çantayla çıktı. Çantadan bir parça ip çıkardıktan sonra yatağa geri döndü ve beni oturur pozisyona getirdi. Arkama oturdu, göğsü sırtıma sıkıca yaslandı, beni destekledi ve kendimi değerli ve korunmuş hissetmemi sağladı. Sonra ip elindeydi, tenimde gezindi.

"Nasıl hissediyorsun?" Sözleri boynumda yankılandı.

“Güzel,” dedim. İp sağlam ve dokuluydu, ama çok da pürüzlü değildi.

Göğsümün etrafına ipi sarmaya başlarken mırıldandı. Göğüslerimi kaldırdı, her birini büyük elleriyle sıktıktan sonra ipi altlarından geçirdi. Eli boğazımı kavradı ve ürperdim. "Benim için çok iyi iş çıkarıyorsun." Elini çektiğinde, göğsümdeki elmas şeklindeki ip desenine baktım. Üzerimdeki tutuşu sıkıydı, sanki Matteo'nun dokunuşunun bir uzantısı gibiydi. "Nasıl hissediyorsun?"

Başımı çevirip dudaklarına hafif bir öpücük kondurdum. "Güzel."

Öpücüğüme sert bir öpücükle karşılık verdi, sonra arkamdan çekilip beni yatağa indirdi. Bu hareket, ipin tenime sürtünmesine neden oldu;

sürtünme, yatağın yumuşaklığıyla tezat oluşturuyordu. Ardından kolumu yana doğru çekti ve bileğime geniş, dolgulu bir kelepçe taktı. Gözlerim kocaman açılmış bir şekilde bakışlarıyla karşılaştım.

"Kollarını çok sıkı bağlamayacağım, sadece hissetmen için yeterince sıkacağım."

"Neyi hissetmek?" diye fısıldadım.

"Üzerindeki kontrolümü hisset."

Bileğime bir ip bağladı ve ardından ipi yatak çerçevesinin kenarına tutturduktan sonra aynı işlemi diğer tarafta da tekrarladı. İpi çekiştirdim, hareket edemediğimi, kalkamadığımı fark ettiğimde içimden bir anlık panik geçti. Elleri karnımın üzerinde ağır bir şekilde duruyordu, tüm bu hislere alışmamı sabırla izliyordu.

Dokunuşu beni sakinleştirdi. Derin bir nefes aldım ve kaslarım gevşedi.

"Çok güzel," diye fısıldadı tenime. "Çok cesur, çok güzel."

Sözleri, içimdeki asla yeterli gelmeyen o acı dolu yeri doldurdu, uzun zamandır taşıdığım yaranın açık kenarlarını iyileştirdi. Cesur ya da güzel olduğuma tam olarak inanmıyordum, en azından henüz değil, ama onun bunu söylemesini duymaktan asla bıkmayacaktım.

49

MATTA

kapılmıştı Küçük karım ipin sarhoşluğuna , zihni tamamen gevşeyebileceği o tatlı yere gidiyordu. Bedeni gevşemiş, bağlarına mükemmel bir şekilde teslim olmuştu.

Öne eğildim ve alnına, burnuna ve dudaklarına nazik öpücükler kondurdum. Karşılığında küçük bir iniltiyle ödüllendirildim. Hayatımda duyduğum en tatlı sesti.

Elim göğsünden aşağı doğru kaydı, ipin kan dolaşımını kesmediğinden emin olduktan sonra başka bir ip parçası aldım. "Bacaklarını bağlayacağım bebeğim."

Uzun zamandır ip bağlama işi yapmamıştım—en azından yakın bir partnerle. Bu becerilerimi sık sık düşmanlarıma işkence etmek için kullanırdım.

Ama Sofiya'yı bağlamanın yoğunluğuna hiçbir şey beni hazırlayamazdı.

Ehlers-Danlos sendromu için ipi nasıl modifiye edebileceğimi araştırmıştım, hatta kulüpte EDS konusunda deneyimli bir bağlama ustasıyla bile konuşmuştum. Sofiya'nın EDS'si, onun ekstra esnek olduğu anlamına geliyordu, ancak vücudunu kaslarına yük bindirecek veya eklem çıkığı ya da iltihaplanmasına yol açacak pozisyonlara zorlamamaya dikkat etmem gerekiyordu. Cildi de daha kolay morarabilirdi – onu poposuna vurduğumda bazı morluklar oluşmuştu – bu yüzden bilekleri için yumuşak

deri kelepçeler kullandım. Yapmak istediğim son bağlama ise bacaklarını bir arada tutacak olan uyluklarına denizkızı bağlamasıydı.

Penisim taş gibi sertleşmiş ve pantolonuma acı verici bir şekilde baskı yapıyor olsa da, yaptığım şeye odaklanmaya devam ettim. Sofiya göğüs kemeriyle adeta bir tanrıça gibi görünüyordu ve herhangi bir sıkıntı belirtisi olup olmadığını sürekli kontrol ediyordum. Kalbim hem heyecan ve cinsel uyarılmadan hem de taşıdığım hafif bir endişeden, yani yanlış bir şey yapıp ona zarar verme korkusundan dolayı gümbür gümbür atıyordu.

Bacaklarını bağlamayı bitirdim, desen onun pürüzsüz uyluklarını daha da belirginleştirdi.

"Mükemmelsin," diye mırıldandım.

Ellerimi muhteşem bacaklarının arasına sokup vajinasını avuçladım. Elimi ıslatan kaygan sıcaklığın verdiği hisle penisim daha da sertleşti. "Benim için ıslanmışsın."

Tekrar inledi ve dokunuşuma karşı koymaya çalıştı ama ipler onu sıkıca tutuyordu. "Lütfen. Lütfen, Matteo. İhtiyacım var..." Elimin topuğunu vajinasına bastırırken inledi.

“Yalvarışını duymayı seviyorum. Bana bu kadar çok ihtiyaç duyduğunu duymayı seviyorum.” Bir parmağımı içine soktum, beni nasıl sıktığına inleyerek karşılık verdim. “Seni böyle alacağım. Tatlı bacakların birbirine bağlı, beni dışarıda tutmaya çalışıyor.” Burnumu boğazının sütununa sürdüm, tuzla karışmış tatlı kokusunu içime çektim. “Ve orada yatıp bunu kabul edeceksin, çünkü başka seçeneğin yok.” Kalçalarını kavradım ve sertçe sıktım. “Ama buna bayılacaksın.”

Titredi, inledi ve bağlarından kurtulmak için çırpındı, ta ki ona acıyana kadar. Kalçalarını sıkıca kavradım, ipin sıkıştırmadığından veya kan dolaşımını kesmediğinden emin olmak için bir kez daha kontrol ettikten sonra, tamamen içine girdim.

Sofiya boğuk bir çığlık attı.

“Evet, benim için çığlık at, sevgilim. Penisimin vajinana zorla girmesi için çığlık at.” Zar zor konuşabiliyordum. Bu, daha önce hiç hissetmediği kadar dar bir vajinaydı, ilk seferimizden bile daha dardı. Sırtımdan terler akarken, kendimi tamamen içine yerleştirmeye çalışarak tekrar ileri geri hareket ettim.

“Matteo,” diye bağırdı. “Daha fazla.”

Küfreterek eğildim ve dudaklarımız umutsuzca buluştu.

"Kahretsin bebeğim, çok çabuk boşalacağım. Benimle birlikte boşalmanı istiyorum."

Göğüs uçlarını sıkıştırırken inledi, vajinası penisimi sıkıca kavradı. Başparmağımla klitorisini okşadım, kendimi rezil etmeden önce boşalması için sessizce yalvardım. Omurgam karıncalanmaya başlamışken ve boşalmaya saniyeler kala, bir çığlıkla boşaldı. Rahatlama nefesi aldım ve boşaldım, dar ve sıcak vajinasını menimle doldurdum.

Gözleri zevkle parıldayarak gözlerimle buluştu. Aynı havayı soluyorduk, kalplerimiz aynı ritimde atıyordu ve hayatımda başka hiçbir varlığa bu kadar bağlı hissetmemiştim.

Ben geri çekilirken, ipi çözerken, yumuşak tenine losyon sürerken ve onu sıkıca kucaklarken bile o trans halinde kaldık.

"Bana kendimi bu kadar güvende hissettirdiğin için teşekkür ederim," dedi, dudakları göğsümdeki dövme "lealtà" kelimesine değerek.

Yüzümü başının tepesine yasladım, derin bir nefes aldım. Bunu sesli olarak söyleyemezdim, *söyleyemezdim de* , ama o bana da kendimi güvende hissettiriyordu.

50

SOFYA

Sabah ışığı banyo penceresinden içeri süzülüyordu. Küvete yaslandım, ılık su üzerime aktı ve kahvemi yudumladım. *Kocamın* benim için hazırladığı kahveydi, üstünde şekilsiz bir köpük topu vardı. Bana uzatırken nasıl kaşlarını çattığını *ve* köpüğün "işbirliği yapmaması" hakkında bir şeyler mırıldandığını düşünerek kendi kendime gülümsedim.

Dün geceki ip maceramızdan sonra kaslarımın ağrıyacağını bekliyordum ama garip bir şekilde rahatlamış uyandım. Muhtemelen kocamın benimle ilgilenmesinden kaynaklanıyordu. İpin cildimde birkaç iz bıraktığını görünce öldürücü bakışlar atmış ve her birini öptükten sonra üzerlerine losyon sürmekte ısrar etmişti.

Ama onun tarafından işaretlenmek *hoşuma gitti* .

Dün gece bana uzun bir masaj yapmıştı ve bu sabah da Epsom tuzu banyosuna girmem konusunda ısrar etmişti. Onu da benimle birlikte banyoya girmeye ikna etmeye çalıştım ama o ve Romeo bir şeyle meşguldüler ve zamanı yoktu. Bugün ofis eğitimimize gidemeyeceğimiz için... onunla günü geçiremeyeceğim için çok üzülmemeye çalıştım.

Matteo takım elbisesiyle banyoya girdi ve küvetin yanına çömeldi. Kahve fincanımı bıraktım ve parmaklarımla hafifçe çenesini okşadım. Dudaklarım gece geç saatlere kadar onu öptüğüm için hala şişmişti.

"Benimle içeri giremeyeceğinden emin misin?"

Elini suyun altına sokup meme ucumu hafifçe sıktı. "Seni orada, ıslak, yumuşak ve inanılmaz güzel görmek hayatımın en büyük cazibesi. Ama gitmem gerek." Çenemi kavrayıp başımı yukarı kaldırarak beni öptü. "Dışarı çıktığında dolapta seni bekleyen bir şey var."

Kalbim duracak gibi oldu. Bana hediye mi almıştı? "Nedir o?"

Matteo ayağa kalkarken kıkırdadı. "Sabırsız, açgözlü kızım. Gidip görmen gerekecek."

Gitmeden önce elini tuttum. "Bu gece geri dönecek misin?" Dudaklarımı ısırdım, sorumun çok muhtaçça olup olmadığından emin değildim ama o yokken onu çok özlemiştim. Yanımda yatakta olduğu zaman çok daha iyi uyuyordum.

“Evet, bebeğim. Bu gece geri döneceğim. Benim için uslu bir kız ol.” Eğilip gitmeden önce bana son bir öpücük verdi.

Küvetin içine yaslandım, parmaklarımı suyun içinde gezdirdim. Son birkaç günde kocamla aramda çok şey değişmişti. Keşke Mila ile bunların hepsini konuşabilseydim—son gelişmeler karşısında duyduğu heyecanı neredeyse duyabiliyordum—ama yine sessizliğe bürünmüştü. Panik yapmamaya çalışıyordum ama sürekli endişe hâlâ içimdeydi.

Sonunda merak beni de ele geçirdi; Matteo'nun dolaba ne koyduğunu görmem gerekiyordu. Noodle'ı yanıma çağırdım ve küvetten çıkarken ona yaslandım.

"Sence sürpriz ne, Malysh?"

Hızla kurulandım, sabahlığımı üzerime giydim ve dolabın kapağını iterek açtım.

Olduğum yerde donup kaldım.

Matteo'nun giyinme odası devasa büyüklükteydi—çocukluğumdaki yatak odamın büyüklüğünde—ve şimdiye kadar bir tarafında uzun bir sıra halinde takım elbiseleri, diğer tarafında ise Sienna'nın bana aldığı kıyafetler vardı. Ama şimdi arka duvar, sanki bir filmden fırlamış gibi görünen büyük bir mücevher sergisiyle doluydu. Yaklaştıkça kalbim hızla çarpıyordu. Duvar aydınlatılmıştı, gökkuşağı renklerinde dizilmiş bilezikler, kolyeler ve küpeler dikkat çekiyordu ve ortada bir elmas taç vardı.

"Aman Tanrım."

Sergilenen esere yavaşça yaklaştım, sanki çok yaklaşırsam alarm çalacakmış gibi. Tacın arkasına sıkıştırılmış bir not vardı. Titreyen parmaklarımla onu aldım.

Kraliçem için

Kartın üzerindeki yazıyı, kocamın bu ani ve aşırı cömert hediyeleşme davranışına dair bir açıklama aradım ama hiçbir şey bulamadım.

Yürüteç koltuğuna oturdum ve takılara baktım. Gerçekten bana aitmiş gibi gelmiyordu. Ama zaten şu anki hayatımda hiçbir şey gerçek gibi gelmiyordu.

Parmaklarımı kartın kenarı boyunca gezdirdim, Matteo'nun el yazısının tüm detaylarını—harflerindeki beklenmedik kıvrımları ve süslemeleri—inceledim, sonra da kartı göğsüme bastırdım. İçimde bir sıcaklık yayıldı çünkü ne olursa olsun, bu kart gerçekti. Ona anlam yüklemeyecek, kocamın hediyelerinin *sevgi* anlamına geldiğine zihnimin inanmasına izin vermeyecek olsam da, *bir anlam* ifade ediyorlardı.

Elmas taç üzerindeki parmaklarımı gezdirirken gülümsedim.

51

SOFYA

oturmuş Mutfak taburesinde , kilerde bulduğum makarna makinesini kullanıyordum ki kapı açıldı ve Sienna içeri neşeyle girdi.

“Sofiya! Seni çok özledim! Matteo seni çok fazla kendine saklıyor.”

Ellerimi ve bileklerimi unlu tutacak şekilde havada tutarak, sevimli kıyafetine un bulaştırmamak için ona sarıldım.

"Saldırıdan beri çok koruyucu davranıyor," dedim.

"Kimileri onu koruyucu, kimileri de baskıcı bir canavar olarak tanımlıyor."

Sırıttım. Son birkaç gündür Matteo ile aramızdaki yoğunluğu çok sevmiştim ama Sienna'yı özlemiştim.

“Öğle yemeğinde ev yapımı makarna mı? Kızım, beni kötü duruma düşürüyorsun. Neredeyse benden daha İtalyansın.”

“Deniyorum,” dedim omuz silkerek. “Yemek yapmak her zaman iyi olduğum tek şey.” Makarna makinesini kullanırken bileklerimi sabit tutmak için bugün bilek desteklerimi takmıştım.

"Eminim ki bir milyon şeyde çok iyisindir," dedi Sienna.

Bunu söylemesi çok hoştu ama doğru değildi. Çok zeki değildim ve neredeyse hiç yeteneğim yoktu, ama başkalarını doyurmak bana dünyaya biraz iyilik getirdiğimi hissettiriyordu.

Yanımda oturan koltuğa atladı. "Dün geceki parti nasıldı?"

Makineden bir yaprak daha makarna geçirdim. “Şey… emin değilim. Matteo adamlarla mafya işleri hakkında konuştu. Kadınların çoğu oldukça mesafeliydi.” Bratva eşlerinin bakışlarına ve fısıltılarına alışkındım, ama burada işlerin farklı olacağını ummuştum. “Ama Leona adında bir kadınla tanıştım.”

Sienna'nın gözleri faltaşı gibi açıldı. "Leona Byrne mi?"

"Evet. Onu tanıyor musun?"

“Aman Tanrım. Onun şehre geri döndüğünü bilmiyordum.” Sienna bana bir sonraki hamur yaprağını uzattı. “Arkadaştık ama onu uzun zamandır görmemiştim. Annesi Aurora, annemin en yakın arkadaşıydı. Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama anladığım kadarıyla annem Aurora'nın Aile'den ayrılıp İrlandalı erkek arkadaşıyla evlenmesine yardım etmiş. Sanırım amcam iktidara gelene kadar mutlu bir şekilde birlikteydiler. Amcam, Aurora'yı ihanet ettiği için öldürdü.” Boğazını temizledi ve kalbim sıkıştı.

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

“Evet, şey… Neyse, Leona Boston'da büyüdü ama üniversite için NYU'ya gitmek istedi.”

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Aklımda bir sürü soru vardı. "Üniversiteye mi gitti?"

“Evet. Şehre girebilmesi için Matteo'dan özel izin alması gerekiyordu, ama ben de programımda bir arkadaşım olsun diye onu zorladım. İkimiz de işletme yönetimi okuyorduk ve okulda yakındık. Ama mezun olduktan sonra resmen İrlanda Mafyası'na katıldı, bu yüzden New York'ta olmaması gerekiyor.”

“Matteo onu partide görünce hiç mutlu olmadı.”

Sienna homurdandı. "Bahse girerim. Sana onun ne iş yaptığını söyledi mi?"

"Şey, onun bir suikastçı olduğunu söyledi?"

Sienna sırıttı. "Evet. Oldukça havalı. İrlandalılar kızlarına dövüş ve savaş teknikleri öğretiyorlar ve Leona'nın da bu konuda her zaman yeteneği vardı."

Buna inanmak hiç de zor değildi. Leona'nın tüm enerjisi *tehlike* haykırıyordu.

"Sana dövüş teknikleri ve benzeri şeyler öğretildi mi?"

Sienna başını salladı. "Gerekirse silah kullanabilirim ve Angelo bana biraz öz savunma öğretti, hepsi bu."

"İstersen sana nasıl ateş edeceğini öğretebilirim," dedim, çünkü iyi olduğum *iki* şey vardı: yemek pişirmek ve ateş etmek.

Kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

“Evet, bana abim öğretti. Matteo'yu atış poligonuna gitmeme izin vermesi için ikna etmeye çalışıyorum ama sanırım Arnavut tehdidi ortadan kalkana kadar beklememiz gerekecek.”

"İlk fırsatta yapalım! Eminim Angelo sana kendini savunma tekniklerini de öğretir."

Matteo'nun bu konuda ne düşüneceğini hayal ederken dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Bayılırım." Makarnayı şeritler halinde kesmeye devam ettim. "Üniversiteye gittiğini bilmiyordum. Ailede kızların okula gitmesi normal mi?"

“Babam eskiden buna izin vermeye başlamıştı. Annem İtalyan Edebiyatı okumak istiyordu ve babam ona asla hayır diyemezdi.” Sienna gülümsedi, ama gülümsemesinde bir hüzün vardı. “Aria'nın tıp okumasına izin verdi ve yavaş yavaş daha yaygın hale geldi. Sanırım Bratva'da durum böyle değil?”

“Kesinlikle hayır. Üniversiteye giden hiçbir kadın tanımıyorum. Mila ile ben öğretmenlik okuluna bile gidemedik.” Yanaklarım utançtan kızardı. “Eve özel öğretmenler geliyordu ama o bile birkaç yıl önce durdu. Gerçek bir derse girsem kesinlikle kalırım.”

Sienna elimi sıktı. "Eminim çok başarılı olursun. Eğer ilgilenirsen, kurslara kaydolmana yardımcı olabilirim."

Zihnimde bir sürü soru işareti vardı. Matteo gerçekten de kurslara katılmama izin verecek miydi? Okuma ve yazma konusunda fena değildim ama bunun dışında eğitimim oldukça yetersizdi. "Aşçılık dersleri almanın eğlenceli olacağını hep düşünmüştüm," diye itiraf ettim usulca.

“Ah, bu çok eğlenceli olurdu. Belki ben de size katılabilirim. Yemek pişirme veya fırıncılık hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Matteo ve ben, anne babamız öldükten sonra neredeyse tamamen mikrodalga yemekleriyle hayatta kaldık. Matteo tekrar Don olduktan sonra Giana'yı işe aldı ve o da bunca yıldır bizim için yemek pişiriyor. Onunla tanışmanı dört gözle bekliyorum. Seni çok sevecek.”

Sienna ve Matteo için çok şey ifade eden bu kadınla tanışmak konusunda biraz gergindim, ama daha fazla arkadaşımın olması da güzel olurdu.

Tabureden indim ve yürütecimi aldım. Alt dolaba doğru ilerledim, bir tencere almak için eğildim ve birden başım döndü. Noodle anında yanımda

belirdi ve ona yaslandım, oda dönüyordu.

“Sofiya?” Sienna’nın sesi bulanıktı, sanki suyun içinden geliyormuş gibiydi.

Derin bir nefes aldım ve görüşüm netleşene kadar Noodle'a sıkıca tutundum. Beni iterek yürütecime oturmamı sağladı.

"İyi misin?" Sienna yanımdaydı. "Matteo'yu mu yoksa Aria'yı mı arayayım?"

Noodle'ın başını okşarken gülümsedim. "Her şey yolunda. Sadece biraz başım döndü."

"Ne yapabilirim?"

"Şuradaki tencereyi alabilir misin?" diye sordum alt dolabı işaret ederek. "İstersen cacio e pepe yapacaktım."

Sienna tencereyi kaptı ve doldurdu, endişeli bakışlar bana doğru yöneldi. "Bana sade makarna da yedirsen sorun olmaz, ama cacio e pepe mükemmel olur. Emin misin? Değilsen, ne yapmam gerektiğini söyleyebilirsin, mutfağı yakmamaya çalışırım."

Burnumu çektim. "Hayır, sanırım şimdi gerçekten iyiyim." Tezgahtan su bardağımı aldım ve kalanını bir çırpıda içtim. Susuz kalmamam gerekiyordu.

Sienna tencereyi ocağın üstüne koydu. Tekrar ayağa kalktım, bu sefer yavaşça hareket ediyordum ama baş dönmem geçmişti. Makarna hazırlıklarıyla meşgul oldum.

Sienna, omzumun üzerinden ne yaptığımı izleyerek, "Çok güzel kokuyor," dedi. "Bence her gün birlikte öğle yemeği yememiz gerekiyor."

Sırıttım. "Matteo'nun bu düzenlemeden pek memnun olacağından emin değilim."

"Hepimiz onun isteklerine boyun eğemeyiz," dedi gözlerini devirerek. "Bu arada, Leona'yı görünce nasıl tepki verdi?"

"Pek de memnun olmamıştı ama ona hiçbir şey yapmadı."

Sienna sırıttı. "Merak etme, Leona kendini koruyabilir."

Bahse girerim yapabilirdi. Ama yine de Matteo'ya çantamın içinde telefon numarasının yazılı olduğu bir kart bulduğumu söylemezdim.

"İkinizin arası nasıl gidiyor?" diye sordu Sienna.

Yüzüm kızardı. "Matteo ve ben mi? Güzel."

"Eğer kardeşim olmasaydı, tüm ayrıntıları öğrenmek isterdim çünkü o kızarıklık her şeyi anlatıyor."

Güldüm. "Söz veriyorum, müstehcen detaylara girmeyeceğim." Eklemeden önce biraz tereddüt ettim, "Bu sabah bana bir hediye verdi."

"Ooo, bu nedir?"

“Şey… koca bir dolap dolusu mücevher,” diye mırıldandım, yüzüm daha da kızarıyordu. Sienna bunun çok fazla olduğunu mu düşünecekti? Bunu hak etmediğimi mi?

Sienna nefes nefese kaldı. "Görebilir miyim?"

Başımı salladım ve o da dolaba doğru gitti, ben de öğle yemeğimi bitirdim. Geri döndüğünde gözleri ışıl ışıldı.

"Vay be, kardeşim iyi iş çıkarmış. Neyse, o kıyafetleri seçmesi için kimi tuttuysa iyi iş çıkarmış. Hepsi içinde harika görüneceksin."

“Bunu gerçekten giymeli miyim sence? Her şey çok… *abartılı* görünüyor.”

“İşte mesele de bu,” dedi Sienna göz kırparak. “Artık Mafyadasın. Biz aşırılıklara bayılıyoruz.”

"Sen ve Sienna bugün iyi vakit geçirdiniz mi ?" diye sordu Matteo.

Kanepede kıvrılmıştık. Saat neredeyse gece yarısıydı ama ikimiz de yatağa gitmek istemiyorduk. O daha birkaç dakika önce eve gelmişti ve ben onunla olabildiğince çok zaman geçirmek istiyordum.

“Öyle yaptık. Makarna yaptım ve o da bundan sonra her gün öğle yemeğine kendi isteğiyle geldi.”

Matteo alaycı bir şekilde elini kalçamda gezdirdi. Eve geldiğinde kaloriferi açmış olmalıydı çünkü ben askılı bir bluz ve dantelli şort giymiştim, o ise üstsüzdü. Parmaklarımı göğsündeki dövmelerin üzerinde gezdirdim. Göğsündeki kelimelerin İtalyanca anlamlarına bakmıştım: aile, onur, sadakat. Bu denklemde benim nasıl bir yerim olduğunu merak ettim.

"Neden bana mücevher dolu bir dolap verdin?" diye fısıldadım.

"Hayır, yapmadım. Sadece arka duvar."

Göğüs ucunu çimdikledim ve sıçrayınca güldüm. Kalçama sert bir tokat attı ama dudaklarının seğirmesini gizleyemedi.

"Neden?" diye tekrar sordum.

"Çünkü bunu hak ediyorsun."

"Bu çok fazla."

Hayır, öyle değil. Benimle tartışma, tesoro (canım).

Gülümsememi onun göğsüne bastırdım. "Tamam, canım."

Matteo, ona taktığım takma adı duyunca yüzünde memnuniyet dolu küçük bir sırıtış belirdi. Gözleri kapalı, ifadesi daha önce hiç görmediğim kadar sakin bir şekilde saçlarımla oynadı. Açtığımız film arka planda sessizce oynuyordu, unutulmuştu. İşte bu gibi anlarda keşke o bir Mafya babası, ben de bir Bratva prensesi olmasaydım diye düşünüyordum. Keşke sadece Matteo ve Sofiya olabilseydik.

“Mafya işleri bugün nasıldı?”

Dudakları neredeyse bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Kahrolasıca. Beni senden uzaklaştırdı."

“Tatlı dilli adam.” Elimle yüzünü kavrayıp yanağından öptüm. “Bugün biraz kitap okuyordum ve yeni bir kelime öğrendim.” Giderek büyüyen aşk romanları koleksiyonuma ek olarak birkaç kişisel gelişim kitabı da almıştım. Kişisel gelişim falan filan.

“Bu hangi kelime?”

“Aleksitimi.”

Matteo kaşını kaldırdı.

“Duygularınızı hissetmekte ve adlandırmakta zorlandığınız zamandır. Çocukluk travması yaşayan birçok insan bunu yaşıyor gibi görünüyor.” Ses tonumu nötr tuttum, sanki sadece ilginç bir bilgi paylaşıyormuş gibi davrandım, ama gözlerim ister istemez yüzüne ve sonra da ellerime kaydı.

"Böylece?"

"Evet. Sadece ilginç olduğunu düşündüm."

Matteo hızla hareket etti, vücudunu bana doğru çevirerek beni adeta kafese aldı ve vücuduyla beni minderlere sıkıştırdı.

"Beni teşhis etmeye mi çalışıyorsun, tesoro?"

Gözlerimi kocaman ve masum bir şekilde ona dik dik baktım, ama dudaklarımın hafifçe seğirmesini engelleyemedim. "Bunu asla yapmazdım, miliy."

“Elbette hayır,” dedi, başparmağı ve işaret parmağıyla çenemi kavrayarak.

"Neyse, duygularınızla çok bağlantılısınız," diye ciddi bir ifadeyle söyledim.

Matteo, dudaklarında isteksiz bir gülümsemeyle küfretti. "Şımarık."

“Senin veletin.” Dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım, parmaklarımı saçlarının arasından geçirip onu kendime daha da yaklaştırdım. Dudağını

hafifçe ısırdım ve dilimi onunkine bastırdım, tadını çok sevdim. Boynumu kavradı ama öpüşmeyi derinleştirmek yerine geri çekildi, beni soğuk bıraktı. İçimde bir reddedilme hissi belirdi.

“Bana öyle bakma canım. Karşı konulmazsın. Ama seninle bir şey hakkında konuşmam gerekiyor.” Ciddi tonu midemi alt üst etti.

Saçımın bir tutamını parmağının etrafına doladı. "Yarın için bir akşam yemeği ayarladık. Babanla. Şehre geliyor."

Donakaldım ama kalbim kesinlikle donakalmadı. Sanki babama birkaç kilometre mesafede olacağımı biliyormuş gibi hızlandı. Bunun gerçekçi olmadığını biliyordum ama onu bir daha asla görmemeyi ummuştum.

“Biliyorum, canım.” Beni kucağına çekti, göğsüne bastırdı. “Hoşuma gitmiyor. Ama Arnavutlarla olan bu savaşta onun desteğine ihtiyacımız var. Arben birileriyle ittifak kurdu ama kim olduğunu çözemiyorum. Bunu haftalar önce bitirebilmeliydim.”

Gözlerindeki kendini suçlama ifadesinden nefret ettim. "Senin suçun değil." Başımı göğsüne yasladım. Olanların boyutunu bilmiyordum, ama eğer Pakhan ile iş birliği yapmak kocamın düşmanlarını daha hızlı yok etmesine yardımcı olacaksa, işini zorlaştırmayacaktım. "Akşam yemeğine gelmemi ister misin?"

İçini çekti ve alnıma bir öpücük kondurdu. "Seni zorlamayacağım. Ama eşler de burada olacak."

“Annem mi?”

"Evet, öyle düşünüyorum."

Bundan kaçınmamın hiçbir yolu yoktu. Yokluğum sorgulanacaktı ve bununla birlikte Matteo'nun otoritesi de sorgulanacaktı. "Öyleyse geleceğim," diye fısıldadım. "Nerede?"

Kollarını bana daha sıkı sardı. "Kuzenimin restoranı. Orada sadece biz olacağız."

Mila geliyor mu?

“Sanmıyorum.” Yüzümdeki üzgün ifadeyi görünce parmaklarıyla yanağımı okşadı. “Bütün bunlar çözüldükten sonra onu ziyarete getireceğiz. Tamam mı canım?”

Başımı salladım. "Evet. Onu çok özlüyorum. Ve Pakhan'ın ona zarar verecek bir şey yapacağından korkuyorum."

Matteo'nun yüz ifadesi karardı. "Bunu neden söylüyorsun?"

Kahretsin. Babamın olduğu bir toplantıya cinayet işlemeye hazır bir şekilde girmesine izin veremezdim. "Hiçbir sebep yok."

“Çok kötü bir yalancısın.” Beni düzeltti, yüzümü ona doğru çevirdi ve iki eliyle yüzümü kavradı. “Söyle bana. Sana zarar verdi mi? Sana el kaldırdı mı?”

Dudaklarımı ısırdım. "Bence buna cevap vermemeliyim."

Koyu renkli gözlerinde ateş parlıyordu. "Onu öldüreceğim Sofiya. Yemin ederim, onu mahvedeceğim."

“Hayır, yapamayacaksın. Onunla ittifak halindesin. Onun desteğine ihtiyacın var.”

"Kimse sana zarar verip de cezasız kalamaz."

“O bunun yanına kalmadı.” Kaşlarının arasındaki çizgilerin üzerinden parmaklarımı gezdirdim. “Asıl *ben* kaçtım. Seninle birlikte yeni, muhteşem bir hayata doğru.”

Zorlukla yutkundu. “Onu öldürmeyeceğim… henüz. Ama Tanrı şahit olsun ki, tesoro, bedelini ödeyecek. Yarın gece buraya gelmeyeceksin.”

“Evet, öyleyim. Mecburum, yoksa zayıf görünürsün.” Eğer ben orada olmasaydım, Matteo'nun ev halkı üzerinde kontrolü olmadığı izlenimi oluşurdu.

Haklı olduğumu biliyordu çünkü çenemi kavrayıp beni sert bir öpücüğe çekmeden önce boğazının arkasından hoşnutsuz bir ses çıkardı. "Seni koruyacağım. Yemin ederim. Ve bir gün sana yaşattığı her acının bedelini ona ödeteceğim."

Birbirimize bakakaldık, aramızdaki söylenmemiş tüm sözleri, özlemimi, ona olan sevgimi sessizlik içinde saklıyordu. Göğsüne yaslandım ve film devam ederken birbirimize sarılmış halde öylece kaldık.

52

SOFYA

Babam vefat etti.

Bu hiç de şaşırtıcı olmamalıydı; bu, kocamın bu ittifaka en az onun kadar ihtiyacı olmasına rağmen, Matteo'ya ince bir saygısızlıkla her durumda gücünü göstermeye çalışmasının bir başka yoluydu. Pakhan'ın iş ilişkileri hakkında pek bir şey bilmiyordum, ama yıllardır New York ticaret yollarını ele geçirmeyi arzuladığını biliyordum. Babamın gururunun kendi çıkarlarını korumasına engel olmasına şaşmamalı.

Matteo'nun eli ensemi tutuyordu, beni bir nebze olsun sakin tutan tek şey onun tutuşuydu. Babam artık bana zarar veremezdi. Deneyebilirdi ama artık yanımda insanlar vardı. Angelo, Romeo ve Domenico restoranın etrafında konuşlanmışlardı ve daha da fazla adam arkada ve çevreyi kuşatmıştı. Pakhan'ın yapabileceği en kötü şey beni küçük düşürmekti, ama kocamın babamın hakkımda savurduğu her türlü zehirli söze aldırmayacağına güveniyordum.

Yeni elmas bilekliğimle oynadım. Uyumlu küpelerim tenimde hafifçe sallanıyordu. Çok güzellerdi ama en sevdiğim yine de Matteo'nun bana verdiği narin madalyondu. Boynumda dururken sıcacıktı. Mücevherler, orada olacaklarını bildiğim Bratva kadınlarına karşı bir zırh gibiydi.

Restoranın önüne üç siyah G-Wagon yanaştı ve Matteo beni bırakmadan önce biraz daha sıkıca tuttu. Ayağa kalkarken elini tuttum. "Sırf benim için ittifakı bozacak bir şey yapma, tamam mı?"

Yüzünde bir öfke parıltısı belirdi ve eğilerek ellerini tekerlekli sandalyemin kenarlarına koydu, beni adeta kafese hapsetti. " *Sadece* senin için mi, sevgilim? Değersiz olduğunu, önceliğim olmadığını ima etmediğini biliyorum. Çünkü eğer öyle olsaydın, seni burada dizimin üstüne yatırmak zorunda kalırdım."

Yanaklarım kızardı. "Hayır, kesinlikle öyle bir şey ima etmiyordum."

Ön kapı açılır açılmaz doğrulurken, sert bir kaş çatmasıyla dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

İtalyan muhafızlardan biri kapıyı açık tuttu ve Pakhan içeri girdi. Alaycı bakışları beni süzdü ve yumruklarımı sıktım. Onu, babamın yaşlarında, zalim bir adam olan ikinci komutanı Bogdan takip ediyordu. Çocukluğum boyunca ondan uzak durmak için elimden geleni yapmıştım. Başkalarına acı çektirmekten zevk alan bir adamdı. Onu takip eden iki muhafızı da Igor ve Arkadi olarak tanıdım. Kendimi küçültmeye, alaylarına hedef olmaya çalışmaya başladığımı hissedebiliyordum.

Kadınlar erkeklerin arkasından içeri girdiler. Annem, kabarık etekli bezelye yeşili saten bir elbise giymişti, Bogdan'ın karısı Yulia ve muhafızlarla evli olması gereken iki genç kadın daha vardı. Güzel, esmer saçlı olanın adının Liliya olabileceğini düşündüm.

Keşke Noodle yanımda olsaydı. Hayatımda çok kısa bir süre kalmıştı ama şimdi onsuz olmayı hayal bile edemiyordum. Enzo onu akşam için yanına almıştı ve onu özlesem de, Noodle'ı babamın yanında bırakarak asla riske atmazdım. Altı yaşındayken, evimizin yanındaki bir hendeğin içinde minicik bir kedi yavrusu bulmuştum. Ona Zvezda—Yıldız—adını vermiş ve haftalarca odamda emzirmiştim. Bakımım altında güçlenmiş, odamızda yaptığı küçük yaramazlıklarla Mila'yı ve beni mutlu etmişti, ta ki Pakhan onu bulup gözümün önünde boğana kadar.

Noodle'ın ona yaklaşmasının imkanı yoktu, kesinlikle yoktu.

Matteo, konuklarımızı karşılarken rahat ve duygusuz bir ifade takınmıştı. Yüzeyin altında kaynayan kızgınlığı fark eden tek kişi ben miydim acaba?

"Haydi, yemek yiyelim," dedi ve herkesi restoranın ortasındaki büyük masaya doğru yönlendirdi. Masa, mumluklar, çiçekler ve şarapla çok güzel bir şekilde hazırlanmıştı.

"Şu tarafa otur," diye talimat verdi Pakhan anneme, elini sallayarak onu gönderdi.

Matteo masanın baş tarafındaki onur koltuğunda oturuyordu ve beni sağındaki koltuğa yönlendirdi.

"Bah, bırak karın diğer tarafa otursun Don Rossi. Böylece biz erkekler gerçek bir sohbet edebiliriz."

Karınız mı? Klasik. İlişkisine dair her türlü hatırayı benden ne kadar çabuk silmişti.

Matteo, buz gibi bir sesle, "Karım yanımda oturuyor," dedi.

"Şey, kesinlikle senin yanında *durmuyor* ," dedi Yulia Rusça, sesi duyabileceğim kadar yüksek.

Ona mide bulandırıcı derecede tatlı bir gülümseme verdim ve Rusça cevap verdim: "Kocası ondan bir an önce kurtulmak isteyen bir kadından cesur sözler. Dün gece mi geldiniz? Bu, en az üç kadınla çoktan birlikte olmuş olması gerektiği anlamına geliyor."

Bu çok ağır bir darbeydi ve biraz suçluluk hissettim, ama Yulia'nın öfkeli ifadesi bana biraz da keyif verdi.

Matteo gözlerime baktı ve ben hafifçe başımı salladım. Bratva kadınlarına karşı kendimi savunabilirdim. Elimden tuttu ve sandalyeme oturmamda bana yardım etti, sonra arkamda durup ellerini omuzlarıma koyarak babama dik dik baktı, bir şey söylemeye cesaret etmesini bekliyordu.

Pakhan kahkahalarla gülmeye başladı. "Gençlik aşkı! O günleri hepimiz hatırlıyoruz."

Adamlarından hiçbiri gülümsemedi. Aşkın ne olduğunu yüzlerine çarpsa bile anlayacaklarından şüpheliydim.

Herkes yerini aldı, Bratva eşleri masanın diğer ucuna itildi. Yeni muhafızlardan biri yanıma oturdu, buna minnettar kaldım. Pakhan ve Bogdan'a bakmak zaten yeterince kötüydü, yanlarında oturmaya tahammül edebileceğimi sanmıyordum.

Akşam yemeği, kibar ama sıradan bir sohbetle yavaşça geçti. Matteo'nun eli tenimden hiç ayrılmadı; ya masanın altında bacağımın üzerinde duruyordu ya da elimi tutuyordu. Birkaç kez babamın bakışlarının kocamla benim dokunduğumuz yere kaydığını fark ettim ve içimde hastalıklı bir tatmin duygusu hissettim. Beni İtalyanlara, iyiliğimi hiç düşünmeden satmıştı ve bu durum feci şekilde ters tepmişti. Angelo, babamın omzunun üzerinden gözümü yakaladı ve göz kırptı. Karnımda bir sıcaklık kıvrıldı. Sonunda, sevgi ve korumalarını özgürce sunan gerçek bir ailem vardı.

Annem sessiz kaldı ama tabağımdaki yemeğe gözlerini dikmişti. Yüz ifadesi o kadar netti ki, kilo almamla ilgili azarlayıcı sözlerini neredeyse duyabiliyordum. Fettuccine'den bir lokma daha aldım, tüm süre boyunca ona dik dik baktım. Gözlerini kaçırdı, dudaklarında tiksinti belirdi.

Akşam yemeğinin sonuna doğru, tiramisu ve Sambuca servis edilmeye başlandı. Angelo, duvarın dibinde oturduğu yerden büyük tatlı tepsilerine bakarken karnını ovuşturdu. Sonradan ona da biraz tattırmam gerekiyordu.

Babam ayağa kalktı ve getirdiği votkayı erkeklerin denemesi gerektiğini söyledi. Restoranın şömineli ve büyük deri koltuklu tarafına geçtiler. Bu sefer Matteo'nun elini sıktım ve ona cesaret verici bir bakış attım. Babamı memnun etmek için diğer erkeklerle birlikte gitmesi gerekiyordu. Eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu. "Uslu dur."

Gözlerimi devirdim. "Sen de uslu dur," diye tısladım karşılık olarak.

Yüzündeki karanlık ifade, beni dövdüğünü hayal ettiğini gösteriyordu. Başını Angelo'ya çevirdi, o da hemen yanıma geldi ve beni diğer kadınların kanepelerde oturduğu yere götürdü. Ama benim gözlerim sadece annemdeydi. Elbisesi incecik bedenine yapışmıştı ve gözleri onu son gördüğümden beri daha da boş bakıyordu. Uzandım ve elini tuttum. Teninin soğukluğu hissediliyordu.

“Anne, iyi misin?” Annem hakkındaki duygularım son derece karmaşıktı. Mila'yı ve beni defalarca hayal kırıklığına uğratmıştı ve içinde hiçbir iyilik yoktu. Ama aynı zamanda Pakhan'ın kurbanı olduğunu da biliyordum ve bir gün bu sisin içinden çıkabileceğine dair umutsuz bir umuda tutunuyordum.

Endişeli bakışlarımı boş gözlerle karşıladı.

"Anneciğim, lütfen," diye fısıldadım, diğer eşlerin duyma mesafesinde olmamasını dilerdim. Bunun Bratva'nın iç çevreleri için dedikodu malzemesi olacağından emindim. "Benimle konuş."

Yulia, tekerlekli sandalyemi işaret ederek, " *Böyle bir şeyle* ortaya çıktığında ne diyebilir ki?" diye alaycı bir ses tonuyla sordu.

Annemin elini bıraktım ve yutkundum. Utanmayı reddettim. Yeni ailem tarafından kabul edilmek, yavaş yavaş kendimi kabul etmeme yardımcı oluyordu. Bu kadınlar tekerlekli sandalye kullandığım için beni nasıl kötü hissettirmeye çalışabilirler?

"Harika değil mi? Kocam bana aldı."

"Sanki bu durumu daha iyi hale getiriyormuş gibi," diye alay etti.

Annem sessizce oturuyordu. Ona nasıl ulaşabileceğimi bilmeyi çok isterdim.

Liliya, "Sofiya, yeni kocanla işler nasıl gidiyor?" diye sordu. "Kesinlikle yakışıklı biri."

Kaşımı kaldırdım. "Harikalar. Ve yeni evlendiniz, değil mi?" Parmağındaki yüzüğü çeviriyordu.

"Arkadi'ye," dedi, Pakhan'ın arkasında duran siyah saçlı muhafızı işaret ederek, gülümsemesi gerginleşmişti. "Bir başka yakışıklı adam."

Başımı öne eğdim.

Tanımadığım diğer genç kadın söze girdi. "Bu senin yüzüğün mü?" Sesinde yapmacık bir öfke vardı.

Altın yüzüğüme baktım, özellikle Bratva eşlerinin üç iç içe geçmiş bantlı süslü elmas yüzükleriyle karşılaştırıldığında çok sadeydi. Bu, kocamın beni istemediği zaman bana verdiği yüzüktü. Daha mutlu bir anıyla bağlantılı bir yüzüğe sahip olmanın nasıl bir şey olacağını merak ettim.

Yulia, "Mafyanın elmas ticaretiyle uğraştığını sanıyordum," dedi. "Sanırım bu *harika* kocan seni bir elmasa layık görmedi."

Hiçbir şey söylemedim, sadece bileğimi sallayarak ışığın bileziğimdeki elmaslara yansımasını sağladım. Yulia gözlerini devirdi, ben de sırıttım.

Omzumu çevirip odanın karşısındaki Matteo'ya baktım. Adamlar purolarından çıkan dumanlar arasında içki içiyorlardı. Onu bensiz oraya gitmeye zorlayanın ben olduğumu biliyordum, ama şimdi onu yanımda çok istiyordum. Aslında, tüm bu korkunç insanlardan uzakta, evimizdeki kanepede onun kucağına kıvrılıp yatmak istiyordum.

Bakışları birden benimkine kilitlendi, bakışları her zamanki gibi yoğundu. Bütün görgü kurallarını çiğnedim ve ona bir öpücük gönderdim. Dudaklarında hafif bir kıpırtı oldu, sonra konuşmasına geri döndü.

53

MATTA

etmiştim Yıllar boyunca birçok erkeğe işkence . Birçoğunu da öldürmüştüm. İnsanlıktan yoksun, soğuk ve karanlık o yere, içime derinlemesine inmeyi çoktan öğrenmiştim. Ama Rustik İvanov'la masanın karşısında otururken bende hiçbir duygusuzluk yoktu. Sofiya hâlâ babasının ona yaptıklarına dair hiçbir ayrıntı vermeyi reddediyordu ve bu bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu.

Rustik kadeh kaldırırken ben de bardağımı kaldırdım.

Günleri sayılıydı.

Rustik, bir kadeh daha votka içerken, "Şehrinizde bazı sorunlar olduğuna dair söylentiler duydum," dedi.

Başımı eğdim. "Arnavutlar giderek daha da cesaretleniyorlar." Çok fazla şey ele vermek istemiyordum, bu adamların önünde herhangi bir zayıflık göstermeyi reddediyordum, ama ne kadar bilgi sahibi olduklarını görmem gerekiyordu.

Ruslar birbirlerine baktılar. "Öyle duyduk," dedi Rustik. "Arben babasından bile daha pervasız."

Bogdan, ağır aksanlı sesiyle, "Uyuşturucu rotalarına müdahale mi ediyorlar?" diye sordu. Gözleri donuktu ve acaba sadece sarhoş muydu yoksa uyuşturucu da mı işin içindeydi diye merak ettim.

“Hayır,” diye yanıtladı Romeo. “Ticaret yollarımız kontrol altında. Bizim endişemiz Arnavutların *şehre* getirmeye çalıştığı ticaret.”

Rustik kaşlarını kaldırdı. "Deri ticareti mi?"

Başımı eğdim. Babamın ve benim bu konuya duyduğumuz tiksintiyi herkes biliyordu. Rustik şimdiye kadar bu işe bulaşmamıştı, bu da bu ittifaka razı olmamın tek sebeplerinden biriydi. Rustik'in neden bundan kaçındığından emin değildim; kesinlikle insani bir nedenden dolayı değildi.

"Arben'e bir ders verilmeli," dedim.

“Bir tur daha!” diye bağırdı Rustik. Garson hemen gelip kadehlerimizi doldurdu. Rustik kadehini kaldırdı. “Ders vermeye devam!”

Başımı ona doğru eğdim ve kadehi kaldırdım. Votka boğazımdan aşağı inerken yaktı.

Votkadan nefret ediyordum.

“Yarın sabah liman depolarını inceleyeceğiz,” dedi Rustik. “Sonra da Arnavutluk sorununa odaklanabiliriz. Şimdilik işten bu kadar.” Aniden neşelenerek ellerini uyluklarına vurdu. “Eşinizden memnun musunuz?”

Çenem o kadar sıkı kenetlendi ki, neredeyse dişim kırılacaktı. Bu şerefsiz Sofiya hakkında kötü bir şey söylerse…

Bogdan bir yudum daha alırken homurdandı. "Sana sorun olmayacağını söylemiştim, Pakhan. Sakat olsa bile güzel bir kız."

Gözlerim kıpkırmızı bir sisle kaplandı, öfkeli kalp atışlarım kulaklarımda çınlıyordu. Rustik'in kızını savunmak için hiçbir şey yapmayacağını, hiçbir şey söylemeyeceğini bilmek için ona bakmama bile gerek yoktu.

Bogdan öne eğildi, sesini alçalttı ama yine de odadaki herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle konuştu: "Sanırım orospu orospudur. Bacaklarını kullanamamasının bir önemi yok."

Hareket etmeyi bile düşünmeden önce silahım elimdeydi, vücudum tamamen içgüdüsel olarak hareket ediyordu. Diz kapağına nişan aldım ve tetiği çektim.

Çığlığı havayı deldi ve yarasından kan fışkırdı. Odanın karşısında Sofiya ile göz göze geldim. Kaşları kalkık, dudakları hafifçe aralıktı.

Rustik, adam yere düşerken küfretti. Muhafızlarının hepsi bana silahlarını doğrulttu, benim adamlarım da onlara aynısını yaptı.

Dünyanın derdi yokmuş gibi sandalyeme yaslandım. "Özür dilerim." Bogdan'ın bağırışlarını duymazdan gelerek Rustik'e döndüm. "Sana fotoğraf çekme ayrıcalığını tanımalıydım, çünkü hakaret ettiği kişi senin kızındı."

Rustik yumruğunu sıktı, gözleri öfkeyle doluydu ve ikimiz de özürümün tamamen göstermelik olduğunu biliyorduk. Ona boyun eğiyor, aynı zamanda kendi kanından olanları savunmada başarısız olduğunu da belirtiyordum. Parmaklarım onu da vurma isteğiyle seğirdi ve gözlerinin silahıma kaymasıyla bunu hissedip hissetmediğini merak ettim. Ama sadece sırıttım ve silahı göğüs kılıfıma geri koydum.

Başını bana doğru eğdi. "Beni bir kurşundan kurtardın."

İçeceğimin geri kalanını bir dikişte içtim ve ayağa kalktım. "Geç oluyor. Yarın sabah depoda buluşalım." Daha o bir şey diyemeden arkamı döndüm, onu geçiştirdim ve karımın yanına doğru yürüdüm.

Eğilip çenesini kavradım. Şaşkın bakışları benimkilerle buluştu.

“Gitme vakti geldi, tatlım.” Başını salladı ve kapıya doğru yöneldi, ama sessiz kaldı. Sakin ve kendinden emin bir ifade takındım, ama içim burkuluyordu. Şimdi benden mi korkuyordu?

54

SOFYA

Matteo eve dönüş yolculuğu boyunca hiç konuşmadı. Arabadan inip dairemize çıkarken bile elimi sıkıca tuttu ve bırakmayı reddetti.

Asansörden çıkarken Angelo, "Enzo'ya gidip bu gece için Noodle'u alacağım," dedi.

"Teşekkür ederim" demeye bile fırsat bulamadan Matteo beni içeri çekti ve kapıyı kapattı.

Elimi bıraktı ve yüzünde okunması güç bir ifadeyle birkaç adım uzaklaştı.

“Yani…” dedim sessizliği bozarak. “Babamın ikinci adamını vurdunuz. Bir restoranda.”

Matteo kollarını kavuşturdu, kaşlarını çattı. "Tekrar yapardım."

"Öyle mi?"

"Evet."

Ona parmağımla işaret ettim. "Buraya gel."

Çenesindeki kas seğirdi ve uzun bir iç çekti. Gülümsememi gizlemek için dudağımı ısırdım. Birkaç saniye sonra bana doğru yürüdü. Kollarımı kaldırdım ve o da eğilerek boynunu dolamama izin verdi. Beni tek bir hızlı hareketle kaldırdı, elleri kalçalarımı kavradı.

Burnumu yüzüne sürdüm, onu içime çektim. "Kocam, yaptığın şeyden dolayı üzgün olduğumu sanıyorsun galiba." Yüzündeki şaşkınlık ifadesine gülümsedim. "Hayatımda çok az insan beni savundu, hiçbiri de böyle

değildi." Ellerimle yüzünü kavradım, başparmaklarımı yanaklarında gezdirdim ve dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. "Kendine bir ödül hak ettin."

Sırtımı duvara yasladı ve cinsel organı kasıklarıma sürtünürken inledim. "Peki, ödülüm ne olacak karım?"

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim. "Ne istersen. İstediğin gibi benimle birlikte ol."

"Bu oldukça tehlikeli bir teklif."

"Nedenmiş?"

"Bana çok sayıda adamı vurmak için güçlü bir motivasyon verdin, dostum, sadece ödülümü alabilmek için."

Tenine doğru güldüm. "Neyse ki beni istediğin zaman sahiplenebilirsin, kurşuna gerek yok, bu yüzden lütfen benim yüzümden daha fazla insanı vurma."

"Uygun gördüğüm gibi yapacağım." Sesi memnuniyetsizdi ve beni odamıza taşırken ona sıkıca sarıldım.

Başucu lambamızı açtı, yumuşak ışık yatağı aydınlattı ve beni yatağa yatırdı.

"Sana ne kadar güzel göründüğünü söylemiş miydim?" Boynumdan aşağı, köprücük kemiğimin üzerinden öptü.

"Belki de bundan bahsetmişsinizdir."

“Bunu asla yeterince söyleyemem. Güzelliğinizi anlatmaya hiçbir kelime yetmeyecek.”

Gözlerimi hızla kırpıştırdım. Onun tatlı sözlerine *ağlamayacaktım* .

Dudaklarını tekrar benimkine yaklaştırdı, öpüşümüzü derinleştirdi ve ben de bedenlerimizi birleştirmek için elimden gelen her şeyi yapmaya hazır bir şekilde ona sarıldım. Sert ellerini tenimde gezdirirken, tadı ve kokusu beni sardı. Küfreterek geri çekildi.

"Bunu üzerinden çıkarmam gerek," dedi elbisemi çekiştirerek.

Fermuara ulaşabilmesi için yana döndüm. Fermuarı aşağı çekti, nefesi tenimde gezinirken sırtıma sıcak öpücükler kondurdu. Elbiseyi yavaşça çıkardı ve minik siyah tanga iç çamaşırımı görünce inledi.

"Kahretsin." Kalçalarımın her iki yanağını da ısırdı, bu da çığlık atmama neden oldu ama külotumu çıkarmadı. "Dön bakalım, bebeğim."

İstediklerini yaparken elleri tenimi okşadı, başparmakları boncuklu meme uçlarımın etrafında daireler çizdi. Ceketini çıkarmak ve kollarını sıvamak için biraz geri çekildi, kalın, kaslı ön kolları ortaya çıktı. Ona

uzandım, ona dokunmaya ihtiyacım vardı ama iki bileğimi de tek eliyle yakaladı. "Bu gece kontrol bende olmalı."

Gözlerindeki kırılganlık göğsümü sıkıştırdı. "Neye ihtiyacın olursa, miliy."

Alnımdan öptü ve oturmamı sağladı, sırtıma destek olması için bir yastık yerleştirdi. Odanın diğer ucuna gidip şifonyerinden bir ip çıkardı. Dün gece babamı görmem gerektiğini öğrendiğimden beri taşıdığım gerilim, kocam kravatını gevşeterek bana doğru gelirken azaldı. Belki de bu gece kontrolü ona bırakmam gerektiği kadar, onun da kontrolü ele geçirmesi gerekiyordu.

Matteo ipi tenimde gezdirdi, kenevirin hafif pürüzlü kenarı içimde bir ürpertiye neden oldu. Göğüs kemerini bağlarken acele etmedi, beni öptü ve ipi göğüslerimin etrafına ve gövdemin aşağısına elmas şeklinde sararken klitorisimi okşadı. İpin sıkı tutuşu, parmaklarının tenime nazik ve baştan çıkarıcı dokunuşuyla tezat oluşturarak daha fazlasını istememe neden oldu.

"Benim için çok iyi iş çıkarıyorsun. Beni bağlamana, seni istediğim gibi kullanmama izin veriyorsun." Sözleri tenime fısıldanmış gibiydi ve ben de ona daha da yaklaşmaya çalışarak sendeledim.

Beni sıkıca tuttu, ipin ucunu alıp bacaklarımın arasından geçirebileceği şekilde pozisyon aldı. İpi vajina dudaklarımın arasına sıkıca çektiğinde inledim. Dantelli iç çamaşırım küçük bir koruma sağlıyordu ama ip klitorisime sürtünerek beni yakıyordu. İpi kalçalarımın arasından geçirdi ve sıkıca çekip göğüs kemerimin arkasına bağladığında nefesim kesildi.

Dudaklarım aralıktı ve nefes nefese kalmıştım. Klitorisim şişmiş ve sürtünmeye muhtaçtı, sıkı kemer ise tamamen Matteo'nun kontrolü altında olduğumun sürekli bir hatırlatıcısıydı.

"Gözlerin üzerimde olsun," dedi alçak sesle. Karanlık bakışlarıyla karşılaştıkça kendimi daha da teslimiyete kaptırdığımı fark ettim.

"Lütfen," diye yalvardım.

Beni öyle bir pozisyona getirdi ki, yüzüm ona dönük, bacaklarım onun uyluklarının üzerindeydi. Kravatı ve ceketi yerde unutulmuş halde duruyordu, ama bunun dışında tamamen giyinikti. Savunmasızdım ve onun insafına kalmıştım, yine de kendimi tamamen güvende hissediyordum.

Göğüs kemerini tuttu ve beni ileri geri salladı; her hareket, ipe ve bacağına sürtünürken içimde bir zevk dalgası yaratıyordu. Daha hızlı hareket etmeye çalıştım ama kontrol tamamen ondaydı, zevkimi uzatıp durdu, ta ki onun kollarında inleyip sızlanana kadar.

"Çok güzel," diye mırıldandı.

Nefes alışverişlerimiz senkronizeydi, kalp atışlarımız da aynı düzene girmişti ve ben onun büyüsüne daha da kapılıyordum. Havada süzülüyordum, yeryüzüne sadece onun dokunuşuyla bağlıydım. Birkaç kez göz kapaklarım kapandı ve o da cezalandırmak için bacağıma vurdu.

“Senin benim için paramparça olduğunu göreceğim, sevgilim. Bedenin tamamen bana ait. Dokunmak, emretmek, kontrol etmek benim hakkım.”

"Evet," diye fısıldadım.

"Sana başka hiç kimse dokunamayacak. Benim için ne kadar ıslandığını başka hiç kimse hissetmeyecek."

“Sadece sen.” Sis daha da yoğunlaşıyordu, zihnim sadece onun beni götürebileceği o enfes yere doğru süzülüyordu. Mutlak teslimiyet, çünkü biliyordum ki evrende onun kollarından daha güvenli bir yer yoktu.

Homurdandı ve hareketlerini hızlandırdı, çığlık atana kadar meme ucumu çimdikledi. Orgazmım dalgalar gibi üzerime yayıldı. Omuzlarından tuttum, kendimi uzaklara savrulmaktan alıkoymak için parmaklarımı içine soktum.

“Aferin kızım, bunu benim için çok iyi yaptın.” Övgüler mırıldanırken dudakları kulağımın kenarına değdi. Beni yatağa indirdi ve ipi çözdü, kızarmış her yerime öpücükler kondurduktan sonra beni göğsüne çekti. Başımın arkasını avuçladı, parmakları nazikçe saçlarımı okşadı. “Kahretsin, Sofiya, *kahretsin* . Sonsuza dek sen ve ben.”

Onun boynunu emdim, ona da izimi bırakmak istiyordum, buna *ihtiyacım vardı* . Aramızdaki sessizlik kolaydı, nazikçe bizi sarıyordu.

"Muhtemelen pantolonunda ıslak bir leke bıraktım," diye fısıldadım.

“Harika. Sahip olduğum her pantolonda senin kokuna ihtiyacım var.”

"Sen çok saçmalıyorsun."

Ellerimi göğsünden aşağı doğru kaydırdım, gömleğinin düğmelerini çözdüm ve daha aşağıya indim. Pantolonunun içinden sertleşmiş penisini sıktım ve inleyerek bana doğru itildi. Tanrım, o sesi tekrar tekrar duymak istiyordum. Pantolonunun fermuarını açtım ve kalçalarını kaldırarak pantolonunu aşağı doğru itmeme yardım etti, ta ki parmaklarım sıcak ve pürüzsüz penisinin etrafına sarılana kadar.

Derin bir nefes aldı ve kalçalarımı avuçlayıp sıkıca sıktı. Beni yukarı çekerken ve penisini vajina dudaklarımın arasına sokarken küçük bir çığlık attım. "Yorgun musun bebeğim?"

"Hayır," dedim gülümseyerek. "Tamamen uyanığım."

Bizi döndürdü, böylece üzerime doğru eğildi. Kalın uylukları benimkilerin arasına sıkışmış, penisi girişimi tahrik ediyordu.

Dudaklarım boğazına değerken, "Beni bekletme," diye fısıldadım.

İçeri doğru bastırdı, sadece penisinin başıyla beni tahrik etti. "Yapabilseydim, senin içinde yaşardım." Cevap veremeden, sonuna kadar içeri itti ve gerilmeden dolayı bir çığlık attım. Kollarını vücuduma dolayarak, içeri ve dışarı doğru hareket ederken beni olabildiğince hareketsiz tuttu.

"Kahretsin, çok çabuk boşalacağım. Benimle gel bebeğim. O mükemmel amının sikimi sıkmasını hissetmem gerekiyor."

Kalçalarımın altına bir yastık koymak için durakladı. Pozisyon değişikliği eklemlerimdeki baskıyı azalttı ve her itişin içimdeki o mükemmel noktaya isabet etmesini sağladı. Sanki içimden elektrik geçiyordu ve boşalırken Matteo'ya sarılarak inledim. Saniyeler sonra o da boşaldı, ikimiz de zevkin doruklarındaydık, tenlerimizin birbirine değdiği yerde kalplerimiz hızla çarpıyordu.

“Mükemmel. Çok mükemmelsin,” diye mırıldandı, dudaklarımı nazikçe öptükten sonra üzerimden kalktı. Matteo banyoya girerken ben de büzüldüm. Birkaç dakika sonra nemli bir bezle çıktı ve yanaklarımın kızarmasına neden olarak beni temizledi. Bana bu şekilde baktığında her zaman hem zevk hem de utanç karışımı bir duygu hissederdim.

Yanıma uzandı ve ben de onun göğsüne sokuldum.

"Seninleyken her şey yolunda gibi geliyor." Sözlerim mırıldanarak çıktı ağzımdan, ama o bana daha sıkı sarıldı. "Bunu hep hayal etmiştim, ama asla başarabileceğimi düşünmemiştim. Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmene hiç gerek yok," diye mırıldandı. Yarı uykulu gibiydi ve ben de çıplak göğsüne yaslanarak gülümsedim.

Uyku beni ele geçiriyordu, ama tam da buna başlamadan önce, uzun zamandır içimde tuttuğum kelimeler ağzımdan döküldü: "Seni seviyorum."

Matteo'nun göğsü düzenli olarak inip kalkmaya devam etti. Tenine nazik bir öpücük kondurdum ve sonra gözlerimi kapattım.

55

MATTA

" *Seni seviyorum."*

Sofiya uyuyormuşum gibi düşünsün diye nefesimi düzenli tutmaya çalıştım ama göğsüm patlayacak gibiydi.

O beni seviyordu.

Beni sevdi.

Her şey birkaç dakika öncesine göre aynıydı, ama aynı zamanda hiçbir şey de aynı değildi. Evren değişmişti ve ben de dönüşüme uğramıştım.

Ben Sofiya Rossi'nin sevdiği bir adamdım.

Bir şekilde, tüm olumsuzluklara rağmen, kendi aptallığıma ve inatçılığıma rağmen, kıymetli karımın sevgisini kazanmıştım.

Nefes alışverişi düzene girerken ona daha sıkı sarıldım. Bundan, ondan asla yeterince doyamayacaktım. Uyanık olduğum her an onu özlüyordum, zihnim uyurken bile onu arıyordu.

Ve acaba aşk böyle bir şey miydi diye merak ettim.

56

MATTA

Domenico, çenesi sıkılı ve elinde bir dizüstü bilgisayarla ofise girdi.

"Rapor et," dedim.

“Evet, patron.” Sonra tereddüt etti.

İçimden bir hırıltı çıkarmamak için kendimi zor tuttum. Şu anda Sofiya'nın yanında olmalıydım. Bu sabah yataktan çıkmak istememiştim, özellikle de son zamanlarda ne kadar yorgun olduğunu düşününce. Bütün günü birbirimize sarılıp, sevişerek, dokunarak ve çıplak göğsümde parmaklarını gezdirirken tatlı sesini dinleyerek geçirmek istiyordum. Eğer daha önce Arnavutları öldürmek istemeseydim, sırf beni karımdan ayırdıkları için yapardım.

Domenico boğazını temizleyerek dizüstü bilgisayarı açtı. "Haini buldum."

Kaşımı kaldırdım, yüz ifadem hiçbir şey ele vermiyordu. Ama içten içe kalbim *yok etme* isteğiyle çarpıyordu. Kan arzusu tüm vücudumu sardı. Sonunda onları ele geçirmiştik.

"Öyleyse kim o?" diye sordu Romeo.

Domenico dizüstü bilgisayarı masanın üzerine, bana dönük şekilde bıraktı. "İnanmak istemedim," dedi. "Ama bu Bayan Rossi."

Sözlerini anlamam biraz zaman aldı, ama anladığım anda göğsümü öfke kapladı.

HAYIR.

Yanılıyordu. Hem de fena halde *yanılıyordu* .

Domenico, ceketimin altında sakladığım silahıma doğru bakarken kıpırdandı. *Karımı hainlikle suçladıktan* sonra onu vuracağımdan endişelenmiş olmalıydı.

"Bana ailedeki herkesi inceleme ve iletişimleri izleme izni verdiniz," diye aceleyle devam etti. "Eşiniz yeni telefonunu aldığında, telefonuna casus yazılım yükledim. Bunu elbette bir önlem olarak yaptım, bir şey bulmayı beklemiyordum, ama sonra garip aramalar ve mesajlarda bir örüntü fark ettim."

Ekranı kaydırabilmek için yer değiştirdi ve mesaj ekran görüntülerinin olduğu bir dosya ortaya çıktı. Görüntüleri incelerken gözlerim bulanıklaştı. Sofiya, bilinmeyen bir numaraya, hareketlerimiz hakkında gizli bilgiler gönderiyordu. Bu bilgileri, tam da bu masada benimle otururken kolayca elde edebilirdi. Ben *onun içindeyken* , o beni ele vermek için çalışıyordu.

Romeo'nun kaşları çatıldı, gözlerime baktı ve ikimizin de anne babamı ve kimsenin beklemediği ihaneti hatırladığımızı anladım.

Domenico, sanki hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bir dizi arama ve mesajı taradı. Son mesajların çoğu sabahın ortalarında, yani bana yataktan kalkamayacak kadar yorgun olduğunu söylediği zamanlarda gönderilmişti. Dairede yalnız olduğu zamanlarda.

Romeo, sanki bir patlama bekliyormuş gibi beni dikkatle süzdü. Ama içimdeki öfke karanlık ve soğuk bir şekilde yanıyordu.

"Bunu neden yaptı ki?" diye sordu.

“Bayan Rossi ile kız kardeşi Mila arasında Mila'nın birine aşık olduğunu düşündüren mesajlar var…” Domenico sözünü tamamlayamadı.

"Söyle artık!" diye homurdandım.

"Arben," dedi Domenico.

Bu isim içimi ürpertti.

Romeo, "Rustik, Mila'nın Arben'le evlenmesine ve ittifakımızı yıkmasına asla izin vermezdi," dedi.

“Arben şehri sahiplenmedikçe.” Domenico’nun sözleri havada asılı kaldı.

Eğer Arnavutlar New York'un kontrolünü ele geçirirse, Rustik'in ittifakımızı bozup Arnavutların safına geçmesi çok daha iyi olur.

Sofiya kız kardeşini çok seviyordu. Onun için her şeyi yapacağını söylüyordu. Peki bu, yeni ailesine, *bana* ihanet etmeyi de içeriyor muydu?

"Arben ve Rustik birlikte mi çalışıyorlar?" diye sordum.

"Öyle görünmüyor," dedi Domenico. "Bu tamamen Mila ve Sofiya'nın planı. Arben, Sofiya'ya dünyanın herhangi bir yerinde bir ev sözü verdi," diye devam etti ve Mila ile karım arasındaki mesajlaşmaya baktı.

SOFIYA

Ben hep bir tutsak oldum. Gözetim altında olmadan hiçbir şey yapamıyorum ve bundan çok yoruldum. Gerçekten beni özgür bırakabileceğinden emin misin?

BEN İSTERİM

Arben her şeyin hazır olduğunu söylüyor. Okyanus kıyısında bir ev ve istediğim zaman gizlice seni ziyaret edebileceğim. Kimse asla bilmeyecek.

SOFIYA

Tamam. O halde başlayalım.

Anne ve babamı öldüren silah seslerinin dünyamı bu kadar yıkabileceğini hiç düşünmemiştim, ama şu an göğsümü delen acı beni yanılttı. Yıllarca kalbimi sertleştirmiştim, ama Sofiya bir şekilde içeri sızmayı başarmıştı. Ve şimdi dünyam yeniden paramparça oluyordu.

"Dışarıda bekle, Domenico," diye hırıldadı Romeo, kapıyı işaret ederek. Benim fedaim bir an tereddüt ettikten sonra başıyla onayladı ve odadan çıktı. Kapı arkasından kapandığında, ikinci komutanıma döndüm.

"Göründüğü gibi olmayabilir, dostum."

Elimle yüzümü okşadım, onun yanında maskem biraz düştü. "Beni sevdiğini söyledi." Bu sözler ağzımda kül gibi kaldı.

"Evet, öyle," dedi Romeo.

“Bunu nasıl açıklarsın?” diye bağırdım, dizüstü bilgisayarı işaret ederek. Mesajlar, evlendiğimiz ilk birkaç güne kadar uzanıyordu. Onu dairede terk ettiğim güne. Ama o zamandan beri işler düzelmişti. *Ben de* düzelmiştim. Ve yine de, o beni değil kız kardeşini seçmişti.

Romeo'nun boğucu sessizliği, odanın her yerine elle tutulur bir şey gibi yayıldı ve nefesimi kesti.

Ben bir eylem adamıydım. Her zaman kontrol altında, her zaman bir planım vardı. Ama kafam bomboştu. Tüm dünyam yıkılıyordu ve önümdeki bir sonraki adımı göremiyordum. Mantığıma aykırı olarak, kendimi Sofiya'ya açmış, ruhumu ona dökmüştüm. Ve o bana böyle mi karşılık verdi?

Romeo konuşmak için ağzını açtı ama kapıya sert bir şekilde vurulmasıyla sözü kesildi.

"Patron," diye seslendi Domenico. "Ajello telefonda. Acil bir durum var."

Romeo'ya başımı kaldırdım ve o da kapıyı açtı.

Benim korumam gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde içeri girdi. “Kuzeydeki depoda bir pusu var. Adamlarımız kendilerini içeriye kilitlemişler ama uzun süre dayanamayabilirler. Ajello, Arben'in orada olduğunu söylüyor.”

"Kahretsin!" diye kükredim. İşte beklediğim an gelmişti; Arben'i alt etme fırsatı. Neden şimdi, Sofiya ile uğraşmam gerekirken, bu gerçekleşmek zorundaydı?

Belki de şimdi olmasının *sebebi* buydu. Arben, Sofiya ile bir tür hamle yapmak için mi şehirdeydi?

"Kahretsin patron, destek olmadan daha fazla dayanamazlar," dedi Domenico. Odanın öbür ucundan bile telefonun hoparlöründen bağırışları duyabiliyordum.

Ceketimi giydim. *Şimdi* gitmem gerekiyordu.

"Sofiya'yı getir ve bodrum katındaki bir odaya kapat," dedim Domenico'ya. Her kelime acı vericiydi ama başka bir yol göremiyordum.

"Ne?" diye tısladı Romeo, gözleri faltaşı gibi açılmıştı.

Şaşkın ifadesine sert bir bakışla karşılık verdim. Kan bağı olmasa da her anlamda kardeşim olabilirdi, ama ben Don'dum ve emirlerim kamuoyu önünde sorgulanamazdı. Romeo hatasını anladı ve başıyla onayladı. Çenesi hâlâ sıkıca kenetlenmişti.

"Benim de seninle gelmemi istemiyor musun?" diye sordu Domenico.

“Hayır, Sofiya ile kal.” Karımın yanında başka bir adamın olması fikri beni öfkelendirdi. Vücudum onun bir hain olduğu gerçeğini henüz kavrayamamıştı. Birlikte geçirdiğimiz zamanın ne kadarı bir yalandı? Ama başka seçeneğim yoktu. Önceliğim Arben'in peşinden gitmek olmalıydı. Domenico bir savaşta değerli bir varlık olsa da, burada kalacak güvendiğim birine ihtiyacım vardı. On yıldan fazla bir süre önce, amcamla savaşırken ve bana ait olanı geri kazanmaya çalışırken hainleri tespit etmeme yardım eden oydu.

"Bodruma indirdikten sonra onunla ne yapmamı istiyorsunuz?" diye sordu.

“Hiçbir şey,” diye dişlerimi sıktım. “Ona zarar vermeyin, sadece odaya koyun. Telefonunun veya başka bir iletişim aracının olmadığından emin olun. Döndüğümüzde onu alacağım.” Romeo'ya döndüm, yaptığımı

savunma dürtüsünü görmezden gelemedim. “Eğer hain oysa, umarım odada geçirdiği süre onu itiraf edecek kadar korkutur.”

Romeo sorusunu dile getirmedi, ama aramızda gün gibi açık bir şekilde havada asılı kaldı *: Ya o öyle değilse?*

Bu riski göze alamazdım. Adamlarım tehlikedeydi, tüm imparatorluğum tehdit altındaydı. Ben yokken onu gözetimsiz bırakamazdım. Belki de o ve Arben zaten bir plan yapmışlardı ve yakalandığından şüphelenirse kaçmaya çalışabilirdi.

Asla.

Asla, tesoro.

Benden asla kaçamayacaksın.

"Evet, patron," dedi Domenico. "İlgileneceğim."

Romeo ve ben, cephanelikten ek silahlar aldıktan sonra en iyi on adamımla birlikte garaja gittik.

Depoya gider, Arnavutları yok eder, Arben'i ele geçirir, sonra da geri döner ve karımdan gerçeği öğrenirdim.

57

SOFYA

Angelo, ağır dökme demir tencereyi fırına koyarken ben de endişeyle onu izledim.

"Her şey harika olacak, prensesim," dedi, yüksek sıcağa karşı kapıyı kapatarak.

“Bilmiyorum,” dedim ellerimi ovuşturarak. “İlk defa ekşi mayalı ekmek yapıyorum. Muhtemelen berbat ettim.”

Angelo alaycı bir şekilde, "Merak etme. Patron önüne ne koyarsan yemeyecek değil ki," dedi.

“Bu abartı,” diye mırıldandım, ama korumamın yüz ifadesi bana saçmaladığımı söylüyordu. Gözlerinde muzip bir parıltı vardı ve dün Matteo'nun mutfak tezgahında *beni* nasıl yaladığını hatırlayınca utandım.

Noodle elimi dürttü ve ben de kulağını kaşıdım. "Yürüyüşe çıkmak ister misin, Malysh?"

Angelo, "Ekmek pişmeden önce bir tur daha atacak vaktimiz var," dedi.

"Pekala, o zaman kısa bir yürüyüşe çıkalım," dedim Noodle'a, o da heyecanla etrafına döndü.

Ön kapıya doğru ilerledim ama daha oraya varmadan kapı açıldı. Bir an Matteo'nun erken döndüğünü umdum ama Domenico'yu görünce kalbim kırıldı. Noodle önüme geçti, vücudu tetikteydi.

"Neler oluyor?" diye sordu Angelo, yanıma doğru aceleyle gelerek.

"Matteo iyi mi?" diye sordum, iki adama da gözlerimi gezdirerek.

“Patron iyi. Ben sizin için buradayım, Bayan Rossi.” Fedainin yüzü ifadesizdi, ama gözlerindeki parıltı beni ürpertti.

"Ne demek istiyorsun?"

"Patron seni aşağıya indirmemi istedi. Orada seni bekliyor."

Göğsümde rahatsız edici bir his yükseldi. Matteo, Domenico'ya güveniyordu ama ben onunla hiçbir yere gitmek istemiyordum.

"Bu konuda hiçbir şey duymadım," dedi Angelo.

Domenico homurdandı. "Patron beni onu almaya gönderdi. Ona bir sürprizi var." Sesi sakindi ama havada bir gerilim hissediliyordu.

"Onunla birlikte kalıyorum," dedi Angelo.

Domenico omuz silkti. "Biliyorsun bilirsin."

Noodle'ın tasmasını takmaya gittim ama Domenico beni durdurdu. "Köpeği burada bırak."

"Benimle geliyor," dedim soğukkanlılıkla.

Domenico gözlerini devirdi. "Pekala, peki, ne istersen yap."

Asansöre bindiğimizde Angelo telefonundan biriyle mesajlaşıyordu ve bunun ne olduğunu kocamla teyit etmeye çalıştığını biliyordum. Derin bir nefes aldım ve elimi Noodle'ın yumuşak kulaklarına sürdüm. Aşırı tepki veriyordum. Matteo'nun bana bir sürprizi vardı. Bunda olağanüstü bir şey yoktu.

Asansör kapısı açıldı ve Angelo önüme geçip görüşümü engelleyerek küfretti.

"Domenico, biz burada ne arıyoruz?" diye öfkeyle söylendi Angelo.

“Ben sadece patronun emirlerini yerine getiriyorum.” Domenico tekerlekli sandalyemin kollarını kavradı ve beni öne doğru itti, bu da Angelo'nun geriye sıçramasına neden oldu.

Garajda değil, bodrumda olduğumuzu görünce içim ürperdi. Karanlık ve soğuktu, karşımda küçük bir hücreye açılan açık bir kapı vardı.

Angelo kükredi ve Domenico'nun göğsüne itti. "Bu da neyin nesi?"

Domenico korumama silahını doğrulttuğunda nefesimi keskin bir şekilde içime çektim. "Ne yapıyorsun? Ateş etme!" diye bağırdım.

Domenico, "Patronun emirlerini yerine getiriyorum," dedi. "Ve hiçbir ihanete müsamaha göstermeyeceğim."

“Yalan söylüyorsun.” Angelo’nun gözlerinde öfke parlıyordu ve Domenico’ya saldırıp vurulacağından çok korkuyordum. Tam o sırada telefonu çaldı.

“Romeo,” dedi Angelo, yüzünde bir rahatlama ifadesiyle cevap verdi. Konuşmanın geri kalanı hızlı bir İtalyanca ile tamamlandı. Sadece birkaç kelime yakalayabildim, ama Angelo'nun gözlerindeki dehşeti anlamak çok kolaydı.

Telefonu kapattı.

"Sofiya," dedi, sesi yumuşaktı.

"Hayır," diye hırıltılı bir sesle başımı salladım. "Ne oluyor? Beni burada bırakmayın."

Koruma görevlim endişeli görünüyordu. "Patron dönene kadar böyle devam edecek. Çok uzun sürmez."

"Lütfen," diye yalvardım. "Lütfen bunu yapmayın."

Domenico tekerlekli sandalyemi kaptı ve beni hücreye itti. Noodle ise mızmızlanarak yanımdan ayrılmayı reddetti.

"Çıkmak."

Domenico'nun emrini idrak edemeden tekerlekli sandalyeyi öne doğru eğdi ve ben çığlık attım. Noodle'a tutunmayı başardım, o da beni dengeledi ve yere çok sert düşmemi engelledi.

Zorlayıcı adam Noodle'ın tasmasını kaptı ve çekmeye başladı. Gözlerimden yaşlar süzülürken ona bırakmasını bağırdım. Ama o sadece alaycı bir şekilde sırıttı ve ağlayan köpeğimi hücreden dışarı sürükleyip kapıyı arkalarından sertçe kapattı.

Oda karanlığa bürünmüştü.

Ve yalnızdım.

Kapı tekrar açıldığında ne kadar zaman geçtiğini BİLMİYORDUM . Domenico, bir elinde metal bir sandalye sürükleyerek, diğer elinde de bir el feneriyle içeri girdi. Angelo veya Noodle'ı görebilmek için etrafına bakındım, ama kapı yüksek bir gürültüyle kapandı ve beni küçük odada infazcıyla yalnız bıraktı. Gözyaşlarımın dökülmesini engellemek için çenemi sıkıca sıktım.

"Çok zeki olduğunu sandın, değil mi?" diye sordu Domenico, el fenerini açarak. Fener, duvarlara tehditkar gölgeler düşürdü.

Ne demek istediğinizi anlamıyorum.

Sandalyesine yaslanırken yüzünde uğursuz bir sırıtış belirdi. “Patronun senden bilgi almasını izlemekten zevk alacağım. Onu ilk kez bir adama

işkence ederken gördüğümde, hayatımda hiç böyle bir şey görmemiştim. O adam da bir haindi. Patron onu tam bir hafta boyunca hayatta tuttu, yavaş yavaş tırnaklarını, sonra parmaklarını ve sonra da uzuvlarını kesti. Sonunda öldüğünde vücudunun her yeri o kadar parçalanmıştı ki, neredeyse insana benzemiyordu. Bu… *ilham vericiydi* .”

Tüm vücudum ürperdi ve koltuk altlarım nemlendi. "Ben hain değilim."

Domenico homurdandı. "En azından oyunculuk pratiği yapmak için birkaç saatin var."

Göğsümde öfke kabardı. "Rol yapmıyorum."

“Arnavutlara istihbarat sızdıran biri olduğunu haftalardır biliyorduk. Patron bunun sen olacağını kesinlikle beklemiyordu, ama kanıtlar çok açık.” Gözleri karardı ve vücudumu süzdü, birdenbire kendimi korkunç derecede çıplak hissettim. “Acaba işkenceye su işkencesiyle mi başlayacak? Bu kadar az suyla neler yapabileceğine inanamıyorum. Ya da belki de güzel küçük ayak tırnaklarının her birini tek tek sökecek. Şanslıysam, sıra bana da gelecek.”

Zihnim onun sözlerini reddetti. Matteo beni önemsiyordu. Bana asla zarar vermezdi. Domenico kesinlikle yoldan çıkmış olmalıydı.

Ama sonra… Angelo, Romeo'dan siparişi teyit ettirmişti.

Göğsümde bir panik dalgası yükseldi. "Bunların hepsi bir yanlış anlama," dedim ama sözlerim güçsüz çıktı.

Domenico sadece güldü. Bu küçük, iğrenç hücrede ondan olabildiğince uzaklaştım. Beton zemin soğuk ve kirliydi ve bulunduğum pozisyon beni o korkunç celladın karşısında daha da savunmasız hale getiriyordu.

“Hoşça kalın, Bayan Rossi. Gerçi sizi artık uzun süre böyle çağırmayacağım. Umarım konaklamanızdan keyif alırsınız.”

ODA, ZAMANIN NE KADAR GEÇTİĞİNİ ANLAMAYI İMKANSIZ KILAN BOĞUCU BİR KARANLIĞA BÜRÜNMÜŞTÜ . Isı üretmek için vücudumu dizlerimin etrafına kıvırdım. Ama nafileydi; beton zeminin ve duvarların nemli soğukluğu, kıyafetlerimin içinden buz gibi hissediliyordu. Dişlerimin takırdatması sessizliği bozuyordu, ama hiçbir şey beni mesanemdeki ağrıdan uzaklaştıramıyordu.

Yarı kayarak, yarı sürünerek metal kapıya doğru gittim ve ellerimle kapıya vurdum.

“Tuvalete gitmem gerekiyor. Lütfen beni dışarı çıkarın.” Buraya ilk kapatıldığımda saatlerce yardım çığlıkları attığım için sesim kısılmıştı. Sonunda gözlerimden yaşlar süzülürken kapıya yığıldım.

Yalnızdım.

Tamamen yalnız.

Kollarım beni taşıyamadı ve yere yığıldım, bedenim artık kendimi destekleyemeyecek kadar güçsüz ve yorgundu. Sert zemin kalçalarımın altında dayanılmaz bir acı veriyordu ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Gözlerimi kapattım, Matteo'nun hücreye dalıp beni kurtardığını hayal ettim. Ama hayal gücüm bile bana rahatlama sağlayamadı, çünkü görüntü değişti, Matteo'nun ifadesi acımasızlaştı. Bana alaycı bir şekilde baktı. "Artık senden kurtulabilirim."

Hıçkırıklarım boğazımı tıkadı. "Beni burada bırakma," diye fısıldadım defalarca, dudaklarım sessiz bir acıyla kıpırdayana, sesim çalınana kadar.

Bacaklarımdan aşağı akan sıcak idrar yerde birikirken, dünyanın en acınası yaratığıydım. Üzgün, acınası ve küçük. Çünkü sonunda onu bulduğumu sanıyordum. Sevgi, ilgi... aile gibi hissettiren bir şey.

Ama bu asla gerçek değildi. Çünkü şimdi bile, kalbim paramparça olsa da, biliyordum ki ne yaparsa yapsın, Matteo'ya bunu asla yapamazdım.

Onu çok fazla seviyordum.

Ne kadar aptalmışım.

58

MATTA

araladım Gözlerimi uyuşturulmuş ve sersemlemiş bir halde . Yüzüme dokunmaya çalıştım ve kolum sanki alev alev yanıyormuş gibi hissettim.

"İyi bir hamle değil."

Romeo'nun sesini takip ederek başımı sağa çevirdim. Yüzü bitkin görünüyordu, gözlerinin altında koyu halkalar vardı.

"Berbat görünüyorsun," diye hırıltılı bir sesle söyledim.

Romeo homurdandı. "Şanslısın ki burada ayna yok, yoksa senden daha iyi görünüyorum."

Eğer hissettiklerimi dışarıdan belli etseydim ona inanırdım. "Ne oldu?"

Romeo, yatağın yanındaki sehpadan bana bir bardak su uzattı. "Koluma kurşun isabet etti. Yerdeki Arnavut askerlerinden biri tamamen ölmemişti anlaşılan."

"Kahretsin."

Depoya vardığımızda Arben ortada yoktu. Arnavut askerlerini fazla zorlanmadan etkisiz hale getirmiş ve tuzağa düşmüş adamlarımı kurtarmıştık. Yakaladığımız askerleri kamyonetlere yüklemekle meşgulken ben aşağı inmiştim.

“Hasar ne kadar?”

“Ameliyat oldunuz. Tamamen iyileşeceğinizi söylediler, ancak önümüzdeki altı hafta boyunca dikkatli olmanız gerekiyor.”

İnledim. "Vurulmaktan nefret ediyorum."

Romeo homurdandı. "Bunu zaten yeterince sık yapıyorsun."

“Ne kadar zamandır dışarıdayım?”

“Dün öğleden beri. Şimdi saat sabah 10.”

Bulanık görüşümle odanın etrafına bakındım, Sofiya'nın burada olup olmadığını görmek için. Önceki günün anıları aklıma gelince kalbim sıkıştı. Kahretsin, her şey nasıl bu kadar karışmıştı? İşlerin aslını öğrenmek için eve dönmem gerekiyordu. Gördüğüm mesajlarla tartışmak zordu ama yine de bana ihanet etmiş olması imkansız gibi geliyordu. Eğer her şey doğruysa, çok iyi bir oyuncuydu. Elimle yüzümü sildim. Ya da belki de beni yumuşatmıştı.

Daireye döndüğümde çok sinirleneceğinden emindim. Mafya babası olarak içimde beslediğim soğukluğu bulmaya çalıştım ama bodrumda vakit geçirmiş olmasından duyduğum suçluluk duygusunu silemedim.

Kolumdaki güçsüzlüğe lanet ederek kendimi zorla oturur pozisyona getirdim. "Eve dönmemiz gerek."

Asansör bizi en üst kata çıkarırken asansöre YASLANDIM . Tek istediğim Sofiya'yı duşa sürüklemek, vücudunun her santimini öpmek ve uyurken onu yatakta kendime çekmekti.

Sonra uyanırdım ve onunla birkaç kez birlikte olurdum.

Ama bu hayale ulaşmamın önünde çok fazla engel vardı.

Asansörden indim ve Angelo'yu apartmanın dışında dururken buldum. Yüzü öfkeyle kaplıydı ve gözlerime bakmıyordu. Bu itaatsizliğe sinirlenip çenemi sıktım, ama o Sofiya'nın korumasıydı ve neden bana kızgın olduğunu anladım. Onunla daha sonra konuşacaktım.

Romeo, "Destek için gelmemi ister misin?" diye sordu.

Muhtemelen yapmalıydı, en azından Sofiya'nın beni parmağının ucunda oynatmasını engellemek için. Onu sorgulamam, neler olup bittiğini anlamam gerekiyordu. Başımı salladım ve Angelo'nun yanından geçerek daireye girdim.

Noodle kapıda beni karşıladı, enerji dolu bir şekilde zıplıyordu. Başını okşamak istedim ama yatak odasına kaçtı.

Kahretsin, şu an köpek bile benden hoşlanmadı.

"Sofiya?" diye seslendim. Odamızda olmalı.

Yorgunluktan adımlarım ağırlaşıyordu. Odaya varmadan önce Noodle geri koşarak Sofiya'nın ilaç çantasını bana fırlattı. Göğsümde bir panik dalgası geçti. Sofiya yaralanmış mıydı?

Hemen yatak odasına koştum ama boştu. Ona tekrar seslendim ve banyoyu kontrol ettim. Sonra tekrar oturma odasına koştum.

Buzdolabından bir şey çıkaran Romeo'ya, "O burada değil," dedim.

Hemen kabı yerine koydu ve benim ikinci komutanım olarak harekete geçti. Benden önce ön kapıya ulaştı ve kapıyı hızla açtı.

“Angelo, Sofiya nerede?” diye sordu.

Angelo döndü ve ikimize de şaşkınlıkla baktı. "Onu bıraktığınız yerde." Konuşurken doğrudan bana baktı, gözleri öfkeyle doluydu.

Sözlerinin anlamını kavraması biraz zaman aldı.

Onu nerede *bırakmıştım* ?

"Hâlâ o lanet olası bodrumda mı?" diye kükredim.

Romeo arkamdan küfretti. Ellerim titreyerek parmağımı asansör okuyucusuna bastırdım. Hemen açıldı.

"İçeri gir," dedim Angelo'ya. "Ve olanları bir açıkla."

Angelo, "Bayan Rossi'nin hücrede kalması ve sizden başka kimsenin onu dışarı çıkarmaması gerektiğini söylediniz," dedi.

Asansörün duvarına yumruğumu vurdum. " *Birkaç saat sonra* geri dönmeyince kimse bir şey yapmayı düşünmedi mi?"

"Sen dönmeyince onu oradan çıkarmaya çalıştım. Domenico, Romeo'yu aradığını ve onun da sen dönene kadar orada kalması gerektiğini doğruladığını söyledi."

Başımı ellerini kaldırmış olan kardeşime çevirdim. "Beni aramadı. Ben de öyle bir şey söylemedim. Onun da daireye geri döndüğünü varsaydım."

Domenico ölmüştü.

Kalbim hızla çarpıyordu ve asansörün ne kadar yavaş olduğuna bağırmak istiyordum. Kapılar açılır açılmaz, Sofiya'nın bulunduğu hücreye doğru bodrum katından koştum. Dışarıda kimse nöbet tutmuyordu ve anahtarlar da hiçbir yerde yoktu.

“Ofisimdeki yedek anahtarları getir!” diye bağırdım Romeo'ya. Kapıya döndüm. “Sofiya, canım, beni duyuyor musun?” Duyamadığını biliyordum. Burası işkence için kullandığımız odaydı. Ses geçirmezdi.

Ama bu, metalin üzerinden adını seslenmeme, burada olduğumu ve bir dakika içinde çıkacağını bildirmeme engel olmadı.

Romeo anahtarlarla geri döndüğünde nefes nefese kalmıştı.

Titreyen ellerimle kapının kilidini açtım ve ardından kapıyı hızla ardına kadar açtım.

Gördüklerime hiçbir şey beni hazırlayamazdı.

Odaya süzülen ışık, yerde büzülmüş ve idrar içinde ıslanmış karımı aydınlatıyordu.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve onu yavaşça sırt üstü çevirdim. Gözleri kapalıydı ve teni soğuktu.

"Hayır, sevgilim, lütfen iyi ol," diye yalvardım onu kollarıma alırken. "Romeo! Aria'yı hemen buraya getir!"

Sofiya'yı sarsmadan olabildiğince hızlı bir şekilde asansöre koştum. "Benimle kal," diye yalvardım hâlâ bilinci yerinde olmayan bedenine.

Angelo ceketini çıkarıp asansöre doluşurken onun etrafına sardı.

“Sofiya, beni duyuyor musun? Lütfen, bebeğim, lütfen bir şey söyle.”

Hafif bir inilti çıkardı ve bu ses aynı anda hem rahatlama hem de işkence gibiydi.

Asansörün kapıları en üst katta açıldı ve ben de daireye koştum.

"Seni ısıtacağız." Sesimi yatıştırıcı tutmaya çalıştım ama nafileydi. Karım kollarımda neredeyse baygın halde yatarken hiçbir şey sakinleştirici ya da yatıştırıcı olamazdı.

Gözleri aralandı.

“İşte buradasın.” Sesim rahatlamayla titredi. “Hadi seni banyoya sokalım. Sıcak su sana iyi gelecek.”

Yüzünde dehşet ifadesi belirdi. "Hayır, lütfen, su istemiyorum. Söz veriyorum uslu duracağım. Lütfen bunu yapmayın." Kollarımın arasında çırpındı ama hareketleri güçsüz ve uyuşuktu. Yine de düşmesini veya kendine daha fazla zarar vermesini önlemek için onu daha sıkı tuttum.

"Sofiya, canım, sorun ne?" Çırpınmaya ve bağırmaya devam ettikçe kalbim hızla çarpıyordu, çıkardığı her ses göğsüme saplanan bir hançer daha gibiydi.

“Lütfen yapmayın. Suya değil. Lütfen, uslu duracağım, söz veriyorum.” Gözleri tekrar kapanırken sözleri anlaşılmaz bir hal aldı.

Romeo odaya koştu. “Aria yolda. Önce vücudunun iç kısmını ısıtmamız gerektiğini söyledi. Islak kıyafetlerini çıkarıp battaniyelerle örtmemiz gerekiyor.”

Angelo kollarında battaniyelerle odaya koştu.

Sofiya'yı yatağa bırakmak, yapmak zorunda kaldığım en zor şeylerden biriydi.

Diğer ikisi odadan çıktıktan sonra ben onun kıyafetlerini çıkardım. Sıcak bir bezle tenini temizledikten sonra battaniyeleri üzerine örttüm.

Yatak odasının kapısı açıldığında irkildim. Aria'ydı. Hızlıca Sofiya'nın yanına gitti ve tıbbi çantasından sıcak bir kompres çıkardı. Sofiya'nın hayati belirtilerini sessizce kontrol ederken ona acele etmesini söylemek istedim ama dilimi tuttum.

Sonunda, "Hayati belirtileri güçlü," dedi. "Ve vücut ısısı yükseliyor."

Karıma bakmaktan kendimi alamıyordum.

"Bu nasıl oldu Matteo?" diye sordu.

Yaptıklarımı detaylandırmak için kelimeler yetmiyordu. Utancımı ortaya koymak için.

Romeo her şeyi açıkladıkça gözleri karardı.

Sofiya yatakta kıpırdandı ve ben yaklaştım, ama Aria beni durdurdu. "Gitmen gerekiyor."

Gözlerimin önüne kızıl bir sis çöktü. "Onu öylece bırakıp gitmeyeceğim. Ona bakmak zorundayım."

“Bunu yapan sensin,” diye öfkeyle bağırdı. “Sofiya senin odada olmanla sakin kalacağını mı sanıyorsun? O benim hastam ve sana buradan çıkman gerektiğini söylüyorum. Sadece o seni çağırırsa geri gelebilirsin.”

Angelo karşımda belirdi, iri cüssesi üzerime doğru yükseliyordu.

"Hadi gidelim," dedi, bana sanki bir çöplükmüşüm gibi bakarak.

Çocukluğumdan beri ilk defa kendimi küçük hissettim.

Onun beni odadan ve sevgilimden uzaklaştırmasına izin verdim.

59

SOFYA

haldeydim Doktor Amato kanımı alırken uyuşmuş . Bana üçüncü kez iğne batırıyordu ama neredeyse hiç hissetmedim.

Battaniyelerin altında yığılmıştım ama beni sıcak tutan, beni bir nebze de olsa gerçekliğe bağlayan tek şey Noodle'ın yumuşak bedeninin benimkine yaslanmasıydı. Yanımdan ayrılmayı reddediyordu. Başı göğsüme yaslanmış, bu baskı paniklememi engelliyordu.

"Sofiya? Beni duyuyor musun? Sofiya?"

Doktor Amato'nun benimle konuştuğunu fark edince irkildim. Zaman hem çok yavaş hem de çok hızlı geçiyordu. Oda etrafımda dönüyor, bu da kafa karışıklığımı daha da artırıyordu. Başımı çevirip ona baktım. Alnı endişeyle kırışmış, gözleri hüzünlüydü ama hiçbir şey hissetmedim. Sanki soğuk duygularımı dondurmuştu.

Bana uyar.

Hissetmek istemiyordum. *Olmak* istemiyordum. İstediğim her şeye sahip olduğumu sanıyordum. Hayalini kurduğum her şeye. Şimdi hepsi gitmişti ve en kötü yanı nedenini anlamamamdı. Kocamın benden nefret etmesine, bana işkence etmek istemesine ne sebep olmuştu? Yaşadığımız her şey gerçek miydi?

Doktor Amato yüzüme dokunduğunda irkildim.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. "Tekrar ateşinizi ölçmek ve size serum takmak istiyorum. Çok susuz kalmışsınız."

Söyleyecek kelime bulamadım.

"Sıcak çikolata ister misin?" diye sordu. "Isınmana yardımcı olur."

Gözlerimi kapattım. Belki de tüm dünyayı dışarıda bırakabilirdim.

Belki de yavaş yavaş ortadan kaybolabilirim.

Noodle soğuk, ıslak burnunu boynuma sürdü. Onu görmezden gelmeye çalıştım ama gittikçe daha ısrarcı oldu, sonunda tüm battaniyelerin ağırlığının altından elimi zorlukla çekip başını okşadım. Nazik dokunuşu, tüylerinin yumuşaklığıyla göğsümde bir duygu seli oluştu ama hemen bastırdım. Gerçekle yüzleşecek kadar cesur değildim.

Noodle'ın bedenine kıvrıldım, kollarımı ona doladım. "Seni özledim," diye mırıldandım. "Sen de beni özledin mi?"

Noodle, sanki *"evet"* dercesine uzun bir iç çekti.

"Size serum takmak için izniniz var mı?" diye sordu Doktor Amato.

Noodle'a yapışık kaldım ama başımı salladım. Artık ne olacağı umurumda değildi. Doktor istediğini yapabilirdi.

Ağzımda metalik bir tat hissettim, serum takmaya başladığını anladım. Gözlerimi kapalı tuttum.

“Kan tahlillerinizi laboratuvara götüreceğim ve bu akşam sizi tekrar kontrol etmek için geri geleceğim.” Sormadan önce biraz tereddüt etti: “Ben yokken yanınızda birinin oturmasını ister misiniz?”

"Hayır," dedim, sesim kısık ve titrek çıkıyordu.

Kimsenin beni görmesini istemiyordum.

Kimse güvende değildi.

Doktor Amato kapıyı açtı ve kapı tekrar kapanmadan önce Matteo'yu kısaca görebildim. Gözlerinin altındaki koyu lekeler kızarmış, perişan bir haldeydi.

Neyden dolayı üzülecek bir şeyi vardı ki?

Yüzümü Noodle'ın tüylerine gömdüm ve gözlerimi kapatarak uykuya daldım.

“SOFIYA?”

Dr. Amato'nun sözleri, bana ulaşmak için uzayın engin bir uçurumunu aşmak zorunda kalmış gibi, adeta havada süzülerek geldi.

Noodle'ın kuyruğu sallanıp yatağa vuruyordu ama yerinden kıpırdamadı. Muhtemelen yemeğe ve dışarı çıkmaya ihtiyacı olduğunu fark edince endişeye kapıldım. Ben hapsedilmişken onu besleyen olmuş muydu acaba?

Kendimi zorla oturttum. "Noodle'a yemek verildi mi?" diye sordum, sesimde bir panik tonu vardı.

“Ah,” dedi Doktor Amato, kaşlarını çatarak. “Emin değilim. Birine sorabilirim?”

Dudaklarımı ısırdım, birini görme korkumla Noodle'un iyi bakıldığından emin olma ihtiyacım arasında bir çatışma vardı. Sonunda, "Angelo," dedim. "Onu buraya getirebilir misin?"

Birkaç dakika sonra korumam odaya girdi. Yüzündeki ifade acı doluydu. Yatağımın yanına diz çöktü.

“Af dilemeyeceğim, çünkü bunu hak etmiyorum. Domenico'yu öldürmeliydim, seni oraya koymasını engellemek için ne gerekiyorsa yapmalıydım.”

Boğazımdaki duygu yumruğunu bastırmak için zorlukla yutkundum.

"Söyleyebileceğim tek şey, bundan sonraki süreçte sadakatimin yalnızca size ve sadece size olacağıdır. Emrinize amadeyim."

Olanların Angelo'nun suçu olmadığını biliyordum. Suç Don'daydı. Ama o hücrede hapsolduğum süre boyunca aklımdan geçen tek şey, etrafımdaki herkese ne kadar kolayca güvendiğimdi.

"Noodle'a yemek verildi mi?" diye sordum, sesim kısık bir şekilde.

Adını duyunca Noodle canlandı. Angelo'ya döndü ve yüzünü yaladı.

"Evet, onu besliyorum ve dışarı çıkarıyorum," dedi Angelo.

“Tamam,” dedim. Alt dudağım titremeye başladı ve yatağa geri kıvrılıp köpeğime sarıldım. “Artık gidebilirsin.”

Angelo, sanki daha fazla şey söylemek istiyormuş gibi, derin bir nefes aldı ama sonra ayağa kalktı. "Ona yaklaşık bir saat içinde akşam yemeğini getireceğim."

Doktor Amato yatağın yanına döndü. "Sofiya, laboratuvar sonuçların geldi."

Duvara boş boş baktım. Laboratuvar sonuçlarım umurumda değildi. Bana zaten bilmediğim ne söyleyebilirdi ki? Vücudumun bozuk olduğunu. *Benim de* bozuk olduğumu.

“Sonuçlar çoğunlukla normal aralıktaydı, ancak aynı zamanda şunu da ortaya çıkardı—” Sözünü tamamlayamadan boğazını temizledi. “Sofiya,

hamilesin.”

Sözleri beni dalgınlığımdan çıkardı. "Ne dedin?"

Aria beni dikkatle süzdü. "Hamilesin."

Bir duygu seli, etrafımı saran uyuşukluğu paramparça etti, neredeyse nefesimi kesti. Oturdum, elimi battaniye yığınının altında karnıma götürdüm.

Noodle kucağıma geldi ve burnunu karnıma bastırdı, sanki orada bir hayatın büyüdüğünü zaten biliyormuş gibi.

Gözlerimi sıkıca kapattım ama gözyaşlarım yanaklarımdan süzülmeye devam etti. Bu benim hayalimdi, her zaman istediğim şeydi ama şimdi bir kabusun içinde hapsolmuş gibi hissediyordum.

"Biliyorum, özellikle de hâlâ şokta olduğunuz için, bunları sindirmek zor olabilir," dedi Doktor Amato, sesi yumuşak bir tonda.

Korkunç bir düşünce beni sardı ve doktorun elini sıkıca tutmak için uzandım. "Don'a söyledin mi?"

“Hayır, sana şunu söylemek istedim—”

"Ona söyleyemezsin," dedim elini daha sıkı tutarak. " *Bilmemeli* ." Düşüncelerim karmakarışıktı ve kelimelerim birbirine takılıyordu, ama bedenim *'güvenli değil, güvenli değil'* diye bağırıyordu.

Gözleri kapıya kaydı, sonra tekrar bana döndü. "Eninde sonunda öğrenecek."

Tırnaklarımı eline, koluna sapladım, bedenini kendime yaklaştırdım. "Ona söylemeyeceğine söz vermelisin. Söz ver bana." Ne istediğimi, Don'a ihanet etmenin ona neye mal olabileceğini biliyordum. Ama anlamasını, beni ve bebeğimi korumasını istiyordum.

Derin bir nefes aldı ve gözlerimin içine baktı. "Tamam, Sofiya," dedi yavaşça. "Şimdilik sessiz kalacağım."

Şimdilik.

En azından sessizliği bana olayları çözmek için biraz zaman kazandıracaktı. Kolunu bıraktım. Derisinde hilal şeklinde izler bırakmıştım.

"Bebek iyi mi?" diye fısıldadım.

“Emin değilim. Vücudunuz çok fazla strese maruz kaldı.” Panik dolu yüz ifademi görünce, nazikçe omzuma dokundu. “Bu, bebeğin iyi olmadığı anlamına gelmez. Kaç haftalık hamile olduğunuzu biliyor musunuz?”

Matteo ile ilk cinsel ilişkimizin üzerinden ne kadar zaman geçtiğini hatırlamaya çalıştım ama zihnim çok hızlı çalışıyordu, bu yüzden net düşünemedim. "Birkaç haftadan fazla olamaz."

Doktor Amato başını salladı. "Bana hamilelikle ilgili soru sorduğunuzdan beri iki haftadan biraz fazla zaman geçti."

Tanrım, sanki çok uzun zaman önceydi. İlk cinsel deneyimimiz o kadar büyülü, o kadar mükemmeldi.

Her şey bir yalanmış.

"Kan testleri gebeliği idrar testlerinden daha hızlı gösterebilir," diye devam etti. "Son adetinizin ne zaman olduğunu hatırlıyor musunuz?"

"Düğünden önce bir tane bile adet görmedim," dedim elimi yüzümden aşağı doğru gezdirerek. "Bir şeylerden şüphelenmeliydim. Ama adetlerim tahmin edilemez olabiliyor."

Doktor Amato elimi kendi ellerinin arasına aldı ve hafifçe sıktı. "Son zamanlarda çok şey yaşadın. Fark etmemiş olman beni şaşırtmadı."

Erişte tekrar karnıma dürttü. Son birkaç dakikada tüm dünyam altüst olmuştu.

“Bebeğin iyi olup olmadığını görmek için ultrason yapamaz mısınız?”

Doktor Amato başını salladı. "Ultrasonla bir şey görmek için gerçekten çok erken. Genellikle bir şey görebilmek için en az altı hafta beklemek gerekiyor."

Kalbim yerinden çıktı. Bebeğimi *şimdi* görmek istiyordum, ona karşı henüz başarısız olmadığımı bilmek istiyordum. *Ben* güvende değilken bedenim bebeğim için nasıl güvenli bir yuva olabilirdi ki?

Gözlerim yaşlarla doldu ve akmalarına izin verdim. Pes etmeye, sadece acı ve ıstırapla dolu bu hayattan kendimi soyutlamaya hazırdım. Ama şimdi devam etmek için bir nedenim vardı. Ne pahasına olursa olsun, bu bebeğe hayalini kurduğum ve asla alamadığım tüm sevgiyi verecektim.

60

SOFYA

Dr. Amato bana bir tepside akşam yemeği ve büyük bir kupa sıcak çikolata getirdi. Gece için ayrılmadan önce, Angelo'yu içeri göndermesini rica ettim.

Son bir saati her şeyi düşünerek geçirmiştim ve bir plan geliştirmiştim. Çılgıncaydı, riskliydi ve en az bir kişiye güvenmemi gerektirecekti.

Angelo, omuzları dik, elleri önünde kenetlenmiş bir şekilde yatağımın ayak ucunda duruyordu.

“Söylediklerini gerçekten kastettin mi?” diye sordum. Sesimin biraz güç kazandığına sevindim. Bebeğim için güçlü olmam gerekiyordu. “Beni korumak için her şeyi yapacağına mı inanıyorsun?”

"Evet," dedi Angelo hiç tereddüt etmeden.

"Bana yardım edecek misin? Matteo'ya değil mi?" Onun adını söylemek bile fiziksel olarak canımı acıtıyordu.

"Sadakatim sana ait, Sofiya. Yemin ederim."

“Tamam.” Battaniyeyle oynadım, ayağa kalkacak gücüm olmasını diledim. Yatağa sarınmışken güç ve özgüven yaymak zordu.

Derin bir nefes aldım ve omuzlarımı dikleştirdim. "Öyleyse kaçmama yardım edeceksin."

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Ne demek istiyorsun?"

“Gitmemiz gerekiyor. Burada güvende değilim. Ve…” Ona dikkatlice baktım, bir hata yapmadığımı umarak. Angelo'ya güvenmek istiyordum.

Hâlâ yanımda birinin olduğuna inanmaya *ihtiyacım* vardı. “Ve bebeğimi korumam gerekiyor.”

Angelo'nun yüzü soldu ve gözleri benimle kapı arasında gidip geldi. Tereddütlü bir adımla bana doğru yaklaştı, itiraz edip etmeyeceğimi veya Noodle'ın hırlayıp hırlamayacağını görmek için bekledi. İkimiz de sessizleşince, yavaşça yanıma oturdu.

"Hamile misin, güzelim?" Elini nazikçe benimkinin üzerine koydu.

Başımı sallarken gözümün akmasından sızan bir damla yaşı hızla sildim.

"Bunu biliyor mu?"

“Hayır. Az önce öğrendim. Doktor Amato henüz ona söylemeyeceğini söyledi. Ama bekleyemeyiz. Yakında öğrenecek ve bu bebeği ondan korumam gerekiyor.”

“Sofiya, o asla bebeğine zarar vermezdi. Patron, Arben ile anlaşma yaparak ona ihanet ettiğine dair kanıtlar gördü ve harekete geçmekten başka çaresi olmadığını düşündü. Senin o hücrede bu kadar uzun süre kalmanı istememişti.”

Göğsümde öfke patladı ve Angelo'nun elini ittim. "Ah, yani beni orada sadece kısa bir süre için istediği için minnettar olmalı mıyım? Sadece *Il Diavolo'nun* kocamın benden bilgileri nasıl işkenceyle alacağını anlatması için yeterli süre mi?" Kelimeleri tükürdüm, ellerim titriyordu. Noodle sızlandı ve kucağıma uzandı.

Angelo'nun gözleri faltaşı gibi açılmıştı. "Patron sana asla işkence etmez."

"O zaten yaptı," dedim öfkeyle. "Benim tarafımda mısın, değil misin?"

Angelo yutkundu ve tekrar kapıya baktı. Cevabını beklerken midemde bir korku hissi oluştu. *Yine mi* yanlış hesap yapmıştım?

Sonunda, "Ben senin tarafındayım," dedi. "Her zaman."

Rahatlama hissiyle irkildim. "İzlenemeyen bir telefona ihtiyacım var."

Cebinden tuşlu bir telefon çıkardı. "Planın ne? Chicago'ya geri dönemezsin."

"Hayır," dedim cep telefonunu alarak. "Şikago'da değil."

Komodinin üzerindeki çantamı kaptım ve titrek ellerimle gizli cebinden Leona'nın kartını çıkardım. Eğer annesi İtalyan Mafyası'ndan kaçmışsa, belki Leona bana yardım etmeye razı olurdu. Başka birine daha güvenmekten nefret ediyordum, ama başka ne yapabilirdim ki? Mila'yı işin

içine katamazdım, Pakhan asla benim tarafımda olmazdı ve Aile'deki başka kimseye güvenemezdim.

Üçüncü çalışta telefonu açtı. "Merhaba?"

"Leona?"

Uzun bir sessizlik oldu. "Şaşırtıcı bir durum. Sizden haber beklemiyordum, Bayan Rossi. Bu zevki neye borçluyum?"

"Kime sadıksın?" diye sordum, sert bir ses tonuyla.

O homurdandı. "Bu ne, Gallup anketi mi? Korkarım ki elimde yok—"

“Bunu bilmem gerek,” diye çıkıştım. “Kime sadıksın? İtalyanlara mı, yoksa İrlandalılara mı?”

Telefonu yüzüme kapatmasını bekliyordum. Benimle konuşmak için hiçbir sebebi yoktu, ama belki de ses tonumda bir şey duydu, çünkü birkaç işkence dolu anın ardından cevap verdi.

“Kocanızın amcası annemi öldürdü. Ne düşünüyorsunuz?”

“Güzel,” dedim. “Çünkü yardımına ihtiyacım var.”

61

MATTA

Sofiya yatak odasının kapısının diğer tarafındaydı. Aramızda sadece birkaç santimlik tahta vardı, ama sanki bir okyanus varmış gibiydi.

Doktor Amato gün boyunca gelip gitti ve Sofiya'nın durumunun stabil olduğu dışında bana hiçbir bilgi vermeyi reddetti. Gece için ayrılmış ve sabah geri döneceğini söylemişti.

Ve şimdi Angelo, karımla birlikte yatak odamdaydı. Birkaç saat önce oraya girmişti. Karım *onu* istemişti, *onu* istemişti, beni değil. Çünkü onu hücreye kapatan o olmamıştı. Ona ihanet eden o olmamıştı.

Adamlarım ön kapının dışında bekliyordu. Romeo, benimle kalmasına izin verdiğim tek kişiydi. Başka hiç kimse benim utancıma, Don'larının bir kadın yüzünden dağılmasına şahit olamazdı.

Romeo koridorda döndü, çenesi gergin, kravatı yamuktu. Bir elinde içki, diğer elinde telefon vardı. Telefonu bana uzattı. "Franco arıyor."

Telefonu kulağıma götürdüm.

"Patron, Domenico'nun Brooklyn'de gizli bir dairesi var."

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu. "Ne?"

"Onu güvenlik kameralarında buldum. Son üç aydır haftada en az bir kez bu daireye gidiyormuş."

Küfür ettim ve Romeo'ya döndüm. "Franco sana bir adres gönderiyor. Hemen oraya gitmen gerek! Yanına adam al. Kavgaya hazır ol."

"Evet, patron," dedi, omzuma dokunup daireden dışarı koştu.

Onunla gitmek istiyordum ama bu Sofiya'yı bırakmak anlamına gelirdi. Ve artık ondan başka kimseyi ön plana çıkarmak istemiyordum.

Telefonu kapattım ve daireye ezici bir sessizlik çöktü. Sofiya'nın bu mekana getirdiği tüm canlılık paramparça olmuştu.

Romeo'nun raporunu beklerken koridorda bir aşağı bir yukarı yürüdüm. Domenico'ya nasıl işkence edeceğimi, derisinden etini nasıl yavaş yavaş soyacağımı hayal ettim. Günlerce, haftalarca hayatta kalmasını sağlayacak şekilde.

O, ölüm için yalvarırdı ve ben de o tamamen yok edilene kadar dileğini yerine getirmezdim.

Telefon çaldığı anda kulağıma götürdüm.

"Öldü," dedi Romeo. "Dairesine girdiğimizde bizi o şerefsizin parçalanmış cesedi karşıladı. Üzerine benzin döküp ateşe vermişler gibi görünüyor."

İçimde kaynayan öfkeyle köpürdüm. "Kim?"

“İrlandalılar.”

Romeo'nun söylediklerini anlamam biraz zaman aldı. "Şu kahrolası İrlandalılar mı?"

“Biliyorum. *Il Diavolo’nun* sizi öldürmek ve topraklarınızı ele geçirmek için İrlandalılar ve Arnavutlar arasında koordinasyon sağladığına dair bir sürü kanıt var.”

“Kahrolası herif!” Döndüm ve duvara bir yumruk attım. Parmak boğumlarımda acı hissetmeyi hak ediyordum. Sofiya'ya yaşattıklarım için hayatımın geri kalanında her gün acı çekmeyi hak ediyordum. “Ona güvendim!”

Bu, Sofiya'nın ihanetiyle ilgili bana gösterdiği tüm kanıtların yanlış olduğu anlamına geliyordu. Rahatlama hissinin gelmesini bekledim, ama gelmedi. Çünkü zaten biliyordum. Bana ihanet etmezdi.

O beni seviyordu.

Eskiden beni *severdi* .

Çünkü o duyguların artık tamamen geçtiğinden emindim. Ve her şey benim hatamdı.

“Daire darmadağın edilmiş ve dizüstü bilgisayarın ekranı kırılmıştı, ancak sabit disk sağlamdı. Burada Domenico ve Ronan Finnegan arasında bir sürü e-posta var. Finnegan, Sofiya'yı sana karşı kışkırtması için Domenico'ya emir verdi, böylece onunla evlenebilecekti. Sonra Ruslar,

Arnavutlar ve İrlandalılar arasında bir ittifak kurulacaktı. Domenico depoya yapılan saldırıyı ayarladı. Orada ölmen gerekiyordu."

Ronan Finnegan, benim Don olarak yükselişimle aynı dönemde İrlanda Mafyası'nda iktidara gelmişti ve bunca yıldır kendi bölgelerimize bağlı kalmak ve birbirimizin yoluna çıkmamak için gayri resmi bir ateşkes yapmıştık.

Ne kadar da aptalmışım. İnşa ettiğim her şey yıkılıyordu. Aile için, imparatorluğum için her şeyimi feda etmiştim ve bakın beni nereye getirdi.

"İrlandalılar neden şimdi Domenico'yu öldürsünler ki?" diye dişlerimi sıktım. Karımı işkenceye maruz bırakan bu haini ben öldürmemiş olduğum için göğsümde öfke yanıyordu.

"Belki de yaptıklarından sonra onu asla yaşatmayacağınızı anladılar, bu yüzden bizden önce ona ulaştılar. İrlandalıların fuhuş ticaretine karışması konusunda haklıydınız. Burada İrlandalıların Arnavutlara kız sattığını ayrıntılarıyla anlatan elektronik tablolar var."

Göğsümde yanan ateşle gözlerimi kapattım. Ronan Finnegan ölmüştü ve bu sefer onu öldürmenin zevkini kendim yaşayacaktım. "Hainin dairesinden bulabildiğin tüm delilleri topla ve sonra buraya geri gel," diye emrettim Romeo'ya.

Telefonu kapattıktan sonra parmaklarım telefonu sıkıca kavradı. Bu savaşta Rustik'in desteğine ihtiyacım olacaktı. İrlandalı Mafya, Beş Aile veya Bratva kadar hiyerarşik veya örgütlü değildi, ama güçlerini asla hafife almayacaktım. Bir daha asla.

Yatak odasının kapısına baktım, Sofiya'yı beni dinlemeye, olanları açıklamaya zorlamalı mıyım diye düşünüyordum. Ama karımın kendi saflarımdan bir hainin tuzağına düştüğümü bilmesinin ne faydası olacaktı ki? Kırdığım şeyi nasıl onaracaktım?

Yine de elim kapı kolunun üzerindeydi. Ondan uzak olmak fiziksel olarak acı veriyordu.

Sapı sıkıca kavradım, metal tenime soğuk bir şekilde değdi. Çevirmeye fırs bulamadan, bina bir patlamayla sarsıldı.

Yatak odasının kapısını hızla açtım. "Angelo! Sofiya'yı koru!" Karım yatakta büzülmüş yatıyordu, yanında Noodle vardı ve yüzünde şok olmuş bir ifade vardı.

"Evet, patron," diye yanıtladı Angelo.

Daireden fırladım. Bize saldıranlar kimdi—Arnavutlar mı? İrlandalılar mı? Karımı onların eline bırakmayacaktım. Son nefesime kadar onu

koruyacaktım.

İki muhafıza daire kapısında kalmalarını, diğerlerinin ise merdiven boşluğuna koşmalarını emrettim. Patlama binanın doğu tarafında olmuştu.

Kahretsin. *Siena* .

Ona dairesinde kalmasını emretmiştim.

Merdivenlerden hızla aşağı indim ve katın sağlam olduğunu görünce rahatladım. Adamlarımdan birine onu kontrol etmesini emrettim, ben de merdivenlerden aşağı inmeye devam ettim. Ofisime yaklaşırken havayı keskin bir duman kapladı. Adamlarımın önünden geçip, silahımı çekerek kapıyı kırarak içeri girdim.

Ofisim yerle bir olmuştu. Pencere, içeri giren bir patlayıcıdan kaynaklandığı belli olan şekilde paramparça olmuştu. Ancak odanın içinde uçuşan kağıtlar ve parçalanmış mobilyalardan başka hiçbir şey yoktu.

Zihnimde uyarı zilleri çalmaya başladı, ama yorgunluk ve acıdan zihnim bulanıktı. Omzum yanıyordu ve aşağı baktığımda gömleğimden kan sızdığını gördüm. Dikişlerim kopmuş olmalıydı.

Kalbim gümbür gümbür atıyordu, içgüdülerim bana *hemen* Sofiya'ya dönmem gerektiğini söylüyordu. Adamlarımı yanıma çağırdım ve merdivenlerden yukarı koştum. Saatim titredi ve alarma baktım—yangın merdiveni alarmı çalmıştı.

Dairenin kapısını hızla açıp içeriyi boş bulduğumda, daha önce hiç hissetmediğim bir korku beni sardı.

62

SOFYA

bekledik Matteo'nun arkasından ön kapının gürültüyle kapanmasını, sonra harekete geçtik. Angelo beni yataktan kaldırıp tekerlekli sandalyeme oturttu, ardından da gerekli eşyalarla doldurduğumuz sırt çantasını taktı. Noodle'ın tasması zaten takılıydı ve Angelo tasmasını alıp dairenin diğer tarafındaki yangın merdivenine doğru aceleyle yürüdük.

Angelo pencereyi ardına kadar açtı. "Bu alarmı tetiklemiş olmalı. Hızlı hareket etmeliyiz."

Düşmemek için dizlerimi bükerek sandalyemden kalktım. Oda etrafımda dönmeye başladı ve dengemi korumak için Noodle'a yaslandım. Angelo devasa bedenini pencereden içeri soktu ve sonra bana uzanarak beni serin gece havasına çekti.

“Hadi ama, Noodle.” Tasmasını çekiştirdim. Noodle bana bu plandan hiç emin olmadığını anlatan bir ifadeyle baktı. Angelo öne eğildi ve Noodle'un koşum takımını kavrayarak onu çekti.

"Belki de Noodle'ı benim yerime sen taşımalısın," dedim, tehlikeli metal merdivenlere bakarak.

"Önce sen. Gerekirse onun için geri dönerim," diye homurdandı Angelo.

Yaklaşan helikopterin yüksek sesi konuşmayı imkansız hale getirirken Angelo beni geniş göğsüne bastırarak hızla merdivenleri tırmandı. Helikopter piste inerken tam çatıya ulaştık. Angelo helikoptere doğru

koşarken kollarında zıplıyordum. Leona'nın vahşi bir gülümsemeyle durduğu helikopter kapısına yaklaştığımızda eliyle başımı örttü.

Angelo beni kaldırdı ve Leona kolumdan tutup beni içeri çekti. Omzumdan keskin bir acı koptuğunda çığlık attım; omzumu yerinden çıkarmıştı.

"Kahretsin, Sofiya, iyi misin?" diye sordu Angelo.

“Git Noodle’ı getir!” diye bağırdım. Angelo tam çatının diğer tarafından bir silah sesi duyulurken yangın merdivenine doğru döndü.

Matteo yüzünde öfkeyle bize doğru koşuyordu. Muhafızları da çok uzakta değildi ve hepsi silahlarını çekmiş, helikopter pervanelerine doğrultmuştu.

"Gitmeliyiz!" diye bağırdı Leona.

Tam o sırada Noodle'ın kafasının çatının kenarından uzandığını ve kendini yukarı çekmeye çalıştığını gördüm. Angelo küfretti ve helikoptere atladı. Kapı daha kapanmadan havadaydık. Çığlık atarak en iyi arkadaşım olan köpeğime ulaşmaya çalıştım ama yer altımızdan kayboldu.

Angelo beni bir koltuğa çekti ve emniyet kemerimi bağladı, omzuma dokunmamaya özen gösterdi. İki eliyle yüzümü kavradı. Gözyaşlarım tenini ıslattı.

"Üzgünüm."

Helikopterin gürültüsünden duyamadım ama dudaklarından dökülen kelimeleri okudum.

Elimi göğsüme koydum, kalbim paramparça olmuştu. Benim tatlı Noodle'ım. Onu terk etmiştim.

Angelo yanıma oturdu, Leona da karşımızdaydı. Bize birer kulaklık uzattı. Angelo benimkini taktı. Anında etrafımdaki gürültü azaldı ve Leona'nın cızırtılı sesini duyabildim.

"Bu gerçekten heyecan vericiydi. Sanki heyecan verici bir şey olmak üzereymiş gibi New York'ta kalmam gerektiğini *hissettim* ."

Dünyam altüst olmuştu ve Leona, sanki eğlenceli bir okul gezisindeymişiz gibi davranıyordu. "Arkanıza yaslanın ve rahatlayın," diye devam etti. "Çok yakında Boston'da olacağız. Ronan sizinle tanışmak için *çok* heyecanlı olacak."

63

MATTA

izlerken, Helikopterin uzakta kayboluşunu anne babamı öldüren silah seslerini ve Sofiya'yı o hücrenin zemininde hareketsiz yatarken bulma anısını hatırladım.

En kötü anlarımın hepsi kendi hatamdan kaynaklandı.

Romeo tereddütle omzuma elini koydu. "Hadi aşağı inelim. Bir plan yapalım." Hareket etmeyince, beni daha sıkı tuttu. "Hadi ama kardeşim. Sofiya'nın odaklanmana ihtiyacı var."

“Onun ihtiyacı olan son şey benim.” Sesim, kalbimin hissettiği gibi, ifadesiz ve soğuktu. Karım, dünyadaki tüm sıcaklığı ve ışığı benden almıştı.

“Bu öyle değil—”

“Benden kaçtı, Romeo. Yaptıklarım yüzünden benimle birlikte olmaya dayanamadı, bu yüzden şimdi de *kahrolası seks tacirlerinin kollarına koştu!* ” Saçlarımı tutarak arkamı döndüm, yok edecek bir şeye ihtiyacım vardı, tam o sırada gözlerim Noodle'ın çatıya çıkmaya çalıştığını gördü. Ona doğru koştum ve tasmasından yakalayıp kollarımın arasına aldım. Nefes nefese kalmış, başını göğsüme yaslamıştı. Onu sıkıca kucakladım, yüzümü yumuşak tüylerine bastırdım. “Her şey nasıl bu kadar ters gidebilir ki, ha?”

Yavaşça inledi.

“Onu geri getireceğim. Size söz veriyorum.”

Başını kaldırdı ve yüzümü yaladı, yanaklarımdan yaşların süzüldüğünü fark ettim. Onları sildim ve boğazımı temizledim. "Tamam, kendimizi toparlamalı ve kızımızı geri almalıyız."

Derin bir nefes aldım ve Noodle'ı kucağımdan indirdim. Oturdu, ciddi bir ifadeyle gözlerime baktı ve ben de başımı salladım. Yere düşmüş halimden kalktım ve takım elbise ceketimin düğmelerini ilikleyerek Don gibi dimdik durdum.

Diğer adamlarımla birlikte Romeo'nun durduğu yere döndüm. "Helikopterin nereye indiğini tespit edip Rustik'ten destek istememiz gerekiyor. İrlandalılar karımı kaçırdı. Savaş halindeyiz."

Romeo ve Enzo büyük bir masa ve sandalyeleri ofisime taşıdılar ve herkes etrafına toplandı. Franco her zamanki karanlık ininden çıkmış ve helikopterin uçuş rotasını takip ediyordu.

"Boston'a değil, Massachusetts'in batısına inecekler," dedi.

"Romeo, onları takip edecek jeti hazır hale getir," diye emrettim.

Franco, uzun ve dağınık saçlarını yüzünden çekerek dizüstü bilgisayarının üzerine eğildi. "İndikten sonra, Sofiya'nın kolyesi hâlâ üzerindeyse, tam konumlarını takip edebileceğiz."

Donakaldım. Panik içinde takip cihazını unutmuştum. Tanrı aşkına, umarım hâlâ üzerindeydi. Telefonumdaki takip uygulamasını açtım ve yüklenirken nefesimi tuttum. Ve işte oradaydı, hayatımın aşkını temsil eden minik nokta, Connecticut üzerinde uçuyordu.

“Onu yakaladık,” dedim. “Herkes silahlı ve hazır olmalı. Orada kaç İrlandalı ve Arnavut olacağını bilemeyiz, ama muhtemelen bize karşı hazır olacaklardır.” Romeo'ya askerlerimizi hazırlama işini devralmasını işaret ettim, ben de Pakhan'ı aramak için dışarı çıktım.

Cevabı duyunca kalbim gümbür gümbür atmaya başladı. Boğazımı temizledim. "İvanov. İrlandalılar Sofiya'yı kaçırdılar."

Kayınpederim, Pakhan, bu nefret ettiğim adam, Rusça bir küfür olduğunu tahmin ettiğim bir şey söyledi. "Bunun olmasına nasıl izin verebildin?" diye kükredi.

Telefonu sıkıca kavradım, bağırma ve küfretme isteğim sadece kendimi suçlamamla dizginlendi. "İttifakımızı onu kurtarmaya ve İrlandalıları alt etmeye çağırıyorum. Onlar Arnavutlarla ittifak kurarak deri ticaretini New York'a getirmeye çalışıyorlar."

Rustik tekrar küfretti. "Bana konumu gönderin. Adamlarım ve ben orada olacağız."

Bu adamın Sofiya'ya karşı hiçbir sevgisi yoktu, ama bizim dünyamızda imaj güçtü ve kızının kaçırılması onu zayıf gösterdi.

Telefonu kapattım, ona Massachusetts havaalanının koordinatlarını gönderdim ve ofise döndüm. Adamlarım hazırdı ve daha fazla asker bizi havaalanında karşılayacaktı.

"Kahretsin, Sienna olanlardan haberdar mı?" diye sordum Romeo'ya ofisten çıkarken kısık sesle.

"Dairesinde tutuluyor. Bir şeylerin olduğunu biliyor ama ne olduğunu bilmiyor."

"Hemen onun dairesine uğrayacağım ve garajda seninle buluşacağım."

Romeo başını salladı ve ben de Noodle'ı yanıma çağırdım. Sienna'nın katına çıkan merdivenleri hızla tırmanırken o da bana ayak uydurdu.

Kapısının önünde bekleyen güvenlik görevlisine başımla işaret ettim ve içeri girdim. Kadın koltuktan fırladı ve bana doğru koştu.

“Matteo, neler oluyor böyle? Vurulduğunu söylediler?” Gözleri kolumda gezindi. “Ve az önce çatıda bir şey duydum.”

“Sofiya'yı İrlandalılar kaçırdı,” diye çıkıştım. “Şimdi onun peşindeyiz. Noodle'a dikkat etmelisin.”

Gözleri kocaman açıldı. "Ah, Matteo." Hak etmediğim bir şekilde beni kucakladı. "Ne oldu?"

“Vaktim yok—”

"Tanrı şahit olsun Matteo, neler olup bittiğini bana anlatmadan bu odadan çıkamayacaksın."

Hayatımda yer alan kadınlar dışında herkes benden nasıl korkuyordu? “Sofiya’nın hain olduğuna, Arnavutlara bilgi sızdırdığına dair kanıtlarım vardı.”

Sienna'nın ağzı açık kaldı. Sonra hafifçe başını salladı. "Bunun doğru olması imkansız."

Sofiya'nın ihanetini hemen reddetmesi beni daha da kötü hissettirdi. Bir sürü kanıtla karşı karşıya kaldığım halde, buna bir saniye bile nasıl inanmış olabilirdim? "Evet, haberi aldıktan hemen sonra Arben'in depolarımızdan birine saldırdığı söylendi." Artık Domenico'nun her şeyi planladığı çok açıktı. "Bu yüzden... ben dönene kadar onu bodruma koydurdum."

Sienna bir adım geri çekildi, gözleri yargılayıcı bir şekilde kısıldı. "Ciddi misin?"

“Onu sadece birkaç saatliğine korkutmak için oraya koymuştum, ama sonra vuruldum. Hastanede uyandığımda, dairemizde beni bekliyor olacağını sanıyordum, ama hâlâ bodrumdaydı.” Sienna'nın dehşet dolu ifadesinden yüzümü çevirdim. “Bunun olmasını hiç istememiştim. Her şey Domenico'nun bir planıydı. Arnavutlarla çalışıyordu, ama şimdi öldü.”

“Peki ya helikopter? Çatı?” Sienna’nın sesi buz gibiydi.

“Sofiya ve Angelo İrlandalılarla birlikte ayrıldılar. Ve—” Kahretsin, o kelimeleri söylemek istemiyordum. “İrlandalılar, fuhuş ticaretini şehre yaymak için Arnavutlarla ittifak kurdular.”

Sienna'nın yüz ifadesi dehşete düştü. "Ne? Emin misin?"

“Evet. Şimdi gitmem gerekiyor.” Noodle'ı işaret ettim. “Eşyaları dairede.”

“Şaka mı yapıyorsun? Beni böyle bırakıp gidecek misin? Karını saatlerce mi, günlerce mi bir hücreye kapatabilirsin? Ayrılmasına şaşmamalı!” Elleri kollarımı kavradı ve beni sarstı, yaralı koluma yıldırımlar gibi elektrik şokları gönderdi. “Sana ne oldu?”

"Görünüşe göre her şey!" diye bağırdım. "Koca olmaya ya da kardeş olmaya bile uygun değilim. Senin için sadece bir hayal kırıklığı olduğumu biliyorum! Anne babanın olmamasının, iki yıl boyunca saklanıp yoksulluk içinde yaşamamızın sebebi benim. Hayatımda karşılaştığım her insanı hayal kırıklığına uğrattım, o yüzden neden ilişkilerle uğraşayım ki?"

Sienna bir adım geri çekildi, gözlerini kırpıştırdı. "Böyle mi düşünüyorsun Matteo? Hayatta kalmamın sebebi sensin! Nasıl bu kadar aptal olabilirsin? Amcamız seni öldürürdü! Bu da benim de ölmüş olacağım, hatta daha kötüsü olurdu demek. Suçun olmayan bir şey için kendini ne kadar süre daha cezalandıracaksın? Kendine insan olma izni vermiyorsun ve şimdi de hayatının aşkını kaybettin."

Çenemi sıktım. "Ben sevme yeteneğine sahip değilim."

Ellerini havaya kaldırdı. "Aşk yüzüne kurşun sıkılsa bile onu tanıyamazsın. Bu yüzden seni *sevdiğimi* anlamıyorsun. Romeo seni seviyor. Sofiya... en azından o seni seviyordu."

Uzuvlarım güçsüzleşmişti ve göğsüm bomboştu. "Ve her şeyi mahvettim."

"Evet, peki, düzeltin."

“Nasıl?” Sesim kısık ve boğuk bir fısıltıydı.

“Şu işi bir şekilde halledin. Ama önce onu buraya geri getirmekle başlayın.”

Başımı kısaca sallayarak topuklarımın üzerinde döndüm ve kapıya doğru yürüdüm. Elimi kapı koluna koyup durdum. "Seni sevdiğimi biliyorsun. Yeterli değil ama seni seviyorum."

Sonra da dışarı çıktım.

64

SOFYA

ağrı Kolumda ve omzumda şiddetli bir vardı ve dişlerimi sıktım. "İndiğimizde kolumu yerine geri koyabilir misin?" diye sordum Angelo'ya.

Bana panikle baktı. "Bunu bir doktor yapmalı değil mi?"

Başımı salladım. "Nasıl yapılacağını anlatacağım. Zor değil."

Ani bir mide bulantısı dalgası beni sardı ve bunun kaygıdan mı, sabah bulantısından mı yoksa ağrıdan mı kaynaklandığını bilemedim. Helikopter türbülansa girdi ve midem alt üst oldu.

"Helikoptere binmek o listede var mıydı?" diye sordu Angelo. Dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu ve bunun için ona minnettardım.

“Hayır, değildi.” Ve görünüşe göre haklıydı, çünkü başka bir engelle karşılaştık. “Sanırım uçaklara bağlı kalacağım. Ya da daha iyisi, arabalara.”

Leona geniş bir gülümsemeyle, "Macera duygusu nerede senin?" diye sordu.

"Kesin New York'ta bırakmışım," diye mırıldandım.

Elimi karnıma koydum ve bebeğimin iyi olmasını diledim. Onları korumak için daha fazlasını yapamadığım için kendimden nefret ettiğim kadar, Matteo'yu özlediğim için de kendimden nefret ediyordum. Sürekli anılar zihnimi ele geçiriyordu; bana karşı şefkatli olduğu anlar, kollarının dokunuşu ve dudaklarının dokunuşu. Onunla kendimi korunmuş ve güvende hissetmiştim.

Ta ki yapmadığım zamana kadar.

Pencereye döndüm ve yüzümden akan gözyaşlarını sildim.

Tarlalarla çevrili boş bir piste yaklaştıkça helikopter daha alçaktan uçtu.

“İndikten sonra pilotumuz Finn bizi Ronan'ı görmeye götürecek. Batı Massachusetts'te biraz çalışma yaptık, bu yüzden Boston'a inmiyoruz.”

"Ne tür bir iş?" diye sordu Angelo, sesi sertleşmişti.

"Bunu ben biliyorum, sen de öğreneceksin," dedi göz kırparak.

Angelo gözlerime baktı, benim kadar etkilenmemiş görünüyordu ama iniş yaptığımız için daha fazla bir şey söylemeye vaktimiz yoktu. Sarsıntıdan dolayı dişlerimi sıktım, her hareket omzumu daha da kötüleştiriyordu.

Uçak yere iner inmez acı dolu bir çığlık attım ve Angelo anında önümde belirdi, dizlerini benimkine bastırdı.

"Bana ne yapmam gerektiğini söyle."

“Omuzumu yerine oturtmama yardım etmelisin ama zorlamana gerek yok. Sadece elini dirseğime koy ve elinin ağırlığıyla aşağı doğru çek.” Sağ kolumu büktüm ve o da elini kolumun iç kısmına götürdü. “Şimdi diğer elini al ve omzumu ve pazı kasımı masaj yap.”

İstediğimi yaptı, beni sıkıca tutarken ciddi ve odaklanmış görünüyordu. Pilot Finn ve önde oturan başka bir adam, Angelo masajına devam ederken bizi merakla izliyorlardı. Birkaç dakika sonra omzum yerinden oynadı. "Sanırım yerine oturdu." Kaslarım hala ağrıyordu ve önümüzdeki birkaç gün boyunca çok dikkatli olmam gerektiğini biliyordum, ama kolumu daha rahat hareket ettirebiliyordum.

"Vay canına, bu sürecin daha dramatik olacağını tahmin ediyordum," dedi Leona.

"Hayatımı fazla dramatik olaylardan uzak tutmaya çalışıyorum," diye ciddi bir ifadeyle karşılık verdim.

Burun kıvırdı. "Ben de tam olarak böyle tarif ederdim—"

“Leona,” diye hırslı bir şekilde söyledi Finn. “Yaklaşıyorum.”

Angelo da dahil olmak üzere hepsi silahlarını çıkardı. Hâlâ silahım olmadığı için içimden lanet ettim. Bir tane edinmek için daha çok çaba göstermeliydim. En azından o zaman kendi başıma çıkamadığım bir helikopterde sıkışıp kalmış, savunmasız bir hedef olmazdım.

Leona, sesindeki mizahın tüm izlerini kaybetmiş bir şekilde, "Bunlar bizim adamlarımız değil," dedi.

Öne doğru eğilerek yaklaşan bir sıra siyah araba gördüm.

“Kahretsin,” dedi Finn. “Arabamıza zamanında ulaşabilecek miyiz? Yoksa yerden kalkıp başka bir yere mi inmeyi denemeliyiz?”

Bana gizlice bakışlar yöneltildi ve yanaklarım kızardı. Belli ki burada zayıf halka bendim.

"Motorları çalıştır Finn," dedi diğer adam. "Westover Havaalanına kadar yetecek kadar yakıtımız olmalı."

İki adam kokpite doğru ilerlerken Leona ve Angelo açık kapının yanında, silahları çekili halde beklediler. Motor çalıştı ve kalbim titreşimlerle aynı ritimde atıyormuş gibi hissettim.

"Siper alın!" diye bağırdı Angelo, metal çerçeveye isabet eden mermiler sekip durmaya başlayınca helikopterin kapısını kapatmak için dışarı uzanırken.

"Kuyruğu ve pervaneleri düşürmeye çalışıyorlar!" diye bağırdı Finn.

Helikopter yerden havalandı ve sonra sarsılarak yere çakıldı. Angelo üzerime atıldı, ben de vücudumu yüzüstü büktüm. Kırılan cam sesinin ardından hızlı silah sesleri geldi, ama nereden geldiklerini bilmiyordum.

"Çok fazlalar," diye bağırdı Leona. "Ronan'a mesaj attım ama yirmi dakika uzaklıkta."

Angelo benden uzaklaştı, arkasını dönerek kırık kapı penceresinden ateş etmeye başladı, ta ki silahı tetiğe basana kadar. "Kahretsin."

Helikopterin dışından birisi, "Hemen teslim olun ve hayatınızı kurtarın!" diye bağırdı.

Finn kokpitten bize doğru sürünerek geldi. "Arabaları kurşun geçirmez ve benim mühimmatım bitti. Leona—"

“Hayır,” dedi. Sıkışık pozisyondan onu göremiyordum ama sesi çok öfkeliydi. “Vazgeçemeyiz.”

Diğer İrlandalı adam, "Bundan kurtulabiliriz," dedi. "Ama önce teslim olmalıyız. Ronan bizi almaya gelecek."

Göğsüme saplanan keskin bir korkuyla Angelo'nun kolunu sıkıca tuttum.

Leona, "Bizi öldürecekler Aidan," dedi. "Onların kim olduğunu bile bilmiyoruz. Bizi hayatta tutmak için hiçbir sebepleri yok."

Aniden helikopterin kapısı açıldı. Orada maskeli dört adam duruyordu, tüfeklerini bize doğrultmuşlardı. Maskeli adamlardan biri silahını sallayarak, "Silahlarınızı bırakın!" diye bağırdı. Aksanı vardı ama çözemedim.

Leona, Finn, Aidan ve Angelo teker teker silahlarını bıraktılar. Silahlı muhafızların arkasından başka bir adam yaklaştı, ancak maskesi yoktu. Otuzlu yaşlarının sonlarında, kısa saçlı ve tıknaz yapılı biri gibi görünüyordu.

Angelo derin bir nefes aldı ve önüme geçerek görüşümü engelledi. "Arben."

Kanım dondu.

"Angelo Conti," diye alaycı bir ses yanıt verdi.

Ardından yüksek bir silah sesi duyuldu ve Angelo önümde yere yığıldı.

Her şey soldu, tüm dünyam bilinci kapalı korumama, *arkadaşıma* indirgendi. Acı dolu bir çığlık dudaklarımdan döküldü ve ona doğru atıldım. "Angelo!" Ellerimi göğsündeki kurşun yarasının üzerine bastırdım. Avuçlarıma sıcak kan fışkırdı ve gözyaşlarım elimin arkasına damladı. "Tanrı'ya yemin ederim, eğer ölürsen seni öldürürüm."

Yüksek sesli bağırışlar ve metal sesleri havayı doldurdu, ardından soğuk eller beni arkadan yakalayıp Angelo'dan ayırarak helikopterden geriye doğru çekti. Çığlık attım ve çırpındım, ama beni tutan kişinin demir gibi bir tutuşu vardı ve omzum güçsüz ve ağrıyordu, bu da beni çaresiz bırakmıştı.

Yüzüme kaba bir çuval geçirildi ve bir arabaya itildim. Kapı kapanmadan önce, birinin Rusça konuştuğunu duydum sanırım.

65

SOFYA

Sert kollar beni yere fırlattı. Yüzüm yere çarpmadan önce kendimi tuttum, omuzlarımda ve bileklerimde keskin bir acı hissettim. Kapı çarparak kapandı ve yalnız kaldım, soğuk çoktan tenime işlemişti.

Gözyaşlarıyla ıslanmış kapüşonumu hızla çıkardım ve loş hücrenin etrafına göz attım. Matteo'nun bodrumundaki hücreye benziyordu, tek farkı duvarda yüksekte, parmaklıklarla çevrili küçük bir pencere olmasıydı. Görünüşe göre tüm Mafya liderleri aynı iç tasarım planını uyguluyordu.

Gözlerimden yaşlar süzülüyordu ve göğsümü tutuyordum, sanki kalbim sökülüyormuş gibi hissediyordum. Angelo'nun öldüğüne inanmayı reddediyordum ama ellerim hala kanıyla kaplıydı. Midem bulandı ve kusmamak için burnumdan yavaşça nefes aldım. Zihnim uyuşuktu ve yorgunluk beni tüketiyordu. Kirli zemine kıvrılıp gözlerimi kapatmak istiyordum ama tetikte kalmam gerekiyordu. Bizi Arnavutlar mı öldürmüştü? Ama o zaman… neden birinin Rusça konuştuğunu duymuştum? Hiçbir şey anlamıyordum.

Gerçeğin kemiklerime işlemesiyle omuzlarım içe doğru büküldü. Angelo'nun vurulması benim hatamdı. İrlandalıların esir alınması benim hatamdı. Planım pervasız ve aptalcaydı.

Alt dudağım titredi ve onu ağzıma doğru çektim. Kendimi toplamalıydım. Kendime acımaya mahkum değildim. Bunu düzeltmeliydim.

Odanın içinde kaçmak için kullanabileceğim bir şey var mı diye etrafa bakındım ama hiçbir şey yoktu. En azından beni bağlamamışlardı, gerçi kollarım ve bacaklarım bir düşmana karşı pek işe yaramazdı.

Yeterli olmaları gerekiyordu. Sahip olduğum tek şey bedenimdi.

Bacaklarımı test edebilmek için duvara yaslandım. Kalçalarım ağrıyordu ve ayak bileklerim dengesizdi, ama bu ölüm kalım meselesiydi, bu yüzden vücuduma vereceği zararlarla daha sonra ilgilenecektim. Omuzumu hafifçe döndürdüm ve kolumu ovdum, her şeyin yerinde kalması için dua ettim.

Pencereden dışarı bakmak için parmak uçlarımda yükseldim. Görebildiğim tek şey ince bir gri gökyüzü parçasıydı. Dakikalar geçti ve sonunda tekrar oturdum. Enerjimi korumam gerekiyordu.

Odanın dışından gelen bir gürültü beni uykudan sıyırdı. Tam kapının açılmasıyla birlikte kendimi doğrultup ayağa kalktım. Koridordan gelen ışık gözlerimi kamaştırdı, ama alışınca Pakhan'ı kapıda gördüm. Hayatımda ilk defa babamı gördüğüme sevinmiştim. Matteo'nun Arnavutlara karşı destek için onu çağırmış olması gerektiğini fark edince içimi bir rahatlama kapladı.

Ama sonra bana döndü, yüzünde daha önce defalarca gördüğüm o karanlık, çarpık ifadeyle.

Kalbim yerinden çıktı. Beni kurtarmaya gelmemişti. *Tabii ki de* gelmemişti.

“Sofiya.”

"Arnavutlarla mı çalışıyorsunuz?"

Sigarasını çıkarıp yaktı ve dumanını bana doğru üfledi. "En azından kocanın aksine tam bir aptal değilsin."

"Neden?"

"Sanki *senin* gibi bir kıza kararlarımı açıklayacakmışım gibi," diye tükürdü, sesinde alaycı bir ton vardı, sanki ayakkabısının altındaki pislikmişim gibi.

"Lütfen beni bırakın." Ona yalvarmak beni öldürüyordu ama başka seçeneğim kalmamıştı.

Yüz ifadesi alaycı bir ifadeye dönüştü. "Merak etme. Senin için planlarım var." Ve bununla birlikte kapıyı kapatıp beni içeride kilitledi.

Çığlık attım. Bu nasıl benim hayatımdı? Böyle berbat bir babayı hak etmek için ne yapmıştım? Yere yığıldım. Boğazımda bir yumruk vardı ama ağlayamayacak kadar öfkeliydim.

Kapı tekrar açıldığında irkildim, ama bu sefer kapıda üç adam duruyordu. İçlerinden biri belirsiz bir şekilde tanıdık geliyordu—Pakhan'ın askerlerinden biriydi—ama diğer ikisi yabancıydı.

Kalbim hızla çarpıyordu. Gözlerindeki ifade ancak şeytani olarak tanımlanabilirdi, ama korkumu bastırmaya çalıştım. Dikkatli olmalıydım; bu kaçmak için tek şansım olabilirdi.

Yerde oturup bir plan bulmaya çalıştım.

"Beklediğimden daha güzel," dedi ilk adam. Keldi ve siyah, askeri tarzda bir üniforma giyiyordu.

Bratva askeri iğrenç, sarı bir gülümsemeyle gülümsedi. "İşlevsiz olan bacakları. Yüzü, göğüsleri ve kalçası etkilenmemiş. Ayrıca, sen onlarla sevişirken öylece yatmaları hoşuma gidiyor."

"Peki ya vajinası?" dedi üçüncü adam. Sarışındı ve benden sadece birkaç yaş büyük görünüyordu.

"Sanırım deneme yanılma yoluyla öğrenmemiz gerekecek," dedi kel adam.

Bratva askeri ilk defa gergin görünüyordu. "Pakhan ona dokunulmaması gerektiğini söyledi. Evlendirilecek."

Sarışın adam, "O zaten evli," dedi.

Kel asker bana doğru bir adım daha attı ve gözlerim belindeki silaha kaydı. Hareket etmemek için kaslarımı gerdim. Her şeyi dikkatlice zamanlamam gerekiyordu. "Kocası öldükten sonra bunun bir önemi kalmayacak. Dul kadınlar yeniden evlenebilirler."

Aman Tanrım. Matteo hakkındaki duygularım ne kadar karmaşık olursa olsun, onun ölmesini istemiyordum.

Babamın seçtiği başka bir adama satılmaktansa ölmeyi tercih ederim.

Bratva askeri arkasından hücre kapısını kapattı ve hepimizi karanlıkta bıraktı. Terin iğrenç kokusu odayı sarmıştı. "Onunla yatmamızın ne önemi var? Zaten çoktan kullanılmış biri. Üstelik Arben onu cinsel organı için satın almıyor."

Boğazımda bir bulantı hissi oluştu ama yutkundum. Bu ittifak en başından beri bir aldatmacaydı. Pakhan hepimizi kandırmış, beni de çarpık oyununda bir piyon gibi kullanmıştı.

Adamlar yaklaştılar ve "ilk önce kimin amımı alacağı" konusunda tartıştılar. Gözlerimi karanlığa alıştırmaya çalışarak kırpıştırdım.

Onlardan biri üzerime eğildi ve ben de hareket ettim. Sağ elimle kasıklarını kavrayıp sertçe sıktım. Adamın şok olmuş çığlığı odayı doldurdu

ve beni kenara itti, ama ben çoktan silahını kapmayı başarmıştım.

"Seni kahrolası sürtük!" diye bağırdı.

Küçük odada üç el silah sesi yankılandı, ardından üç cesedin yere düşme sesi geldi.

Adrenalin vücudumu doldurdu ve acı çekmeden ayakta durabildim. Cesetlerin etrafından dikkatlice geçtim ve kapıyı dikkatlice açtım. Silah seslerini birilerinin duyduğundan emindim ama kimse koşarak gelmedi. Koridordan gelen ışık odaya sızarak üç muhafızın da ölü olduğunu görmemi sağladı. Hepsini alınlarından vurmuştum. Kendimle oldukça gurur duydum. Çok yakın duruyorlardı, zor bir atış değildi ama karanlıkta hepsini isabetli bir şekilde vurmak yine de oldukça iyiydi. Dimi gurur duyardı.

Diğer muhafızların silahlarını ellerinden alıp belime soktum. Yerde kan birikmiş, pantolonumun dizlerine kadar işlemişti. Telefon bulmak için ceplerini ararken ellerim titriyordu. Bir tane bulduğumda, şebeke olmadığını görünce kalbim yerinden çıktı. Daha güvenli bir yere gidip Matteo'yu aramam gerekecekti.

66

MATTA

baktım Takip uygulamasındaki Sofiya'nın hareketsiz noktasına . Kırk beş dakikadır depoda bekliyordu. Beklemenin her saniyesi bir işkenceydi, ama içeride kaç İrlandalı olduğunu bilmiyorduk ve stratejik davranmak zorundaydık.

En azından Romeo bana sürekli bunu söylüyordu.

Depo, ıssız bir yerdeydi. Uzun, çakıllı bir yol, açık tarlaların arasından geçerek gri bir binanın girişine ulaşıyordu. Deponun görüş alanında terk edilmiş bir müştemilat vardı ve Rustik'i orada bekledik. O da bizim kullandığımız küçük havaalanına inmişti ve yoldaydı.

Telefonuma bir arama geldi. Parmağım cevaplama düğmesinin üzerindeydi ama bilinmeyen bir numaraydı, bu yüzden sesli mesaja yönlendirdim.

Romeo, "Rustik'in gelmesine üç dakika kaldı," dedi.

“Hadi pozisyon alalım.” Rustik uçaktayken onunla plan yapmıştık. Benim adamlarım ve ben deponun doğu tarafını, o da batı tarafını alacaktı. Sofiya'yı kurtarmak ve İrlandalıları ve Arnavutları yok etmek için ortaya doğru ilerleyecektik.

Yaklaştığımızda depo sessizdi. Romeo'nun da aynı derecede şaşkın bakışlarıyla karşılaştım; etrafta muhafız yoktu. Umarım bu, bizi beklemedikleri ve fazla bir direnişle karşılaşmayacağımız anlamına geliyordu.

Romeo fısıldayarak, "Rustik yerini aldı," dedi.

Adamlarıma başımla onay verdim. Yirmi tanesi bizimle gelmişti ve şimdi her birinin gözüne baktım. Bunlar bana sadık adamlardı ve yaşlı olanlar babama da sadıktı. Mafya, bu adamlar, ailemdi, ama ailem Sofiya olmadan asla tamamlanmazdı.

“Yanımda durduğunuz için teşekkür ederim,” dedim. Karşımdaki yüzlerde bir anlık şaşkınlık ifadesi belirdi. “Eşimin güvenliğini emanet edebileceğim başka kimse yok.” Yüzleri ciddileşti ve göğüsleri gururla kabardı. Romeo'ya döndüm. “Hadi gidelim.”

Deponun içi karanlıktı. Küçük, parmaklıklı pencerelerden gelen gölgeler beton duvarlarda oynuyordu. Küçük, sessiz bir odadan geçerek başka bir kapıya kadar ilerledim. Romeo kapıyı denedi ve gıcırtıyla açıldı, hepimiz penceresiz, zifiri karanlık bir alana girdik. Kapı arkamızdan kapanırken hafif bir gürültü duyuldu. Telefonuma uzanıp el fenerini açmadan önce, oda ışıklarla doldu; göz kamaştırıcı, parlak ışıklar, istiflenmiş kutularla dolu devasa bir odayı aydınlattı.

Ve karşımızda üniformalı, silahlı bir sıra adam duruyordu.

Sıranın en önünde Domenico duruyordu.

Son derece *canlı* ve alaycı bir Domenico.

Bir anlık kafa karışıklığının ardından ani bir öfke patlaması geldi. Silahımı kaldırdım. "Seni öldürmemem için bana tek bir sebep söyle."

Domenico'nun gülümsemesi hasta ve çarpık bir şeydi. "Çok iyi arkadaşım şu anda eşinizle birlikte. Bana ne olursa ona da aynısı olur."

Yapboz parçaları yerlerine oturdu ve her biri ne kadar aptal olduğumu gözler önüne serdi. Arnavutların kiminle ittifak kurduğunu anlamaya çalışıyordum, meğerse her şey *Rustik Ivanov'la iş birliği yapmış*. Benim tetikçimle birlikte çalışmış ve dikkatimi dağıtmak için İrlandalıları suçlamış.

“Sonunda anladığını görüyorum.” Domenico kollarını gerdi, tamamen rahatlamış görünüyordu, ona bir şey yapıp Sofiya’yı riske atamayacağımı biliyordu. “Bunca zamandır sana boyun eğmek ve yalvarmak çok yorucuydu. Yıllar önce seni destekledim ama zayıfladın. Arben ve Rustik’in yanında hiçbir şeysin.”

Romeo yanımda hırladı ve ben de elimi göğsüne bastırdım. Kalbim gümbür gümbür atıyordu. Bu durumdan nasıl kurtulacağımız hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Şimdi, zavallı beyin hücrelerinizi kullanma ve teslim olma zamanı. Elbette öleceksiniz, ama size nazik davranacağıma söz veriyorum," dedi

Domenico.

Ağzından vurma isteğine karşı koyarak çenemi sıktım.

“Ama eğer adamlarınız teslim olursa, Arben’in yeni imparatorluğunda onlara bir yer bulabileceğimizden eminim.”

"Eğer size hizmet edeceğimizi düşünüyorsanız..." diye homurdandı adamlarımdan biri.

"Kahretsin, bu ailede aptallık çok köklüymüş," dedi Domenico. Yanındaki adam homurdandı.

Olasılıkları tartmaya çalışarak gözlerimi Romeo'ya çevirdim.

Onlara ateş edebilirdik. Hiçbirimizin yaşamasına izin vermeyeceklerini biliyorduk, bu yüzden onlardan mümkün olduğunca çoğunu da beraberimizde götürsek iyi olurdu.

Peki ya Sofiya'ya ne olacaktı? Rustik'in kızını öldüreceğinden emin değildim, ama özellikle ona zarar vermekten ya da onu evlendirilmek üzere satmaktan hiç çekinmediğini bildiğim için bu riski almak istemiyordum.

Orospu çocuğu .

Bulmacanın bir parçası daha yerine oturdu. Onu *Arben'le* evlendirecekti.

"Sofiya'nın gerçekten sende olduğunu nereden bileceğim?" Zaman kazanmamız gerekiyordu.

Domenico omuz silkti. "Bu sadece göze almanız gereken bir risk..."

Odanın öbür ucundan bir silah sesi yankılandı. Domenico'nun ağzından kan sızdıktan sonra öne doğru düştü.

Ortalık karıştı. "Ateş açın!" diye bağırdım. Adamlarım Bratva ve Arnavut askerlerinin hattına ateş açtı, ancak bilinmeyen bir nişancı tarafından arkadan vurulmaya devam ediyorlardı. Eğilip hızla yere düşen adamlara ateş ederken kurşunlar yanımdan vızır vızır geçti. Beton zemin ve duvarlar toz bulutları oluşturdu, ardından ışıklar söndü ve bağırışlar ve kurşun sesleri havayı doldururken bizi karanlığa gömdü.

Ve sonra ürkütücü bir sessizlik çöktü. Telefonumdaki el feneri, ölü askerlerle çevrili Domenico'nun bedenini aydınlattı. Işığı adamlarıma çevirdim; arkadan düşman askerlerine ateş eden kişi sayesinde çoğunlukla yara almamışlardı. Ateş eden kişi hâlâ bu odada olmalıydı, ancak yığın yığın kasalar mükemmel bir saklanma yeri oluşturduğu için onu tespit etmek imkansızdı.

Romeo, "Francesco vuruldu," dedi. "Yüzeysel bir yara gibi görünüyor, ama Ajello onu kontrol etmek için arabaya geri getirecek."

“Güzel.” diye seslendim diğer adamlara. “Deponun her yerine dağılın ve Sofiya’yı bulun.”

Romeo'ya döndüm ve sesimi alçalttım. "Bu tarafta başka bir kapı var mı diye bakacağım." Başımı hızla büyük depo alanının diğer tarafına çevirdim.

Romeo çenesini kaldırdı ve adamlarımın geri kalanı binadaki diğer odaları kontrol etmek için dağıldı.

Duvar boyunca ışık düğmesini aradım ama bulamadım.

Odanın içinde ilerlerken gözlerim duvarları taradı, paletlerin etrafında dolaştı, tetikçiyle karşılaşma ihtimaline karşı silahımı kollarımda tuttum. Kim olurlarsa olsunlar, düşmanım gibi görünmüyorlardı ama gölgelerde saklanan kimseye güvenmiyordum.

Dışarıdan yüksek bir kazıma sesi ve bağırışlar duyuldu. Kalbim daha hızlı atmaya başladı, odanın diğer tarafına doğru duvara yaslanarak bir kapı aradım. Parmaklarım bir çıkıntıya takıldı ve bunun bir ışık düğmesi olduğunu fark ettim.

Sayfayı çevirdim. Gözlerim odanın her tarafını taradı ve sonra onu gördüm.

Sofiya. Aşkım.

Gözleri vahşiydi ve durduğum yerden çok uzak olmayan bir kapıya doğru sürünüyordu.

Daha önce hiç yaşamadığım bir rahatlama hissi nefesimi kesti.

O buradaydı.

O *hayattaydı* .

Adını seslenip ona doğru koştum. Döndü, yüzünde şaşkınlık ve rahatlama ifadesi vardı. Dudakları kıpırdadı ve adımı söyledi.

Ardından odanın yan tarafında bir patlama oldu ve ben geriye savruldum.

67

MATTA

bir Nefesim kesilirken boğuk ses çıktı ağzımdan ve bacaklarıma sert bir şey düştü. Odayı dolduran tozun arasından gözlerimi kırpıştırdım ve yıkılan duvardan kopan büyük bir beton parçasının beni yere yapıştırdığını gördüm. Ayak parmaklarımı kıpırdatabiliyordum, bu yüzden bir şeyin kırıldığını düşünmedim, ama altından kalkamıyordum.

Sofiya'yı görebilmek için başımı çevirdim. Onu yaklaşık üç metre ötede, toz içinde ama görünüşte yara almamış halde görünce rahat bir nefes aldım.

“Sofiya, canım, iyi misin?”

Öksürdü ve koluyla yüzünü sildi. "İyiyim. Sen iyi misin?"

"Evet, burada mahsur kaldım."

Başını salladı ve ayağa kalkmaya çalıştı, ancak tekrar yere düştü.

Dizleri yere çarptığında irkildim. "Dikkatli ol," diye homurdandım.

Gözlerini devirdi. "Hâlâ her zamanki gibi buyurgan." Duvardaki büyük deliğe bakarken dudağını ısırdı. "Patlamayı kim tetikledi?"

Cevap veremeden yüksek bir bağırış duyuldu. İlk başta, kocaman delikten sadece dışarıdan gelen yeşil ve mavi bir parıltı görebildim. Ama sonra Rustik, adamlarıyla çevrili olarak ortaya çıktı.

Sofiya ile göz göze geldim. "Kaç!" diye fısıldadım.

Ayaklarımın üzerindeki betonu kaldırmaya çalıştım ama başaramadım. Karım odanın karşısındaki çıkışa doğru gitmek yerine bana doğru *yaklaştıkça* daha da telaşlandım. Tavandan düşmüş olması gereken

bükülmüş bir metal kirişin arkasına saklandı. Elinde bir silah vardı ve kalıp savaşmaya niyetli olduğunu anladım.

"Tesoro, hayır, bunu yapamazsın. Buradan defol git," diye tısladım.

Beni görmezden geldi ve elinde sıkıca tuttuğu silahla enkaz yığınının etrafına bakındı. Kahretsin, neden ona ateş etmeyi öğretmemiştim? Silahımı aradım ama sadece kaya ve cam parçaları hissedebiliyordum. Patlamada elimden fırlamıştı, yani şimdi ölümden sadece birkaç dakika uzaktaydım, karım da öyle.

Rustik'in adamları moloz yığınlarının arasında ilerlerken bağırıyorlardı. Muhafızlarından biri bana nişan alınca silah sesleri odayı doldurdu. Etrafımdaki beton bloklar mermilerin çoğunu saptırdı, ama sonra bacağımdan bir kurşun geçti ve vurulduğumu anladım.

Sofiya'ya baktım. Ölmeden önce göreceğim son şey o olacaktı. Onu açgözlülükle izledim, yüzünden çektiği karışık saçlarını nasıl düzelttiğini, kararlı çenesini, ellerinin silahı nasıl sıkıca kavradığını ezberledim. Kararlılığı bulaşıcıydı ve göğsümü doldurdu. Sevgilimin bugün öleceğine inanmayı reddettim. Vücudumdan hayat akarken, onun kurtulacağına güvenecektim. Yeter ki *kaçsın* , takviye kuvvetler zamanında ona ulaşacaktı.

“Sofiya, lütfen, kaç, saklan. Bunu yapma, *lütfen* .” Bratva'nın hedefi bendim, o değil. Rustik kızını öldürerek hiçbir şey kazanmazdı, ama eğer o kalırsa, o da zarar görebilirdi.

Sofiya beni görmezden geldi, silahını doğrulttu ve tetiğe basıp art arda ateş etti. Kurşunlar saklandığı metal kirişe çarptı ama o hiç kıpırdamadı. Atışları zahmetsiz görünüyordu ve isabet edip etmediğine bakmak için başımı çevirmesem de, ne kadar muhteşem göründüğüne hayran kaldım.

Havada barut ve kan kokusuna çığlıklar karıştı. Kalbimin her atışıyla, inanmadığım bir Tanrı'ya Sofiya'nın hayatının bağışlanması için dua ettim.

Kulaklarım çınladı, her şey birden sessizleşti. Sofiya'nın yüzünde saf bir öfke ifadesi belirdi. Ayağa kalkmaya çalıştı ama gücü yetmedi. "Rustik!" diye bağırdı. "Geri gel ve karşıma çık, korkak! Korkak!" Rusça bir şeyler bağırdı ve ardından bir sürü küfür savurdu.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, korkudan patlayacak sandım. Her an karımın gözlerindeki ışığın söndüğünü görecektim ve bunun tamamen benim hatam olduğunu biliyordum.

Uzaklaşan ayak seslerinin gürültüsü, molozların ezilme sesi ve ardından sessizlik. Kafam karıştı. Diğer adamlar neredeydi? Sofiya'dan gözlerimi

ayırmama sözümü bozdum ve acı içinde başımı duvardaki açıklığa çevirdim. Cesetler yere saçılmıştı, kan yıkıntıların zeminini ıslatmıştı.

Hepsi ölmüştü.

“Sana ateş edebileceğimi söylemiştim.” Sofiya, başını küstahça yana eğerek gözlerime baktıktan sonra yavaşça silahını bana doğrulttu. “Benden şüphe eden sensin.”

Dudaklarım aralandı. Gerçekten hepsini mi alt etmişti? Tek başına bir düzine adamı mı? Benden, adamlarımdan daha iyi nişancıydı.

“Tanrım, sevgilim, hiç bu kadar güzel görünmemiştin.” Silahın namlusuna bakarken gülümsedim. “Şimdi beni öldürecek misin? Bunu hak ediyorum.”

“Henüz karar vermedim,” dedi. Sonra gözleri bacağımın altında biriken kana kaydı ve dudağı titremeye başladı. “Hayır,” diye nefes nefese söyledi.

“Sorun yok.” Vücudum soğuyor ve uyuşuyordu ve kan kaybından bayılmadan önce fazla zamanım kalmadığını biliyordum. “Senin iyi olacağını bildiğim için artık gidebilirim.”

“Hayır,” diye tekrarladı, sesi titreyerek başını salladı. Silahı yere indirdi ve bana doğru sürünmeye başladı.

“Tesoro, hayır,” diye yalvardım. Hareket etmeye çalıştım, onu durdurmak için *her şeyi* yapmaya çalıştım ama uzuvlarım tepki vermiyordu. “Sofiya, lütfen, dur.”

Yerler kırık cam parçalarıyla doluydu ve mükemmel, kıymetli eşim bana ulaşmak için o parçaların arasından sürünerek ilerliyordu.

Yanıma gelirken, "Sadece sıkışıp kaldığını sandım," dedi. "Görmedim..." Gözünden bir damla yaş süzüldü ve kalbim paramparça oldu. Parmaklarımı koluna hafifçe dokunduracak kadar gücüm vardı ve onu son kez yeniden hissetmek adeta cennet gibiydi.

“Çok üzgünüm,” dedim. “Seni incittiğim ve seni koruyamadığım için çok üzgünüm. Sen çok kıymetlisin. Seni çok seviyorum.” Sözlerim peltek çıktı.

Elleri bacağıma yerleşti, yaraya baskı uyguladı ama onları neredeyse hiç hissetmedim.

“Tanrı şahit olsun Matteo, ölmeyeceksin.” Gözlerinden yaşlar süzülüyordu ve onları öperek silmek istedim. Onun ne kadar değerli bir hazine olduğunu ancak çok geç olduğunda gerçekten anlamıştım.

“Son birkaç gündeki tüm bu saçmalıklardan sonra, bizi yalnız bırakırsan seni asla affetmeyeceğim,” diye hırladı. Tişörtünü çıkarıp yarama baskı

yapmak için kullandı. “Benim için burada olmalısın.” Sesi titreyerek ekledi, “Ve bebek için de.”

Sözleri havada süzülerek bana ulaştı, dünyadan yavaş yavaş uzaklaşırken zihnime usulca yerleşti.

68

SOFYA

oturuyordu Yatağımın yanında bir adam . Gözlerimi kısarak ona baktığımda görüşüm bulanıklaştı.

Otuzlu yaşlarının sonlarında ya da kırklı yaşlarının başlarında gibi görünüyordu; kahverengi saçları, burnunun üzerinde birkaç çil ve parlak yeşil gözlerini çerçeveleyen siyah gözlükleri vardı; gözleri şimdi yüzüme dikilmişti.

Aklımın bir köşesinde bir şey beni rahatsız ediyordu. Bu adamı nereden tanıyordum?

Başımı çevirip odayı inceledim. Lüks bir hastane odasına benzeyen bir yerdeydim ve takım elbise giymiş tuhaf bir adam vardı.

"Uyanıksın," dedi ağır bir İrlanda aksanıyla.

Sesini duyunca her şey aklıma geldi. Matteo'nun bacağındaki kanamayı durdurmaya çalışırken, bu adam bir grup askerle birlikte duvardaki devasa delikten depoya girmişti. Matteo'yu beton yığınının altından çıkarmışlar ve ikimizi de hastaneye götürmüşlerdi. Arabayla giderken bayılmış olmalıyım.

"Sen kimsin?" diye hırıltılı bir sesle sordum.

"Ben Ronan, İrlanda Mafyası'nın başıyım."

“Ah.” Paniklemem gerekirdi ama garip bir şekilde uyuşmuş hissediyordum. “Şu anda yardım için bağırmalı mıyım?”

Sırıttı. "Bunun seni bir yere götüreceğinden emin değilim, ama yine de deneyebilirsin."

"Sesimi koruyacağım," dedim kuru bir tonda.

Zihnimdeki yoğun sisin içinden yavaşça çıkarken, aklım karmakarışık oldu. Ve sonra panik vurdu. Kelimeleri bir araya getirmeye çalışmak için ağzımı açtım—bayıldıktan sonra ne olmuştu? Matteo…

Gözlerimdeki korkuyu okumuş olmalı. "Matteo iyi. Angelo da iyi."

O kadar yoğun bir rahatlama hissettim ki bayılacak gibiydim. Yastıklara yaslandım. "Emin misin? Gerçekten iyiler mi?" diye sordum.

“Ah, kahretsin kızım, gözyaşlarına dayanamam.” Elimi biraz beceriksizce okşadı. “Evet, ikisi de iyi. Don ameliyattan çıktı. Hala bilinci kapalı ama bacağını kurtardılar ve iyi olacak. Koruman Angelo da ameliyattan çıktı. Arnavutlar onu havaalanında bıraktılar ve biz onu hastaneye götürmeyi başardık. Kan nakli yapılması gerekti ama doktorlar iyileşeceğinden eminler. İkisi de bu koridordaki odalarda iyileşiyorlar. Burası benim özel hastanem.”

Gözyaşlarımı durdurmaya çalıştım ama yanaklarımdan aşağı, elbisemin üzerine damladılar. "Çok teşekkür ederim," diye hıçkıra hıçkıra konuştum. "Leona, Finn ve Aidan nasıl?"

Ronan gülümseyerek sandalyesine yaslandı. “Leona senin tatlı bir kız olduğunu söyledi. Ruslar bombayı attığında duvarın diğer tarafındaydı ve vücudundaki şarapnel parçalarını çıkarmak için ameliyat olmak zorunda kaldı, ama şimdiden yataktan kalkmaya çalışıyor.” Gözlerini devirdi ama sesinde bir sevgi vardı. “Finn ve Aidan'ın ikisi de biraz morarmış ama iyiler. Seni Don Nehri'nden indirdikten sonra çok üzgün olduğun için sakinleştirici vermek zorunda kaldık. On iki saat uyudun. Doktorlar ellerindeki, kollarındaki ve dizlerindeki kesikleri pansuman ettiler. Ayrıca omuz çıkığı ve birkaç kaburga kemiğin de kırılmıştı.”

“Peki ya—” Sesim o kadar kısıktı ki kelimeleri zar zor söyleyebildim. Ronan sehpadan bir bardak su alıp bana uzattı. Minnetle bardağın tamamını bir çırpıda içtim ve o da bana bir bardak daha doldurdu. “Doktor bebek hakkında bir şey söyledi mi?”

Ronan, su sürahisini masaya geri koyarken donakaldı. "Hamile misin?"

Gözlerimden yaşlar akmaya devam etti çünkü artık bunun cevabını bilmiyordum, bu yüzden sadece başımı salladım.

“Tamam. Birini çağırayım.” Ronan yatağın yanındaki çağrı düğmesine bastı ve panik dolu bir ifadeyle bana baktı.

Hemşire hızla odaya girdi. Geniş bir gülümsemeyle, "Uyandınız," dedi.

Ronan, "Bayan Rossi az önce hamile olduğunu söyledi," dedi. "Hemen birini çağırıp muayene ettirin."

Hemşire gözlerini kırpıştırdı ve ardından aceleyle odadan çıktı.

“Ne kadar hamilesiniz? Yani… kaçıncı ayınız?”

Kaşımı kaldırdım. Anlaşılan hamilelik, mafya adamlarını kızdırmanın yoluydu. "Sadece birkaç hafta. Eğer hala hamileysem."

Yüz ifadesi yumuşadı ve elimi tuttu. Minnetle elini sıktım.

Hemşire geri döndü ve arkasından başka bir kadın içeri girdi.

“Bayan Rossi, sizinle tanışmak çok güzel. Ben Dr. Aisling Sullivan. Kadın doğum uzmanıyım.”

"Tanıştığımıza memnun oldum," diye mırıldandım.

Gülümsedi. "Hamile olduğunuzu duydum?"

“Birkaç gün önce kan testiyle öğrendim. Ama son birkaç gün… çok zordu.” Ne kadar konuşabileceğimi bilmiyordum.

"Burası Bay Finnegan'ın özel hastanesi," dedi Ronan'a bakarak. "Dolayısıyla onun ne iş yaptığını anlıyoruz."

"Şey, bu durumu açıklamayı biraz daha kolaylaştırdı. 'Tüm bu stres ve her şey bebeğe zarar vermiş olabilir mi bilmiyorum.' Sesim titredi."

Dr. Sullivan bana anlayışlı bir bakış attı. “Kan tahlilleriniz gebeliği gösteriyor, ancak düşükten sonra hCG seviyelerinin normale dönmesi biraz zaman alıyor.” Panik dolu yüz ifademi görünce hızla devam etti. “Düşük yaptığınızı söylemiyorum, sadece kan tahlillerinin gebeliğin doğru bir göstergesi olmayabileceğini söylüyorum. Bir ultrason yapalım ve neler görebileceğimize bakalım. Bu aşamada çok fazla şey göremeyeceğiz, ancak bu bebeğin tamamen sağlıklı olmadığı anlamına gelmiyor.”

"Bebeğin sağlıklı olması nasıl mümkün olabilir ki?" diye hıçkıra hıçkıra ağladım. "Onları korumak için hiçbir şey yapmadım."

"Ah canım, hayır," dedi Doktor Sullivan.

Ronan elimi daha sıkı sıktı. "Sofiya, gördüklerimden anladığım kadarıyla, inanılmaz bir iş başardın. Hem kendini hem de içerideki birçok kişiyi kurtardın."

Doktor Sullivan bana bir kutu mendil uzattı ve ben de minnetle aldım.

"Biraz derin nefes alın, biz de bir bakalım. Vajinal ultrason yapacağız. Daha önce yaptırdınız mı?"

Başımı salladım.

"Biraz rahatsız edici olabilir, ancak acı verici olmamalı."

Ronan izin isteyerek kapının hemen dışında bekleyeceğini söyledi ve Dr. Sullivan ile hemşireler ekipmanları hazırladı. Doktor bacaklarımı üzengilere yerleştirdi ve ultrason probunu içime bastırdı. Rahatsızlığa

rağmen nefes alıp verdim, gözlerimi bilgisayar ekranından ayırmadım, cızırtılı siyah ve gri şekillerden bir anlam çıkarmaya çalışıyordum. Doktor sessizdi ve ben çığlık atmak istiyordum.

Sonra gülümsedi. "İşte orada," dedi, siyah bir ovalin ortasındaki küçük, bulanık bir noktayı işaret ederek. "Bu, yumurta kesesi ve embriyo."

Ekrana bakarken dünya durmuş gibiydi. Çok az bir şeydi, sadece hafif bir bulanıklık, ama hâlâ hamile olduğumun kanıtıydı. "Kalp atışı var mı?" diye kekeledim.

"Henüz değil, ama bu beklenen bir durum. Bu ultrasona ve bana anlattıklarınıza göre, yaklaşık beş haftalık hamilesiniz."

Kaşlarımı çattım. "Bu mümkün değil. Biz daha birkaç hafta önce cinsel ilişkiye girmeye başladık."

Gülümsedi. “Gebelik yaşı aslında döllenme tarihine değil, son adet tarihine göre hesaplanır. Yaklaşık üç hafta sonra bir ultrason daha çektirmeniz gerekiyor. Eğer hala bu bölgedeyseniz ben yapabilirim, yoksa sizi başka bir kadın doğum uzmanına yönlendiririz. O zaman daha fazlasını görebilir ve belki de kalp atışını duyabilirsiniz.”

Ultrason cihazını çıkardı ve oturmamda bana yardımcı oldu.

"Bu bebeğin sağlıklı olmasını gerçekten çok istiyorum," diye fısıldadım.

Elimi okşadı. "Ben de aynısını istiyorum."

Hemşire hayati belirtilerimi ölçtü, doktor da omzumu ve kaburgalarımı kontrol etti. Çıkarken Ronan'ın odaya geri dönmesini isteyip istemediğimi sordu ve ben de başımı salladım. Şu anda yalnız kalmak istemiyordum.

Ronan içeri geri girdi ve yatağımın yanındaki yerine oturdu. "Bebekle ilgili her şey yolunda mı?"

"Evet, öyle görünüyor."

Elimi tekrar okşadı. "Bunu duyduğuma sevindim."

Elimle karnıma bastırdım, oradaki minik yaşamın hayatta kalması için dua ettim. "Matteo ve Angelo'yu görebilir miyim?"

"Şu anda ikisi de uyanık değil ve dinlenmeniz gerekiyor."

" *Lütfen* ."

“Kahretsin. Tamam. Ama bu tekerlekli sandalyeyi kullanmak zorundasın.” Odanın köşesindeki bir sandalyeyi işaret etti ve ben başımı salladım. Normalde tekerlekli sandalye kullandığımı biliyor muydu, yoksa sadece beni korumaya mı çalışıyordu emin değildim.

İkimiz de hareket edemeden kapı aniden açıldı. Ronan arkasını döndü ve silahını... Leona'ya doğrulttu.

69

SOFYA

“Burada ne işin var?” diye homurdandı Ronan. “Yatakta olman gerekiyordu.”

"Lütfen, çok hafif bir yaraydı." Leona inanılmaz derecede derli toplu görünüyordu, saçları kusursuzdu. Yaralanmasına dair tek ipucu, pazusundaki bandajdı.

"Az önce kolundan ameliyat oldun!"

Leona, Ronan'ı görmezden gelerek yanıma geldi. "Sofiya, az önce Mila'nın korumasıyla konuştum."

Kaşlarımı çattım. "Nikolai mi? Ne demek istiyorsun?"

“Sienna’yı aradı çünkü sana ulaşamadı, Sienna da beni aradı. Rustik, *bu gece* Mila ile evlenecek olan Arben ile birlikte Chicago’da.”

Midem bulanmaya başladı. "Ne? Hayır." Bacaklarımı yatağın kenarından sarkıttım. "Ona ulaşmalıyım. Nikolai tam olarak ne dedi?"

"Destek ekibine ihtiyacı olduğunu söyledi. Mila çok yakından izleniyor, onu oradan uzaklaştırması mümkün değil."

“Şikago'ya gitmem gerek.”

"Uçağı zaten aradım," diye yanıtladı.

Ronan küfretti. "Leona, bu da neyin nesi?"

Kadın ona buz gibi bir bakış fırlattı. “Ronan, bu düğün, unuttuysan düşmanın olan Arben ve Rustik arasındaki ittifakı pekiştirecek. Yani ya burada oturup Arnavutların ve Bratva'nın şehrine saldırmasını beklerken parmaklarını oynatırsın ya da bizimle gelirsin.”

"Tanrı şahit, neden Boston'a geri dönmene izin verdim ki? Seni New York'ta tutmalıydım."

"Çünkü istersem seni yüz farklı şekilde öldürebileceğimi biliyorsun."

“Ah evet, o,” diye yanıtladı alaycı bir şekilde. Yalvaran bakışlarımla karşılaştı ve elini yüzünden aşağı doğru ovuşturdu; bu hareket bana Matteo'yu hatırlattığı için kalbimi acıttı. “Bizimle gelemezsin. *Hamilesin* .”

Leona kaşlarını kaldırdı.

“Mila daha önemli.” Gözlerine bakarken hiç tereddüt etmedim. Bebeğimin hayatta kalmasını çok istiyordum. Daha bir gündür tanıdığım bir şeyi bu kadar çok nasıl sevebileceğimi anlamıyordum, ama bu sevgi kız kardeşime duyduğum sevginin yanında sönük kalıyordu. O benim en iyi arkadaşımdı, hayatımdaki sonsuza dek ortağımdı. Onun için dünyanın öbür ucuna giderdim. Onun için her şeyi riske atardım.

Ronan'ın çenesi kasıldı, ama odanın köşesinden hastane tekerlekli sandalyesini alıp yatağın yanına koydu ve benim ona geçmeme izin verdi.

"Harika." Kapıya doğru ilerledi, inatçı ve yorucu kadınlardan bahsederek bir şeyler mırıldandı.

Kapıya doğru ilerlerken Leona elimi omzuma koydu. "Onları durduracağız," dedi, sesi kendinden emin bir şekilde. "Ve hangimizin daha iyi nişancı olduğunu görme şansına ihtiyacım var. Cevap elbette benim, ama senin yeteneğinle ilgili söylentileri de ortadan kaldırmak istiyorum."

Gözlerimi devirdim ama onun yanımda olmasından dolayı son derece minnettardım.

70

MATTA

sanki Göz kapaklarımı açmak için verdiğim mücadelede bin kilo ağırlığındaymış gibi hissettim.

Beyaz odayı incelerken gözlerimi kıstım. Pencere yoktu. Antiseptik kokusu vardı. Arka planda bir çeşit tıbbi ekipman hafifçe bip sesi çıkarıyordu.

Başımı çevirdim, kaslarım hareketten acıyla kıvranıyordu, ta ki gözlerim Romeo'ya takılana kadar. "Cehennemde miyim?" diye hırıltılı bir sesle sordum.

Romeo'nun gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve tıraş olmamıştı. "Tıraş olmalısın. Nasıl kurtulduğunu anlamadım dostum."

"Ne oldu?"

“Bratva patlamayı gerçekleştirdi. Bu da size ulaşmamızı engelledi. Enkazın arasından savaşarak geçmek zorunda kaldık.” Yüz ifadesi asıktı, çenesi kasılmıştı. “Sonunda enkazın arasından geçmeyi başardık ve Ronan Finnegan'ı bulduk.”

"Ne?" Doğrulmaya çalıştım.

"Yere yat lan," diye hırladı Romeo. "Sofiya ile birlikte oradaydı, bacağındaki kanamayı durduruyordu." Gözleri hastane battaniyesinin bacaklarımı örttüğü yere kaydı. Battaniyeyi üzerimden çektim ve kalınca bandajlanmış kurşun yarasını ve uyluklarımdaki morlukları görünce inledim.

“Ronan’ın adamları seni kurtardı ve hepimizi onun özel hastanesine getirdi. O olmasaydı sen de ölmüş olurdun, Angelo da.”

"Melek?"

"Arben'in adamları onu havaalanında vurdular. Ameliyat oldu ama iyileşecek."

Angelo hakkında ne hissedeceğimi bilmiyordum. En sadık adamlarımdan biriydi, ama sadakati belli ki karıma kaymıştı. Yaptıkları onu tehlikeye atmıştı. "Nerede o?"

"Sofiya koridorun aşağısındaki bir odada. İyi," diye ekledi panik dolu yüz ifademi görünce hızla. "Birkaç kesik ve morluğu var ama iyi."

Vücudunda herhangi bir yara izi olması göğsümde öfke yakıyordu. "Onu görmem lazım."

Romeo iç çekti. "Çok kan kaybettin ve bacağından ameliyat oldun. İyileşmek için zamana ihtiyacın var."

"Lanet olsun." Kendimi zorla oturur pozisyona getirdim ve bacaklarımı yatağın üzerinden sarkıttım.

Romeo elini göğsüme koydu. "Gidip onu getirebilirim."

“Hayır,” diye hırladım. “Ben onun yanına gideceğim.” Ona çektirdiğim tüm acılardan sonra yapabileceğim en az şey buydu.

Romeo homurdandı ama ayağa kalkıp odanın kenarından bir tekerlekli sandalye aldı. "Bununla gideceksin. Pazarlık yok."

"Ben sizin Don'unuzum," dedim alçak sesle.

"Evet, evet, çok vahşi ve korkutucusun. Şimdi şu lanet olası tekerlekli sandalyeye bin."

Yatağımdan kalkma çabasıyla ter içinde kaldım. Nefesim düzensizdi ve başım dönüyordu. Romeo bana onaylamayan bir bakış attı ama beni boş koridora iterken tek kelime etmedi. Tekerlekli sandalyede sıkışıp kalmaktan nefret ediyordum ve Sofiya'nın her gün yaşadıklarının sadece küçük bir kısmını yaşadığımı fark ettim.

“Rustik ve Arben'e ne oldu?”

“İkisi de adamlarından bazılarıyla birlikte kaçmayı başardı. Askerlerinin geri kalanı ya öldürüldü ya da esir alındı. Ronan onları elinde tutuyor.”

“Kahretsin. Şimdi ona borçluyum, değil mi?” Birden aklıma bir şey geldi—Domenico'yu ve diğer adamlarını vuran o muydu acaba?

"Korkarım öyle. En azından deri ticaretiyle ilgilenmediklerini biliyoruz."

Köşeyi döndük. "Burası Sofiya'nın odası." Romeo koridordaki bir kapıyı işaret etti.

"Odanın dışında neden bir güvenlik görevlisi yok?" diye homurdandım.

“Ronan onunla birlikte içeride.”

“Ne?” Başımı hızla çevirip ikinci adamıma öfkeyle baktım. “Tanımadığım bir adamı, rakip bir mafya liderini, *karımla aynı odaya soktuğun için seni şimdi öldürmemem için bana tek bir sebep söyle?* ”

Romeo, "Şu anda kendi kıçını silebilecek kadar güçlü olsaydın, korkudan titrerdim," diye alaycı bir şekilde söyledi. Ben başka bir şey söyleyemeden ekledi: "Finnegan, hepimizin ölmemesinin sebebi. Nöbet tutacak kadar sağlam adamımız yoktu, bu yüzden Finnegan onunla kalmayı teklif etti."

"Onunla *kalmalıydın* ."

“Ben senin ikinci arkadaşınım. Her zaman yanındayım.”

Çenemi sıktım ama cevap vermedim çünkü sonunda Sofiya'nın odasının önündeydik. Kapıyı iterek açtım. Karımı görmenin heyecanıyla kalbim gümbür gümbür atıyordu. Bana bağıracak mıydı? Beni odadan kovacak mıydı? Bunu hak ediyordum. Tüm öfkesini, tüm yargılamasını hak ediyordum. Sadece ona yakın olmak, her zaman onunla birlikte olma özlemini gidermek için hepsine katlanacaktım.

Bana yönelteceği her şeye hazırlıklıydım, ama boş bir yatak bulmaya hazır değildim. Romeo önden koşup banyoyu kontrol etti. Geri döndüğünde başını salladı.

"Telefonum," diye kekeledim.

Romeo onu cebinden çıkardı ve ben de takip uygulamasını açıp, kolyeyi çıkarmamış olması için evrene dua ettim.

Onun işaretlendiği yer havaalanıydı ve kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu. Onu ararken ellerim titriyordu. Cevap yok.

Romeo, "Ronan'ı arıyorum," dedi. Telefonu kulağına götürdü, sonra küfrederek telefonu kapattı ve başını salladı.

Tam o sırada telefonum çaldı, ama arayan Sofiya değil, Sienna'ydı. Neredeyse cevap vermeyecektim—şu anda karıma odaklanmam gerekiyordu—ama sonra kız kardeşimin Leona'nın telefon numarasını biliyor olabileceğini fark ettim.

"Matteo, Sofiya Chicago'ya gidiyor," dedi Sienna ben cevap verdiğimde hemen.

"Ne?" Romeo duyabilsin diye telefonu hoparlöre aldım.

“Nikolai beni aradı. Rustik, Mila'yı Arben'le evlenmeye zorluyor. Sofiya, Ronan ve Leona düğünü durduracaklar.”

Romeo'ya, "Uçağı hazırla," dedim.

Sienna derin bir nefes aldı. "Matteo, gidemezsin. Romeo vurulduğunu söyledi, bu da bu hafta *ikinci kez* vurulduğun anlamına geliyor."

"Eğer karımın Rustik ve Arben'le tek başına yüzleşmesine izin vereceğimi bir an bile düşünüyorsanız, beni hiç tanımamışsınız demektir!" diye kükredim.

“Kahretsin, Matteo,” dedi Sienna içini çekerek. “Dikkatli ol, tamam mı? İkinizin de geri dönmesine ihtiyacım var.”

“Tamam,” diye söz verdim. Romeo beni kapıya doğru yönlendirdi ve telefonu hoparlörden açtım. “Noodle nasıl?”

Sienna cevap vermeden önce bir an duraksadı. "Üzgün görünüyor. Kapının yanında uzanmış ağlıyor. Sanırım Sofiya'yı özlüyor."

Aynı fikirde olan iki kişiydik.

“Onu eve geri getireceğim,” diye yemin ettim. “Hepimiz için.”

O olmadan benim için hayat yoktu. Başlarda bunu göremeyecek kadar aptal olabilirim, ama şimdi bildiğime göre, onu asla bırakmayacağım.

71

SOFYA

Leona Chicago trafiğinde ustaca ilerlerken, arabaların korna sesleri adeta üzerimize çığlık çığlığa çalıyordu ve her biri tansiyonumu yükseltiyordu.

"Töreni trafiğin en yoğun olduğu saatlerde düzenlemeleri oldukça uygunsuz," dedi başka bir arabanın önünü keserken.

“Kolaylık onların aklından geçtiğinden emin değilim,” diye çıkıştım.

“Kiliseyi biliyor musun?” diye sordu Ronan. Leona çok hızlı bir şekilde tekrar döndüğünde Ronan kapıyı ve oturduğu yeri sıkıca tutuyordu.

"Pek iyi değilim. Evlendiğim yer orasıydı ama tören için sadece kısa bir süre oradaydım."

"Ah, harika. Eminim güzel anılarla dolu," dedi Leona ifadesiz bir şekilde.

Göğsüm o kadar sıkışmış olmasaydı ki zar zor konuşabiliyordum, belki de gülerdim.

"Tören çoktan başladı," diye devam etti. "Yani oldukça gösterişli bir giriş yapacağız."

Ronan bıkkın bir iç çekerek elini yüzüne götürdü. "Senin gizlilik konusunda iyi olman gerekmiyor muydu? Hepimiz *ölmeden* Mila'yı nasıl kurtarabileceğimize dair bir fikrin var mı?"

Leona omuz silkti. "Görevlerimden önce her zaman plan yapmaya ve istihbarat toplamaya vaktim oluyor. Doğaçlama hareket etmek oldukça heyecan verici. Belki de bunu daha sık denemeliyim."

"Leona," diye homurdandı Ronan.

"Çok alınganssın," dedi Leona, sesi kahkahayla karışık.

Ronan omzunun üzerinden gözlerime baktı ve ikimizin de zihnen yaklaşan ölümlerimize hazırlandığımızı anladım.

Leona bir dönüş daha yaptı ve kiliseyi karşımızda gördüm. Tam önüne park etti. "Bugün için iyi bir hissim var. Her şey yoluna girecek."

Tam o sırada, üç siyah G-wagon yanımıza yanaşarak yolumuzu kesti.

Ronan, silahına uzanırken, "İyi bir hisse kapıldığına çok sevindim," dedi.

İlk arabanın yolcu kapısı ardına kadar açıldı ve tanıdık biri dışarı çıktı. Adamın bana silah doğrulttuğunu umursamadan kendi kapımı da ardına kadar açtım.

"Dimi!" diye bağırdım, yanaklarımdan yaşlar süzülüyordu.

Abim küfretti, silahını kılıfına koydu ve adamlarına geri çekilmelerini emretti. Bana doğru koştu ve beni sıkıca kucakladı. "Sofiya, burada ne işin var?"

"Sanırım senin gibi ben de Mila'yı kurtarmayı amaçlıyorum."

Küfür etti. "Siz ikiniz benim ölümüm olacaksınız. Biz bu işi hallederken siz arabada kalın."

Beni bıraktı ve arabalardan inmiş olan adamlarına işaret etti. Kilisenin merdivenlerinden yukarı koştular ve ön kapıdan içeri girdiler.

Ronan, "Burada kalma ihtimalimiz ne kadar?" diye sordu.

"Eksi on," diye yanıtladı Leona. Torpido gözünden bir tabanca uzattı. Dolu olduğundan emin olduktan sonra kot pantolonumun arkasına sakladım.

“Öyle tahmin etmiştim,” dedi Ronan. “Kahrolası mafya kadınları.” Arabadan indi ve kolunu uzatarak beni yarı taşıyarak kilisenin merdivenlerinden yukarı çıkardı. Önce kapıdan girmekte ısrar etti, bu da Leona'nın gözlerini devirmesine neden oldu ve sonra üçümüz de boş lobiden sessizce geçerek ibadethaneye girdik.

Pencereden içeriye, kutsal alana baktığımda gördüklerim kanımı dondurdu ve hiç tereddüt etmeden kapıyı açtım.

Pakhan kilisenin önündeydi. Annem, yanında, göz alıcı neon sarısı saten bir elbise giymişti. Ama aklımda neredeyse hiç yer etmedi çünkü babamın kolu Mila'nın etrafındaydı, bir yandan bıçağı boğazına dayarken diğer yandan da bir silah tutuyordu.

Dimitri kilise koridorunda durmuş, babamıza dik dik bakıyordu. "Kaybettin," dedi. "Adamların bana sadık." Odaya şöyle bir göz attım; tüm Bratva askerleri, hayatım boyunca tanıdığım adamlar, ellerinde silahlarıyla babamın karşısında duruyorlardı.

"Hainler!" diye bağırdı Pakhan. Gözleri vahşiydi ve bu beni dehşete düşürdü. Kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bir adamdı.

Koridorda yürümeye devam ettim, dizlerimin ve kalçalarımın güçlü kalması için kendimi zorladım. Mila'yı önünde tutarken net bir atış yapmanın imkanı yoktu. Ama belki dikkatini dağıtabilir, *bir şey* yapabilir, *herhangi bir şey,* kız kardeşimi kurtarabilirdim.

Babamın gözleri acımasızlıkla bana dikildi ve silahının namlusu göğsüme doğru yöneldi. "Diğer işe yaramaz kızım," diye alay etti.

Kalbimdeki her şiddetli çarpıntı beni daha da ileriye itiyordu. *Bir şey yap. Bir şey yap. Bir şey yap.*

"Gerçekten de iki kızınızı ve doğmamış torununuzu mu öldüreceksiniz?" Sesim sakin ve nefret doluydu.

Annem keskin bir nefes aldı ve Mila'nın gözleri irileşerek karnıma kaydı.

Pakhan sert bir kahkaha attı. "Benim kusurlu kızım ve güçsüz mafya babası bir bebek sahibi oluyorlar. Ne mükemmel bir eşleşme!" Konuşurken bıçağı salladı ve avuçlarım terden sırılsıklam oldu.

"Böyle mi hatırlanmak istiyorsunuz?" diye elimi salladım.

Acımasızca, sert bir kahkaha attı. " *Hatırlıyor musun* ? Buradan canlı çıkamayacağım yanılgısına kapılmışsın galiba."

Dışarıdan bir dizi silah sesi duyuldu ve hepimiz donakaldık. Kimin ateş ettiğini anlamaya çalışırken zihnim karmakarışık olmuştu. Dimi'nin gözleri gözlerimle buluştu ve başını hafifçe salladı. Adamları bu silah seslerinden sorumlu değildi.

Koltuk altlarım terden sırılsıklam olmuştu ve başım dönüyordu. Gözlerimi Pakhan'a dikmiştim, arkasındaki neon ışıklı hareketi umursamıyordum.

"Bitti Rustik," dedi Dimi, dışarıdaki gürültünün üzerinde sesini yükselterek. "Kaybettin."

"Ben ne yaptım ki!" diye bağırdı. Kollarını telaşla savurdu, Mila'yı tutuşunu bir anlığına gevşetti.

Her şey bir anda, ses ve renk karmaşası içinde oldu. Annemin elleri sunağın üzerindeki ağır şamdanı kavradı. Şamdanı kaldırdı ve kocasının

kafasının arkasına sertçe vurdu. Acı dolu bir kükreme çıkardı ve elinde silahıyla anneme döndü. Ben tereddüt etmedim. Tabancamı sırtımın arkasından çıkardım, hareket akıcı ve otomatikti.

Nişan aldım ve tetiği çektim.

Kurşun, Pakhan'ın kafasının yan tarafına saplandı. Yaradan çiçek gibi kan fışkırdı ve ardından yere yığıldı.

Kendi ailesinde ve sayısız bilinmeyen insanın hayatında bunca acıya neden olmuş olan bu adam ölmüştü.

Odanın etrafına göz gezdirdim, Bratva askerlerinin bana saldırmasından korkarak kalbim hızla çarpıyordu, ama hiçbiri kıpırdamadı. Birkaçı saygı göstergesi olarak çenelerini yukarı kaldırdı.

Ağır şamdan annemin elinden kayarak mermer zemine büyük bir *gürültüyle* düştü.

"Spasibo, mama," dedim.

Gözlerimi yakaladı ve gözlerinde çok kısa bir an için *bir* parıltı belirdi —ateş, kararlılık—sonra da kayboldu, yerini çocukluğumu saran o tanıdık boşluğa bıraktı.

Ve sonra kilisenin arka kapısı gürültüyle açıldı.

72

MATTA

Romeo, karımı ararken bizi Chicago'nun kalabalık sokaklarında arabayla gezdirdi. Bu şehre son geldiğimde, çaresiz, ürkek bir kızla evlendiğimi düşünmüştüm.

Ne kadar da yanılmışım.

"Arka kapıdan girsek iyi olur. Belki de sürprizimiz olur," dedi Romeo, evlendiğim kilisenin tanıdık sokağına dönerken. "Ve belki de biz..."

"O cümleyi tamamlamayı aklından bile geçirme," diye homurdandım.

Romeo, kilisenin yanındaki ara sokağa girerken iç çekti ve arkadaki çöp konteynerlerinin yanındaki küçük çakıllı alana kadar arabayı sürdü.

Enzo ve Ajello bizimleydi. Keşke daha fazla adam getirebilseydim, ama güç yerine hızı tercih etmiştim.

Bu kararımdan pişman olup olmayacağımı ancak zaman gösterecek.

Romeo arabayı park konumuna getirdi ve kapı koluna uzandı. "Ölme sakın, kardeşim."

"Aynı şekilde sana da."

Dördümüz arabadan indik; Enzo ve Ajello yanımda, Romeo ise önde gidiyordu. Arka kapının metal plakasına yaklaştığımız anda kapı aniden açıldı. Çöp konteynerlerinin arkasına saklandık, bir grup adam Arnavutça konuşarak dışarı koştu. Arben de grubun tam ortasındaydı.

“Arben hayatta kalsın. Diğerlerini öldürün,” diye tısladım, çöp konteynerlerinin arkasına yeterince eğilip ilk atışımı yapmadan önce. Bir Arnavut askeri yere düştü, tam bir kaos yaşandı. Diğer adamlar kaçarken

rastgele ateş ettiler ve biz onları saniyeler içinde etkisiz hale getirmeyi başardık, Arben ceset yığınının ortasında kaldı. Elleri titreyerek ve teni solgun bir halde şarjörünü boşaltırken bizi saklayan çöp konteynerine nişan aldı. Atışlarının hepsi ıskaladı ve ardından silahı tıkırdadı, mermisinin bittiğini işaret etti.

Arben titrek elleriyle silahını yeniden doldurmaya çalışırken çöp konteynerinin arkasından fırladım ve onu bacağından vurdum. Çığlık atarak yere düştü ve Romeo, Enzo ve Ajello onu silahsızlandırmak ve yere yatırmak için ileri koştular.

Onu hayatta tutmak zorunda olmamızdan nefret ediyordum. Arben'i paramparça etmekten, zavallı bedeninden organlarını söküp atmaktan başka bir şey istemiyordum. Ama ihtiyacımız olan bilgilere sahipti; kaçırılan kızların yerleri, diğer müttefiklerin listesi. Enzo ve Romeo onu bağlayıp ağzını tıkarken hissettiğim tek tatmin, onu istediğim kadar işkence edebileceğim düşüncesiydi.

Günler. Haftalar. Aylar.

Bu herif için hiçbir şey imkansız değildi.

Adamlarım onu arabanın bagajına tıkıştırdılar. Romeo ve Enzo kilise kapısına doğru dönerken, Ajello'ya onunla kalması için işaret verdim.

İçeriden gelen boğuk bir silah sesi havayı yırttı ve kalbim adeta durdu. Güvenliğimle ilgili tüm düşüncelerimi unutarak arka kapıya doğru sendeledim. Karım içerideydi ve ona ulaşmak için hiçbir şeyden vazgeçmeyecektim.

Romeo bacağım tamamen güçsüz düşmeden önce kolumu yakaladı. Alnım ter içinde kaldı ama basamakları çıkmaya ve kapıdan geçmeye devam ettim.

73

SOFYA

Arka kapı gürültüyle açıldı ve bir düzine silah *kocamı* hedef aldı...

Kalbim duracak gibi oldu.

O burada. O burada.

Onu son gördüğümde baygın ve kanlar içindeydi. Şimdi onu, acıdan derisi kül rengi olsa da dimdik ayakta görünce içim rahatladı.

Onu henüz affetmemiştim—hatta bana yardım etmek için burada olduğundan bile emin değildim—ama kalbim bunu umursamıyordu. Ruhumun ona ait olan kısmı, onun kollarına koşmayı özlüyordu.

Pakhan'ın yerde kanlar içinde yatan bedeniyle elimdeki silah arasında gidip geldi. Başını yana eğdi ve babamı vurup vurmadığımı sorduğunu anladım. Başımı salladım ve gözlerinde bir yumuşaklık belirdi. "Seninle gurur duyuyorum," diye fısıldadı ve işte bu her şeyi değiştirdi.

Ona doğru sendeledim. Yeterince yaklaştığım anda beni kollarına çekti. Ona sıkıca sarıldım ve yemin ederim ki kalplerimiz aynı anda atıyordu, sanki birbirlerini ne kadar özlediklerini ilan etmek istercesine.

"Arnavutlar öldü," dedi sesi yüksek ve net bir şekilde. "Arben'i ele geçirdik."

“Rustik İvanov öldü.” Dimitri’nin sesi güçlü ve otoriter bir şekilde yankılandı. Babamızın cesedinin üzerinden geçerek kilise sunağına çıktı.

“Sofiya, Mila, gelin.” Dimitri'nin emri salonda yankılandı.

Matteo'nun kolları beni daha sıkı sardı, ama ben onları nazikçe ittim ve o da isteksizce beni bıraktı. Kız kardeşim, kalbim olan Mila'ya doğru

ilerledim. Boğazındaki sığ bir kesikten kan damlıyordu, ama *hayattaydı* . Rahatlamayla titreyerek birbirimize sarıldık.

"Yaralandın mı?" diye sordum.

"Hayır," dedi sesi titreyerek. "İyiyim."

Geri çekildim ve ellerimle yüzünü kavradım. Makyajının altından yanağındaki morluğun gölgesini görünce görüşüm karardı.

"Sana da zarar verdi, değil mi?" diye fısıldadı. "Bilmiyordum."

Zorlukla yutkundum. "Artık önemi yok."

“Bu benim için *her zaman* önemli olacak.”

Yüzüm buruştu ve yavaşça nefes alıp verdim.

Belimi daha sıkı sardı. "Üstesinden gelebilir misin?" Çenesi, Dimi'nin bizi beklediği sunağa çıkan üç basamağa doğru uzanıyordu.

Başımı salladım. Vücudumda o kadar çok adrenalin dolaşıyordu ki hiçbir acı hissetmedim.

Yeni Pakhan'a doğru ilerlerken, ağırlığımın olabildiğince büyük bir kısmını o taşıdı. Dimi'nin sağ kolu Maxim de bize katıldı. Kutsal alana doğru dönerek, "Herkes yeni Pakhan Dimitri Ivanov için diz çöksün!" diye bağırdı.

Bratva askerleri diz çöktü, ardından annem ve Maxim de diz çöktü. Mila ile göz göze geldik, diz çökmeli miyiz diye kararsızdık. Sonunda ben, Matteo ve adamları, Ronan ve Leona ayakta kaldık, kız kardeşim ise diz çöktü. Mila hâlâ Bratva'nın bir parçasıydı, ama ben artık bir Mafya kraliçesiydim.

Oda, kardeşimin bir şekilde kendi safına çektiği adamların bağırışlarıyla doldu. "Kardeşliğe! Pakhan'a!"

Dimitri Rusça olarak, "Bana gösterdiğiniz sadakate layık olmaya yemin ederim!" diye bağırdı. "Kardeşliğe!"

Adamlar ayağa kalkıp tezahürat yaptılar ve bu gece votkanın bolca akacağından emindim.

Dimi, Mila'yı ve beni kollarına çekti ve sıkıca sarıldı. "Daha önce burada olamadığım için çok üzgünüm. Gerçekten çok üzgünüm."

Hıçkırıklarımı zor tuttum. Şimdi dağılmanın zamanı değildi. "Ne yapıyordun? Bütün bunları nasıl başardın?" diye sordum.

Bizden uzaklaştı ve başını salladı. "Henüz bu konuda konuşamam."

Sinirle bir ses çıkardım. Sırlardan ve karanlıkta bırakılmaktan o kadar bıkmıştım ki. Ama belki de bu, organize suç dünyasının kaçınılmaz bir parçasıydı.

Gözümün ucuyla annemin ayağa kalkarken sendelediğini gördüm. Ona doğru irkildim, ama Anatoly adında, gümüş saçlı yaşlı bir Bratva askeri, bayılmadan önce kolundan tuttu ve onu bir sıraya oturttu. Dimi'ye bir bakış attım ve o da başını salladı. Onunla annem arasında sevgi yoktu, ama biliyordum ki annemin iyi bakılmasını sağlayacaktı.

"İkiniz de burada benimle kalabilirsiniz," dedi. "Sizi güvende tutacağım."

Arkamda bir varlık hissettim ve dönüp baktığımda Matteo'yu mihrabın basamaklarının dibinde, yanında Romeo ile birlikte gördüm. "Eğer karımı benden ayrılmaya ikna etmeye kalkarsan, seni öldürürüm," dedi sesi buz gibiydi.

Dimi başını eğdi. "Ve eğer kız kardeşime zarar verecek bir şey yaparsan, seni öldürürüm."

Yüzlerinde ifadesiz bir şekilde, gözleri birbirine kilitlenmiş halde karşı karşıya geldiler, ta ki kardeşimin yüzünde yavaşça bir gülümseme belirene kadar. "Seninle yeni bir ittifak kurmayı dört gözle bekliyorum, Don Rossi. Gerçek bir ittifak."

Matteo'nun yüz ifadesi değişmedi, sonra başını salladı.

"Ve seninle de," dedi Dimi, Leona ile birlikte koridorun ortasında duran Ronan'a başını eğerek.

"Ah, harika. Sonunda biri benim burada olduğumu fark etti," diye mırıldandı.

Mila ile ikimiz de kıkırdadık. Erkekçe gösteriş bittiğine göre, artık ilgilenilmesi gereken daha önemli şeyler vardı.

Merdivenlerden aşağı indim ve Matteo'nun elini tuttum. Ayakta durmaktan yüzü bembeyaz olmuştu. "Oturman gerek. Ronan, arabadan tekerlekli sandalyeyi çıkarır mısın?"

Matteo kıpırdamadı ve ben onu hafifçe iterek bir sıraya doğru yönlendirdim. "Otur." Bana inanmaz bir bakış attı ama ben yerimde durdum. "Ya da orada kalıp bayıl. Kocaman ve korkutucu bir Mafya babasının bayılması pek uygun olmaz ama sanırım seçim senin."

Homurdandı ve sonra oturdu.

Mila yanıma geldi, başını omzuma yasladı. Kollarımı ona doladım. "Burada kalmak zorunda değilsin." Mila'nın bir daha Pakhan'ların evine ayak basmak isteyeceğini hayal bile edemiyordum. "Benimle eve gel."

Başını salladı ve geri çekildi. "Seni seviyorum Sofiya. Her şeyden çok. Ama tüm bunlardan, şiddetten, siyasetten ve kontrolden biraz uzaklaşmaya

ihtiyacım var."

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama başını salladı. "Seninle yaşasam, tüm hareketlerim kontrol altında olurdu. Nefes almak, özgürlüğü deneyimlemek için alana ihtiyacım var."

Onunla tartışmak, işlerin böyle olmayacağını söylemek istedim ama ikimiz de gerçeği biliyorduk. Mafya kraliçesi olarak yeni hayatımın kısıtlamalarıyla barışmıştım ama Mila her zaman özgür ruhlu biriydi. Kalbimin vedanın acısına dayanabileceğinden emin olmasam da, onu kafese kapatacak kişi olmayı reddettim.

Gözlerini kırpıştırarak sanki gözyaşlarını siliyormuş gibi beni tekrar kollarına çekti. "Sonsuza dek sürecek bir şey değil ki."

"Umarım öyle değildir," diye fısıldadım kulağına. "Bebeğimin teyzesine ihtiyacı var."

Burnunu çekti. "Beni buradan uzak tutmaya çalışsanız bile başaramazsınız. Sadece önce listemdeki maddeleri tamamlamak için biraz zamana ihtiyacım var."

İnledim. Mila'nın eşyaları benimkilerden çok daha *maceracıydı* .

Nikolai'nin karanlık bakışlarını kız kardeşimin omzunun üzerinden yakaladım. Ama bana bakmıyordu; gözleri sadece kız kardeşimdeydi. "Peki Nikolai seni yalnız bırakacak mı?" diye sordum, ayrılırken kaşlarımı çatarak.

Hayatımda ilk kez Mila'nın kızardığını gördüm. "Benimle geliyor."

Tamam.

"Bana daha fazlasını anlatacaksın," dedim, ses tonum kocamı andırıyordu.

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Yapacağım."

"Her gün kontrol etmeniz gerekiyor."

"Ve bir takip cihazı takın," dedi Matteo.

Mila kaşlarını çattı. "Ben..."

Nikolai, Mila'nın yanına gelerek, "Zaten yapıldı," dedi. Mila ona öfkeyle baktı.

"Ne saçmalıyorsun sen, Kolya?"

Nikolai sırıttı. "Endişelenme."

Mila kollarını kavuşturmuş bir şekilde ona döndü, ama ona küfretmek üzere olduğundan emindim, ancak Dimi araya girdi.

"Buradan ayrılıp ekibimin temizlik yapmasına izin vermemiz gerekiyor."

Kalbim acıyla doldu. Dimi, Mila ve ben yıllarca sadece birbirimizin müttefiki olmuştuk. Şimdi Dimitri, yüzlerce sadık adamıyla Pakhan olarak dimdik duruyordu ve Nikolai kolunu Mila'nın omzuna attığında, onun da artık yalnız olmadığını anladım.

“Hadi ama, sevgilim,” diye mırıldandı Matteo, elini kolumda gezdirirken. Onu hiç bu kadar kararsız görmemiştim. Aramızda söylenmemiş çok fazla söz, çok fazla acı ve korku vardı. Ama benim için gelmişti. Bana hediye ettiği kolyenin üzerinde parmağımı gezdirdim. Onu takmayı seçmiştim, beni takip edebileceğini biliyordum, çünkü içten içe geleceğini ummuştum. Beni kovalayacak kadar beni önemseyeceğini ummuştum.

Elimi omzuna koydum, ilk defa ondan daha uzundum. "Hadi eve gidelim."

Gözleri yumuşadı ve gözlerinden bir damla yaş süzüldüğünü sandım.

Ronan, hastaneden çaldığımız tekerlekli sandalyeyle geri döndü ve Romeo ile birlikte Matteo'nun sandalyeye binmesine yardım etti.

Kocam elimi tuttu ve ikinci kez koridordan aşağı doğru yürüdük.

Birlikte.

74

MATTA

ayrılıyorduk Chicago'dan . Bu sefer, uçakta karımla aramda hiçbir mesafe olmasına izin vermeyecektim. Uçağın arka tarafındaki yatak odasında, yatakta birbirimize kıvrılmıştık. Sofiya bacaklarımın arasında, battaniyeye sarılmış oturuyordu ve kollarım onu sıkıca sarmıştı. Çok sıkıydı, ama bırakmaktan korkuyordum. Her an kimin onu tuttuğunu anlayıp beni iteceğinden çok korkuyordum.

Uçağa bindiğimizden beri ikimiz de tek kelime etmemiştik ve söylenmemiş sözlerimiz aramızda ağır bir yük oluşturmuştu.

Sofiya sonunda sessizliği bozarak, "Dürüst olmak gerekirse," dedi, "en azından bizim düğünümüz onunkinden daha iyiydi."

Sözlerini anlamam biraz zaman aldı, sonra da *yıllardır* yaşamadığım kadar içten ve parlak bir kahkaha attım. Bütün vücudum titriyordu, onun da vücudu titriyordu ve gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

"Kahretsin, canım. Sen tüm evrendeki en harika şeysin."

Geçtiğimiz birkaç gün hayatımın en kötü günleriydi ve önümüzdeki günler belirsizlikle doluydu, ama hiçbir şey karımı kollarımda tutmanın doğruluğunu yok edemezdi. Elimle saçlarını okşadım. "Sofiya, çok çok özür dilerim. Sana güvenmediğim için, seni o hücreye koyduğum için, seni korkuttuğum için, seni koruyamadığım için. Affını beklemiyorum çünkü buna layık değilim, ama bilmeni istiyorum ki, sana hak ettiğin hayatı vermek için her gün çalışacağım."

Sözlerim yeterli değildi, *ben de* onun için yeterli değildim, ama sunabileceğim tek şey buydu.

Derin bir nefes verdi ve ben de sabırla konuşmasını beklemeye kendimi zorladım. "Bana tekrar sırtını dönmeyeceğini nereden bileceğim? Beni oraya atmak senin için hiçbir şey değildi." Sesi kırık ve acı verici derecede savunmasızdı.

Onu daha da sıkıca kucakladım, elimi kollarından, sırtından, kalçalarından aşağı doğru gezdirdim. "Biliyorum, durumu daha iyi hale getirmiyor ama seni oraya koymak *bir işkenceydi* . Çıktığımız an pişman oldum. Ama bana Don olmanın asla geri adım atmamak anlamına geldiği öğretildi. Fikrimi değiştirmek, emrimi değiştirmek beni zayıf gösterirdi diye düşündüm."

"Ve bir mafya babası zayıf olamaz."

Yutkundum. "Anne babamın öldürüldüğünü biliyor musun?"

Gözleri benimkilere kaydı, kaşları hafifçe çatıldı ve başını salladı.

“Öldürüldükleri gece, Sienna beni onunla film izlemeye ikna etmişti. Oturma odasındaydık ve ev telefonu çaldı. Telefonu açtım. Kapıdaki bekçi amcamı içeri alıp alamayacağını soruyordu.” Göğsüm sıkışırken nefeslerim sığlaştı. Bunu yıllardır anlatmamıştım, en azından uyanıkken bunu düşünmeme bile izin vermemiştim.

Sofiya parmaklarını göğsümün üzerinde gezdirdi ve sonunda boynumun arkasını kavradı. Dokunuşu boğazımdaki düğümü gevşetti ve devam etmemi sağladı.

“Amcamla anne babam arasında bir gerginlik vardı, ama ben içeri girebileceğini söyledim. Onu eve *aldım* . Çok geçmeden bir silah sesi duyduk, ardından bir çığlık. Annemin çığlığıydı.”

Sıra Sofiya'daydı, o da beni sıkıca kucakladı. Sözümü kesmedi, devam etmem için beni zorlamadı. Sadece buradaydı, benimleydi.

“Bir karar vermem gerekiyordu: Ailemi kurtarmak için çalışma odasına koşmak mı yoksa Sienna ile kaçmak mı? Çok küçüktü, çok korkmuştu. Elimden tuttu ve onu kurtarmam gerektiğini anladım. Evden dışarı çıkan gizli bir geçide koştuk, ama tam uzaklaşacakken ikinci silah sesini duydum.”

Gözlerim yanıyordu ve istemeden de olsa bir damla gözyaşı yüzümden aşağı aktı. Sofiya onu sildi.

"Senin suçun değildi."

Başımı salladım. "Daha fazlasını yapmalıydım. Amcamı içeri almasaydım, çalışma odasına koşsaydım..."

"O zaman ölmüş olurdun."

Haklı olduğunu biliyordum, kalbim buna tam olarak inanmasa da. Sienna'nın da bana söylediği şey aynıydı. Romeo da öyle. "Rüyalarımda kanlarını görüyorum. Silah seslerini ve çığlıkları duyuyorum. Her gece beni rahatsız ediyor... en azından sen yanımda olmadığın her gece."

"Sen benim kabuslarımı da yok ediyorsun," diye mırıldandı.

Bir başka gözyaşını sildim ve alnından öptüm.

"Seni affetmek istiyorum," dedi usulca.

Donakaldım.

Kalbim bir an durduktan sonra hızla atmaya başladı.

Parmaklarını tişörtümün içinde kıvırdı. "Güvenimi kırdın ve bunu yeniden inşa etmek biraz zaman alacak."

“Ama sizce ben onu yeniden inşa edebilir miyim?”

Başını yukarı kaldırdı. Gözleri inanılmaz derecede güzeldi. "Çok yalvarman gerekecek. Umarım hazırsındır."

Dudaklarım seğirdi. "Peki bu yalvarıp yakarma ne anlama gelecek?"

Yüzünü boynumun kıvrımına yasladı ve derin bir nefes aldı. "Bunu sen çözeceksin. Ama işin içinde bolca New York sosisli sandviçi var."

“Sana kendi sosisli sandviç arabanı alacağım. Şehirdeki *bütün* arabaları.” Aklıma bir fikir geldi ve göğsüm sıkıştı, ama bu sefer umut ve heyecanla karışık bir his vardı. “Hatta, listedeki her maddeyi tamamlamana yardım edeceğim.”

"Ah evet?"

“Evet.” Her bir maddeyi yerine getirmek için ne gerekiyorsa yaparım.

“Belki birlikte yeni bir liste yapmalıyız.”

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştirdim. "Bunu çok isterim, sevgilim. Tıpkı seni sevdiğim gibi."

Derin bir nefes aldı. "Beni seviyor musun?"

Vurulduktan sonra bunu söylediğime dair belirsiz bir anım vardı, ama bu kelimeleri tam bir netlikle ilk kez dile getirdim. Sanki dünyanın en kolay şeyiymiş gibi dudaklarımdan döküldüler. Kendimi karımdan uzaklaştırarak acıdan koruduğumu sanıyordum. Ama dayanabileceğim en büyük acı, ondan ayrı kalmaktı.

“Elbette, her şeyden çok.”

“Ben de seni seviyorum,” diye fısıldadı. Gözleri yaşlarla dolu bir şekilde gözlerime baktı ve dudaklarımız birbirine kenetlendi. Çenesini kavrayıp onu kendime doğru çekerek adeta öptüm. Kucağımda kıpırdanarak üzerime oturdu ve pozisyon değişikliğiyle inledim. Onun tadında, tatlı kokusunda, bedeninin benimkine yapışmasının verdiği histe kayboldum.

Çenesinden aşağı doğru öperek ilerledim ve boynundaki bir noktayı emdim. Onu işaretlemem, tüm dünyaya onun benim olduğunu haykırmam gerekiyordu.

Uçak türbülansla sarsıldı ve bizi birbirinden ayırdı. Sofiya kaşlarımı çatmış yüzüme sırıttı ve parmaklarını alnımdaki çizgilerin üzerinde gezdirdi. "Bekle, bacağını mı acıtıyorum?" Kucağımdan kalkmaya çalıştı, ben de belini daha sıkı kavradım.

“Seni koyduğum yerde kalmayı öğrendiğini sanıyordum.” Kaşlarımı çattım. Uyluğumdaki kurşun yarası yanıyordu ama acıya ihtiyacım vardı. Bu, ona çektirdiğim acının bir kısmını çekmenin, tövbe etme şeklimdi.

"Senin için endişelendiğim için özür dilerim," dedi gözlerini devirerek.

"Yaramaz kız."

Hafifçe memnuniyetsiz bir ses çıkardı ama göğsüme sokuldu.

Elimi sırtında yukarı aşağı gezdirdim. "Vurulduktan sonraki anılarım bulanık, ama"—Kaygı beni boğdu, ama konuşmaya devam etmek için kendimi zorladım—"Bu sözleri zihnimde, sisin içinden geçiyormuş gibi tekrar tekrar duyuyorum. *Senin* sözlerin. Ama gerçek olup olmadıklarından emin değilim."

Kollarımın arasında hareketsiz kaldı.

“Bir şey söylediniz… bir bebekle ilgili bir şey.”

Sofiya başını göğsüme yaslamıştı ve eminim ki kalbimin hızlı atışlarını duyabiliyordu. Gömleğimin üstteki birkaç düğmesini açtı ve parmaklarıyla göğsüme işlenmiş kelimelerin üzerinden geçti. "Sana söylemek için sevimli bir şey yapardım ama hayatını kurtarmakla biraz meşguldüm."

Kalbim tekledi.

"Hamile misin, canım?" Gözlerinin içine bakmak için geri çekilmeye çalıştım ama yüzünü boynuma bastırdı ve kıpırdamayı reddetti.

"Henüz çok erken, bu yüzden hâlâ kaybedebilirim."

Panik beni sardı. "Bebeğin bir sorunu mu var?" Ya Sofiya'nın yaşadığı her şey bebeğe zarar vermişse? Bu benim suçum olurdu. Baba olmanın ne anlama geldiğini hiç düşünmemiştim. Çocuklar her zaman sadece "varisler"

gibi soyut bir kavram olmuştu, ama şimdi gerçekti—Sofiya ve benim birleşimim. Ve bunu istiyordum, özlüyordum.

Yerinden kıpırdadı ve ben de kollarımı gevşettim, böylece cebinden bir şey çıkarabildi. "Biraz buruşmuş ama işte orada."

Bana küçük bir ultrason çıktısı uzattı. Küçük beyaz bir ovali işaret edene kadar neye baktığımı bilmiyordum. "Bu embriyo. Doktor birkaç hafta sonra başka bir ultrasona ihtiyacım olacağını söyledi. O zaman bebeğin kalp atışını duyabiliriz."

Parmaklarımı resmin üzerinde gezdirdim. Bunu biz yaratmıştık. O, bizim bir parçamızdı.

"Şirin bir şekilsiz şey, değil mi?" diye sordu.

"En tatlısı."

Yatağa uzandık, ultrason cihazını elimizde tutarak, huzurlu bir sessizlik içinde ona baktık. Elimle karnını okşadım, minik bebeğimizin güçlü bir şekilde büyümesini diledim.

Sofiya gömleğimin yakasıyla oynamaya başladı.

"Bu nedir?" diye sordum.

“Şu anda Rustik hakkında *bir şeyler* hissetmem gerekmez miydi? Kendi babamı öldürdüğüm için üzüntü ya da suçluluk duymam gerekmez miydi? Ama hissetmiyorum ve bu da bende bir sorun olduğu hissini uyandırıyor.”

Sesindeki belirsizlikten nefret ettim. Başının arkasını avuçlarımın içine aldım. “Hayır, sevgilim. Bununla ilgili hiçbir şey hissetmek zorunda değilsin. Amcamı öldürdüğümde hissettiğim tek şey rahatlamaydı. Gençken ona hayranlık duyuyordum, hatta onu ikinci bir baba figürü olarak görüyordum. Ama sonunda, o benim için hiçbir şey ifade etmiyordu, baban da öyle.” Saçlarını okşadım ve şakağından öptüm. “Biliyorum, hissettiğim tek şey gurur. Ne kadar güçlü, ne kadar koruyucu olduğunla gurur duyuyorum.”

"Teşekkürler, miliy."

Onun ağzından çıkan sevgi sözcüğünü duymak kalbimi acıttı.

İniş vakti geldiğinde uçağın ön tarafına geçtik. Sofiya'nın emniyet kemerini bağladığımda dudaklarında bir gülümseme belirdi. Benim ona bakmama alışması gerekecekti.

Havaalanına yaklaşırken saçlarıyla oynadım, sonra hâlâ cevaplanmamış bir sorum olduğunu fark edince durakladım. "Domenico'yu ve yanındaki diğer adamları kimin vurduğunu gördün mü?" diye sordum. "Sonrasında kaçmış olmalılar." Patlama ve sonrasında yaşanan her şey aklımdan

silinmişti ama beni kimin kurtardığını bilmemem içime sinmiyordu. "Bu arada, Rustik'ten nasıl kurtuldun?"

Sofiya homurdandı. "Ciddi misin?"

"Ne?"

Bana bıkkın bir ifadeyle baktı. "Belki de Domenico senin beyin hücrelerinin yetersizliği konusunda haklıydı."

Kaşlarımı çattım, o da gözlerini devirdi.

“Hücreme giren üç gardiyanı öldürdüm—” Yutkundu ve ellerim onun ellerini sıkıca kavradı. Az önce öldüklerini söylemişti ama depoya geri dönüp onları tekrar öldürme isteği beni ele geçirdi.

"Sana dokundular mı?" Sesim alçak ve tehlikeliydi.

“Hayır, onları durdurdum... Neyse, silahlarını aldım ve çıkış yolunu ararken Domenico'yu gördüm. Hainin o olduğunu anladım ve onu takip ettim. Ondan sonra onları etkisiz hale getirmek kolay oldu.”

Ağzım açık kaldı.

Gözlerini devirdi ve sonra yanağımı okşadı. "Merak etme. Benden çok daha kötü nişancı olsan bile, seni küçümsemeyeceğim."

Başımı salladım. "Sen muhteşemsin, tesoro."

Tekrar göğsüme yaslandı. "Biliyorum."

75

SOFYA

Romeo beni uçaktan indirirken kendimi bir milyon kilo daha hafiflemiş gibi hissettim, homurdanan Matteo da Enzo'nun yardımıyla arkasından geliyordu.

Aramızdaki acıyı iyileştirmek zaman alacaktı, ama ikimizin de yeniden bir araya gelebileceğine dair umudum vardı.

Matteo beni çok seviyordu.

O beni seviyordu.

Onun sevgisi çok kıymetliydi, özellikle de bu sevgiyi vermenin ona neye mal olduğunu tam olarak anladıktan sonra.

Merdivenlerin dibine indik ve Sienna'yı bir yanında Noodle, diğer yanında da tekerlekli sandalyemle bizi beklerken görünce sevinçten bir çığlık attım. Noodle sevinçten dans etmeye başlayınca gözlerimden yaşlar süzüldü. Bütün vücudu çılgınca kıpır kıpır hareket etti ve heyecandan ağladı.

Romeo beni tekerlekli sandalyeme oturttu ve ben de kollarımı Noodle'a uzattım. "Merhaba bebeğim. Seni çok özledim." Bana öpücükler verdi ve ben de yüzümü tüylerine gömdüm. "Gittiğim için çok üzgünüm," diye mırıldandım, sesim alçak ve sadece ona özeldi. "Senin yüzünden değildi. Sen her zaman en iyi çocuksun."

Geri çekildim ve o da yüzüme kocaman bir öpücük kondurdu. Umarım bu, affedildiğim anlamına geliyordu. Noodle başını kucağıma koydu,

kuyruğunu salladı ve ben de Sienna'ya baktım. Gözlerinde yaşlar vardı, kollarını bana doladı. "Kahretsin, iyi misin?"

“Evet.” Onu sıkıca kucakladım. “Öyleyim.”

“Onu öldürmemi mi istiyorsun? Çünkü öldürürüm. Silah getirdim.”

"Seni duyabiliyorum," dedi Matteo kuru bir sesle.

Kardeşine ters ters bakmak için biraz geri çekildi.

“Öldürmeyi şimdilik ertele. En azından şimdilik.” Sienna’nın elini okşadım. Hâlâ kaşlarını çatıyordu. “Onu öldürürsen, onun yalvarıp yakardığını görme zevkini yaşayamam. Ve… çocuğumun babası olmayacak.”

Ağzı açık kaldı ve sevinçten zıplarken çığlık attı. "Hamile misin? Aman Tanrım!" Beni tekrar kucakladı ve sonra öfkesini bir anlığına unutarak kardeşine sarıldı. "İnanılmaz. Teyze olacağım." Gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

Onun heyecanı içimi ısıttı, ama aynı zamanda bir anlık rahatsızlık da hissettim; çok mutlu olmamam gerektiğini, geleceğe umutla bakmamam gerektiğini, çünkü bunun sadece hayal kırıklığı getireceğini söyleyen o tanıdık his. "Henüz çok erken, bu yüzden bebeğin..." diye mırıldanmaya isteksizdim, sözleri tamamlayamadım.

"Bu bebek kesinlikle mükemmel olacak." Sesi o kadar sertti ki neredeyse ona inanacaktım.

Matteo omzumu kavradı, destek için Enzo'ya iyice yaslandı ve başımın tepesini öptü. "Hadi eve gidelim, tatlım."

Gülümsedim ve elimi onun elinin üzerine koydum. "Evet. Evim."

THREE MONTHS
LATER

76

MATTA

“ Yani Los Angeles'ta kalmayacağız, öyle mi?”

Sofiya'ya baktım. "Hayır, balayımızı Los Angeles'ta geçirmeyeceğiz."

Uçağın penceresinden dışarı baktı. Yolculuğumuzun bir sonraki aşamasına geçmeden önce LAX'te yakıt ikmali yapıyorduk. "Nereden bileyim ben? Eminim LA harika bir yerdir."

Onu oturduğu yerden çekip kucağıma oturttum. Bana anlamlı bir gülümseme verdi ve parmaklarını çeneme doğru gezdirdi. Ona dokunmadan sadece birkaç dakika geçirebildim, sonra göğsümde sıkıntılı, kaşıntılı bir his oluştu.

“Bulunduğumuz yere bayılacaksınız.”

Sofiya dudağımı ısırdı. "Bunu tehdit eder gibi söylüyorsun."

"Şşş." Elimle yüzünü kavradım, baş parmağımla yumuşak yanağını okşadıktan sonra onu öptüm.

Onu, hayal listesinin tamamını bana göstermeye ikna etmek biraz zaman almıştı. Her şey saf bir masumiyetti ve ben de ona listedeki her şeyi gerçekleştirmesinde yardımcı olmayı hayatımın misyonu edinmiştim. Balayımızı özellikle bazı maddeleri işaretleyebilmesi için planlamıştım. Listeyi tamamladıktan sonra, bir tane daha yazmasını isteyecektim. Ve bir tane daha. Ta ki geriye sadece mutlu anılar kalana kadar.

Kalkış için onu tutmayı isteksizce bıraktım. Yerden ayrılırken pencereye yapışık kaldı ama ben gözlerimi ondan alamadım. Saçının bir tutamını

parmağıma doladım.

Havaya kalktıktan sonra, kemerini çözdüm ve onu tekrar kollarıma aldım. Sofiya göğsüme sokuldu, gözleri kapandı.

“Sence Noodle, Sienna'ya razı olur mu? Bence onu da getirmeliydik.”

"Çok şımartılacak. Bu onun için de bir tatil."

O mırıldandı. Uzun bir uçuş olacağı ve tüm yolculuk boyunca onunla birlikte olup, ihtiyaç duyduğu her konuda ona yardımcı olacağım için Noodle'ı yanımıza almamaya karar vermiştik. Sofiya'yı ondan ayrılmaya ikna etmek zor olmuştu, ama Sienna en azından günlük resimler ve güncellemeler göndereceğine söz vermişti.

Elimle saçlarını okşadım. "Yorgun musun, güzel kız?"

"Hmm, biraz uykum geldi sanırım."

Onu kucağıma aldım, bana sarılma şekline bayılıyordum, ve arka yatak odasına doğru yürüdüm. Yanlarından geçerken Angelo ve Enzo çenelerini yukarı kaldırdılar. Romeo evde sorumluyken onlar bizim korumalarımız olarak buradaydılar.

Sofiya'yı yatağa yatırdım. Onu uzaklaştırdığımda hoşnutsuz bir ses çıkardı.

"Gitmiyorum," diye onu rahatlattım. "Sadece ekibe bizi rahatsız etmemelerini söyleyip biraz su alacağım. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Sadece sen."

Kahretsin, buna asla alışamayacaktım. Sofiya, ona nasıl davrandığımdan sonra hak ettiğimden çok daha fazla iyilik göstermişti. İlk birkaç hafta zordu. Kalan Arnavut ve Bratva tehditlerini yok etmeli ve şehrim üzerindeki kontrolümü yeniden kurmalıydım, tüm bunları yaparken bir yandan da yaralarımdan iyileşmeli ve evliliğimi onarmaya çalışmalıydım. Büyük jestler, abartılı hediyeler, şık akşam yemekleri denedim ama yavaş yavaş Sofiya'nın gerçekten ihtiyacı olan şeyin benim sürekli olarak yanında olmam olduğunu fark ettim. Sözlerimi tutmam. *Duygularımı* paylaşmam.

O kadar tatlı şeyler söylediğinde her şey buna değdi.

Odaya döndüğümde, yan tarafına kıvrılmış, gözleri kapalıydı. İç çamaşırlarıma kadar soyundum ve arkasına geçip battaniyenin etrafını iyice örttüm.

"İçimde olmanı istiyorum," diye fısıldadı.

Şişmiş karnına elimi sürdüm. "Uyuman gerek, tatlım." Hamileliği iyi gidiyordu ama son zamanlarda yorgundu. Sofiya'nın doktoruna uzun bir

uçuşa çıkmasının güvenli olup olmadığını yüzlerce kez sormuştum ve o da sorun olmadığını söylemişti. Sofiya, bir şey olursa diye otelimizde kalması için bir kadın doğum uzmanı tuttuğumu bilmiyordu.

"Ama yine de seni içimde istiyorum."

Elim kalçasından aşağı doğru inerken donup kaldı. "Sen uyurken mi?"

Başını salladı ve bana doğru daha da geriye kayarak tatlı küçük kalçasını sertleşmiş penisime sürttü. Eşofmanını ve iç çamaşırını çıkardıktan sonra parmağımı vajinasının içine soktum. "Sırılsıklamsın. Uyurken tatlı küçük vajinanı kullanma fikri seni benim için ıslatıyor mu?"

O sızlandı ve ben iki parmağımı içine soktum. "Cevap ver bana."

"Evet, evet, öyle. Lütfen, sana ihtiyacım var."

Saçının tepesine bir öpücük kondurdum. "İşte benim iyi kızım. Biliyorsun ki sana her zaman ihtiyacın olanı vereceğim."

İç çamaşırımı çıkardım, göğsümdeki gerginlik, onun sıcak teninin tenime değmesiyle daha da azaldı. Belki de her zaman çıplak kalması konusunda ısrar etmeye başlayacaktım. En azından evde olduğumuz zamanlarda. Değişen bedeni beni vahşileştiriyordu. Her günün her anında onu menimle doldurmak istiyordum.

İçine girmeden önce ona ihtiyacı olan desteği sağlamak için bacaklarının arasına bir yastık koydum. Saçlarına doğru inleyerek tatlı kokusunu içime çektim. "Bundan asla bıkmayacağım. Senin içinde yaşamak istiyorum."

İnledi ve kalçalarını geriye doğru iterek penisimin daha fazlasını içine aldı.

“Bu fikri beğendin mi, sevgilim? İçinde olmadığım zaman canın acıyor mu?”

"Evet. Çok boş."

"Hım, belki de seni tatmin edebilmek için bir vajina tıkacı almam gerek. Bu amın kime ait olduğunu hatırlatmak için."

Derin bir nefes aldı ve ben sırıttım. "Ah, küçük karım bu fikri çok sevdi."

Onu yavaşça becerdim, o titrerken her itiş benim sahipliğimin, *sevgimin* bir hatırlatıcısıydı. Nefes alışverişlerimiz senkronize oldu ve elimi göğsüne bastırdım, avucumun içinde kalp atışını hissettim.

Boşaldığında, orgazmı yumuşaktı, bir dalga gibi onu sardı. Ben de onu takip ettim, içine boşalırken inledim. Ama geri çekilmek yerine, penisimi sıkıca içinde tuttum, menimin dışarı sızmamasına dikkat ettim.

Uyukladım ve uyandığımda Sofiya hâlâ uyuyordu ve ben hâlâ onun içindeydim. Kalçalarımı hareket ettirdim, onu uyandırmamak için olabildiğince nazik hareketler yaptım. Çok geçmeden tekrar sertleştim ve o da hafif bir inilti çıkardı.

“Şşş, aferin kızım. Uyanma. Bırak da seni tekrar uyurken becereyim.” Elimle boğazının ön kısmına bastırıp hafifçe kavradım ve itmeye devam ettim. Orgazmımı uzattım, bu anın hiç bitmesini istemedim.

“Fİjİ mİ? Fİjİ'DEYİZ mİ?” Araba bizi villamıza götürürken Sofiya'nın gözleri ışıl ışıl parlıyordu. “İşte okyanus!”

"Lanet olsun, çok tatlısın."

Kollarını bana doladı ve sıkıca sarıldı. "Fiji'de olduğumuza inanamıyorum. Los Angeles'ta olsaydım da mutlu olurdum."

“Yapmanız gereken işler var.”

Geri çekildi. "Evet, eminim ki bunların hepsi Hayal Listem'e hizmet ediyor." Başını salladı ve parmaklarını benimkilerin arasına geçirdi.

Ben otele giriş işlemlerini yaparken Angelo ve Enzo onunla birlikte kaldılar. Dışarı çıktığımda onu golf arabasının sürücü koltuğunda otururken gördüm.

"Hazine?"

"Konaklamamız boyunca iki golf arabası alacağımıza inanabiliyor musun?" Gözleri parıl parıl ve yaramazlıkla doluydu. Çok baş belasıydı.

“Heyecan verici. Peki, neden orada oturuyorsun?”

“Ah, bunun çok açık olduğunu düşünmüştüm. Bizi villamıza ben götürüyorum.”

İkinci golf arabasında oturan ve yüzlerinde alaycı bir gülümseme olan Angelo ve Enzo'ya baktım.

Başımı salladım.

Ben Don'dum. Bu duruma ben el koyacaktım.

"Hadi bin bakalım, canım." Yanındaki koltuğa eliyle işaret etti.

Bir şekilde kendimi yolcu koltuğunda buldum. Sofiya küçük bir sevinç çığlığı attı ve gaz pedalına sonuna kadar bastı; bagajlarımız golf arabasının arkasına yığılmış halde bizi villamıza götüren bir görevlinin peşinden gitti.

"Yavaşla!" diye bağırdım. "Daha önce hiç araba kullandın mı?"

“Tekerlekli sandalyemi sürekli kullanıyorum. Benim kadar motorlu araç kullanma uzmanlığına sahip kimse yok!” Suya doğru keskin bir dönüş yaptı ve okyanusta sonumuzu bulacağımız görüntüsü gözümün önünden geçerken kolumu vücuduna doladım.

"Rahat ol kocam. Ben hallederim."

Kalbim durmadan çarpıyordu.

Bir virajı daha döndük ve villamız göründü. Saman çatılı ve etrafını saran verandası olan büyük bir ahşap evdi.

“Suyun üzerinde! Aman Tanrım!” diye çığlık attı Sofiya. “Kesinlikle okyanusa dokunacağım.” Nefesi kesildi ve sonra bana döndü. Boğazımın arkasından korku dolu bir ses çıkardım ve direksiyonu kavradım. O da homurdandı ve gözlerini devirdi.

“Burada şnorkelli yüzme imkanı var mı? O da yapılacaklar listemde.”

"Yavaşla," diye homurdandım.

İçini çekerek bir nefes verdi ve ardından diğer golf arabasının yanında ani bir frenle durdu.

“Peki, şnorkelle yüzmeye mi?” Gözleri ışıl ışıl parlıyordu ve ben de burnundan öptüm.

"Evet bebeğim, burada şnorkelli yüzme imkanı var."

Bana doğru eğildi, sonra gözleri yaşlarla dolunca gülümseyen ifadesi yerini hüzne bıraktı.

“Tatlım, neyin var?” Etrafıma bakındım, eğer onu üzen bir şey varsa tüm villayı yerle bir etmeye hazırdım.

“Burada olduğumuza inanamıyorum. Bunun benim hayatım olduğuna inanamıyorum.” Gözyaşını sildi. “Bunu bana verdiğiniz için teşekkür ederim.”

Alnımı onun alnına dayadı. "Bana asla teşekkür etme. *Hiçbir zaman* . *Her şeyi* hak ediyorsun."

"İşte bana verdiğiniz şey bu."

77

SOFYA

Matteo, altımızda manta vatozları yüzerken suyun içinde yanı başımdan hiç ayrılmadı. Heyecandan başım dönüyordu, elimi uzattım. Su mükemmel derecede ılıktı ve eklemlerime nazikti. Sonsuza kadar burada kalabilirdim.

Altımızda koca bir dünya vardı ve ben büyülenmiştim. Bir deniz kaplumbağası bize doğru yüzerken irkildim ve heyecanla Matteo'nun elini tuttum. Kaplumbağa tembelce suyu yararak ilerlerken parmakları sırtımda gezindi. Yaklaştıkça içimde küçük bir heyecan ve gerginlik dalgası geçti ve Matteo'nun elini daha sıkı tuttum.

Sonunda tekneye dönme vaktimiz gelmişti. Matteo bizi geri çekerken dudağım büzülmüştü.

“Bana o suratı yapma canım. Geri dönüp akşam yemeğine hazırlanmalıyız. Ama ayrılmadan önce tekrar şnorkelli yüzme yapabiliriz.” Beni tekneye bindirdi ve minderli bir banka oturmadan önce havluya sardı.

“Bunu çok isterdim. Ve şimdi şnorkelli yüzmeyi listemden çıkarabilirim. Belki de bir sonraki listeme tüplü dalışı eklemeliyim.”

Beni sıkıca yanına çekti. "Hayır."

“Ne? Neden?”

"Bu tehlikeli."

"Bunun tamamen güvenli olduğundan oldukça eminim."

Çenesi tekrar kasıldı. "Beni sınama, sevgilim."

"Ya da ne?"

Tüylerimi ısırırken hırıltısı boğazımda yankılandı ve ben gülümsedim. Onu kışkırtmayı seviyordum çünkü bu genellikle beni yatağa bağlamasına veya popoma şaplak atmasına yol açıyordu.

“Günün geri kalanında ne planlarımız var?” Birkaç gün önce adanın etrafında kanoyla gezmiştik. Ben kanonun önünde oturmuş, Matteo kürek çekerken parmağımı bile kıpırdatmama izin vermemişti. Sonra bir yemek kursuna katılmış ve klasik Fiji, Tay ve Malezya yemekleri yapmayı öğrenmiştik. Matteo'yu verilen önlüğü giymeye zorlamış, Angelo da kenarda durarak benim için fotoğraflar çekmişti. O ve Enzo, gezimiz boyunca arka planda kalmış, Matteo ve bana birlikte vakit geçirme fırsatı vermişti. Son birkaç aydır çok az yalnız zamanımız olmuştu, bu yüzden her dakikanın tadını çıkarıyordum.

"Sadece akşam yemeği," diye mırıldandı kocam, yanağımdan öpmek için eğilirken.

Kaptan, mürettebat yelken açmaya hazırlanırken yanımıza geldi. "Güzelim, sen bizim uğur tılsımımız olmalısın," dedi bana. "Manta vatozlarını her zaman görmeyiz, o da bir deniz kaplumbağasıydı. Onları sık görmeyiz çünkü nesilleri tehlikede."

Matteo beni daha da yakınına çekti ve kaptana öldürücü bir bakış attı. Adamın yüzü bembeyaz oldu ve hızla geri çekildi.

Gözlerimi devirdim ve kocamın yanına hafifçe vurdum. "Göz oymak yok," diye fısıldadım kulağına.

"Söz vermiyorum, canım."

Tekneyle dönüş yolculuğunda birbirimize sıkıca sarıldık. Ilık rüzgar saçlarımı okşadı ve kendimi hiç bu kadar mutlu hissetmediğimi düşündüm.

78

MATTA

Sofiya, su üzerinde geçirdiğimiz günün ardından villanın oturma odasındaki büyük krem rengi kanepede uzanmış dinleniyordu.

Ayakları kucağımdaydı ve ben de onların ayaklarına masaj yapıyordum, çıkardığı küçük zevk seslerine bayılıyordum. Üzerinde minik dantelli şort ve krem rengi kısa bir bluz vardı; bu da gözlerimin göğüslerinin kıvrımı ile açıkta kalan karnının bir bölümü arasında gidip gelmesine neden oluyordu.

Otel tarafından sağlanan aktivite kitabını karıştırdı. "Burada golf sahası var." Kitabın üzerinden bana baktı. "Eğer golf oynamaya başlarsan senden boşanmak zorunda kalırım sanırım."

Homurdandım ve vücudunun üzerine sürünerek, başını ön kollarım arasına aldım ve öfkeli bir ifadeyle ona baktım. "Benden asla boşanmayacaksın, kahrolasıca!"

Kıkırdadı ve sırtını geriye doğru kıvırarak tatlı küçük vajinasını bana sürttü. Kitap yere düştü, unutuldu. "Belki de bana kimin sahip olduğunu hatırlatmaya ihtiyacım var."

İnleyerek yüzümü boynunun kıvrımına bastırdım ve yumuşak tenini emmeye başladım. "Kahretsin, akşam yemeğine hazırlanmamız gerek."

Eli bedenlerimizin arasına kaydı ve hızla sertleşen penisimi kavradı. "Dışarıdan yemek sipariş edebiliriz."

Başka bir gece olsaydı, başka bir planım olmasaydı, kıyafetlerini çıkarıp onu buraya hiç düşünmeden getirirdim. Çenemi sıktım ve kendimi ondan

uzaklaştırdım. "Hayır. Akşam yemeği."

Surat astı. "Pekala, madem *romantik olmaya çalışıyorsun.* " Sanki ona romantik davranma isteğimden tamamen rahatsız olmuş gibi homurdandı, ama ben daha iyisini biliyordum. Beni şımartmama giderek daha çok izin veriyordu ve dirense de, bundan hoşlandığını biliyordum.

Tıpkı onu şımartmayı sevdiğim gibi.

Onu çok sevdim.

Onu koltuktan kaldırıp kollarımın arasına aldım ve birlikte yatak odasına doğru yürüdük.

“Biliyorsun, yürüyebiliyorum. Bacaklarım bugün iyi durumda. Muhtemelen *seninkinden* daha iyi.” Onu dinlemedim. Hâlâ iyileşmekte olan kurşun yaramın karımı taşımama engel olmasına izin vermeyecektim. Yoğun fizik tedavi sayesinde yaram büyük ölçüde iyileşmişti, ama ağrı şiddetlendiğinde yine de baston kullanmak zorunda kalıyordum.

Onu yatağa oturttum ve yürütecini önüne koydum. "Hazırlan bebeğim." Dudaklarına hafif bir öpücük kondurdum. Geri çekildiğimde burnunda ve yanaklarında pembe bir renk tonu fark ettim. Kaşlarımı çatarak parmağımı burnunun köprüsünde gezdirdim. "Güneş yanığı olmuşsun."

"Sadece çok az bir miktar."

"Hoşuma gitmiyor."

Parmaklarını benimkilerle birleştirdi, dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. "Üzgünüm ama sanırım cezalandırmak için güneşi vuramazsın."

Belki de değil, gerçi hazinemi incittiği için bunu hak etmişti. Ama güneşi cezalandırana kadar, ona güneş kremi sürmesi ve şapka takması konusunda daha dikkatli olmam gerekecek.

Pembe burnunu öptüm ve sonra tamamen onun etkisi altına girmeden önce kendimi zorlayarak odadan çıktım.

SOFİYA, tekerlekli yürüteciyle restoranın dış terasına doğru ilerledi ve ben de tüm yol boyunca elimi sırtında tuttum. Dizinin ortasına kadar uzanan gümüş pullu bir elbise giymişti ve dolgun bacaklarını sergiliyordu. İki erkek restoran çalışanı da şu anda bacaklarına bakıyordu. Elim silahıma doğru uzandı ama Sofiya onları vurursam hoşlanmazdı. Bunun yerine öfkeli, yakıcı bakışlarımı onlara çevirdim. Belki de biraz sağduyuları vardı çünkü

ikisi de gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde geri çekildiler ve sonra restoranın içine koştular.

“Bu manzara muhteşem,” dedi Sofiya hayranlıkla. Teras okyanusa bakıyordu, havada tuz kokusu hissediliyordu. Karım dışarıda vakit geçirmek için her fırsatı değerlendirirdi, bu yüzden gün batımını izleyebileceğimiz ve arka planda hafifçe müzik çalan bir yaylı çalgılar grubunun eşlik edeceği bu yerde oturmamızı ayarlamıştım. Bu gece mükemmel olmalıydı. Daha azını hak etmiyordu.

Yemek boyunca kalbim gümbür gümbür atıyordu. Yemeğimin tadını neredeyse hiç alamadım. Neden bu kadar gergindim ki? Ben Don'dum ve Sofiya zaten *benim* olmuştu.

İçeceğimden bir yudum aldım ve göğsümdeki öfkeli eşek arısı vızıltısından dikkatimi dağıtmak için ona odaklandım. Işıl ışıl parlıyordu. Mum ışığı gözlerinde parıldarken, şimdiye kadarki seyahatimizin en sevdiği kısımlarından bahsediyordu. Sandalyesinde zıplarken, garsonla sohbet ederken ve her lokmada takdir dolu küçük sesler çıkarırken o kadar hayat doluydu ki, penisim utanç verici bir şekilde sertleşti.

Elini bana uzattı ve ben de tuttum. Parmaklarını eklemlerimin üzerinde gezdirdi. "Dalgın görünüyorsun. Her şey yolunda mı?"

Tatlıyı yeni bitirmiştik.

“Her şey mükemmel, sevgilim.” Elini dudaklarıma götürüp öptüm. “Tek bir şey hariç.”

Başını yana eğdi, ama ben sandalyemden kalkıp tek dizimin üzerine çöktüğümde dudakları aralandı ve gözleri irileşti. Küçük kadife bir yüzük kutusu çıkardım ve açtım. "Bu, en başından beri hak ettiğin yüzük."

“Aman Tanrım.” Sofiya’nın gözleri yüzümle yüzük arasında gidip gelirken parladı.

Kalbim gümbür gümbür atıyordu, yüzüğü parmağına takarken. Ona son yüzüğü taktığım zamandan çok farklıydı. Törenimiz sırasında odak noktam ittifak ve evliliğimizin Aile için neler yapabileceğiydi. Şimdi ise evrenimin merkezinin önünde diz çökmüş, onun için yapmayacağım hiçbir şey olmadığını biliyordum. Elini okşadım, bana ait olduğunun bir başka kanıtını görmek göğsümü sahiplenme duygusuyla doldurdu.

Parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi ve ben de onun dokunuşuna karşılık verdim. "Bana evlenme teklifi etmen gerekmiyor muydu?"

“Biz zaten evliyiz.”

"Evet, doğru ama biliyorsunuz, sormak bir gelenek."

Ona sert bir ifadeyle baktım. "Benimle evleneceksin, sevgilim."

Burnundan ses çıkardı. "Yeterince yakın." Yüzümün iki yanından tuttu ve beni öpmek için kendine çekti. Ayrıldığımızda gözleri ışıldıyordu. "Nişanlandığıma inanamıyorum. Umarım kocam öğrenmez."

Homurdandım ve çenesini kavradım. "Beni kızdırmaya mı çalışıyorsun?"

"Her zaman."

Gözlerimi kıstım ama dudaklarım seğirdi ve onu tekrar öptüm.

79

SOFYA

Kocam beni villamıza taşırken, gözlerimi yüzüğümden alamadan güldüm. Mükemmeldi. Büyük bir markiz kesim pırlanta, etrafı yuvarlak pırlantalarla çevriliydi ve neredeyse bir çiçeğe benziyordu.

"Bundan hoşlandın mı?"

“Bayıldım. Çok iyi iş çıkardınız.”

“Yardım aldım.”

“Siena mı?”

“Mila.”

“Gerçekten mi?” Bu, boğazımda bir yumru oluşmasına neden oldu. Kız kıza saatlerce yüzükler ve düğünler hakkında konuşmuştuk ve bu, onun yeni hayatımın bir parçası olduğunu hissettirdi. “Nasıl geldi?”

Matteo beni yatağa yatırdı. Büyük Fransız kapıları dışarıya açıktı, ılık okyanus meltemi üzerimize vuruyordu. "Güzel. Yüzük konusunda çok güçlü fikirleri varmış."

“Bahse girerim öyle yapmıştır.” Parmağımın ucuyla üzerinden geçtim. “Çok güzel.”

"Sana bunlardan bir milyon tane alacağım."

Sırıttım. "O kadarını nasıl giyeceğimi bilemiyorum."

"Umarım bu zorluğa hazırsınızdır."

Birbirimize dönük uzanmış, gözlerimizin içine bakıyorduk ve sonra ikimiz de kendimizi kaybettik, dudaklarımız birbirine çarptı. Matteo

boynumun arkasını kavradı, başımı geriye doğru eğdi, böylece dudaklarıma mükemmel bir şekilde ulaşabildi, ama ben daha fazlasını istiyordum. Onun da benim gibi kontrolünü kaybetmesini istiyordum.

Elini çekiştirerek kurtulmaya çalıştım ve o da gözlerinde şaşkınlıkla beni bıraktı. Bu uzun sürmedi, çünkü gömleğinin ve pantolonunun düğmelerini çözüp, vücudunda öpüşerek aşağı doğru ilerledim.

"Kahretsin, bebeğim, kahretsin." Derin bir nefes aldı. "O güzel küçük ağzına sikimi alacak mısın?"

“Evet,” dedim, sertleşmiş penisi boxer şortunun içinden fırlayınca hafifçe inleyerek. Ucundan bir damla meni fışkırdı ve ben de bacaklarının arasına diz çöküp onu yaladım, ama bu pozisyon dizlerimi ve kalçalarımı zorluyordu. Kendimi düzeltmeye çalıştım ama koordinasyonsuz bir uzuv yığınıydım.

"Özür dilerim, özür dilerim," dedim dizim bacağına çarptığında.

"Şşş, özür dileme."

“Sadece seksi olmak ve bunu mahvetmemek istiyorum.” Garip bir şekilde duygusallaştım, utanç dalgaları beni sardı. Matteo bana çok iyi bakmıştı. Bana zorla yaptırdığı dinlenme, tekerlekli sandalyem, yeni ilaçlarım ve fizik tedaviye başlamam sayesinde çok daha az ağrım olmuştu. Ama hamilelik de eklem çıkıklarının sayısını artırıyordu ve dikkatli olmam gerekiyordu. “Yerde dizlerimin üzerinde durmayı deneyebilirim.”

Matteo, ancak hırıltı olarak tanımlanabilecek bir ses çıkardıktan sonra beni kollarına çekti.

“Ya da bunu yatağımızda yapabiliriz, kraliçem orada rahat eder.” Ağzımı açtığımda kaşlarını çattı. “Rahatlığından daha önemli hiçbir şey yok, sevgilim. Ama merak etme, sikimi emmeni sağlayacak bir pozisyon bulacağız.”

Hafifçe kıkırdadım, kendimi çok daha iyi hissettim. Bunu birlikte çözecektik. Hiçbir şeyi mahvetmemiştim.

Önce üzerimdeki kıyafetleri çıkardı, sonra kendi kıyafetlerini de çıkarıp yanıma uzandı. Beni kollarına çekti. "Bana oral seks yapman için asla baskı yok. Ve sana acı verecek herhangi bir şey yapmanı kesinlikle yasaklıyorum."

“Biliyorum,” diye mırıldandım. “Ama gerçekten istiyorum. Kontrolü ele almanı istiyorum. Keşke vücudum daha çok işbirliği yapsa.”

"Eğer ben yetkili olursam, vücudunuz bana itaat etmek ve işbirliği yapmak zorunda kalacak."

"Ne kadar kibirli."

Sırıttı ve saçlarımı eline dolayarak başımı geriye doğru çekti, böylece gözlerine bakmak zorunda kaldım. "Yapacak işin var." Küstahça bir kaşını kaldırdı.

Onun hakimiyeti beni vücudunun üzerinde aşağı doğru yönlendirirken içimde bir heyecan hissettim, ta ki yan yatıp dudaklarım penisinin hizasına gelene kadar. Bacaklarımın arasına ve sırtımın arkasına birer yastık koyarak ihtiyacım olan desteği sağladı. Elimle kalçasından aşağı doğru inip kalçasını sıktım.

"Dalga geçmeyi bırak," diye homurdandı. "Beni ağzına al. Öğürmeni duymak istiyorum."

Kahretsin . Bu kadar sıcak olmamalıydı.

Onun emrettiğini yaptım, saçımı sıkıca tuttuğu için pek de seçeneğim yoktu zaten. Ağzımı sonuna kadar açtım, dilim onun yarığının üzerinde kaydıktan sonra o da ağzıma girdi. Gözlerim hemen sulanmaya başladı ve oksijen eksikliği hissettiğim için bir an panikledim.

“İşte bu, benim kızım. Beni çok iyi karşılıyorsun.” Saçlarımı ve boynumu demir gibi sıkıca tutarken bile sesinde bir yumuşaklık vardı. Boğazımı gevşetip onu daha derine alırken sözleri sıcak bir banyo gibi rahatlatıcı ve mükemmeldi. Derin boğazlama pratiği yapmıştık ve bununla mücadele etsem de onu çıldırtmayı çok seviyordum.

Hızlı ritmimizi korudu, beni tamamen onun insafına bıraktı. Onun kontrolü altında vajinam ıslandı ve parmaklarımı klitorisime doğru indirdim. Ama sonra parmakları bileğimi sardı.

"Benim," dedi. "Bu kaltak bana ait, benden başka kimse ona dokunamaz. Anladın mı?"

Ağzımın içine tekrar sertçe girdi ve cevap verme olasılığımı tamamen ortadan kaldırdı.

"Bak sana, tam bir sürtük kız gibi sikimi emerek tahrik oluyorsun. Benim için mükemmelsin. Tam bir kusurun var."

Ağzımdan salyalar aktı ve onun etrafında inledim. Küfretti ve boğazıma daha da derine doğru itti. Boğuldum ama o devam etti, beni daha derine almaya zorladı. Kükreyerek boşalmadan önce iki kez daha içime girdi. Onu yutmak için elimden geleni yaptım ama biraz meni çeneme sızdı.

Başımı geriye doğru hareket ettirmeye çalıştım ama tutuşu daha da sıkılaştı.

"Hayır. Durman gerekiyorsa bacağıma iki kez dokun, ama ağzının sıcaklığından ayrılmaya hazır değilim."

Onun üzerimdeki tam kontrolünden zevk alarak inledim, bir yandan da penisini emmeye devam ediyordum. Perişan haldeydim; çenemden salyalar akıyor, yanaklarımdan gözyaşları süzülüyor, boğazım ve çenem ağrıyordu, ama aynı zamanda ruhumun derinliklerinde garip bir huzur da hissediyordum. Matteo'nun saçlarımdaki tutuşu yumuşadı, parmakları hafifçe saçlarımın arasından geçerek kafa derime masaj yaptı. Gözlerim ağırlaştı, sonunda tamamen kapandı ve sessiz karanlıkta, penisini nazikçe emmeye devam ettim.

Sisli bir trans halindeydim ve ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Sonunda tekrar sertleşti. Başımın arkasını avuçladı ve hafifçe ağzıma doğru itti. Boğazımın arkasına çarptığında öğürdüm ve özür dilercesine saçlarımı okşadı ama devam etti. Kendimi hiç bu kadar kullanılmış ya da değer verilmiş hissetmemiştim. İstediğim buydu—bağımsız, kontrolcü kocam, yüzümü becerirken bile bir şekilde beni her zaman ilk sıraya koyuyordu. Tekrar boğazıma boşaldı ve bu sefer sakin kaldım ve nefes alıp verdim.

“Kahretsin, kahretsin bebeğim.” Yüzlerimiz aynı hizaya gelecek şekilde beni nazikçe yukarı çekti. Komodinin üzerindeki mendilleri alıp yüzümü sildi. Sonra da su şişesinden su içebilmem için beni destekledi.

"İyi misin? Çok mu fazlaydı?" Bakışlarındaki hafif panik, mutluluktan göğsümün patlayacakmış gibi hissetmeme neden oldu.

“Hayır, mükemmeldi.” Göğsüne sokuldum. Çenem o kadar ağrıyordu ki, bu deneyimi bir süre tekrarlayamayacağımı biliyordum, ama buna değmişti.

Elleri tenimde kaydı ve alnımı öptü. "Benim için çok iyiydin." Parmakları tenimde aşağı doğru ilerlemeye devam etti ve uyluklarımın birleşme noktasına ulaştı. "Sırılsıklamsın. Benim kişisel seks oyuncağım olarak kullanılmaktan hoşlandın mı?"

O iki parmağını içime iyice sokarken dudağımı ısırdım.

"Bana cevap ver." Sert sesi geri gelmişti, benden boyun eğmemi talep ediyordu.

"Evet, beğendim." Sesim kısık ve boğuk bir fısıltı halinde çıktı, yanaklarım kızardı.

“Evet, doğru söyledin. Çünkü sen benim için mükemmelsin.”

Ve bunun üzerine, iyiliğinin karşılığını vermek için vücudumda aşağı doğru ilerledi.

80

SOFYA

oturmuş Villamızın yanındaki özel iskelede , ayaklarım suya değiyordu. Balayımızın son gecesiydi ve bu seyahatin her anını hafızama kaydetmeye çalışıyordum.

Arkamdan ayak sesleri geldi ve omzumu çevirip baktığımda kocamın yaklaştığını gördüm. Gözlerimi vücudunda gezdirdim; nemden dolayı alnına kıvrılan koyu kahverengi saçlarını, altın rengi kaslı göğsünün parıltısını ve siyah mayosunun altından belirginleşen çıkıntıyı inceledim.

Yanıma oturdu ve bana bir içecek uzattı. Parlak kırmızı renkteydi ve renkli küçük bir şemsiyenin üzerinde taze bir çilek vardı.

"Alkolsüz çilekli daiquiri." Dudakları kulağıma değdi. "Neredeyse senin kadar tatlı."

Onun beni diliyle vajinamda uyandırdığı anılar zihnimi ve vücudumun diğer bölgelerini doldurdukça yanaklarım kızardı… Parmaklarını ısınmış yanaklarımda gezdirdi. “Güzel kızım.”

Yanına yaslandım ve bir yudum aldım. "Bu çok güzel. Teşekkür ederim, canım."

"Senin için her şey."

Havada uçuşan çiçeklerin ve tuzun tatlı kokusunu içime çektim ve içimden bir oh çektim. "Burayı çok seviyorum." Güneş batıyordu, gökyüzüne ve suya pembe ve turuncu çizgiler saçıyordu.

"Ne zaman isterseniz geri geliriz. Sadece söylemeniz yeterli."

“Tehlikeli teklif.”

" *Sana söylediğim hiçbir şeyi* duymadın mı?"

Gülümsememi omzuna bastırdım. Şımarık bir mafya kızı olmanın tadını çıkarıyordum ve her anından keyif alıyordum.

“Bu mayoyu oldukça beğendim,” dedi Matteo. Onun ateşli bakışları altında kıvrandım. Sonunda beni bikini giymeye ikna etmişti. Çok küçüktü; siyah, ince askıları karnımı çerçeveliyordu. Büyüyen karnımın üzerinden elini gezdirdi. “Bebeği daha sonra getireceğiz.”

Yanına daha da sokuldum ve o da kolunu bana dolayarak beni sıkıca kucakladı. Matteo son birkaç aydır çok daha neşeliydi. Beni hayatına alıyor, gülümsemeleri ve mizah anlayışıyla beni şaşırtıyordu. Bebeğimiz için duyduğu heyecan, ne kadar aşırı koruyucu hale geldiğini neredeyse affetmeme yetecek kadardı.

Başımın tepesini öptü, sonra kolunu benden çekip içeceğini yere bıraktı. Kaşımı kaldırdım ama o sadece göz kırptı ve suya girdi. Islak elleri uyluklarımı kavradı ve sıkıca sıktı.

"Bana katılacak mısın, karım?"

“Hım,” dedim, düşünüyormuş gibi yaparak. Homurdandı ve bacaklarımı aralayarak dilini iç bacağıma doğru gezdirdi. Bikini altımın bağcıklarını çözerken içeceğimi yere bıraktım.

Omzumu çevirip şöyle bir baktım. "Birileri bizi görecek."

“Bunu yasaklıyorum.”

"Matteo," dedim bıkkınlıkla.

"Sofiya," diye yanıtladı, benim ses tonumu taklit ederek.

Söyleyeceklerim dudaklarımda uçup gitti, o da hassas uyluk tenime sürtündü ve zaten ıslak olan vajinamın üzerinde dilini gezdirdi.

"Ah, sevgilim, bana ne kadar çok ihtiyacın olduğunu söylemeliydin. Çok fazla ilgiye muhtaçsın, çok fazla muhtaçsın."

Derin bir nefes aldım, bacaklarım açıldı.

“En güzel vajina.” Kasıklarıma nazik öpücükler kondurdu, her biri bir işkenceydi, klitorisime dokunması için yalvarıyordum. Sonunda dokundu, diliyle etrafında daireler çizdi ama hareketleri çok hafifti. “Lütfen,” diye yalvardım. “Lütfen, lütfen.”

O kıkırdadı, kahkahası hassas bölgemde titreşimler yaratırken tekrar içeri daldı. Bu sefer dili bana sıkıca yapışmıştı ve sonunda, *sonunda* klitorisimi ağzına aldı. Orgazmım üzerime sert ve hızlı bir şekilde çöktü, dudaklarımdan bir çığlık koptu. Matteo kendinden memnun bir sırıtışla geri çekildi, ama ben henüz bitmemiştim.

Yanıma ıslak bir şey düştü. Onun mayo şortu olduğunu görünce nefesim hızlandı.

"Bana katılacak mısınız, Bayan Rossi?"

Kendimi iskeleden onun şaşkın kollarına attım.

"Kahretsin, daha dikkatli ol," dedi beni göğsüne doğru çekerken.

"Sen burada beni yakalamak için varken dikkatli olmama gerek yok."

Yüz ifadesi yumuşadı ve ben de gülümsememi dudaklarına bastırdım. "Beni parmağının ucunda oynattığını sanıyorsun, değil mi?"

"Bunu sadece doğru olduğu için düşünüyorum."

Eli hafifçe kalçama değdi ve yüzündeki memnuniyetsiz ifadeye kaşlarımı kaldırdım. "Seni suda bile dövemiyorum."

Burun kıvırdım. "Başka bir zamana erteleyelim. Çıkınca bana bir tokat at."

Dudaklarını yüzümün kenarından aşağı doğru kaydırdı. "Sana ne istersem onu vereceğim." Sesi alçaktı ve inlememi zor tuttum.

Sırt üstü döndüm ve suyun üzerinde süzülmeye başladım, suyun bana verdiği ağırlıksızlık hissini çok sevdim. Karnımdaki şişliğe elimi sürdüm. "Sence erkek mi kız mı olacak?" Birkaç gün sonra cinsiyetini öğrenmek için ultrason randevumuz vardı.

Matteo'nun eli benimkine katıldı ve karnımı okşadı. "Bir erkek çocuğu."

Kaşlarımı çattım. "Neden mi, çünkü o koca kötü Don'un erkek bir varise ihtiyacı var?"

Alaycı bir şekilde güldü ve beni kollarına çekti, sırtım göğsüne sıkıca yaslanmıştı, bacakları ise suyun üzerinde kalmamızı sağlamak için çırpınıyordu. "Yaramaz kızım çok arsız hissediyor." Kulağımı ısırdı. "Hayır, çünkü eğer bir kızımız olursa, o da senin kadar güzel olacak ve o zaman New York şehrindeki... hatta tüm eyaletteki tüm gözleri oymak zorunda kalacağım."

“Çok saçmalıyorsun.” Ama gülümsememi engelleyemedim. Şimdiye kadar tüm taramalarımız iyiydi ve çok sayıda tarama yaptırmıştık çünkü ne zaman endişelensem Matteo doktorun gelip bir tane daha yapmasını istiyordu. Sonunda işleri kolaylaştırmak için dairemize bir ultrason cihazı almıştı.

Yavaş yavaş bu bebeğin iyi olacağına dair umutlanmaya başlıyordum.

Matteo beni daha sıkı kavradı ve suyun içinde sürükledi.

“Nereye gidiyoruz?”

“Daha güçlü bir pazarlık gücüne ihtiyacım var.”

"Kaldıraç mı?"

Matteo suyun içinde durabilecek kadar yaklaşınca özel plajımıza doğru ilerledik. Beni, yüz yüze gelecek şekilde, kollarım ve bacaklarım onun etrafına sarılı olacak şekilde konumlandırdı.

"Ah, işte bu da bir avantaj," dedim gülümseyerek.

Mırıldandı ve nemli saçlarımı parmaklarının arasına alarak başımı geriye doğru eğdi. "Mükemmel, muhteşem karım. Benim için mükemmel küçük fahişe."

Sıkı kollarında titredim, sonra içime girdi. Penisi beni doldururken, gererken ikimiz de inledik. Eli kalçalarımı kavradı, tenime övgüler mırıldanırken sertçe sıktı. Vücuduma sürtünmeye devam etti ve ben başımı geriye doğru eğip şeker renkli gökyüzünü seyrettim. Bu anın bir yanı vardı; pembe çizgilerle bezenmiş ılık su, sahiplenici tutuşu, içime sertçe girmesi ve gözlerindeki nazik bakış, kalbimin küçük yaralarını iyileştirdi. Rahatlama fizikseldi, karanlık bir kıştan sonra bahar havası gibiydi; Matteo'nun her zaman benim *için* , yanımda olduğu ve benim de onun için aynı olduğum sözünü getiriyordu.

Onu kendime çekip tuzlu bir öpücük kondurdum. "Bu her şeyim."

" *Sen* her şeysin," diye yanıtladı.

Yanağımı onun yanağına yasladım ve gözlerimi kapattım, sadece *hissetmekle* yetindim. Kocamın cennette benimle seviştiğini hissetmek, kalbimin iyileştiğini hissetmek, parlak bir gelecek için umudu hissetmek.

Buradaydı.

Ve o bizimkisiydi.

SON SÖZ

MATTA

uyandım Yatak sallanınca . Sabahın erken saatlerindeki ışık perdelerin arasından zar zor sızıyordu ve Sofiya yine banyoya gidiyordu.

Kendimi yatakta kalmaya zorladım. Bu hafta onu banyoya kadar takip etmeye çalıştığımda iki kez bana bağırmıştı zaten. Ama ya başı dönüp düşerse? Göğsüm sıkıştı ve Sofiya yatak odasına geri dönerken yatakta birden doğruldum.

“Merak etme kocam, tuvaletten sağ salim kurtuldum.” Bunu söylerken gözlerini devirdi ama dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. Çok güzel görünüyordu. Eliyle yumuşak, dantelli bir gecelikle örtülü yuvarlak karnını destekliyordu. Yanakları pembeleşmişti ve sabah ışığı, tıpkı düğün günümüzdeki gibi, dağınık saçlarının parlamasını sağlıyordu.

O kusursuzdu.

Onu sırtı göğsüme gelecek şekilde yatağa yatırdım, hamilelik yastığını bacaklarının arasına yerleştirdim ve kollarımı ona doladım.

“Mutlu Noeller, canım,” diye fısıldadım yanağına bir öpücük kondurarak. “Sen hayatımın en büyük hediyesisin.” Elimle karnını okşadım, onu sıkıca kucakladım. Doğuma sadece birkaç hafta kalmıştı ve bebeğimizle tanışmak için sabırsızlanıyordum.

Kızım .

Bir kızımız olacaktı ve bundan daha çok sevinemezdim, aynı zamanda da korkmuş olamazdım. Umarım güzel karıma tıpatıp benzeyecekti.

"Mutlu Noeller," dedi, elimi kendi eliyle kapatıp hafifçe sıkarak.

Onun tatlı çiçek kokusunu içime çektim, sadece ikimiz olduğumuz bu son anların tadını çıkardım.

Evimize kaos çökmmeden önce bu sakin sabahın tadını çıkararak uykuya daldım. Küçük karımın hızla sertleşen penisime kalçasını sürtmesiyle uyandım.

Gülümsememi saçlarına bastırdım. Son birkaç aydır özellikle cinsel istek duyuyordu.

"Matteo." Adımı onun dudaklarından duymak *her şeydi* .

“Evet, sevgilim.” Elimle karnından aşağı doğru, vajinasını avuçlayana kadar indim. “Buradayım.”

"Senin yanımda olmana çok sevindim," dedi. "Hayatı senden başka kimseyle yaşamak istemezdim."

Gece elbisesini yukarı kaldırıp boxer şortumu indirirken kalbim sıkıştı, yavaşça ıslak vajinasına girdim. Hamilelik boyunca daha fazla çıkık yaşamıştı, bu yüzden içeri ve dışarı doğru hareket ederken işkence edercesine yavaş davrandım. Elim yumuşak teninde dolaştı, sıcaklığını hissederken hassas meme ucunu hafifçe sıktım. İnledi, arkaya doğru uzanıp tutabildiği her yerime tutunmaya çalıştı.

"İşte benim iyi kızım." Dudaklarından hafif iniltiler dökülürken beni daha da sıkıca sardı. "Seni seviyorum, tesoro. Çok çok seviyorum."

Orgazmın etkisiyle titredi. "Seni seviyorum," dedi, bu kelimeleri tekrar tekrar söyledi.

Boşalırken kendimi ona doladım. Onu menimle doldurmaktan ya da onu böyle sıkıca kucaklamaktan asla bıkmadım. O, hayatımdaki en önemli kişiydi, evrenimin merkeziydi.

Sofiya ağaca doğru yuvarlanarak kırmızı ve altın sarısı çizgili bir paket alırken, "KAHVALTIDAN ÖNCE AÇMAN İÇİN BİR ŞEYİM VAR ," dedi.

“Kahvaltıdan önce açabileceğin bir *sürü* hediyem var,” diye yanıtladım. Aslında dün gece tüm hediyelerini açmasını istiyordum. Hatta 1 Aralık'tan beri hediyelerini açması için onu sürekli rahatsız ediyordum ama o bunun böyle yapılmadığını söylemişti.

Sanki umurumdaymış gibi. Karımı şımartmak için belli bir günü beklemek zorunda kalmamalıyım.

Bana sert bir bakış attı ve Noodle da başını bana doğru çevirirken aynı şeyi yaptı. Onlarla tartışamayacağımı anlayınca iç çektim ve hediyemi almak için yanlarına gittim. Paketi yırttım ve önünde şekli bozuk *bir şey* olan parlak kırmızı bir kazak buldum.

Elimde tuttuğum şeyin ne olduğunu anlamaya çalışarak kaşlarımı çattım.

“Beğendin mi? Sienna ile birlikte tığ işi yapmayı öğreniyoruz ve bunu senin için yaptım.”

Don olarak yıllarca aldığım eğitim, yüz ifademi korumama olanak sağladı. Sofiya o kadar mutlu görünüyordu ki, ona kazağın hayatımda gördüğüm en iğrenç şey olduğunu söylemeye gönlüm el vermedi.

"Peki, ne düşünüyorsunuz?" diye sordu, gözleri umutla parlıyordu.

Eğilip çenesini kavradım. "Bunu benim için yaptığın için onur duyuyorum, canım."

Öpüşümün içine gülümseyerek, "Hadi, dene bakalım! Bedenini ayarlamak için senin tişörtlerinden birini kullandım, umarım doğru ölçmüşümdür." dedi.

Başımın üzerinden geçirmeden önce çenemi sıktım. En azından kumaşı yumuşaktı ve bedenini büyük ölçüde doğru ayarlamıştı.

"Tamam, belki biraz fazla kısa olmuş," dedi, kazağın alt kısmını çekiştirerek. "Ama harika görünüyorsun."

Noel kazağına göz attım. Açık mavi renkte, üzerinde kar taneleri olan ve kesinlikle mağazadan alınmış gibi duran bir kazaktı. "Kendin için bir tane örmedin mi?"

“Vaktim yoktu.” Elini kazağının önünden aşağı doğru sildi. “Sienna bunu bana aldı.”

"Her zamanki gibi muhteşem görünüyorsunuz."

"Ne kadar da iltifatçı birisi. Kahvaltımı hazırlamaya başlamam gerek."

Sofiya, sırf en sevdiğim şey olduğu için Noel sabahı tarçınlı çörek yememiz konusunda ısrar etmişti.

Kız kardeşim Romeo ve ben genellikle Noel Günü Çin yemeği sipariş eder ve Sienna'nın bize zorla izlettiği berbat Noel filmlerinden birini izlerken sarhoş olurduk. Sofiya hiç gerçek bir Noel geçirmemişti ve yeni ailemiz için yeni gelenekler yaratmak istediğini söyledi. Ona hiçbir şeyi reddedemezdim, bu yüzden her şeyi yaptık—gerçek bir ağaç, bir sürü hediye ve hoparlörlerden çalan Noel müzikleri.

Sofiya dün gece yapmaya başladığı tarçınlı çörekleri buzdolabından çıkardı. "Bana pudra şekerini getirir misin, kızım?"

Üst dolaplardan birinden kutuyu alıp tezgâhın üzerine koydum ve başının tepesine bir öpücük kondurdum. O da göğsüme yaslandı.

"İyi misin?" diye sordum. "Ne yapmam gerektiğini söylersen bunu bitirebilirim."

Bebeğini doğurana kadar ve sonrasında da birkaç ay boyunca kollarımda kalmasında hiçbir sakınca görmezdim.

"İyiyim, söz veriyorum."

Kapı çalındı ve Sienna başını içeri uzattı. "Sabahki sevişmeniz bitti mi ikiniz?"

"Tanrı şahit," dedim elimi yüzümden aşağı doğru gezdirerek. "Onları neden davet ettik ki?"

"İçeri gelin!" diye bağırdı Sofiya, ardından sert bakışlarını bana dikti. "Çünkü onlar ailemiz ve hep birlikte keyifli bir Noel sabahı geçireceğiz."

Sienna, kolları Noel paketleriyle dolu bir şekilde oturma odasına girdi. "Romeo geri kalanını getiriyor." Hepsini ağacın altına bıraktı; Sofiya'nın son haftalarda hepimizin yapması konusunda ısrar ettiği çirkin ev yapımı süslemelerle Rockefeller Center'daki ağaca rakip olan uzun, muhteşem ağacın altına. Angelo'nun poker gecesini bir Noel el işi gecesine dönüştürdüğünü duyduğumda, harcanan sonsuz sıcak tutkal ve simin hepsi buna değmişti. Karıma *hayır* demek imkansızdı. Hiç şansları yoktu.

En azından el sanatları gecesi, onun hatırı sayılır poker borcuna daha fazla ekleme yapmasını engellemişti. Angelo'ya Sofiya'nın ne kadar borcu olduğunu sormayı sürekli unutuyordum. Hala fişlerin gerçek para olduğunu anlamamıştı ve Angelo'ya onun önünde sorup onu üzmek istemiyordum. Onu mutlu etmek için sahip olduğum her şeyi verirdim ve eğer poker gecesi bunun içinse, ne gerekiyorsa öderdim.

Romeo ve Angelo, kolları hediyelerle dolu bir şekilde içeri girdiler. Hediyeleri ağacın yanına bıraktılar ve Sienna onları "incelik ve tarz eksikliği" nedeniyle azarladı. İkisi de gözlerini devirip mutfağa geldiler, Sienna ise hediyeleri yeniden düzenledi.

Angelo fırındaki tarçınlı çörekleri incelerken ellerini birbirine sürdü. Sofiya ile evlendiğimden beri en az on kilo almıştı. Gerçi benim de bir dayanağım yoktu; karımın yaptığı tüm tatlılar yüzünden haftalık antrenmanıma fazladan bir egzersiz eklemek zorunda kalmıştım.

Romeo gözlerinde bir gülümseme parıltısıyla, "Üzerinde ne var?" diye sordu.

"Eşim tarafından örülmüş çok güzel bir kazak," dedim o daha bir kelime bile söyleyemeden. Kimse benim Sofiya'ma hakaret edemezdi.

“Ah, kıskanma Romeo,” dedi Sofiya. “Miliy, şu yığının en üstündeki üç paketi alabilir misin?”

İstediğini yaptım, Romeo ve Angelo'ya şüpheli bir şekilde kazaklara benzeyen paketleri uzatırken sırıttım. Üçüncü paketin üzerinde "Noodle'a, Annesinden" yazan bir etiket vardı.

Kahretsin, çok tatlıydı.

“Buraya gel, Noodle,” diye seslendim. Köpek, Sofiya'ya izin istercesine baktıktan sonra yanından ayrılıp bana doğru koştu. Ona hediyeyi verdim ve o da şaşkın bir ifadeyle bana bakarak hediyeyi yavaşça ağzına aldı. “Onu yırtarak açman gerekiyordu,” dedim. Sadece kuyruğunu salladı. Hediyeyi sinirli bir şekilde geri aldım ve sonra açtım. “Bu da ne?” Sofiya'nın köpek için ördüğü kazağa bakakaldım.

"Sorun ne?" diye sordu Sofiya.

Köpeğin kazağını alıp mutfağa gittim. "Köpeğin kazağı neden bu kadar mükemmel görünüyor?" diye düşündüm. Koyu yeşil renkteydi, beyaz kenarları vardı ve üzerine düzgün sıralar halinde ponponlar dikilmişti.

Sofiya bana muzip bir gülümsemeyle baktı. "Onun sonuncusunu ben yapmıştım, o yüzden epey tecrübem vardı. Ama... kazağının *kötü* olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bana hiç bulaşma," dedim ona doğru yaklaşarak. Fırının yanında, tekerlekli yürüteciyle oturuyordu, yanakları pembeleşmişti, havada yoğun bir tarçın kokusu vardı. "Bunu bilerek yaptığını düşünüyorum çünkü bana yaptığın bir şeyi giymeyi asla reddetmeyeceğimi biliyorsun."

“Asla o kadar şeytani olmazdım, kocam.” Gözlerinde küçük bir parıltı vardı.

Başımı salladım. "Elbette hayır, karım."

Beni kendine doğru çekip öptü ve alt dudağımı hafifçe ısırdı. "Madem buradasın, bunları fırından çıkarır mısın benim için?"

Noodle'ın kazağını elimden aldı ve kenara çekildi. Tarçınlı çörekleri fırından çıkardım ve arkamı döndüğümde Romeo, Angelo ve Noodle'ın Noel kazaklarını giymiş halde yan yana durduklarını gördüm. Sienna ise kenarda durmuş, ağzını kapatmış ve şüpheli bir şekilde gülmeyi tutmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu.

Sofiya alkışladı. "Bütün oğullarımın birlikte olduğu bir fotoğrafa ihtiyacım var."

" *Hepsi* senin oğlanların değil," diye homurdandım.

Romeo, "Biz erkeğiz, çocuk değiliz," diye ekledi. Kollarını kavuşturdu, bu da kazağındaki yeşil simlerin dağınık halini daha da belirginleştirdi.

"Kim olursanız olun, fotoğraf çekebilmem için ağacın yanına geçin," diye emretti ve tekerlekli sandalyesiyle oturma odasına doğru ilerlemeye başladı. Sinirli bir ses çıkardım ve tekerlekli sandalyesini kaptım.

"Yürüme yardımcısını sadece yemek yaparken kullanmalısınız."

Mutfağın tamamını tekerlekli sandalyeye uygun hale getirmek için yenileme planlarım vardı, ancak Sofiya "yuva kurma modundayken" (bu ne anlama geliyorsa) inşaat yapmayacağımızı söylemişti. Bunu tamamen saçma buldum. Sienna zaten müteahhidi seçmiş ve tadilatı tasarlamıştı, bu yüzden Sofiya bize onay verdikten sonra her şey hazırdı. Son zamanlarda yürüteciyi kısa süreler dışında kullanamayacak kadar çok ağrı çekiyordu ve daha sık baş dönmesi yaşıyordu.

Tekerlekli sandalyesine oturduktan sonra çenesini kavradım ve sessizce "yaramaz kız" dedim. Yanakları çok güzel kızardı.

Hepimiz Noel ağacının önüne geçtik ve Sofiya "oğullarının" fotoğraflarını çekti. Sonra o ve Sienna bize türlü türlü dizilimler ve kombinasyonlar konusunda talimatlar verdiler. Karımın yanında olabildiğim sürece sorun etmedim.

Yanımda olduğu sürece hiçbir şeyin umrumda olmadığını fark ettim.

SON SÖZ

SOFYA

" Poker oynamanın çok geleneksel bir Noel etkinliği olduğundan emin değilim," dedim dudağımı ısırarak.

Noel yemeğimizi bitirmiştik ve hemen tatlı yiyemeyecek kadar doymuştuk. Matteo, herkesin en sevdiği tatlıları yaptığımı öğrenince homurdanmıştı: Angelo için tiramisu, Romeo için cannoli, Sienna için renkli şekerlemeli kek ve eşim için çikolatalı kurabiye. Hamileliğimin son haftalarında insanların bana hizmet etmesiyle yatakta uzanmamı istiyordu, ama ben kendimi iyi hissediyordum. İlk ve ikinci üç aylık dönemde hissettiğim yorgunluk nihayet dağılmıştı ve herkesle ilgilenme ve yuva kurma isteğiyle dolup taşmıştım.

“Hayır,” dedi Sienna. “Ama yeteneklerinizhakkında her şeyi duydum ve bunu kendi gözlerimle görmek istiyorum.”

Romeo, "Oyun oynarken sıcak şarap içersek çok daha keyifli olur," dedi.

"Ya da sıcak çikolata," diye ekledi Angelo, kaşlarını kaldırarak bana bakarak.

Sırıttım. "Madem kaybetmeye bu kadar can atıyorsunuz, sanırım reddedemem." Matteo'nun elini sıktım. "Oynayacak mısın, kocam? Lütfen?"

"Eğer bu seni oturmaya zorlayacaksa, tamam."

Gülümsedim ve yanağından öpmek için eğildim. Yanağı sakaldan dolayı biraz diken diken olmuştu. "Çok huysuzsun."

"Evet Matteo, bu kadar huysuz olma," dedi Romeo.

Matteo gözlerini devirdi. "Hadi başlayalım."

"BUNU NASIL YAPIYORSUN?" Matteo masanın karşısından bana baktı, tamamen şaşkındı.

Gülümsememi gizlemek için dudağımı ısırdım. "Oldukça iyiyim, değil mi?"

"Bunca zamandır oyunları *kazanıyor* muydun? *Gerçek* parayla oynadıklarını bilmediğini sanıyordum. Poker kulübü peşine düşmeden önce borçlarını ödemeye hazırlanıyordum."

Kıkırdayarak güldüm. "Bana olan güvensizliğin şaşırtıcı. Şimdiye kadar ne kadar kazandım Angelo? Sanırım otuz bin civarında."

"Mantıklı geliyor, bella."

Matteo elini yüzünden aşağı doğru indirdi. "Kahretsin."

"Yeni kar amacı gütmeyen kuruluşumu kurmak için yeterli."

Kocam homurdanarak ayağa kalktı ve masanın etrafında dolandı.

“Hey, ne yapıyorsun?” diye bağırdım. Beni görmezden geldi, sandalyemden kaldırdı, kendisi oturdu ve beni kucağına yerleştirdi. “Bu hile,” diye itiraz ettim, kartlarımı ondan saklamaya çalışarak.

"Pes ediyorum, dostum. *Tüm* paramı sana kaptıramam."

Gözlerimi devirdim ama biz oyuna devam ederken onun göğsüne sokuldum.

"Hangi kâr amacı gütmeyen kuruluşu kuruyorsunuz?" diye sordu, dudakları kulağımın kenarına değiyordu.

“Bazı daireleri, cinsel istismara uğramış kadınlar için konutlara dönüştürmek istiyorum. Böylece Katya ve Stasya gibi insanlar bir eve sahip olabilirler.” Dr. Amato ile birlikte iki kız için konut ve iş ayarlamış, ayrıca para konusunda asla endişelenmelerine gerek kalmaması için aylık bir ödenek sağlamıştım, ancak daha fazla kadına yardım etmek için bunu genişletmek istedim. Matteo ile birlikte, Arben ve babamın işlettiği kalan cinsel istismar çetelerini ortadan kaldırmak için çalışıyordum. Akrabam olan birinin bu kadar acıya neden olmuş olması düşüncesi beni hasta ediyordu.

“Bu harika bir fikir,” dedi Matteo. Sonra yüzünde bir somurtma belirdi. “Kendini çok zorlamadığın sürece sorun yok. Dinlenmen gerekiyor ve bebek neredeyse doğmak üzere.”

"Merak etmeyin, bolca yardımım olacak."

"Öyleyse, hayır kurumuna bir apartman binası bağışlayacağım."

Kaşlarımı kaldırdım. "Hangi apartman binası?"

Matteo omuz silkti. "Şehirde bir sürü var. İstediğini seç."

Gözlerimi devirdim ama göğsüm sıcaklıkla doldu. Planımı kolayca kabul etmesi ve desteklemesi her şey demekti. Dudaklarımı kulağına bastırdım. "Bu gece kesinlikle sana oral seks yapacağım."

Homurdandı ve kalçalarımdaki tutuşunu sıkılaştırdı.

Sıra geri kalan oyunculara kartlarını gösterme zamanı geldiğinde, ben de gülümseyerek kartlarımı yere koydum. "Royal flush."

Angelo küfretti ve masadan geriye doğru itti. "Kartları sayıyorsun, değil mi? Kesinlikle öyle olmalı."

Sienna, memnuniyetsiz adamlara bakarken homurdandı. "Bence bu poker değil, blackjack."

Matteo'nun göğsü kahkahadan titredi. "Bu kadar kötü bir kaybeden olduğunu bilmiyordum, Angelo." Yanağımdan öptü. "Şimdi hayır kurumuna ekleyeceğin on bin dolar daha var."

"Evet, bağışlarınız için hepinize teşekkür ederim," dedim.

Romeo'nun genellikle neşeli olan yüz ifadesi asık suratlıydı. "Lanet olası cannoli'mi alacağım," dedi ve mutfağa doğru yöneldi.

Sienna iki adama keyifle baktı. "Onları böyle görmek, kaybetmeye değer." Masadan kalktı. "Hadi bütün tatlıları buraya getirelim."

"Onlara yardım etmeliyim," dedim, Matteo'nun kucağından kalkmaya çalışarak.

"Bunu yapmamalısın," dedi karşılık olarak.

Bebek özellikle sert tekme attığında küçük bir ses çıkardım. Bacaklarının ne kadar güçlü olduğuna bakılırsa, dansçı veya koşucu olmaya adaydı.

Matteo elini karnıma bastırdı, onun hareketini hissettikçe yüzü yumuşadı.

“Gelecek Noel'de neredeyse bir yaşında bir çocuğumuz olacak,” diye mırıldandım.

"Sabırsızlıkla bekliyorum."

Sesindeki samimiyet karşısında gözlerim yaşardı. Onca yıl süren yalnızlık ve sevgisizlik beni buraya, yeni aileme getirmişti.

Herkes odaya döndü ve tatlıları masaya yerleştirdi. Matteo önce benim tabağımı hazırladı ve her tatlıdan birer tane koydu. Mila, Nikolai, Leona ve Ronan'dan gelenler de dahil olmak üzere birbirimize hediyelerimiz odanın her yerine dağılmıştı. Noodle elimi dürttü, okşanmak için yalvarıyordu.

Bundan daha güzel bir Noel hayal edemezdim. Ama artık hayatım böyleydi; günlerimi hayallerimden bile daha güzel yaşıyordum.

Son.

Okuduğunuz için teşekkürler! Daha fazla Sofiya ve Matteo mu istiyorsunuz? Onlar için bu bonus sahneyi yazdım ve şimdiye kadar yazdığım en sevdiğim sahnelerden biri!
BURADAN ALIN.

Sofiya's Dream List

- Fly on a plane
- Touch the ocean
- Get a tattoo
- Try something new every week for a year
- Learn how to make pottery
- Go to Disney World
- Eat a NYC hot dog
- Ride in a hot-air balloon
- Go snorkeling
- Grow a garden
- Make s'mores with a real bonfire
- Get a dog
- Perfect my chocolate chip cookie recipe
- Learn to cook different cultural cuisines
- Ride on a train
- Go stargazing
- Have super hot sex *Mila, stop it!*
- Skinny dip *Live a little, Sofiya*
- Raise children in a happy family
- Be loved

AYRICA EMILIA ROSSI'NİN ESERLERİ

Kraliyet İmparatorluğu evreninde daha birçok kitap gelecek! O zamana kadar, Emilia Emerson takma adım altında yayınlanmış kitaplarım var. *His Tesoro'yu* beğendiyseniz, bunları da beğenebilirsiniz!

Yasak Düet

Yasak: Birinci Bölüm* ve *Yasak: İkinci Bölüm

Karanlık bir dünyada geçen ve kızlarına tamamen takıntılı üç erkeğin yer aldığı, neden omegaverse türünü seçelim sorusuna cevap arayan bir ikili hikaye! Travma geçirmiş bir kadın baş karakter, acı/teselli, kader eşleri, üç koruyucu alfa ve bolca heyecan içeriyor.

Değerli

Luna & Sol evreninde geçen, omegaverse türünü neden seçmelisiniz sorusuna cevap arayan bir hikaye. Bu, *Forbidden'dan* sonra geliyor ancak bağımsız olarak da okunabilir. Maceraperest Westin ve dört arkadaşına aşık olun. *Cherished'da* ayrıca kronik hastalık temsili de bulunuyor!

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabı yazmak çok eğlenceliydi! Geçen yıl, aklıma tek bir sahne fikri geldi: Tekerlekli sandalyede oturan bir kadının, bir kavganın ortasında mafya kocasına atış yeteneğiyle sürpriz yapması. Diğer takma adım Emilia Emerson altında yazdığım " *Cherished* " adlı kitabımda, görünmez engelliliğin ve kronik hastalıkların zorluklarını ele almıştım. Bu hikaye için, görünür bir engeli olan bir kahramanı, imaj takıntılı bir mafya kültürüne yerleştirirsem ne olacağını merak ettim. Matteo ve Sofiya böylece doğdu ve bu ikisi hikayeyi oradan itibaren devam ettirdi! Onları tanımaktan çok keyif aldım. Kalbimi tamamen kazandılar ve gelecekteki kitaplarda onları tekrar görmeyi dört gözle bekliyorum.

Şimdi de teşekkürlere geçelim:

Öncelikle, mafya temalı ilk romanıma şans verdiğiniz için *sizlere,* sevgili okurlarıma teşekkür ederim. Bu benim için çok şey ifade ediyor!

Sofiya'nın EDS ve hareketlilik yardımcılarıyla ilgili deneyiminin olabildiğince iyi olmasını sağlamak için hikayelerini benimle paylaşan inanılmaz insanlara: Aimee, Christine, Quartz, Melissa, Domina, Elina ve Mae. Sizleri tanımak bir zevk ve onurdu. Hayatlarınıza bir bakış atmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim.

Sevgili Charlie, asıl Noodle ve en iyi takım arkadaşım. Beni senin kadar kötü halimde gören olmadı. Dostum ve isteyebileceğim en iyi çalışan olduğun için teşekkürler (her ne kadar muhasebeyi *ben* yazsam da ayın çalışanı sürekli sen seçilsen de).

RE May'e, yani Rachel'a, hayal edebileceğim en iyi Mafya ortağına. Biz Mafya'nın rüya takımı mıyız? Bence öyle. Heyecanınız, cesaretlendirmeniz ve geri bildirimleriniz için teşekkür ederim. Mafya kitapları yazmak için başka kimseyle çalışmak istemezdim!

Eliana'ya, cesaretlendirmen, beta okuman ve bu kitaba isim verme konusundaki yardımın için teşekkür ederim. Ayrıca, *iki* ek oral seks sahnesinden sorumlu olduğun için de teşekkürler. Matteo sana teşekkür

ediyor. Dünyanın dört bir yanından yeni arkadaşlar edindiğim için çok minnettarım!

Beta okuyucularıma: Katherine, Robyn, Brit ve Jenny (Matteo'dan nefret etsen de). Bu öykünün şekillenmesine yardımcı olan harika görüşleriniz için teşekkür ederim.

Ve son olarak, Street Team ekibime, ön okuma okuyucularıma ve kitaplarımı paylaşan herkese teşekkür ederim! Tam zamanlı yazar olmak bir hayalin gerçekleşmesi ve bunu sizsiz başaramazdım.

YAZAR HAKKINDA

Emilia Rossi, kıskanç/sahipleyici erkekler ve onları parmaklarının ucunda oynatan inanılmaz kadınlar arasında geçen, ateşli mafya temalı romantik romanlar yazıyor. Ayrıca Emilia Emerson takma adıyla omegaverse türünde kitaplar da kaleme alıyor.

Emilia seyahat etmeyi, muhteşem yemeklerin tadını çıkarmayı ve köpeği Charlie ile sakin günler geçirip yazı yazmayı çok seviyor.

Haberler ve duyurular hakkında güncel kalmak için bizi takip edin:

Facebook Grubu: Emilia'nın Aşk Evreni

Haber bültenine kayıt olmak için: www.emiliarossiauthor.com

Instagram: @authoremiliarossi